

НОРА РОБЪРТС ОТРОВА

Превод от английски: Таня Виронова, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

В нощта, когато беше убит, Бернардо Баптиста вечеря просто. Само хляб със сирене и бутилка „Кианти“. Виното бе младо, но Бернардо отдавна бе превалил средата на живота си. Пък и нямаше да продължи да остарява. Тази нощ се оказа последната в житейския му път.

Бернардо беше обикновен човек, прост, като хляба. Живееше в старата си малка къща, разположена сред полегатите хълмове на север от Венеция, от деня на своята сватба, вече петдесет и една години. Петте му деца се родиха и израснаха тук. В този дом умря и жена му.

Вече на седемдесет и три години, Бернардо живееше сам, защото по-голямата част от семейството му се бе разпиляла по света. А той бе останал тук, в покрайнините на огромния лозарски масив, принадлежащ на семейство Джиамбели, където беше работил от най-ранното си детство.

Той познаваше Ла Синьора още, откакто тя беше малко момиче и бе научен да сваля шапката си винаги, когато минаваше край нея. А когато Тереза Джиамбели се завърнесе от Калифорния в имението, тя винаги се спираше да поговори с Бернардо. Припомняха си старите времена, когато нейният и неговият дядо работеха от сутрин до залез слънце в лозята.

Синьоре Баптиста. Така го наричаше. С уважение. Той също я ценеше много и имаше изключително високо мнение за нея. През целия си живот бе лоялен към нея и нейните хора.

Повече от шестдесет години Бернардо бе участвал в производството на вината „Джиамбели“. През този период бяха настъпили много промени. Някои добри, според неговото скромно мнение, други не чак толкова. Бернардо беше видял много. Дори прекалено много.

Лозята, приспани в съня на зимата, скоро щяха да се събудят. Трябваше да започне зарязването им. Артритът не му позволяваше да върши много работа, както когато беше млад, но той все още излизаше

всяка сутрин, за да гледа как синовете и внуците му работят. Беше традиция.

Всички от семейство Баптиста бяха работили за фамилията Джаамбели. Бернардо смяташе, че това щеше да продължава и в бъдеще. Винаги щеше да бъде така.

През тази последна нощ от неговите седемдесет и три години, той седеше и гледаше лозята. Неговите лозя. Мислеше какво бе направено, какво още трябваше да се свърши и слушаше как декемврийският вятър шепти в голите клони на лозите.

От прозореца, през който вятърът се опитваше да се промъкне, Бернардо можеше да види подпорите, които бяха направили, за да вървят ластарите нависоко. Скоро лозите щяха да се напълнят със сок и сладка плът и нямаше да повехнат, както става с човека. Това беше чудото на гроздето.

Можеше да види силуета на големия castello^[1], на който принадлежаха лозята, както и животът на тези, които се грижеха за тях.

Тази зимна нощ голямата къща изглеждаше самотна. Сега там спеше само прислугата. Гроздето все още не беше родено.

Бернардо мечтаеше за пролетта и за дългото лято, което щеше да дойде след нея, за слънцето, което щеше да стопли душата му и да вдъхне сладост в младите гроздови зърна. Искаше му се да преживее още един гроздобер.

Бернардо въздъхна и потрепери зиморничаво. Студът бе заседнал сякаш дълбоко в костите му. Реши да стопли малко от супата, която неговата внучка му бе донесла, но се сети, че щерка му Ана-Мария не бе от най-добрите готвачки. Ето защо промени решението си и се спря на хляб и сирене, които да прокара с едно добро, пивко вино край огъня в малката камина.

Беше горд от своята работа. Ето сега част от нея искреше в чашата, поглъщаше светлината на огъня и просветваше със своя тъмен, много тъмноревен цвят. Виното беше подарък. Един от многото подаръци, които получи, когато се пенсионира, макар всички да знаеха, че това пенсиониране е само формално. Въпреки болките в ставите и сърцето, което ставаше все по-слабо, Бернардо пак щеше да обикаля из лозята, да проверява гроздовете, да наблюдава небето и да мирише въздуха.

Той живееше за виното.

И умря от него.

Бернардо си пийваше, клюмаше глава до камината, а колената му бяха завити с одеяло. Спомени като рояк нахлуха в мислите му. Окъпани от слънцето лозя. Жена му, която се смее, самият той, показващ на сина си как да подпре с пръчка млада лозичка. Появи се и Ла Синьора, изправена до него между редовете от лози, които нейният и неговият дядо обработваха.

„Синьоре Баптиста — беше му казала тя тогава, когато лицата им бяха все още млади и без бръчки. — На нас ни е даден цял един свят. Трябва да го съхраним.“

Те това и направиха.

Вятърът блъскаше по прозорците на неговата малка къщичка. Огънят се превръщаше в пепел и въглени.

А когато болката протегна ръка и го блъсна като юмрук, когато стисна сърцето му в смъртоносната си хватка, неговият убиец беше на шест хиляди мили далеч оттук, заобиколен от приятели и съдружници, наслаждаващ се на прекрасно филе от пушена съомга и чудесно вино „Пино Блан“.

[1] Castello — замък — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

ЗАРЕЗАН

*Човекът е вързоп от взаимоотношения,
възел от корени,
чиито цветове и плодове са същината на
света.*

Ралф Емерсън

1.

Битката за „Кастело ди Джиамбели Каберне Совиньон 02“, разигравано на търга, приключи със сумата от сто двадесет и пет хиляди и петстотин долара. Американски. Страшно много пари за вино, примесено с чувства, помисли си Софи, В тази прекрасна стара бутилка имаше вино, произведено от грозде, отгледано през годината, когато Чезаре Джиамбели беше основал винарната „Кастело ди Джиамбели“ върху хълмистото парче земя на север от Венеция.

Тогава наименованието кастело е било или подигравателно, или израз на изключителен оптимизъм, в зависимост от гледната точка. Скромната къщичка на Чезаре и малката каменна изба са били много далеч от понятието замък. Но виното му било царско и той успял да изгради чрез него истинска империя.

Сега, близо век по-късно, дори най-доброто „Каберне Совиньон“ от онази реколта би могло да послужи по-скоро като оцет за салатата, вместо да се пие. Но не беше нейна работа да разубеждава човека, щом искаше да си похарчи парите. Те си бяха негови.

Дядо и винаги е бил прав, както обикновено. Хората що плащат, и то пребогато за привилегията да притежават късче от историята на Джиамбели.

Софи си записа последната сума от наддаването и името на купувача, макар да знаеше, че няма да ги забрави. Направи го, за да изпрати съобщение на баба си, когато търгът приключи.

Беше дошла на тази разпродажба не само като изпълнителен директор на отдела за връзки с обществеността, Който трябваше да състави и издаде каталога за търга, но и като представител и член на фамилията Джиамбели. И сега седеше тихичко в един ъгъл и наблюдаваше наддаванията и промоциите.

Краката ѝ бяха кръстосани особено елегантно в дълга и изящна линия. Гърбът и беше направен, навик още от училище. Беше облечена в черен костюм на тънки райета, изключително изискан, италиански, който успяваше да и придаде вид на бизнесдама и в същото време ореола на силно женствено излъчване.

Всъщност Софи мислеше за себе си точно по този начин.

Лицето ѝ бе слабо и се открояваше сред черната рамка на косата ѝ като триъгълник от бледозлатиста кожа, в които доминираха дълбоки бадемови очи с цвят на лешник и широка, чувствена уста. Скулите ѝ бяха като розов сладолед, брадичката ѝ имаше формата на съвършен диамант, което ѝ придаваше изражението на фея или самодива със съвсем слаб привкус на войнствена амазонка.

Тя, разбира се, определено и безмилостно използваше красотата си като ефикасно оръжие, когато решеше, че е необходимо или когато беше наистина наложително.

Оръжията, смятащо Софи, бяха създадени, за да се използват. При това да се използват добре.

Преди година беше подстригала дългата си до кръста коса във формата на къса черна каска с щръкнали връхчета на челото.

Отиваше ѝ. Софи винаги знаеше какво точно ѝ прилича.

Носеше семпъл наниз от старинни перли, които баба ѝ бе подарила за двадесет и първия ѝ рожден ден. Бе се постарала на лицето ѝ да е изписан учтив интерес, Точно този израз беше виждала върху лицето на баща си на заседанията на фирмата. Всъщност тя наглеждаше също като него.

Очите ѝ заблестяха, а крайчетата на устните ѝ се извиха в лека усмивка, когато беше представен следващият експонат.

Бутилка „Бороло“ от 1934 година, от бъчвата, която нейният праядо бе нарекъл „Тереза“ в чест на раждането на дъщеря си, нейната баба.

Тази частна колекция имаше върху етикета си снимка на десетгодишната Тереза. Тъкмо тогава виното вече бе отлежало и го бяха прелели от огромните дъбови бъчви в бутилките.

Сега Тереза Джиамбели беше на шестдесет и седем и беше легенда, нейната известност като винопроизводител бе затъмнила дори името на праядо ѝ.

Това беше първата бутилка с този етикет, предлагана на разпродажба и излязла въобще извън фамилията. И както очакваше Софи, наддаването за нея беше яростно и настървено.

Мъжът, който седеше на съседния стол, посочи с пръст в каталога снимката на предлаганата бутилка.

— Приличате на нея.

Софи леко присви рамене, като му се усмихна. Беше приятен мъж, някъде около шестдесетте. След това се усмихна на момичето, което я гледаше сериозно от червения етикет на страниците на каталога.

— Благодаря.

Маршъл Ивънс, напомни си тя. Истинско състояние, второ поколение наследник на „Фортуна 500“. Всъщност това ѝ беше работата. Да помни имената и жизнения стандарт на любителите на вино и колекционерите с дълбоки джобове и изтънчен вкус.

— Надявах се, че Ла Синьора ще удостои с вниманието си днешния търг. Добре ли е тя?

— О, да. Много добре. Но е заета с други дела.

Мобилният телефон в джоба ѝ се обади. Софи не обичаше да я прекъсват, затова не му обърна внимание и продължи да следи търга. Очите ѝ прескачаха от лице на лице, от човек на човек. Нищо не пропускаха, забелязваха и най-малкото движение, и най-слабите сигнали. Едно небрежно повдигане на пръста от третия ред вдигна цената с още петстотин. Кимване от петия ред я вдигна още.

В края на краищата „Бороло“ надмина „Каберне совиньон“ с петнадесет хиляди и тя се обърна да стисне ръката на мъжа до себе си.

— Поздравявам ви, господин Ивънс. Вашият принос за Международния червен кръст ще бъде от голяма полза. От името на Джиамбели, и семейството и компанията, ви поздравявам още веднъж и искрено се надявам, че сте доволен от придобивката си.

— Няма съмнение. — Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Имах удоволствието да се срещна с Ла Синьора преди години. Тя е изключителна жена.

— Съвсем сте прав.

— Може би внучката ѝ ще ми направи компания и ще вечеря с мен тази вечер?

Той бе достатъчно стар, за да ѝ бъде баща, но Софи бе прекалено много европейка, за да смята това за определящо поведението ѝ обстоятелство. Друг път сигурно би се съгласила и без съмнение би се наслаждавала на компанията му.

— Съжалявам, но имам среща. Може би при следващото ми пътуване на изток, ако сте свободен...

— Ще направя така, че да съм.

Като вложи сияйна топлота в усмивката си, тя стана.

— Ще ме извините ли?

Софи се измъкна от залата, провери мобилния си телефон за номера, от който я бяха търсили. Насочи се към женския будоар, като пътем погледна часовника си. Седна на един от диваните и извади бележника и електронния си секретар от чантата.

След една дълга и изтощителна седмица в Ню Йорк се чувстваше доста изморена и не съвсем във форма. Но сега, докато преглеждаше срещите си, остана доволна, че ще има малко време да се помотае из магазините, преди да отиде да се преоблече за срещата си тази вечер.

Джеръми де Морни, името изплува в ума на Софи. Хм, това означаваше една елегантна и интересна вечер. Френски ресторант, разговор за изискана храна, за пътувания и театър. И, разбира се, вино. Тъй като той беше потомък на собствениците на винарската изба „Льо Кьор де Морни“ и освен това неин финансов директор, а пък тя бе от фамилията Джиамбели, със сигурност щеше да има многобройни опити и от двете страни да се измъкне информация и да се надушат фирмени тайни.

Щеше да има и шампанско, разбира се. Б, това поне беше обещаващо. Софи обичаше шампанското и имаше настроение за него.

Накрая всичко щеше да бъде увенчано с опита му да я вкара в леглото си. Но тя все още продължаваше да се чуди дали има желание за това.

Без съмнение той беше привлекателен и умееше да бъде забавен. Може би, ако не знаеха, че някога нейният баща беше преспал с неговата жена, идеята за един кратък любовен роман помежду им нямаше да изглежда така отблъскваща и в известен смисъл нечистоплътна.

Е, оттогава наистина бяха минали толкова години...

— Мария? — Софи за секунда пропъди мислите за Джери и предстоящата вечеря, когато чу гласа на икономката в дома на Джиамбели на Западното крайбрежие. — Получих съобщение от номера на мама. Може ли да я чуя?

— О, да, госпожице Софи. Тя се надяваше, че ще се обадите. Един момент.

Софи си представи как жената блъска крилото на летящата врата и, вървейки, хвърля поглед на всяка стая дали всичко е наред, защото

майка й, Пилар Джиамбели Авано, винаги се притесняваше, че нещо може да не си е на мястото.

Майка й всъщност би била доволна да си седи в своята малка, отрупана с рози къщичка, където да меси хляб, да бродира и да се грижи за градината си. Тя би трябвало да има поне половин дузина деца, помисли си с въздишка Софи. А имаше само нея.

— Софи, тъкмо тръгвах към оранжерията, Почакай, само да си поема дъх. Не очаквах, че ще ми се обадиш толкова скоро. Мислех, че търгът е минал едва наполовина.

— Свърши. И смея да твърдя, че можем да го определим като особено успешен. Ще ви изпратя запис с всички подробности тази вечер или най-рано утре сутринта. А сега наистина трябва да се връщам и да завържа изтърваните краища. При теб всичко наред ли е?

— Горедолу. Баба ти планира едно голямо събиране на цялата фамилия.

— О, мамо! Пак ли? Нали няма да умира отново? Вече преживяхме това преди шест месеца.

— Преди осем — поправи я Пилар. — Но кой ли ги брои? Съжалявам, мъничката ми, но тя настоява. Не забелязвам да умира този път, но със сигурност е намислила нещо. Разбрах, че е говорила с адвокатите, за да направи нова поправка в завещанието. И ми подари брошката с камей от майка си, което означава, че има нещо сериозно наум.

— Не ти ли я даде миналия път?

— Не. Тогава ми подари кехлибарената си огърлица. Обадила се е на всички. Така че трябва да се връщаш.

— Добре, добре. — Софи хвърли поглед към бележника си и изпрати една въздушна целувка на Джери де Морни. — Ще приключа тук и тръгвам веднага. Но, мамо, този неин нов навик да умира или да си подновява завещанието всеки месец наистина е много досаден и уморителен.

— Ти винаги си била добро момиче, Софи. Ще ти завеща моята кехлибарена огърлица.

— Благодаря ти много! — разсмя се Софи и затвори телефона.

Два часа по-късно вече летеше на запад и си представяше как след около четиридесет години щеше да има властта само с едно щракване на пръстите си да накара всички около нея да танцуват.

Мисълта за това я развесели. Тя остави чашата си с шампанско върху масичката в частния самолет на фирмата. В слушалките ѝ свиреше музиката на Верди.

Не всеки човек умее да пълзи. Тайлър Макмилан живееше на няколко минути път от Вила Джиамбели, но смяташе, че лозята са много по-важни от призовките от страна на Ла Синьора.

Точно това каза и на дядо си по телефона.

— Все пак ме чуй, Тай. Можеш да отделиш няколко часа — отвърна настойчиво старият човек.

— Не и сега. — Той прекоси стаята, нетърпелив да се върне в лозето. — Съжалявам, дядо. Знаеш колко важно е зимното зарязване на насажденията. Тереза също го знае. — Той притисна слушалката на портативния телефон до ухото си. Мразеше проблемите. Винаги ги беше избягвал.

— Лозята на Макмилан се нуждаят от също толкова грижи, колкото и тези на Джиамбели.

— Тай!

— Ти ме сложи на това място и ме натовари с тази работа. Затова ме остави да я върша.

— Тай! — повтори Илай, този път в гласа му прозвучаха стоманени нотки. Знаеше, че когато спори с внук см, нещата трябва да бъдат поставени на солидна основа и да има неоспорими аргументи. — Тереза и аз сме предани на вината „Макмилан“, точно толкова, колкото и на тези е етикета „Джиамбели“. И това продължава вече повече от двадесет години. Натоварих те с тази работата, защото си отличен винар. Тереза има планове. Те включват и теб.

— Другата седмица.

— Не, утре. — Илай не заповядваше често, нито налагаше мнението си. Това не беше в неговия стил. Но беше безпощаден, когато бе необходимо. — В един часа. На обяд, с подходящо облекло.

Тайлър се намръщи и погледна старите си ботуши и изтъркания подгъв на дебелиите си зимни панталони. На всичко отгоре трябваше да се преоблича!

— Посред бял ден! Когато имаме толкова работа!

— Ти да не би да си единственият от Макмиланови, който умее да зарязва лози, Тайлър? Очевидно си загубил много от работниците си през миналия сезон.

— Ще дойда. Но ми кажи едно нещо.
— Добре.
— Да не би отново да е решила да умира?
— В един часа — повтори Илай. — И бъди точен.
— Слушам! — изръмжа Тайлър, но едва след като затвори телефона.

Обожаваше дядо си. Обожаваше и Тереза, вероятно защото тя беше наистина изключително досадна драка, Когато дядо му се ожени за наследницата на Джиамбели.

Тайлър беше на единадесет години. Беше влюбен в лозята в хълмовете, в сенките на пещерите, в дълбоките гърла на избите.

И в истинския смисъл на думата се влюби и в Тереза Луиза Елана Джиамбели. В тази тънка като тръстика, направена като приклад на пушка и плашеща го в известен смисъл дребна женица, когато я видя за пръв път обута с груби ботуши и панталони, не по-различни от неговите собствени, да крачи сред подредените в стройни редици лозя.

Тереза го изгледа, вдигна черните си, извити като острието на бръснач вежди и му каза, че е прекалено изнежено гражданче. Щом щял да бъде неин внук, трябвало да се закали. Нареди му да остане през лятото във Вила Джиамбели. На никого не му мина и през ум да оспорва заповедта ѝ. Най-малко на родителите му, щастливи да се отърват от него за известно време, за да могат спокойно да се отдадат на купоните и новите си любовници.

Ето така бе останал тук, спомни си Тайлър, докато гледаше през прозореца. Лято след лято, гроздобер след гроздобер, докато лозята се превърнаха за него в нещо повече от дом. Повече от дома му в Сан Франциско. Докато Тереза и Илай му станаха по-близки дори и от собствените му родители.

Тя го моделира. Оформи го. Направи го такъв, какъвто беше сега. Подкастри го като млада лозичка още на единадесет години и го оформи, за да се превърне в мъжа, който беше днес.

Но тя не го притежаваше. И това, ако не беше ирония на съдбата, помисли си Тайлър. Защото въпреки всичко, което бе направила за него, въпреки целия ѝ труд по възпитанието му, точно това възпитание го беше превърнало в човека, който не се съобразяваше с нейните заповеди и изисквания.

Когато обаче заповедите идеха от страна и на двамата, когато Тереза и дядо му действаха заедно, тогава му беше доста по-трудно да не се подчини.

Разбира се, че можеше да отдели няколко часа и те го знаеха много добре. Той също. Лозята на Макмиланови се обработваха от най-опитните работници и Тай спокойно можеше да си позволи да отсъства през по-голямата част от сезона с увереността, че ги е оставил в добри ръце.

Всъщност истинската причина за нежеланието му да отиде в дома ѝ беше, че мразеше големите, блестящи сбирки на фамилията Джамбели. Те му напомняха на цирк с три арени, на които колоритни актьори изпълняваха едновременно своите номера. Първо, не можеш да следиш всичко, и второ, винаги съществува опасността някой от тигрите да изскочи от клетката си и да те сграбчи за гушата.

Всичките тези хора, с техните претенции, недоизказани подмятания, прикрити задни мисли, лицемерие и домогвания не му допадаха. Тайлър предпочиташе и беше много по-щастлив да върви сред лозята, да проверява бъчвите или да дискутира с някой от майсторите винари качеството на тазгодишното шардоне.

Другото бяха досадни обществени задължения. Точно така, задължения.

Той премина през къщата, в която цареше очарователна бъркотия, и влезе в кухнята, за да напълни термоса си с кафе. Въсъщност къщата беше на дядо му, но сега в нея живееше Тайлър. Остави портативния телефон, който все още носеше със себе си, на барплота и започна да преподрежда задачите си за утрешния ден, така че да вмести в програмата и срещата с Ла Синьора.

Вече не беше нито изнежен, нито гражданинче. Беше висок повече от метър и осемдесет и тялото му бе заякнало от всекидневната земеделска работа на открито и спортните занимания. Ръцете му бяха големи, грапави и мазолести, имаше дълги пръсти, които знаеха как да се заровят нежно и внимателно сред листата на лозите, така че да не наранят някое нежно младо филизче или чепка грозде. Косата му се извиваше на къдрици, ако забравеше да я подстриже късо, което често се случваше. Бе с тъмнокафяв цвят, в който леко просветваха леки червеникави нюанси, като отлежало бургундско вино. Скулестото му лице беше повече сурово, отколкото красиво, с леки бръчици,

започващи да се оформят покрай очите, които бяха ясни, яркосини и понякога хладни като стомана.

Белегът, който пресичаше брадичката му и с който се сдобил, когато паднал от една скала, когато бил на тринадесет години, не му пречеше и напомняше за себе си единствено когато се бръснеше.

А това, каза си Тайлър, трябваше непременно да стари преди официалния обяд утре.

Хората, които работеха за него, го определяха като благороден и почтен човек, макар и доста своенравен понякога. Тайлър приемаше мнението им за вярно. Те също така го смятаха за артист, творец в работата си, което пък го забавляваше.

За Тайлър Макмилан истинският творец беше гроздето.

Той излезе навън в щипещия зимен въздух. Имаше още два часа до залез слънце и го чакаше доста работа.

Донатو Джиамбели имаше ужасно главоболие. Всъщност името на главоболието беше Джина, неговата съпруга. Когато пристигнал поканата от Ла Синьора да присъстват на семейното събиране, той беше щастливо отдаден на секса, който правеше с последната си любовница. Една амбициозна и щедро надарена от природата млада актриса с бедра, достатъчно здрави, че да строшат орех. За разлика от жена му, всичко, което любовницата искаше, бяха редовни подаръчета и едно хубаво, здраво и потно чукане три пъти седмично. Освен това тя не държеше на никакви разговори.

Някога и Джина не искаше нищо друго. Сега обаче тя непрекъснато говореше. Плямпаше. Дрънкаше. Бърбореше. На него, на трите им деца, на майка му, на всички, докато въздухът в частния самолет на компанията започнал да вибрира от безкрайния поток от думи.

Джина говореше, малкото вързопче в ръцете ѝ, което представляваше поредния му наследник, ревеше, малкият Чезаре удряше барабанчето си, дъщеря му Тереза-Мария се въртеше, така че Донато сериозно се замисли дали да не отвори вратата, да изхвърли цялото си семейство от самолета и да се отдаде на забравата.

Само майка му си седеше тихо и безмълвно, но единствено, защото беше пила хапче за сън, хапче против въздушна болест, хапче

против алергия и Бог знае още колко други хапчета, които бе преглътнала с две чаши мерло, преди да си сложи черната маска на очите и да отлети в отвъдното.

Тя беше прекарала по-голямата част от живота си, или поне онази, която той си опомняше, под влияние на най-различни лекарства и в опиянение. В момента Донато Джиамбели размишляваше върху тази нейна велика мъдрост.

Но можеше само да седи с вибриращи слепоочия, да пустосва и да изпраща леля си Тереза по дяволите, затова че бе настояла цялата фамилия да предприеме това пътуване.

Защо Господ го бе наказал с подобно семейство?

Не че не ги обичаше. Разбира се, че ги обичаше. Но бебето беше дебело като коледна пуйка, а Джина непрекъснато го кърмеше, за да напълни ненаситната му уста.

Някога тези гърди бяха направо произведение на изкуството. Златисти, твърди и с вкус на праскова. Сега приличаха на балони и ако се опиташе да ги вкуси отново, сигурно щяха да миришат на бебешка повърня.

А тя вече си правеше устата за още едно бебе.

Жената, за която някога се беше оженил, бе съвършена, зряла, похотлива, непрекъснато готова за секс и напълно лишена от мозък. Беше направо идеалната жена. За кратките пет години на брака им тя се превърна в дебела, отпусната лелка, чиято глава беше пълна единствено и само с бебета.

Какво чудно имаше тогава, че той си търсеше удоволствията някъде другаде?

— Дони, мисля че този път zia^[1] Тереза ще ти направи голямо предложение и ние всички ще се пренесем в замъка. — Тя винаги бе мечтала за голямата къща на Джиамбели. Всички тези прекрасни стаи, слугите, Децата й щяха да израснат в разкош и с привилегии.

Щяха да имат хубави дрехи, да учат в най-престижните училища и някой ден цялото богатство и щастие на Джиамбели щяха да се изсипят в краката им.

Нали тя беше единствената, която бе родила наследници на Тереза? Това би трябвало да бъде възнаградено поне малко.

— Чезаре! — скара се Джина на сина си, когато той откъсна главата на куклата на сестра си. — Престани! Ето че накара сестра си

да плаче. Ела тук, дай ми куклата! Мама ще я поправи.

Малкият Чезаре с блеснали очички сложи главата на куклата върху раменете си и започна да се плези и да дразни сестра си.

— На английски, Чезаре! — вдигна пръст Джина. — Отиваме в Америка. Ще говориш на английски на zia Тереза и ще ѝ покажеш какво умно момче си. Ела тук, ела!

Тереза-Мария плачеше за смъртта на куклата си, люлееше в ръцете си откъсната ѝ глава и се разхождаше напред-назад из кабината на самолета, изпълнена със скръб и мисли за отмъщение.

— Чезаре! Прави, каквото ти казвам! — кресна накрая майка му.

В отговор момчето се хвърли на пода и започна да рита и тропа с ръце и крака.

Донато скочи и понеже не издържаше повече, се скри в безопасната тишина на своя кабинет в самолета.

Антъни Авано обичаше красивите неща. Беше си избрал тази двуетажна къща в залива на Сан Франциско внимателно и с любов. После беше наел най-известния и на шумял декоратор в града, за да я обзаведе. Общественото положение и стилът бяха предимства от висока класа. Да ги притежаваш, без да направиш ни най-малко усилие за това, беше друго нещо.

На Тони Авано и през ум не му минаваше, че човек може да се чувства удобно без тези основни елементи. Стаите в дома му бяха отражение на онова, което той смяташе за класически вкус. Като се започне от стените, покрити с копринени тапети, и се стигне до ориенталските килими и блестящата полировка на дъбовите мебели, Тони Авано беше избрал, по-точно декораторът му беше избрал, скъпи тъкани в неутрални тонове с няколко по-ярки допълнения за акцент, артистично разхвърляни тук-там.

Модерното изкуство, което не означаваше абсолютно нищо за него, беше, както му бяха казали, контрапункт на изчистената и спокойна елегантност.

Тони се осланияше на услугите на декоратори, архитекти, шивачи, брокери, бижутери и дилъри, които да го напътстват и водят към съвършенството, с което искаше да бъде обграден.

Известни му бяха думите на някои от неговите зложелатели, че Тони Авано е роден с вкус, който обаче се намирал единствено в устата му. Тони не би спорил с тях по този въпрос. Парите могат да купят

всичко, което човек желае, и Тони знаеше това много добре. Можеше да си осигури всякия вкус и елегантност на света. Тони познаваше и ценеше още нещо. Виното. Неговите колекции бяха сред най-добрите в Калифорния. Всяка бутилка беше избрана лично. Въпреки че не можеше да различи един сорт грозде от друг, нито имаше някакъв интерес към отглеждането на лозята, той притежаваше страхотен нюх. И този нюх го бе изкачил високо в йерархията на фирмата „Джиамбели Калифорния“. Преди тридесет години точно този нюх го ожени за Пилар Джиамбели. А след по-малко от две години брачен живот го накара да се ослуша и огледа за други жени.

Тони не криеше и честно си признаваше, че жените са неговата слабост. В края на краищата светът беше пълен с тях. Беше обичал Пилар толкова дълбоко, колкото беше способен да обича друго човешко същество. И със сигурност обичаше своето положение в организацията на фирмата „Джиамбели“ като съпруг на дъщерята на Ла Синьора и баща на нейната внучка.

Поради тези причини дълги години се беше опитвал да бъде много дискретен и да крие своята малка слабост. Дори беше опитал, и то неведнъж, да се промени.

Но точно тогава се появяваше друга, нова жена, която бе крехка и безпомощна или пък прелъстителна и неустойчива. Е, какво можеше да стори човек в този случай?

Тази слабост му струваше брака, ако не в юридически, то във фактически смисъл. Той и Пилар бяха разделени от седем години. Никой от двамата не правеше никакви опити или постъпки за развод. Тя, Тони отлично знаеше това, защото все още го обичаше. Той, защото щеше да си навлече купища неприятности и да разстрои сериозно Тереза. Във всеки случай, колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че това състояние на нещата е напълно задоволително за всички страни. Пилар предпочиташе да живее в провинцията, той — в града. Поддържаха учтиви, дори приятелски отношения. И Тони продължаваше да бъде президент по продажбите във фирма „Джиамбели Калифорния“.

Вече седем години те не отстъпиха от този цивилизован тон в общуването си. Сега обаче Тони бе доста притеснен, че е дошъл краят.

Защото Рене настояваше за брак. Като нежен, копринен валяк тя се придвижваше бавно и целенасочено към целта, премахвайки или

смазвайки всички пречки по пътя си. Споровете с нея оставяха Тони замаян и слаб.

Тя беше отчаяно ревнива, властна, безкомпромисна и царица на леденото мусене. А той беше луд по нея.

Рене бе на тридесет и две, с двадесет и седем години по-млада от него, и този факт гъделичкаше страхотно самочувствието му. Макар да знаеше, че тя се интересува единствено и само от парите му и от нищо друго, това не го притесняваше. Дори напротив, Тони я уважаваше за това.

Но се страхуваше, че ако ѝ даде всичко, което иска, може да загуби онова, заради което тя го искаше.

Положението беше много заплетено. Направо дяволска работа. За да разреши проблема, Тони направи онова, което винаги беше правил, когато имаше затруднения. Не обръщаше внимание, докато това бе възможно.

Сега наблюдаваше залива от огромния прозорец на прекрасния си апартамент, отпиваше леденостуден вермут и очакваше Рене да свърши с тоалета си за вечерното им излизане. И се страхуваше, че този път няма да може повече да протака. Времето му беше изтекло.

Звънецът на вратата го накара да вдигне глава и леко да се намръщи. Не очакваха никого. Тъй като икономът му имаше свободен ден, Тони отиде да отвори лично. Гримасата на недоволство изчезна от лицето му, когато видя на вратата дъщеря си.

— Софи, каква приятна изненада!

— Татко, здравей!

Тя се повдигна леко на пръсти и го целуна по бузата.

Красив до припадък, както винаги, помисли си Софи. Добрите гени и отличните пластични хирурзи го бяха съхранили в този вид. Опита се да прогони мимолетното и инстинктивно чувство на раздразнение, което я обхвана, и да се съсредоточи върху също толкова инстинктивното и естествено чувство на обич към него.

Очевидно винаги щеше да бъде разкъсвана от подобни противоречиви чувства към баща си.

— Току-що пристигам от Ню Йорк. Искях да те видя преди да отида във Вила Джаибели.

Тя огледа лицето му. Гладко, почти без бръчки и напълно спокойно. Тъмната му коса беше артистично прошарена край

слепоочията, тъмносините му очи бяха ясни. Имаше красива, квадратно оформена брадичка с малка трапчинка в средата. Като дете тя обичаше да слага малкото си пръстче в нея и това го караше да се смее.

Любовта ѝ към него отново се надигна и се смеси с раздразнението, което изпитваше. Винаги беше така.

— Виждам, че си готов да излизаш — рече Софи, забелязвайки, че е облечен в смокинг.

— След малко. — Той взе ръката ѝ и я привлече вътре. Но имаме достатъчно време. Седни, принцесо, и ми разкажи за себе си. Какво искаш да те почерпя?

Тя взе чашата му и я помириса. Сетне кимна одобрително с глава.

— Същото, което и ти пиеш.

Огледа стаята, докато баща ѝ отиде до барчето. Тук всичко беше много скъпо, помисли си Софи. Показност и никакво съдържание. Също като баща ѝ.

— Ще дойдеш ли утре?

— Къде?

Софи вдигна глава, докато той се приближи обратно към нея.

— Във Вила Джиамбели.

— Не, защо?

Тя взе предназначенията за нея чаша от ръката му и, докато отпиваше, се замисли.

— Не ти ли се обадиха?

— За какво?

Лоялността в нея се изправи като щит и влезе в противоречие с чувствата. Той мамеше майка ѝ, безгрижно нарушаваше брачната си клетва, откакто тя се помнеше, и накрая ги бе изоставил и двете, без дори да се обърне назад. Но все пак беше неин баща, член от нейното семейство. А нали цялото семейство бе извикано!

— Ла Синьора. Една от поредните ѝ повиквателни. Среща с адвокатите. Може би ще искаш да присъстваш.

— Ами, да, наистина, аз...

Тони спря наред фразата, защото в стаята влезе Рене. Ако съществуваха плакати или постери на момичета трофеи, помисли си Софи, докато в слепоочията ѝ избухна мълния, Рене Фокс би била

идеалният модел. Висока, къдрава и светлоруса. Роклята на Валентино повече разкриваше, отколкото прикриваше щедро надарено от природата тяло, като в същото време го правеше да изглежда елегантно.

Косата ѝ беше прибрана назад, така че откриваше красиво, грижливо гледано лице с плътни, чувствени устни, пълни с колаген, разбира се, помисли си разсеяно Софи, и проницателни зелени очи.

Беше избрала диаманти, които да съперничат на роклята на Валентино, и те проблясваха върху порцелановата ѝ кожа.

Колко ли струваха тези камъни на баща ѝ, помисли си Софи. Сигурно цяло състояние.

— Здравей. — Тя отпи от вермута, за да премахне горчивия привкус в устата си. — Ти беше Рене, нали?

— Да. От цели две години, А ти си все още Софи, нали?

— Да. Вече цели двадесет и шест.

Тони прочисти предпазливо гърлото си. Според него нямаше нищо по-опасно на света от две прицелващи се една в друга жени. Мъжът помежду им винаги бе изложен на опасността на получи куршум, стрела или нож в гърба.

— Рене, Софи току-що пристига от Ню Йорк.

— Наистина? — Усмивната, Рене взе чашата от ръцете му и отпи от вермута. — Това вече обяснява защо изглежда така уморена. Ние тъкмо тръгваме за парти. Можеш да дойдеш с нас, ако искаш — добави тя, слагайки ръката си върху рамото на Тони, подчертано интимно. — Мисля, че имам нещо подходящо в гардероба си, което ще ти свърши работа.

Ако имаше намерение да отвърща на заядливите ѝ забележки и да се заяжда с нея, то нямаше да го направи в апартамента на баща си след уморителния полет от единия до другия бряг на континента. Сама щеше да избере времето и мястото.

— Много мило, но ще се чувствам доста неудобно, ако облека дреха, която ще ми бъде толкова голяма. И освен това — добави Софи, за да подслади думите си — тръгвам на север. Семейна среща, нали разбираш. — Тя остави чашата си. — Приятна вечер!

Отиде до вратата, където Тони я настигна и потупа по рамото.

— Защо не дойдеш с нас все пак, Софи? Хубава си и така както си. Направо си прекрасна.

— Не, благодаря. — Софи се обърна и очите им се срещнаха. Неговите бяха пълни с молба за извинение — Беше свикнала да вижда това изражение доста често. И знаеше, че то е много ефективно. — Не съм настроена за партита.

Той се намуси, когато тя затвори вратата под носа му.

— За какво беше дошла? — попита Рене.

— За нищо. Просто минавала пътьом оттук, както ми каза.

— Дъщеря ти никога не прави нищо, без да има причина.

Тони сви рамене.

— Може би е мислела, че и ние ще пътуваме на север, утре сутринта. Тереза е изпратила повиквателните.

Рене присви очи.

— Защо не си ми казал нищо?

— Защото не съм получил покана. — Той отхвърли мисълта и се замисли за партито и какво впечатление щяха да направят двамата с Рене при появата си. — Изглеждаш фантастично. Направо е грехота да скриеш тази рокля с каквото и да е, дори и с норка. Да ти донеса ли шал?

— И защо според теб не са те поканили? — Рене тръшна празната чаша върху масата. — Положението ти в „Джиамбели“ е почти толкова важно, колкото и това на дъщеря ти. — Имаше намерение това положение да се запази още дълго време. — Ако бабата вика семейството, ти също трябва да присъстваш. Значи тръгваме утре.

— Ние? Но...

— Моментът е много подходящ, за да кажеш на Пилар, че искаш развод. Ще се приберем тази вечер по-рано, така че да сме свежи на сутринта. — Тя отиде до него и прокара пръсти по бузата му.

При Тони манипулирането трябваше да се прави с твърди заповеди и нежни физически контакти, които да го накарат да се размекне и разтопи.

— А когато се върнем тази нощ, ще ти покажа какво можеш да очакваш от мен, след като стана твоя жена. Когато се върнем, Тони. — Рене се притисна към него и лекичко захпа долната му устна. — Ще можеш да правиш всичко, което си искаш.

— Хайде да не ходим на партито.

Тя се разсмя и се измъкна от ръцете му.

— Важно е. И освен това ще ти даде време да помислиш какво точно искаш да правиш с мен. Донеси ми самурената наметка, скъпи!

Чувстваше се също като черен самур тази вечер, помисли си Рене, докато Тони отиде да изпълни молбата и. И вече се чувстваше богата.

[1] Zia (ит.) — леля. — Б.пр. ↑

2.

Долината и хълмовете, които сякаш изникваха от нея, бяха наметнати с пелена от сняг. Лозята, като смели и буйни войници, надигаха снага по извивките на хълмовете, а голите им пръчки пронизваха с копията си мъглата, която превръщаше околните планини в приказни сенки.

Лозята се бяха сгушили и спяха в светлината на изгрева, който имаше цвят на сиво-розови перли.

Тази пасторална картина сякаш предсказваше раждането на бъдещето. Подхранваше сполуката, която отново и отново щеше да се разиграва, сезон след сезон, година след година, като в игра на комарджийската маса. И в тази игра партньор и враг на човека беше природата. За Софи произвеждането на вино беше изкуство, бизнес и наука. Но то беше също така и най-великата хазартна игра.

От прозореца на бабината си къща тя наблюдаваше полето. Беше сезонът на зарязването и докато пътуваше насам, Софи си представяше как лозята вече са били обработени. Как е била направена първата стъпка към началото на тазгодишната реколта. Беше доволна, че я бяха повикали, за да може да види с очите си тази част от процеса.

Когато беше далеч, цялата ѝ енергия бе насочена към търговията на вино. Рядко се сещаше за лозята. Всекидневната работа я поглъщаше напълно. Но когато се връщаше тук, както сега, тя не мислеше за нищо друго. Все пак не можеше да остане дълго. Имаше задължения и ангажменти в Сан Франциско. Новата рекламна кампания трябваше да бъде дообмислена и доизкусурена. Стогодишният юбилей на „Джиамбели“ чукаше на вратата. След успеха на търга в Ню Йорк следващите мероприятия щяха да изискват отново цялото ѝ внимание.

Старо вино за новия век, помисли си Софи. „Вила Джиамбели — да започнем следващия век с отличен старт“.

Нуждаеха се от нещо свежо, нещо разбираемо за по-младата част от клиентелата. За онези, които купуваха вината в движение. Бърз и импулсивен избор на бутилка за предстоящия купон.

Е, тя щеше да помисли върху това. Това ѝ беше работата, да мисли.

Което пък щеше да ѝ помогне да не мисли за баща си и за интригант ката Рене.

Не ѝ влизаше в работата, напомни си Софи. Не я засягаше и очевидният факт, че баща и иска да се зароби с една бивша манекенка, чието сърце имаше размер и текстура на стафида. Той и преди се беше правил на глупак, нямаше да му е за пръв път.

Щеше и се да го мрази за това, заради патологичната му слабохарактерност и заради пълното му пренебрежение към бащинските грижи и задължения. Но какво можеше да направи, когато силната и вярна любов към него не можеше да бъде потисната, нито изгасена в сърцето ѝ. Това я превръщаше в същата глупачка, каквато беше майка ѝ.

На него не му пукаше нито за едната, нито за другата. Интересуваше се много повече от кройката на костюма си или от маникюра си, отколкото от тях. И ги забравяше точно две минути, след като изчезнеха от полезрението му. Защото си беше чисто и просто негодник. Кучи син. Пълен егоист, от време на време нежен, но винаги безгрижен.

И всичко това, мислеше си Софи, всъщност беше част от неговия чар.

Съжали, че бе минала покрай дома му предната вечер. Искаше ѝ се да престане да поддържа връзката помежду им, без значение какво прави или не прави той.

Може би щеше да бъде най-добре да продължи да действа както през последните седем години. Да пътува, да работи и да запълва времето и живота си с професионални и обществени задължения.

Два дни, реши Софи. Щеше да отдели на баба си само два дни. Щеше да прекара това време със семейството си, сред лозята и във винарската изба. Сетне щеше да се завърне обратно към работата си и да се захване здраво с нея в пълния смисъл на думата. Това беше спасението.

Новата им рекламна кампания трябваше да бъде най-добрата в този бранш и щеше да се погрижи да стане наистина така.

Докато наблюдаваше лозята, забеляза две фигури да вървят в мъглата. Висок мъж със стара кафява шапка на главата. Изправена като

тънък остър щик жена, обута с мъжки ботуши и панталони ѝ с коса, бяла като снега, по който вървяха. Едно голямо куче коли тичаше помежду им. Дядо ѝ и баба ѝ правеха сутрешната си разходка със старата и върна до гроб Сали.

Тази картинка повдигна настроението ѝ. Каквото и да се променеше в живота ѝ, каквито и катаклизми и обрати да настъпеха, ето това си оставаше постоянно и неизбежно. Ла Синьора и Илай Макмилън. Както и лозята.

Софи се отдалечи от прозореца, за да си вземе якето и да се присъедини към тях.

На шестдесет и седем години Тереза Джиамбели беше запазена жена, с тяло на римска богиня и ум, остър като бръснач. Беше изучила винарския занаят на коленете на дядо си. Беше прекосила океана с баща си, когато бе на три годинки, и бе пристигнала със семейството си в Калифорния, за да превърнат тази щедра, зряла земя във вино. Говореше и двата езика и беше пътувала напред-назад между Калифорния и Италия, така както другите малки момиченца ходеха до детската си градина.

Беше се научила да обича планините, гъстите гори и говора на американските гласове.

Това не беше нейният дом, никога нямаше да бъде дом, така както беше италианският *castello*. Но Тереза си бе намерила мястото тук и беше доволна от това.

Беше се омъжила за мъж, когото семейството ѝ одобри, и се бе научила да го обича. Заедно с него бе създала и родила една дъщеря и за нейна вечна мъка две мъртвородени момченца.

Бе погребала съпруга си, когато бе само на тридесет години. Но никога не прие името му, нито го даде на единственото, си дете. Тя беше Джиамбели. И това наследство и отговорността бяха по-живи и по-свещени дори и след женитбата ѝ.

Тереза имаше брат, когото обичаше. Той бе свещеник и проповядваше във Венеция. Имаше още един брат, който бе загинал като войник, преди да бе живял. Тереза почиташе паметта му, макар да си го спомняше съвсем бегло.

Имаше и сестра, за която смяташе, че е глупава, и това бе най-мекото определение. Сестра ѝ имаше снаха, която бе още по-глупава.

Ето защо се налагаше сама да продължи традициите на фамилията и фамилният бизнес. И тя го направи.

Сватбата ѝ с Илай Макмилън беше внимателно обмислена и планирана. Беше я замислила като сливане на нейните лозя с неговите, които бяха първокласни, пък и бяха разположени в непосредствена близост до нейните в долината. Той беше добър човек и което беше по-важно от нейна гледна точка, беше добър винар.

Илай я обичаше, но и много други мъже я бяха обичали. Тя харесваше компанията му, но не по-малко ѝ се нравеше компанията и на други. В края на краищата Тереза мислеше за него като за „Мерло“, За лекия, нежен, ароматен сок на неговото грозде, който щеше да се смеси с по-силното и определено по-тръпчиво „Каберне совиньон“ от нейните лозя.

Правилната комбинация от двата сорта щеше да даде отлични резултати..

Приемането на неговото предложение за брак беше плод на комплексно, подробно и детайлно обмисляне и сложни делови споразумения. Тези споразумения бяха донесли полза и на двете фирми и напълно задоволяваха Тереза.

Но тя, което бе изненадващо и за самата нея, беше открила наслада, удоволствие и истинско удовлетворение от брака си с Илай, с когото живееше вече повече от двадесет години.

Той все още беше хубав мъж. Тереза нямаше предвид неща като генно наследство. Това, което един човек носеше в наследствеността си, беше толкова важно според нея, колкото и онова, което сам беше направил за себе си.

Макар да бе с десет години по-възрастен от нея, все още годините не му личаха. Той продължаваше да става всеки ден призори и да излиза на разходка с нея независимо какво беше времето. Всяка божя сутрин.

Тя му вярваше както на никой друг, освен на дядо си. И го обичаше повече, отколкото друг мъж, който не бе от нейната кръв.

Илай знаеше всички нейни планове и повечето от тайните ѝ.

— Софи пристигна късно тази нощ — рече Тереза.

— Аха. — Той сложи ръка на рамото ѝ, докато вървяха между редовете. Това беше просто мил жест и навик. Някога ѝ бе необходимо време, за да свикне с това естествено докосване от страна на мъж,

особено от съпруг. И доста повече време, за да започне да го приема като необходимост. — Нима си мислела, че няма да дойде?

— Знаех, че ще дойде. — Тереза беше свикнала да ѝ се подчиняват безпрекословно, изобщо не се съмняваше, че всички ще изпълнят заповедите ѝ. — Ако идваше направо от Ню Йорк, трябваше да пристигне по-рано.

— Може да е имала среща. Или е ходила да пазарува. — Очите ѝ се присвиха, Бяха почти черни и все още зрението и беше прекрасно. Гласът ѝ беше остър, но омекотен от екзотичните нюанси и мелодичността на родния ѝ италиански език.

— Или пък е наминала покрай баща си.

— Или е наминала край баща си — съгласи се Илай по своя добродушен маниер. — Уважението е нещо, което ти винаги си подкрепяла, Тереза.

— Ако е заслужено. — Имаше моменти, когато безкрайното търпение и толерантност на Илай я ядосваха. — Антъни Авано не заслужава нищо друго освен презрение.

— Един жалък мъж, негоден съпруг и посредствен баща — довърши характеристиката Илай и се намуси, защото всички тези определения важаха в пълна мяра за собствения му син. — Все пак той продължава да работи за нас.

— Позволих му да навлезе много навътре в началото. — Тогава му беше повярвала, спомни си Тереза, бе видяла възможности и бъдеще в него. А той я бе измамил. И тя никога нямаше да го забрави. — Все пак знае как да търгува. Използвах всички възможни начини, за да го направя добър търговец. Ако го бях уволнила преди време, щеше да ми достави лично удоволствие, но щеше да бъде професионално неразумно. Онова, което е добро за фирма „Джиаμβели“, е най-доброто, което може да се направи. Но не ми харесва да виждам как внучката ми все още не може да го откъсне от сърцето си. Уф! — Тереза пропъди досадните мисли за зет си с едно махване на ръката. Сякаш прогони муха. — Ще видим как ще приеме онова, което смятам да кажа днес. Софи сигурно се е издала, че съм я повикала, Така че скоро ще го видим и него.

Илай спря и се обърна към нея.

— А ти тъкмо това искаш, нали? Знаеше, че тя ще му каже.

Тъмните ѝ очи просветнаха, а усмивката ѝ стана ледена.

— И какво ако е така?

— Трудна жена си ти, Тереза.

— Да, благодаря за признанието.

Той се разсмя, поклати глава и тръгна отново редом с нея.

— Изявленията ти днес най-вероятно ще причинят доста неприятности. Объркване, Размествания, Недоволство.

— Точно на това се надявам. — Тя спря, за да огледа една млада лозичка, подпряна с колчета и привързана с жици. Тук май щеше да се наложи пълно зарязване. Само най-силните и здравите можеха да бъдат оставени да растат и да бъдат отглеждани.

— Самодоволството разваля човека, Илай. Превръща здравето в гнило. Традицията трябва да се уважава, но трябва да се правят и промени.

Тереза огледа земята. Пръстта беше плътна, а въздухът влажен, сякаш мокър. Слънцето нямаше да успее да пробие през облаците днес, беше сигурна в това.

Зимите, помисли си Тереза, с всяка изминала година ставаха все по-дълги.

— Някои от тези лозя съм засадила със собствените си ръце — продължи замислено. — Лозови пръчки, които татко донесе от Италия. Когато пораснаха, от тях извадихме нови. За новото винаги трябва да се направи място, за да пусне корени, Илай, и възрастните са длъжни да го знаят. Онова, което съм постигнала тук, което ние с теб направихме заедно, е наше дело. И аз ще сторя най-доброто, за да бъде то продължено.

— Винаги си го правила. И в този случай, както в повечето, съм съгласен с теб. Това обаче не означава, че ще имаме лесен сезон пред себе си.

— Но ще имаме богат сезон — възрази Тереза. — Тази година. — Тя се пресегна и докосна голите пръчки на лозата. — Добра и богата реколта. Знам го. — Сетне се обърна и загледа внучката си, която тичаше по хълма към тях.

— Тя е красива, Илай.

— Да. И силна.

— Ще ѝ се наложи да е силна — отвърна Тереза и тръгна да посрещне Софи с протегнати ръце. — *Вuono giorno, cara. Come va?*^[1]

— *Bene, bene*^[2]. — Те се целунаха по бузите с преплетени ръце.

— Nonna?^[3] — Софи се отдръпна назад и загледа лицето на баба си. Беше красиво лице, не нежно и сладко като на момиченцето върху етикета отпреди петдесет години, но силно и дори изпълнено с предизвикателства. Носеше печата на амбициите, както и печата на времето.

— Изглеждаш чудесно. Ти също. — Обърна се към Илай с протегната ръка. С него винаги ѝ беше лесно, много лесно. Това беше Илай, просто Илай, единственият дядо, когото бе имала. Добър, любвеобилен, мил и винаги я закриляше.

Илай я прегърна и лекичко я повдигна от земята, така че обувките ѝ се отлепиха. Това я Накара да се разсмее и да се притисне към него.

— Видях ви от прозореца. — Софи се отдръпна, стъпи отново на земята и се наведе да погали Сали по козината. — Направо плачехте за снимка. И тримата. Бих я нарекла „Лозето“ — завърши тя и закопча якето на Илай около врата, защото въздухът беше студен. — Каква сутрин!

Софи затвори очи, отметна назад глава и пое дълбоко въздух. Можеше да помирише влагата, сапуна на баба си и тютюна, който дядо ѝ криеше в джоба си.

— Успешно ли беше пътуването? — попита Тереза.

— Имам записки. Всичко съм записала — отвърна тя, като се разсмия отново и обгърна с ръце раменете им, така че сега тримата вървяха заедно. — Ще бъдеш доволна, бабо. Освен това ми хрумнаха и няколко прекрасни идеи за рекламната кампания — добави скромно Софи.

Илай я погледна и когато видя, че Тереза се въздържа от коментар, потупа Софи по ръката. Изглежда неприятностите, помисли си той, ще започнат твърде рано този път.

— Виж ти, почнали сте да зарязвате — отбеляза Софи, като видя пресните срязвания по лозовите пръчки. — И в Макмилановите лозя ли са почнали?

— Да. Време е.

— А до есента има още толкова месеци. Nonna, ще ми кажеш ли защо ни повика всички тук? Знаеш, че обичам да те виждам, както и Илай, и мама също. Но грижата за лозята не е единственото, което трябва да вършат всички Джиамбели.

— Ще говорим за това по-късно. Сега ще закусим преди малките чудовища на Донато да са станали и да ни подлудят.

— Nonna!

— По-късно — повтори Тереза. — Все още не са пристигнали всички.

Вила Джиамбели беше разположена на малък хълм в центъра на долината и бе заобиколена от гора, която бе оставена да расте на воля, дива и свободна. Камъните на сградата се позлатяваха, ставаха червени и кехлибарени, когато светлината ги огрееше, а прозорците ѝ бяха много. Бинарната беше построена по същия начин както онази в Италия и след като бе разширена и напълно модернизирана, все още работеше.

Към нея бе пристроена една просторна и добре обзаведена дегустационна, където постоянните клиенти на редовните си срещи можеха да опитат продуктите на винарната, замезвайки с хляб и сирене. Винарските клубове също бяха добре дошли, за да провеждат срещите си четири пъти в годината, а освен това тук се организираха обиколки и турове, които продължаваха до офисите в Сан Франциско.

Виното, закупено от винарната при тези случаи, се транспортираше до всички части на света.

Пещерите, с техния хладен и влажен въздух и постоянна температура, закътани в пазвите на хълмовете, се използваха за съхранение и стареене на виното. Земята, върху която бе построена Вила Джиамбели и нейните помещения за производство на вино, беше повече от стотина акра и по време на гроздобера въздухът бе напоен с обещания за уханното питие. Наистина миришеше на вино.

Централният двор на къщата беше облицован с плочки в червения цвят на „Кианти“ и имаше фонтан, в който един ухилен до ушите Бакхус вдигаше своята чаша за вечни времена. Когато зимата си отидеше, навън се изваждаха стотици саксии и пространството се изпълваше с аромата на живи цветя.

В къщата имаше дванадесет спални и петнадесет бани, солариум, бална зала и официална трапезария, която можеше да побере шестдесет души. Съществуваха стаи за музика, стаи, пълни с книги, стаи за работни кабинети и стаи за спорове и оскърбления. Между стените на тези стаи грабваха погледа колекции на

италианското и американското изящно изкуство и антични предмети, каквито нямаше нкъде по света.

Имаше закрит и открит басейн и гараж за двадесет автомобили. Градините на Вила Джиамбели бяха прекрасни.

Балконите и терасите приличаха на каменна дантела, а множество входове, входчета и стълбища предоставяха на семейството и на гостите възможности за достъп, за влизане и излизане в личните помещения и покои, без да бъдат обезпокоявани.

Въпреки размерите, обема и безценните си богатства, Вила Джиамбели преди всичко беше дом.

Когато я видя за пръв път, Тайлър си помисли, че е замък с огромни зали, сложни пасажи, тайни врати и коридори. В момента си мислеше, че е затвор, в който щеше да бъде принуден да прекара прекалено много време с прекалено много хора.

Предпочиташе да бъде навън, на свеж въздух, да се грижи да лозята си и да пие силното си кафе от термоса. Вместо това беше хванат като в капан в салона и за компенсация пиеше едно наистина отлично „Шардоне“. В центъра на приемната, в камината, гореше огън, а по всички масички из стаята бяха подредени елегантни ордъври и хапки в големи плата от цветен италиански порцелан.

Тайлър не можеше да разбере защо хората си губеха времето и усилията да правят такива малки хапки, когато приготвянето на един сандвич от две големи филии хляб и нещо по средата беше къде-къде по-бързо и по-лесно.

И защо храненето трябваше да бъде толкова важно събитие? Знаеше обаче, че ако изрече подобна еретична мисъл в обкръжението на италианци, ще бъде линчуван на място.

Насили се да смени работните си дрехи с чисти панталони и сако. Това беше неговата представа за официално облекло. Поне не беше се опаковал с костюм като... как му беше името на този? Ах, да, Дон. Дон от Венеция и жена му, която се бе наплескала с прекалено много грим, носеше прекалено много бижута и винаги някакво дете бе прикрепено към някоя част от тялото ѝ.

Тя говореше прекалено високо и прекалено много, и както изглежда, никой, особено съпругът ѝ, не ѝ обръщаше внимание.

Франческа Джиамбели Русо пък говореше малко или почти никак. Колко е различна от Ла Синьора, помисли си Тай. Някога няма

да кажеш, че са сестри. Беше слаба и безлична, една незначителна малка женичка, която седеше сякаш залепнала за стола си и изглеждаше, че ще изскочи от кожата си, ако някой се опита да я заговори. Тай много внимаваше да не го направи. Малкото момче, ако можеше едно дяволче да бъде наречено момче, беше легнало на килима и блъскаше две колички една в друга. Голямото коли на Илай, Сали, се бе свило под краката на Софи.

Страхотни крака, отбеляза мимоходом Тайлър. Софи изглеждаше лъскава и безупречна както винаги, като героиня, току-що слязла от екрана на киното и превъплътила се в три измерения. Сякаш беше очарована от онова, което ѝ говореше Дон, и не отделяше големите си тъмношоколадови очи от лицето му. Но Тай забеляза, че съвсем незабележимо подава на Сали от ордьоврите.

Движението обаче бе така премерено като че ли цялото ѝ внимание беше заето от разговора, който водеше.

— Заповядай, взemi си. Тези пълнени маслини са отлични. — Пилар застана до него с малка чинийка в ръка.

— Благодаря. — Тайлър се извърна към нея. От всички Джиямбели най-много харесваше Пилар. С нея се чувстваше най-удобно и непосредствено. Знаеше, че тя не очаква от него да води безкрайни и безсмислени разговори, само и само да чува собствения си глас. — Имаш ли някаква представа защо е цялото това сборище?

— Когато мама реши, ще ни каже. От моите секретни източници научих, че масата е сложена за четиринадесет души, но не можах да разбера кого чакаме още. Все пак виждам, че Илай изглежда доволен. А това е добър знак.

Тай понечи да измърмори нещо, но си спомни, че трябва да се държи прилично.

— Да се надяваме, че си права.

— Не сме те виждали тук от доста време, седмици може би. Зает ли беше? — попита Пилар и се засмя. Естествено. — Ти изобщо какво друго правиш, освен че работиш?

— А какво друго да правя?

Като поклати глава, тя отново му подаде маслините.

— Приличаш на майка ми повече от всички нас. Не се ли срещаше миналото лято с едно момиче? Красива блондинка? Пат или май беше Пати?

— Патси. Всъщност не беше нищо сериозно. Просто... — Той разпери ръце смутено. — Ами, нали знаеш...

— Скъпи, трябва да излизаш повече. И не само за... това, нали знаеш.

Прозвуча му като майчинска заръка и той се засмя.

— Същото се отнася и за теб.

— О, аз съм само една скучна старомодна баба.

— Най-красивата баба в тази стая — възрази ѝ той и я накара да се разсмее.

— Винаги си бил много мил, когато решиш да бъдеш. — Все пак комплиментът, изречен дори от мъж, който спокойно можеше да ѝ бъде син, погъделичка самочувствието ѝ и я накара да се почувства добре.

— Мамо, значи ти си скрила маслините, за да храниш само Тайлър. — Софи се присъедини към тях и си взе една маслина. До своята красива и добре сложена майка тя изглеждаше като мълния, изпускаща електричество. От онези, които те изпълват с топлина и неочаквано желание, ако се приближиш прекалено близо до тях.

Или поне така му се струваше винаги. Поради тази причина той винаги се беше опитвал да стои на безопасно разстояние.

— Моля ви се, бързо, говорете ми! Почувствах се изоставена завинаги в капана на Дон Тъпото! — промърмори Софи.

— Бедната Софи! Добре де, погледни на нещата по друг начин. На него сигурно за пръв път от дълго време му се е удал случай да каже пет думи наведнъж, без Джина да го прекъсне.

— Повярвай ми, според мен напълно си го заслужава. — Софи завъртя тъмните си екзотични очи. — Е, Тай, как си?

— Добре.

— Тежко ли е да се работи за Макмилън?

— Определено.

— Знаеш ли и други думи освен едносрични?

— Знам някои. Мислех, че си в Ню Йорк.

— Бях — отвърна тя, имитирайки тона му, като изви устни. — Но сега съм тук. — Погледна през рамо към двете си малки братовчедчета, които започнаха да се бият и се разреваха. — Мамо, ако и аз съм била толкова противна като тях, как си се въздържа да не ме хвърлиш във фонтана?

— Ти не беше противна, скъпа. Беше настояща, непослушна, темпераментна, упорита и голям инат, но не и противна. Извинете ме. — Тя пхна чинията с маслините в ръцете на Софи и тръгна да направи онова, което винаги бе правила най-добре. Да въдвори мир между воюващите страни.

— Предполагам, че би трябвало аз да го сторя — рече Софи с въздишка, докато наблюдаваше как майка ѝ успокоява нещастното малко момиченце. — Но не съм виждала толкова антипатични хлапета в живота си.

— Предполагам, че са такива поради глезене и пренебрежение от страна на родителите им.

— Едновременно? — Тя се замисли, докато наблюдаваше Дон, който не обръщаше никакво внимание на хленчещия си син, и Джина, която глупаво гукаше, за да го успокои. — Добро определение — реши накрая. И понеже те не бяха неин проблем, слава Богу, тя насочи вниманието си към Тайлър.

Той беше такъв... хм, страхотен мъж, помисли си Софи. Изглеждаше като планините, които пазеха долината. И със сигурност беше по-приятен от четиригодишното врецещо досадниче зад гърба ѝ. Сега, ако можеше да поддържа един смислен разговор с него, щеше да бъде приятно ангажирана, докато сервират обяда.

— Да имаш някакви предположения за темата на малката ни сбирка днес? — попита го тя.

— Не.

— Би ли ми казал, ако знаеше?

Тай сви рамене и погледна Пилар, която шепнеше на малката Тереза, докато я отвеждаше към страничния прозорец. Изглежда така естествена, помисли си Тай. Като мадона. Да, най-точната дума беше тази. И вероятно точно заради това разгневеното и сърдито детско лице придоби мил и забавен вид.

— Защо според теб хората имат деца, когато не им обръщат нужното внимание?

Софи понечи да отговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ, защото в същия момент баща ѝ влезе в приемната заедно с Рене.

— Добър въпрос — промърмори тя и взе чашата от ръката му, допивайки виното. — Дяволски добър въпрос.

До прозореца Пилар сякаш настръхна и цялото удоволствие, което бе получила от това да успокои нещастното дете, се изпари и изчезна.

Мигом се почувства стара, дебела, непривлекателна и тъжна. Тук беше мъжът, който я бе пренебрегнал. И последната от дългата поредица жени, с които я беше замествал. По-млада, по-красива, по-умна, по-сексапилна.

Понеже знаеше, че майка ѝ няма да го направи, Пилар остави детето на пода и отиде да ги посрещне.

Усмивката ѝ бе топла, естествена и много по-любезна, отколкото мислите ѝ. Освен това я правеше привлекателна. Обикновените ѝ панталони и сако бяха по-елегантни и по-женствени от впития костюм на Рене. И маниерите ѝ издаваха много повече класа и привличаха повече внимание и от най-бляскавите диаманти.

— Тони, много мило, че си успял да дойдеш. Здравей, Рене.

— Здравей, Пилар. — Рене се усмихна леко и бавно прокара ръката си по рамото на Тони. Диамантът на пръста ѝ просветна на светлината и привлече погледите на всички. Тя изчака една секунда, за да е сигурна, че Пилар е забелязала пръстена и е разбрала значението му. — Изглеждаш... отпочинала.

— Благодаря. — Пилар почувства как коленете ѝ омекват и всеки миг ще я предадат. Сякаш здравата почва се изплъзваше изпод краката ѝ. Имаше чувството, че Рене я бе изритала с високите си червени обувки. — Моля, влезте, седнете. Какво да ви предложа за пиене?

— Не се безпокой, Пилар. — Тони махна с ръка, наведе се и положи една изпразнена от чувство и съдържание целувка върху бузата ѝ. — Само ще кажем здрасти на Тереза.

— Върви при майка си — рече през зъби Тайлър на Софи.

— Какво?

— Казах върви и намери някакво извинение, за да отведеш майка си оттук.

Тогава и Софи видя бляскащия диамант на ръката на Рене и изпразнените от мисъл, стреснати очи на майка си. Пъхна чинийката в ръцете на Тайлър и прекоси стаята с твърда крачка.

— Мамо, ще ми помогнеш ли за минутка?

— Да... аз само да...

— Ще ти отнеме само секунда — продължи Софи, като настойчиво и безцеремонно измъкна Пилар от стаята. Продължиха да вървят, докато стигнаха библиотеката на втория етаж. Тук Софи затвори вратата зад себе си и се облегна на нея.

— Мамо, съжалявам.

— О! — Опитвайки да се усмихне, Пилар прокара треперещата си ръка по лицето. — Мисля, че все пак успях да се справя.

— Направо беше чудесна. — Софи се приближи до майка си, подпряна на облегалката на стола. — Но познавам този израз на лицето ти. — Тя взе ръцете на Пилар в своите. — Явно и Тайлър го познава. Пръстенът е просташки и демонстративен, същият като нея самата.

— Момиченцето ми! — Смахът на Пилар беше дрезгав, сякаш щеше всеки миг да премине в ридание, но тя се насили да продължи. — Той е зашеметяващ, великолепен, също като нея. Всичко е точно. — Несъзнателно продължаваше да върти златната халка върху пръста си. — Всичко е както трябва.

— По дяволите! Мразя я! Мразя ги и двамата и още сега ще отида да им го кажа.

— Не, няма да го направиш. — Пилар хвана дъщеря си за раменете. Дали болката, която съзря в очите ѝ, се виждаше така ясно и в нейните собствени? И къде беше грешката ѝ? Нима този безкраен затвор, в който живееше, щеше да завлече и дъщеря ѝ в празното пространство? Да я обрече на самота и пустота? — Това няма да реши нищо, няма да промени нищо. Няма смисъл от омразата, Софи. Тя само ще ти навреди.

Не, помисли си Софи. Омразата нямаше да я засегне. Щеше само да я закали.

— Ядосай се! — извика тя. — Бъди гневна, сърдита и бясна! — „Бъди нещо — помисли си отчаяно — каквото и да е, само не така наранена и безпомощна. Предадена. Не мога да го понеса.“

— Ти ще го направиш, детето ми. — Тя погали нежно ръката на дъщеря си. — При това много по-добре от мен.

— Да дойде тук по този начин! Да дойде и да набута в лицата ни идиотския си пръстен! Той няма право да се отнася така с нас, мамо, нито с теб, нито с мен.

— Той има право да прави каквото си иска. Но... Това беше едно наистина лошо изпълнение.

Извинения, помисли си Пилар. Отново извинения. Беше прекарала тридесет години от живота си, оправдавайки постъпките на Антъни Авано. Беше ѝ станало навик. Очевидно твърде лош навик.

— Не позволявай да те засегнат. Той все още е твой баща, каквото и да се случи. Винаги ще бъде.

— Вече не ми е баща.

Пилар пребледня.

— О, Софи, не говори така!

— Стига! — Ядосана на себе си, Софи вдигна ръка. — Аз съм лоша, знам. Но съм бясна. Не на себе си, дори не и на него — рече тя. — Той не знае какво прави. Но тя, тя много добре съзнава как се държи. И иска да постъпи така. Идва в дома ни и се разпорежда тук, държи се нагло с теб. Не, не само с теб, по дяволите, с всички ни! С всички нас. Затова я мразя!

— Забравяш едно нещо, мила. Рене може би го обича.

— О, моля ти се!

— Не бъди цинична. Аз го обичах, защо тя да не може?

Софи се завъртя. Искаше да изрита нещо, да счупи нещо. И да събере остриите парчета и да ги хвърли в идеалното, с калифорнийски загар лице на Рене.

— Тя обича парите му, положението му и проклетата му банкова сметка.

— Вероятно. Но той е от оня тип мъже, които карат жените да се влюбват в тях. При това без усилия.

Софи долови мъдростта в думите на майка си. Тя никога досега не беше обичала мъж, но можеше да разпознае гласа на жената, която е обичала. И точно тази пълна безнадеждност изпари гнева ѝ.

— Никога не си преставала да го обичаш.

— Ако не съм, значи толкова по-добре. Обещай ми нещо. Не прави сцени.

— Мразя да доставям някому удоволствие, но предполагам, че студеното пренебрежение ще има повече въздействие. По един или друг начин искам да изтрия този самодоволен израз от лицето ѝ. И ще го направя.

Софи целуна майка си по бузите и я прегърна. Нея можеше да обича без съмнения и без задръжки.

— Добре ли си?

— Да. Животът ми не се е променил, нали? — О, дори само мисълта за това беше повече от ужасна. — Наистина нищо не се е променило. Да се връщаме.

— Ще ти кажа какво ще направим — започна да говори Софи, когато тръгнаха по коридора. — Аз ще преразгледам програмата си и ще си оставя няколко свободни дни. И тогава двете ще отидем на курорт. На бани. Ще се потопим в калните бани до шията, ще си правим масажи и маски, ще се оставим в ръцете на масажистите и маникюристите. Ще изхарчим купища пари за разни мазила, които никога не сме използвали, и ще се размотаваме по цял ден по халат.

Вратата на стаята, покрай която минаваха, се отвори и една брюнетка на средна възраст застана пред тях.

— Звучи много интригуващо. Кога заминаваме?

— Хелън! — Пилар сложи ръка на сърцето си и се наведе да целуне приятелката си. — Изкара ми акъла!

— Извинявай. Трябваше да тичам, за да не се изтърва. — Тя подръпна полата на стоманеносивия си костюм върху бедрата си, които постоянно се опитваше да направи по-фини. — Това кафе, което пих по пътя насам... То е причината. Софи, не си ли прекалено красива? И така. — Хелън вдигна куфарчето си и изправи рамене. — Казвайте, кои са в приемната? Обичайните заподозрени?

— Повече или по-малко. Не знаех, че мама има предвид теб, когато каза, че очакваме да дойдат адвокатите. — А щом съдия Хелън Мур беше повикана, значи работата беше сериозна, помисли си Софи.

— Пилар не знаеше, нито пък аз допреди няколко дни.

[1] Добър ден, скъпа. Как си? — Б.пр. ↑

[2] Добро. — Б.пр. ↑

[3] Бабо? — Б.пр. ↑

3.

Ла Синьора никога не хвърляше думите си на вятъра. Беше планирала всичко лично. Беше изготвила лично дори менюто, защото искаше срещата да протече в атмосферата на щедро изобилие, но в същото време и на сърдечност. Вината, които се сервираха, бяха от калифорнийските изби, както на Джаамбели, така и на Макмилън. Това също беше нарочно обмислено и планирано действие.

Тереза нямаше намерение да говори за бизнес по време на обяда. Както и не позволи, за голямо разочарование на Джина, трите ѝ лошо възпитани деца да присъстват на масата заедно с възрастните.

Те бяха изпратени в детската стая с една от прислужничките, на която щяха да платят допълнително възнаграждение заради това. Тереза очакваше момичето да остане с децата повече от час.

— Баба ти настояваше да свърша тази работа секретно. — Хелън обърна проницателните си сиви очи към приемната. Беше свързана по един или друг начин с бизнеса на фамилия Джаамбели почти четиридесет години. И те не преставаха да я удивляват и очароват. — Тя не ви е казала нищо, нали? Продължава да ви държи в неведение.

— Отчасти — промърмори тихо Пилар. — Хелън, тя е добре, нали? Приех тази работа с промяната на завещанието и тъй нататък като следствие от състоянието, в което е през последната година, след смъртта на синьор Баптиста.

— Доколкото знам, майка ти е напълно здрава, физически и психически. Както винаги. — Хелън намести очилата с черни рамки върху носа си и отправи към старата си приятелка ободрителна усмивка. — Като неин адвокат не мога да ти кажа повече за мотивите ѝ, Пилар. Но напълно съм съгласна с нея и ги одобрявам. Това си е нейното представление и аз няма да ѝ разваля удоволствието да го изиграе. Защо не отидем да видим дали вече не е готова за вдигане на завесата?

Когато благоволяше да каже нещо на Рене, думите ѝ бяха изпълнени с ледена учтивост. И много ясно чувстваше как по гръбнака

на жената пробягва недоволство, но и възхищение. Имаше ѝ много други чувства, които оставаха скрити под леда.

Освен цялото семейство и Хелън, която се смяташе за част от него, Тереза беше поканила майстора винар, на когото имаше най-голямо доверие, заедно със съпругата му. Паоло Борели работеше с Джаамбели вече цели тридесет и осем години. Въпреки възрастта му всички продължаваха да го наричат Поли. Съпругата му Консуело беше едра, жизнерадостна жена с висок заразителен смях, която навремето беше главен готвач в къщата.

Имаше и още един гост на този обяд. Маргарет Боуърс, шефът на продажбите в изба „Макмилън“. Тя беше разведена тридесет и шест годишна жена, която очевидно бе силно притеснена и отегчена от безкрайното бръщолевене на Джина от едната ѝ страна и се чудеше как да се измъкне и да си запали една цигара навън.

Тайлър срещна погледа ѝ и се усмихна окуражаващо. Маргарет понякога си мечтаеше да го има в леглото си. Когато приключиха с обяда и поднесоха десертното вино „Порто“, Тереза седна отново на мястото си начело на масата.

— „Кастело ди Джаамбели“ в Италия празнува своята стогодишнина — започна тя. Разговорите веднага сепнаха. — Вила Джаамбели в Калифорния произвежда вино в Напа Вали вече шестдесет и четири години. „Макмилан“ прави това от деветдесет и две години. Това прави общо двеста петдесет и шест години. — Тя огледа присъстващите на масата. — Пет поколения лозари и винари.

— Шест, zia Тереза — намеси се Джина. — Моите деца са шестото.

— От всичко, което видях у твоите деца, очаквам да станат серийни убийци или терористи, но не лозари и винари. Моля те, не ме прекъсвай.

Тя вдигна чашата си, вдъхна аромата на виното и отпи малко.

— За тези пет поколения успяхме да си завоюваме репутация на два континента. Като производители на истински качествени вина. Името Джаамбели означава само едно — вино. Установихме традиции и ги обновихме с нови методи, нови технологии, без да нарушим доброто си име, качество или каквото и да е друго. Никога няма да жертваме името. Преди двадесет години поставихме началото на партньорство с друг винопроизводител. „Макмилън“ от Напа Вали

работи рамо до рамо с „Джиамбели Калифорния“. Партньорството ни се разви отлично, отлежа и е време да бъде бутилирано.

Тя повече почувства, отколкото видя напрежението на Тайлър. Направи му знак да си държи езика зад зъбите и го погледна право в очите.

— Необходими са промени за доброто и на двете страни. Следващите сто години започват от днес. Донато!

Той веднага подскочи.

— Sì, да — поправи се, подсещайки се, че Ла Синьора предпочита на масата в Калифорния да се говори на английски. — Да, лельо Тереза.

— „Джиамбели Италия“ и „Джиамбели Калифорния“ работеха поотделно и всяка изба сама за себе си. Това повече няма да продължава. Ти ще докладваш за всичко на новия главен директор на новообразуваната компания „Джиамбели-Макмилън“, която ще има офиси както в Калифорния, така и във Венеция.

— Какво значи това? Какво става? — развика се Джина на италиански. — Донато е на ред. Той е следващият по първенство. Той носи името. Той е наследникът!

— Наследник е този, когото аз посоча.

— Но ние ти дадохме деца! — Джина удари с ръка по корема си и размахна ръце в знак на протест. — Три деца и още ще има. Никой не е осигурил на семейството деца освен мен и Донато. Кой ще носи името, когато ти си заминеш за оня свят, ако не моите бебета?

— Ти какво, да не би да се пазариш с утробата си? — погледна я презрително Тереза.

— Тя е плодоносна — не се укротяваше Джина, въпреки че съпругът ѝ се опита да я дръпне обратно на стола. — Повече от твоята и повече от тази на дъщеря ти. Само по едно дете, това сте вие! А аз мога да имам цяла дузина.

— Тогава Господ да ни е на помощ. Ти ще запазиш прекрасния си дом. Джина, както и джобните си пари. Но няма да бъдеш господарката на замъка. На моето catello — добави ледено Тереза. — Вземай, каквото ти се дава или ще загубиш и него.

— Джина, Basta! Достатъчно! — нареди Дон и получи удар по ръката.

— Ти вече си стара — продължи през зъби Джина. — Един ден ще умреш, но аз ще съм жива. Ще видим тогава! — изръмжа тя и излезе бясна от стаята.

— Zia Tereza, scusi^[1] — започна Донато, но бе прекъснат от категоричния ѝ жест.

— Жена ти не ти помага особено, Донато, а ти не се справяш с работата си така, както очаквах. Тази година ще трябва да поправиш доста неща. Ще останеш на същата длъжност във фирма „Джиамбели“ до следващата пролет, до зарязването. Тогава ще преценим. Ако съм доволна от теб и работата ти; ще бъдеш възнаграден — както със заплатата, така и с допълнителни възнаграждения. Ако не съм доволна, ще останеш във фирмата само на хартия. Никой от моята кръв няма да бъде отстранен, но няма да позволя да живее на гърба ми. Ясна ли съм?

Донато почувства вратовръзката си прекалено стегната, а храната, която току-що беше погълнал, започна да се бунтува в стомаха му.

— Работих за „Джиамбели“ осемнадесет години.

— Работил си дванадесет. През последните шест само си присъствал и дори присъствието ти не бе достатъчно ползотворно. Нима мислиш, че не знам какво правиш и как прекарваш времето си? Допускаш ли, че не съм осведомена по каква работа пътуваш до Париж, Рим, Ню Йорк и Калифорния на разноските на „Джиамбели“?

Тя изчака думите ѝ да стигнат до съзнанието му и видя как лицето му пребледня и се покри с капчици. Разочарованието от него я бодна болезнено.

— Жена ти е глупава, Донато, но аз не съм. Внимавай.

— Той е добро момче — намеси се тихо Франческа.

— Може и да е бил добро момче. Може би все още може да бъде добър съпруг. Ще видим. Маргарет — Тереза продължи, без да обръща повече внимание на Донато и сестра си. — Извинявай за нашите семейни разпрaveии. Ние сме темпераментен народ, с гореща кръв.

— Разбира се, синьора.

— Ти ще наблюдаваш и координираш, разбира се, ако приемеш, продажбите на „Джиамбели-Макмилън“ в Калифорния и Венеция. Това ще изисква много пътувания и голяма отговорност от твоя страна, които ще бъдат възнаградени с подходящо увеличение на заплатата ти.

Ще трябва да бъдеш във Венеция след пет дни, за да се установиш там и да се запознаеш с работата. До утре трябва да решиш дали приемаш това предложение и тогава ще обсъдим всичко в детайли!

— Не ми е необходимо време, за да решавам, синьора. Благодаря. — Маргарет успя да запази гласа си спокоен, но сърцето и биеше като лудо. — Ще бъда щастлива да говорим за подробностите, когато пожелаете. Благодаря за предоставената възможност и за доверието ви. — Тя се обърна към Илай и кимна. — Благодаря и на двама ви.

— Добре казано. Значи ще говорим утре. Поли, с теб вече обсъдихме плановете ни и високо оценявам твоя принос и дискретност. Ще помагаш при координиране на работата в лозята и във винарната. Ти познаваш най-добре мъжете тук и в „Макмилън“. Назначавам те за старши майстор.

— Към Поли изпитвам голямо уважение. — Гласът на Тай беше спокоен, въпреки че в гърдите му се боричкаха гняв и безпокойство. — Към неговите умения и инстинкти също. Високо уважавам и се възхищавам от работата на всички тук, във винарната, както и от хората, които я вършат. Респектиран съм и от онова, което знам за „Джиамбели Венеция“. Но ние, в „Макмилън“, си имаме старши майстори и достатъчно работници. Не мисля, че нашата работа и нашите хора са по-лоши от вашите, синьора. Вие сте горда от онова, което сте постигнали, от наследството, което сте получили и което възнамерявате на умножите. Аз също.

— Добре. Сега слушай. И мисли. — Тя даде знак на Илай, той кимна и започна.

— Тай, Тереза и аз не взехме това решение снощи, нито го взехме лесно. Обсъждахме го много дълго време.

— Не си длъжен да ми даваш обяснение — прекъсна го Тай.

— Млъкни! — повиши тон Илай, преди очите на внука му да се замъглят от яростта и обидата, които го изпълваха. — Наистина не сме длъжни. Ние работихме заедно с Хелън, за да изчистим и уредим формалностите от правна гледна точка. Обмисляхме и умувахме как да направим така, че ползата да бъде за всички. Не само през този сезон, а за още много сезони. Стотици години напред. — Той се наведе. — Нима мислиш, че искам за „Макмилън“ по-малко, отколкото искаш ти? Нима мислиш, че искам за теб нещо, което не заслужаваш?

— Вече не знам какво искаш.

— Тогава ще ти обясня. Сега, веднага. Като направим това сливане, ние ще се превърнем не само в една от най-големите винарски изби в света, но ще станем и най-добрата. Ти ще продължиш да надзираваш „Макмилън“.

— Да надзиравам ли?

— Да, Поли ще бъде старши майстор, а ти оператор, винар. С неколцина помощници.

— Ти познаваш лозята, Тай — намеси се Тереза. Разбираше объркването и гнева му. И това ѝ харесваше. Този горещ, клокочещ гняв означаваше, че той има отношение, че обича работата си и лозята. Това значеше, че от него можеше да се очаква много. — Познаваш гроздето, бъчвите, цялата технология на правене на вино. Но всичко за теб свършва до бутилката. Време е да тръгнеш напред, да излезеш от избата. Освен гроздето има още много неща, които продават виното. Илай и аз искаме да видим нашите внуци, работещи заедно.

— Моля? За какво става дума? — прекъсна я изненадано Софи.

— За теб, госпожице! Кога за последен път си работила на полето? — попита я баба ѝ. — Кога за последен път си опитала вино, което не е бутилирано в красива бутилка и не е изстудено в хладилника? Пренебрегваш корените си, Софи.

— Не пренебрегвам нищо — избухна на свой ред младата жена. — Аз не съм винар. Занимавам се с връзките с обществеността! И с рекламата!

— Значи трябва да станеш винар — отсече Тереза. — А пък ти — обърна се тя и посочи с пръст Тай. — Ти ще се научиш как да продаваш, как да рекламираш и как да изпращаш кораби, пълни с вино. Ще се учите взаимно един от друг.

— Но, поппа, наистина...

— Тишина! Имате една година. Пилар, Софи няма да има достатъчно време, за да изпълнява всекидневните си задължения. Затова ти ще запълниш тази празнина.

— Мамо! — Пилар започна да се смее. — Та аз не знам нищо за търговията и продажбите, нито за рекламата.

— Имаш мозък. Време е да го използваш отново. За да успеем, трябва да впрегнем цялото семейство. — Тереза се обърна към Тони. — А също и другите. Ти ще останеш в отдел „Продажби“ и засега ще запазиш поста и привилегиите си. Но ще се отчиташ, както Донатело и

всички шефове на отдели, на координационния директор. Можеш да приемеш отношенията ни отсега нататък само за делови отношения. И повече да не си посмял да дойдеш в дома ми или на масата ми без да си поканен.

Това вече си беше истински провал, мина през ума на Тони. Положението му във фирмата беше едно нещо. Заплатата и парите друго. Но Тереза имаше властта да го съблече чисто гол и да го изхвърли на улицата. Затова се реши и използва единственото си оръжие.

— Аз съм бащата на Софи.

— Много добре знам кой си.

— Извинете, синьора — намеси се учтиво Рене, но в гласа ѝ се прокрадваше стоманена твърдост. — Може ли и аз да кажа нещо?

— Щом си под този покрив, си моя гостенка, макар да не съм те канила. Какво искаш да кажеш?

— Разбирам, че моето присъствие не е особено приятно на всички тук. — Тонът ѝ не се промени, а очите ѝ не се откъсваха от тези на Тереза. — Очевидно е, че моята връзка с Тони не среща вашето одобрение. Но той е и ще бъде ценен кадър на вашата фирма.

— Ще видим. Извинете. — Тереза огледа присъстващите на масата. — Хелън, Илай и аз трябва да говорим със Софи и Тайлър. Кафето ще бъде сервирано в приемната. Моля, заповядайте.

— Е, каза го — избухна Софи, цялата тръпнеща от яд, след като всички останали напуснаха трапезарията. — И това е, свършен факт. Ти така си свикнала, бабо! Вярваш, че само с няколко думи можеш да промениш живота на хората.

— Всеки има право на избор.

— Къде е нашият избор? И кой по-точно има избор? — Тъй като не беше способна да остане седнала, Софи стана. — Донато ли, който никога не е работил извън фирмата? Целият му живот е преминал в нея. Тайлър? Той пък отдава цялата си енергия и време на „Макмилън“ от дете.

— Мога да говоря и сам за себе си — прекъсна я Тай.

— О, я стига! — обърна се гневно към него Софи. — Пет думи на кръст не можеш да кажеш, езикът ти се връзва на фльонга. А аз ще

трябва да те учи как да продаваш вино!

Тайлър неочаквано се изправи и за нейна изненада сграбчи ръцете ѝ и ги обърна с дланите нагоре.

— Като розови листенца са. Мекички и добре гледани. Кремчета и маникюр! И аз ще трябва да те учи как да работиш!

— Аз работя всяка минута, така както и ти. Само защото не се потя и не джапам в калта с мръсни ботуши, не значи, че не давам всичко, на което съм способна.

— Най-добре ще бъде да се хващате за работа. И двамата — въздъхна Илай и отпи от виното си. — Искате да се биете, ами добре, бийте се. Но ще спазвате правилата на почтената игра. Въпросът е никой да не направи нещо, което да повали другия на земята. Може би ще се провалите, а може би ще си седнете на задниците, и ще се опитате да направите нещо друго. Нещо повече.

Софи вирна брадичка.

— Аз няма да се проваля.

— Имаш цял сезон, за да го докажеш. Би ли искала да знаеш какво ще получиш накрая? Хелън, твой ред е!

— Е, за мен беше истинско удоволствие да присъствам на тези драматични събития. — Хелън постави куфарчето си върху масата. — Както обядът, така и шоуто след него бяха неотразими. — Тя извади папките, сложи ги до себе си и върна куфарчето обратно на пода. Сетне намести очилата си. — В интерес на деловия тон, ще се придържам към прости юридически термини. Илай и Тереза сляха своите фирми. Обединиха ги в една, с което разходите ще се намалят в известен смисъл. Смятам, че това е много умно решение и го приветствам. Всеки от вас двамата, Софи и Тайлър, ще носи титлата вицепрезидент по производството. Всеки ще има различни задължения и отговорности, които са описани в договорите, които съм подготвила. Срокът на договорите ви е една година. Ако в края на тази година вашата работа е незадоволителна, ще бъдете върнати на по-ниски длъжности. За какви срокове, ще бъде обсъдено тогава. Евентуално.

Докато говореше, тя извади два тънки договора от папката.

— Тай, ти оставаш в „Макмилън“ като постоянна резиденция. Къщата и всичко в нея ще продължат да бъдат на твое разположение. Софи, ти ще трябва да се пренесеш тук. Апартаментът ти в Сан Франциско ще се поддържа от фирма „Джиамбели“ през цялата

година, за да можеш да го ползваш, когато имаш работа в града. Тай, когато ти се налага да ходиш в града, ще ти бъде осигурен подслон. Хотел или апартамент, каквото пожелаеш. Пътуванията до други дестинации по фирмени дела ще бъдат поемани и заплащани от фирмата. Кастелото в Италия ще бъде на разположение и на двамата, независимо дали пътувате по работа, за удоволствие или и двете.

Тя ги погледна и се засмя.

— Е, не е чак толкова лошо, нали? А сега морковчето! Ако в края на годината работата на Софи бъде приета като успешна, тя ще получи двадесет процента от фирмата, половината от замъка и титлата президент. Съответно Тайлър, ако работата му бъде оценена добре, ще притежава двадесет процента от фирмата, къщата, в която живее сега, и титлата президент. И двамата ще станете собственици на по десет акра земя, за да създадете свой собствен сорт и етикет, ако желаете, или пазарната цена на същите, ако предпочитате.

Тя направи пауза, за да сложи финалната тежест на изявлението.

— Пилар също получава двадесет процента, ако е съгласна с останалите клаузи от нейния договор. Това дава еднакви части на всеки. В случай на смърт на Илай или Тереза, техните части се разпределят съответно между наследниците им. В този тъжен ден, когато някой от тях няма да бъде вече между нас, техните дялове се разпределят така: по петнадесет процента на всеки от вас двамата и десет за Пилар. Това ще даде на всеки от вас по тридесет и пет процента от една от най-големите винарски компании в света. Дали ще ги спечелите, ще зависи от работата ви през тази година.

Софи изчака, докато се убеди, че дар словото ѝ се върна, и стисна ръцете си здраво в скута. Предлагаше ѝ се много повече, отколкото си бе представяла или беше очаквала. В същото време обаче сякаш я бяха нашлапали по дупето като малко дете.

— Кой ще оценява успеха на работата ни?

— В интерес на справедливостта вие сами ще се оценявате всеки месец — поясни Тереза. — Илай ѝ аз ще също ще ви направим оценка, която ще се прибави към оценката от страна на координационния производствен директор.

— И кой, по дяволите, е този координационен директор? — запита Тайлър.

— Името му е Дейвид Кътър. Работил е в „Льо Кьор“, със седалище Ню Йорк. Утре ще бъде тук. — Тереза се изправи. — Сега ще ви оставим да прочетете договорите си на спокойствие, да дискутирате, да обсъждате и да помислите. — Тя топло им се усмихна. — Хелън? Искаш ли кафе?

Рене категорично отхвърляше отстъплението като тактика. В своята кариера на манекенка, през краткия период, когато бе второстепенна актриса, през немалкото време на бавно катерене по обществената стълбица на лов за мъже тя беше научила едно основно нещо. Единствената правилна посока на движение е напред и нагоре. Затова стоически понесе намеците на старата дама, объркването на съпругата и убийствените погледи на дъщерята. Дори можеше да смята поведението си за победа.. Щеше да продължи да ги презира и мрази, но това нямаше да я спре да общува с тях, след като беше необходимо. Рене си имаше своя диамант на пръста. Беше си го избрала лично и възнамеряваше в най-скоро време да получи и брачната халка. Тони беше входната ѝ врата към света на голямото богатство и тя беше твърдо решена да мине през нея. Рене наистина беше привързана към него. Почти толкова, колкото и към идеята да стане част от богатството на Джиамбели. Затова през следващата година щеше да направи всичко, което зависеше от нея, Тони да заздравя положението си във фирмата. И смяташе да го постигне като негова жена.

— Кажи ѝ сега — нареди му тя, като взе чашата си с кафе.

— Рене, скъпа. — Тони размърда неловко рамене. Можеше почти осезаемо да почувства тежестта на оковите върху гърба си. — Сега е най-неподходящото време.

— Имаше цели седем години да го направиш, Тони. Кажи ѝ! И то веднага. — Тя хвърли многозначителен поглед на Пилар. — Или ще го чуе от мен.

— Добре, добре — съгласи се примирено той и потупа ръката ѝ. Не обичаше скандалите. С любезна усмивка на лицето, Тони стана и прекоси приемната до мястото, където Пилар седеше и се опитваше да успокои стреснатата и явно объркана леля Франческа.

— Пилар, може ли да говоря с теб. Насаме.

През главата ѝ преминаха дузина извинения. В края на краищата тя беше в дома на майка си и бе домакиня. Стаята бе пълна с гости.

Леля ѝ се нуждаеше от внимание и подкрепа. Трябваше да поръча да донесат още кафе.

Но всички тези задължения бяха просто извинения и само щяха да отложат момента да се — изправи с лице срещу истината.

— Разбира се — продума тихо тя, сетне каза няколко успокоителни дума на италиански на Франческа и се обърна към Тони.

— Може ли да отидем в библиотеката? — Е, поне не беше помъкнал със себе си и Рене, помисли си Пилар. Когато минаваха покрай нея обаче, тя ѝ отправи твърд и пронизващ поглед, като камъка, който светеше на пръста ѝ.

Поглед на победител, помисли си Пилар. Колко смешно. Нямаше никакво състезание, никой нямаше да пече ли или губи.

— Съжалявам, че мама избра да направи изявлението си пред толкова много хора — започна Пилар. — Ако ме беше уведомила за намеренията си предварително, щях да я убедя да говори с теб насаме.

— Няма значение. Нейните лични чувства към мен са съвсем ясни. — Тъй като перушината му бе доста проскубана и смачкана, очевидно тези чувства го бяха измъчвали доста години. — От професионална гледна точка бих могъл да очаквам повече благодарност. Но няма значение, ще се справя. — Да се справя с чувствата на другите беше второто нещо, което Тони умееше най-добре. Първото бе да не им обръща внимание.

Влязоха в библиотеката и той се отпуска в едно от дълбоките кожени кресла. Някога, преди години, си беше мислил, че ще живее тук или поне тук ще бъде основната му резиденция. За щастие нещата се развиха така, че той предпочете града. Нямаше кой знае колко много за правене в Напа Вали, освен да гледа как зрее гроздето.

— Е, Пилар! — Усмивката му беше мила и очарователна както винаги. — Как си?

— Как съм ли, Тони? — В гърлото ѝ се надигаше истеричен смях и заплашваше да се излее. Но тя го потисна. Това пък беше едно от нещата, които тя умееше да върши най-добре, — Не се оплаквам. А ти?

— Нито пък аз. Зает съм както винаги. Смяташ ли да приемеш предложението на Ла Синьора да вземеш по-активно участие в работата на фирмата?

— Това не беше предложение, а заповед. И не знам какво да правя. — Мисълта за нейната безпомощност все още пронизваше сърцето ѝ като жилото на оса. — Нямах време да размисля.

— Сигурен съм, че ще се справиш. — Тони, се понаведе напред, лицето му беше искрено загрижено.

Това беше част от умениято му да очарова и заблуждава събеседника си, помисли си Пилар с лека горчивина. Демонстрация, че е загрижен. Проява на искрен интерес, докато изобщо не му пука за нищо.

— Ти си красива жена и със сигурност ще допринесеш много за фирмата. А и за теб е полезно да излезеш от къщата, да бъдеш ангажирана с друга дейност. Може би ще откриеш, че имаш талант за това. Възможно е кариерата да се окаже точно онова, което би искала да постигнеш в живота си.

Пилар бе мечтала да има семейство. Съпруг и много деца. Никога не бе мислила за кариера.

— За какво искаш да говорим Тони? За моите нужди или за твоите?

— Те не се изключват взаимно. Наистина, Пилар, бихме могли да погледнем в тази нова посока, която ни описа Тереза, може би това е възможност за двамата ни да започнем отначало. — Той взе ръката ѝ съвсем естествено, така както правеше с всички жени, и я покри със своята. — Може би се нуждаем от подобен тласък. Разбирам, че идеята за развод винаги е била трудно приемлива за теб.

— Така ли?

— Да. — Тя продължаваше да му действа зле, разнежваше го. Колко досадно! — Факт е, че от много години ние водим съвсем самостоятелен живот. Всъщност живеем разделени.

Спокойно, но твърдо Пилар измъкна ръката си от неговата.

— За кой живот говориш? За този, който водихме след като ти си премести в Сан Франциско, или за този, през който продължихме да се преструваме, че сме женени?

Много точен удар, помисли си Тони. И въздъхна.

— Пилар, нашият брак очевидно се провали. Няма смисъл да обсъждаме защо, да търсим причините, да разчистваме сметки или да се обвиняваме. Няма смисъл след толкова много време.

— Не мисля, че изобщо някога сме си разчиствали сметките, Тони. Но може би наистина безвъзвратно е минало времето да спасим брака си.

— Искам да кажа, че ако не приключим нещата юридически, ще се чувствам подлец. Не искам да постъпя нечестно към теб, Пилар. Ти трябва да имаш възможност да започнеш новия си живот на чисто.

— Но не в това проблемът ти, нали? — Пилар стана и отиде до камината. Защо изобщо се бореше? Какво значение имаше всичко това? — Нека поне веднъж да бъдем честни. Ти дойде днес, за да искаш развод, и това няма нищо общо с решението на майка ми. Всъщност, когато си поставил пръстена върху ръката на Рене, ти не си знаел нищо за това решение.

— Щом искаш да бъдем честни, трябва да признаем, че бракът ни преживя една достатъчно дълга и закъсняла агония. Отлагах развода само заради теб, Пилар. — Докато казваше това, Тони си вярваше. Напълно си вярваше, което направи гласът му да звучи съвсем искрено. — А сега те моля да се разведем само за твое добро. Време е да се промениш.

— Съмнявам се — прошепна тя. Не можеше да се обърне, все още не за да го погледне в очите. Защото кой знае как ставаше, но когато гледаше в честните му искрени очи, продължаваше да вярва на лъжите му. — Ти не можеш да бъдеш честен дори тук. Ако искаш развод, няма да се възпротивя. Все пак имай предвид, че тя няма да е толкова лесна за манипулиране като мен — добави Пилар и се обърна. — Но може би съжителството с нея ще ти бъде от полза. Вероятно тя е най-подходящата жена за теб. Аз със сигурност не бях.

Той чу единствено онова, което искаше да чуе. Че получава каквото иска, без каквито и да било спънки и неприятности.

— Аз ще се погрижа за подробностите. Всичко ще бъде съвсем дискретно, разбира се. След толкова години раздялата ни едва ли ще представлява интерес за пресата. Всъщност няма да е нищо повече от подписването на няколко листа хартия. Сигурен съм, че освен нас и няколко близки приятели, които знаят как стоят нещата, всички отдавна смятат, че сме разведени. — Когато тя не отговори, той се изправи. — И двамата ще бъдем по-щастливи, когато всичко свърши. Ще видиш. Между другото мисля, че трябва да съобщиш на Софи. Редно е да го научи от теб. Като жена от жена. Без съмнение, когато

разбере за твоето съгласие, ще започне да се отнася по-приятелски с Рене.

— Защо винаги мислиш само за себе си, Тони?

Той вдигна ръце.

— Просто смятам; че и за двама ни ще бъде по-удобно, ако запазим приятелските си отношения. Рене ще стане моя жена и като такава ще бъде част от моя професионален и социален живот. Сигурно ще се срещаме тук и там в обществото. Неизбежно е. Очаквам от Софи да се държи възпитано и учтиво.

— И аз очаквах от теб да бъдеш почтен и благороден. Ние всички живеем с недостатъците си. Вече получи онова, за което беше дошъл. Сега ти предлагам да вземеш Рене и да си вървиш, преди мама да е допила портото си. Мисля, че в тази къща имаше достатъчно неприятности за един ден.

— Съгласен съм. — Той тръгна към вратата, но преди да прекрачи прага се поколеба и се обърна. — Желая ти всичко най-хубаво, Пилар.

— Благодаря ти. Поради известни причини и аз ти желая същото. Сбогом, Тони.

Когато той затвори вратата зад себе си, Пилар отиде внимателно до креслото и седна бавно, сякаш костите ѝ можеха да се счупят, ако направеше някое по-рязко движение.

Спомни си каква беше на осемнадесет години. Луда от любов по него, пълна с планове и мечти.

А на двадесет и три бе ранена право в сърцето, нарязана на късчета от предателството и излъганото доверие.

На тридесет се бореше да събере парчетата от разбития си брак, да отгледа и възпита сама детето си и да издържа един съпруг, който изобщо не правеше усилия дори да се преструва, че я обича.

Спомни си как на четиридесет години най-накрая прие загубата, изхвърли мечтите, а ярките планове за бъдещето помръкнаха и се превърнаха в безнадеждното сиво на примирението.

Сега, мислеше си Пилар, беше на четиридесет и осем, сама, без илюзии и мечти. Законно заменена от новия, подобрен модел съпруга, така както тя самата често сменяше дамаската на мебелите.

Вдигна глава и свали брачната халка от пръста си. Беше носила това просто тъничко колелце цели тридесет години. Сега ѝ бе казано да

го хвърли и да забрави обещанията и клетвите, дадени пред Бога, пред семейството и пред приятелите.

Сълзи напълниха очите ѝ, когато свали халката. Какво беше тя в края на краищата? Най-обикновено колелце с дупка в средата. Едно празно кръгче. Идеалният символ на нейния брак.

Пилар си даде сметка, че никога не е била обичана. Тя отметна глава назад. Колко тъжно, колко тъжно да седи тук да осъзнава нещо, което винаги бе отричала. Непрестанно бе отхвърляла, не бе искала да признае факта, че досега никой мъж, дори собственият ѝ съпруг, не беше я обичал.

Когато вратата се отвори, тя стисна халката в шепата си и нареди на сълзите си да почака.

— Пилар? Тук ли си? — Хелън надникна през вратата. Устните ѝ бяха стиснати. — О, май ще трябва да забравя за кафето днес.

Тя прекоси библиотеката, отиде до барчето и извади една гарафа с бренди. Познаваше къщата и се движеше като у дома си. Напълни две тумбести чаши, върна се и седна на ниското столче за крака пред креслото, в което бе потънала Пилар.

— Изпий го, скъпа. Изглеждаш бледа.

Без да каже дума, Пилар отвори ръката си; Халката проблесна върху дланта ѝ от отблясъците на огъня в камината.

— Ясно, предположих го, когато видях онази пачавра да парадирва с камъка върху пръста си. Те са си лика — прилика и са един за друг. Тони изобщо не те заслужаваше.

— Глупаво е! Глупаво е да бъдеш ударен по този начин. Всъщност никога не сме били женени. Поне не в истинския смисъл на думата. Но това са тридесет години, Хелън! — Тя вдигна халката и погледна през отвора, сякаш гледаше през живота си. Празен и безсмислен. — Тридесет проклети години! Тази жена е била бебе в пелени, когато аз срещнах Тони.

— Е, много важно. Тя е по-млада и има по-големи цици. — Хелън сви рамене. — Бог ми е свидетел, че само тези две причини са достатъчни, за да я мразя и в червата. Аз съм с теб, както и всички останали. Но погледни на нещата от по-друг ъгъл. Ако остане да живее с него, когато стане на нашата възраст, ще трябва да го храни с лъжичка и да му сменя памперсите.

Пилар се засмя горчиво, но смехът ѝ приличаше повече на стенание.

— Не ми харесва къде съм се озовала, но не знам къде да отида. Дори не се борих за него, Хелън.

— Ти не си войник. — Хелън приседна на страничната облегалка на креслото, като прегърна приятелката си през раменете. — Ти си красива, интелигентна, умна жена, която има да върши много работа. По дяволите, скъпа! Моето мнение е, че ако най-сетне затвориш тази врата, ще си направиш най-голямата услуга.

— Боже мой, говориш също като Тони!

— Няма нужда да бъдеш груба. Освен това той изобщо не се интересува от теб, но аз мисля точно така.

— Може би си права. Не мога да видя ясно разликата сега. Не мога да мисля какво ще стане през следващия час, камо ли през следващата година. Господи, дори не го накарах да си плати! Дори нямах смелостта да го накарам да си плати!

— Не се тревожи, тя ще го стори вместо теб. При това с лихвите. — Хелън се наведе и целуна Пилар по главата. Не е възможно мъж като Тони да мине през живота, без да си плати, помисли си тя. — Но ако искаш да го попариш малко, ще ти помогна да оформим бракоразводния договор така, че да остане с незарастващи кървящи белези и треперещи тестиси.

Пилар тъжно се усмихна. Винаги можеше да разчита на Хелън.

— Колкото и голямо развлечение да бъде и каквото и удоволствие да ни достави, това ще нарани Софи и ще направи живота ѝ труден. Хелън, какво, по дяволите, да правя с този нов живот, който подхвърлиха в ръцете ми?

— Все ще измислим нещо.

Софи дълго мисли. Прочете договора няколко пъти и получи главоболие. Беше проникнала до същината му, дори беше затънала в детайлите. Всъщност беше напълно ясно, че Ла Синьора продължаваше да контролира всичко както винаги. От Софи се очакваше през следващата година да докаже себе си. Нещо, което тя смяташе, че може да направи. Ако успееше, част от така желанието от

нея контролен пакет акции щеше да премине в ръцете ѝ. А това щеше да достави удоволствие и на баба ѝ.

Е, добре, тя го искаше. Не се интересуваеше особено от начините, по които трябваше да го постигне. Но осъзнаваше причините, заради които трябваше да се напъне.

Както винаги най-трудната част бе да проумее причините, поради които баба ѝ искаше нещо. Всъщност двете много си приличаха.

Софи нямаше особено голям интерес към производството на вино. Обичаше лозята заради красотата им, познаваше основните етапи във винопроизводството, но никога не бе имала вътрешния подтик да влага време, емоции и усилия в тази дейност. Но щом някой ден трябваше да заеме мястото на баба си, налагаше се да направи точно това.

Наистина предпочиташе офисите и канцелариите пред ферментационните силози, но...

Тя погледна бегло Тайлър, който се мръщеше над своя договор.

Той очевидно предпочиташе ферментационните силози пред канцелариите. Това или щеше да създаде от двамата един добър екип, или обратното — да ги доведе до провал, реши Софи. И при него всичко беше поставено на карта, както при нея.

Да, Ла Синьора за пореден път се бе изявила като мъдра, но безпощадна жена. Сега, когато емоциите ѝ се поуталожиха и можеше да мисли разумно и трезво, Софи видя, че работата не само можеше, но и трябваше да тръгне.

Освен ако Тайлър не оплескаше нещата.

— Не ти харесва, а? — подхвърли тя.

— И какво, по дяволите, да ми харесва? Това си беше чисто и просто засада. Удар в гърба.

— Съгласна съм. Това е стилът на попна. Ескадроните се подреждат по-бързо и по-организирано, когато им дадеш заповед точно преди битката. Ако им дадеш време да мислят, те може и да дезертират от бойното поле. Мислил ли си да дезертираш, Тайлър?

Той вдигна очи и тя видя, че са твърди като стомана. Студени и непоколебими.

— Ръководя „Макмилън“ от цели осем години. Няма да си отида току-така.

Не, нямаше да оплеска нещата.

— Добре. Тогава да започнем от тук. Ти искаш твоя дял, аз също искам своето. Как ще го постигнем? — Тя стана и тръгна бавно към него. — На теб ще ти е по-лесно.

— Защо?

— Защото аз например трябва да напусна апартамента си в града и да се преместя тук. А ти си оставащ в собствения си дом. Аз трябва да се науча да правя вино, което ще ми бъде доста трудно, а ти трябва само да се поотвориш, да се отпуснеш и да отидеш на няколко срещи тук и там.

— И си мислиш, че това е по-лесното? Приобщаването включва контакти с хора. Аз не обичам да се срещам с хора. На всичкото отгоре, докато ще осъществявам контакти с разни персони, лица или задници и говоря за неща, за които не бих дал и пукнат грош, някой, когото изобщо не познавам, ще души и наднича зад гърба ми. За да ме оценява.

— На мен това не ми харесва — съгласи се тя. — Кой по дяволите е този Дейвид Кътър?

— Някой костюмиран тъпанар — отвърна с отвращение Тайлър.

— Сигурно е повече от това — промърмори Софи. Защото ако беше само това, не би трябвало да се притеснява. Тя знаеше как да се оправя с костюмираните тъпанари. — Ние просто трябва да научим колкото може повече за него. — Щеше да се погрижи много скоро и много задълбочено да набави необходимата информация. — И трябва да намерим начин да работим с него и един с друг. Последното няма да е толкова трудно. Познаваме се от години.

Тази нахакана млада жена много бързо се приспособяваше, докато той предпочиташе да върви сам по пътя си. По дяволите, ако не ѝ се противопоставеше.

— Не мисля, че се познаваме. Аз всъщност не те познавам. Не знам нито какво правиш, нито защо го правиш.

Софи сложи ръце на масата и се наведе към него. Прекрасното ѝ лице почти се докосна до неговото.

— Тогава да се запознаем. Аз съм Софи Тереза Мария Джамбели. Продавам вино. И го правя, защото съм много добра в тази област. За една година смятам да придобия двадесет процента от

една от най-големите, най-печелившите и най-известните компании за вино в света.

Той се надигна бавно и зае същата поза като нея, имитирайки я съвършено.

— Значи смяташ да се научиш да правиш вино, и то добре? Смяташ да изцапаш ръчичките си с кал и прах, да накаляш модните си ботушки и да изпочупиш прекрасния си маникюр?

— Нима мислиш, че не знам да работя, Макмилън?

— Мисля, че умееш да седиш зад бюрото си в елегантния си кабинет или на седалката в първа класа на самолета. Но хубавото ти задниче едва ли ще намери живота, който го очаква през следващата година, за много приятен и удобен, госпожице Джиамбели.

Софи видя как пред очите ѝ плъзва червена мъгла. Сигурен знак, че гневът я обхваща и че може да извърши, някоя глупост.

— Да се обзаложим. Пет хиляди долара за това, че ще бъде по-добър винопроизводител от теб в края на сезона.

— И кой ще бъде арбитърът?

— Някой неутрален. Дейвид Кътър.

— Дадено. — Той се пресекна и сграбчи нежната ѝ ръка със своята голяма и мазолеста лапа. — Купи си по-дебели дрехи и по-здрави ботуши. И бъди готова за първия си урок утре в седем сутринта.

— Готово. — Тя стисна зъби. — По обяд ще направим почивка и ще отидем до града за твоя първи урок. Ще ти дам един час време да си купиш приличен костюм, който е бил на мода поне през последните десет години.

— Ти трябва да се преместиш тук. Така каза Ла Синьора. Защо ще ходим в града?

— Трябва да си взема куп неща от офиса, а и ти трябва да се запознаеш със задълженията си там. Освен това трябва да си прибера вещите от апартамента. Вижда ми се, че гърбината ти е достатъчно яка, а и задникът ти ще издаяни — добави тя, усмихвайки се подигравателно. — Ще ми помогнеш да се пренеса.

— Може ли все пак да кажа нещо?

— Да, за Бога!

— Не ми харесва езикът ти. Никога не ми е харесвал. — Той тикна ръце в джобовете си, защото самодоволната ѝ усмивка направо

го предизвикваше да я шамароса. — Но нямам нищо против теб самата.

— О, Тай! Това е... трогателно.

— Слушай, млъкни най-сетне! — Той прекара пръсти през косата си и пак пъкна ръка в джоба. — Знам, че си най-добрата в твоята работа. Но аз върша моята, защото я обичам. Нямам нищо против теб, Софи, но ако искаш да ме принудиш да си срежа вените, първо ще срежа твоите.

Заинтригувана и предизвикана, тя го погледна внимателно. Кой би си помислил, че момчето на съседите, което познаваше от дете, можело да бъде толкова безпощадно?

— Добре, значи съм предупреждена. Но това се отнася и за теб, Тай. Каквото и да се наложи да направя, ще си запазя онова, което е мое.

Тя въздъхна, погледна към договорите и вдигна очи към Тайлър.

— Мисля, че сме на една и съща страница.

— Така изглежда.

— Имаш ли химикалка?

— Не.

Софи отиде до бюрото и извади две от чекмеджето. Подаде му едната и прелисти договора до последната страница, където трябваше да се подпише.

— Можем да си бъдем свидетели един на друг. — Вдъхна дълбоко и задържа въздуха. — На три?

— Едно, две. Три!

В пълно мълчание двамата подписаха договорите и ги плъзнаха по масата, за да види другият стореното.

Тъй като стомахът ѝ се бунтуваше, Софи вдигна чашата си и изчака Тайлър да вдигне своята.

— За новото поколение — рече тя.

— За добрата реколта.

— Не бихме имали едното без другото. — Без да откъсва очи от лицето му, тя чукна чашата си в неговата. — Наздраве!

[1] Лельо Тереза, извинявай. — Б.пр. ↑

4.

Дъждът беше остър и студен като бръснач. Един противен ситен ръмеж, който проникваше до костите и смачкваше настроението. Превръщаше лекото снежно наметало в блато от кал и променяше светлината на деня в мръсно сиво небе.

Беше една от онези утрини, когато разумните хора си оставаха до късно в леглото. Или поне си позволяваха втора чаша кафе.

Но Тайлър Макмилън, както откри Софи, не беше разумен човек.

Събуди я телефонът, звънът я накара да плъзне ръка изпод завивките, за потърси пипнешком слушалката и да я мушне при себе си на топло.

— Да?

— Закъсняваш.

— Ъ? Не, не съм. Все още е тъмно.

— Не е тъмно, а вали. Ставай, обличай се и идвай тук. Сега си под мое разпореждане.

— Но... — Звукът на даващата свободен сигнал слушалка я накара да изругае. — Копеле! — промърмори тя, но нямаше достатъчно сили, нито воля да помръдне.

Остана да лежи, заслушана в ромоленето на дъжда навън. Звучеше сякаш на края на всяка капка имаше ледено връхче. Беше доста приятно, но да го слушаш под одеялото.

Като се прозя, Софи отхвърли завивките и стана от леглото. Може и да беше под негово разпореждане сега, но не след дълго той щеше да бъде под нейно.

Дъждът се стичаше по периферията на шапката му и проникваше от време на време под яката, като се пързулваше на тънка струйка по гърба му. Въпреки това не беше чак толкова зле, че да спре работата.

А дъждовната зима си беше чиста благословия. Нямаше нищо по-подходящо за лозята от една студена влажна зима. Това бе първата предпоставка за добра реколта.

Той управляваше онова, което беше по силите му — работата, решенията, предпазливостта и рисковете. За другото можеше само да

се моли природата да бъде на негова страна.

Ето я и нея, помисли си Тайлър, наблюдавайки Софи с ръце в джоба. Тя идеше към него, крачейки в калта със своите ботуши от петстотин долара.

— Казах ти да облечеш подходящи дрехи.

Тя въздъхна и видя как мъглата погълна парата от устата ѝ.

— Това са най-подходящите ми дрехи.

Тайлър огледа елегантното кожено яке, скъпите панталони и стилните италиански ботуши.

— Сигурно ще станат такива, преди да сме свършили.

— Смятах, че когато вали, не се зарязват лозите.

— Сега не вали.

— О, така ли? — Софи протегна ръката си с дланта нагоре и остави дъждът да я напълни. — Странно. Винаги съм мислела, че тази мокра субстанция, която пада понякога от небето, се нарича дъжд.

— Само ръми. Къде ти е шапката?

— Нямам.

— Господи! — Раздразнен, той свали своята шапка и я нахлупи на главата ѝ. Макар да беше прогизнала от дъжда и доста смачкана, пак не може да навреди на външния ѝ вид. Не променяше стила ѝ. Тайлър си помисли, че тази изисканост сигурно ѝ е вродена, както строежа на костите ѝ.

— Има две основни причини за зарязването — започна той.

— Тай, много добре знам защо се зарязват лозите.

— Отлично. Кажи ми тогава.

— За да се насочат правилно соковете — рече тя през зъби. — И ако ще се изпитваме устно, защо не го направим някъде вътре, където е сухо и топло?

— Защото лозята не са вътре, а вън. — И защото, помисли си за миг той, искаше да ѝ покаже уменията си тук. — Зарязваме, за да насочим соковете, а това ще улесни култивирането и качеството на реколтата, а също ни помага да контролираме болестите.

— Е Тай...

— Почакай. Много лозари използват подпорни техники вместо зарязване. Тук, понеже лозарството е един безкраен експеримент, ние използваме и двете. Вертикално подпирано, подпиране от женевски тип с Т-образна форма и други видове. Но все още използваме и

традиционните методи на зарязване. Втората причина е, че така ще подтикнем развитието на лозата, ще увеличим продуктивността, като в същото време запазим възможността да произведем висококачествени плодове.

Когато ѝ каза почакай, гласът му бе като на някой спокоен добър баща, който говори с малкото си нетърпеливо дете. Софи реши, че той ги прави нарочно и влезе в тона му, като премига с мигли.

— Това шегичка ли беше, професоре?

— Няма да ти разреша да зарязваш моите лозя, нито пък ти дам да ги подпираш, докато не научиш защо се прави. — Значи зарязваме и подпираме, за да получим грозде. А отглеждаме гроздето, за да правим вино.

Ръцете ѝ се движеха, докато говореше. Сякаш играеше балет, си помисли Тайлър, като я гледаше. Жестовете ѝ бяха грациозни и изпълнени с вътрешен смисъл.

— И — продължи тя — след това аз продавам виното благодарение на умната и печеливша реклама, която съм измислила, и на пазарните техники и проучвания. Кое то, смея да ти напомня, е също толкова съществено за тази винарна, колкото и твоите техники на зарязване.

— Добре, но сега сме в лозята, а не в твоя кабинет. И няма да извършиш нито едно действие тук, без да знаеш причините и последствията от него.

— Винаги съм мислела, че е по-добре да не знаеш последствията. Това е като хазарта — рече тя и посочи с широк жест лозята. — Една игра с високи залози, но в същността си все пак е игра.

— Ти я играеш заради удоволствието.

Сега тя се усмихна и му напомни за баба си.

— Не аз играя играта, скъпи.

— Това тук са по-стари лози. — Софи огледа редиците от двете им страни. Дъждът беше намокрил напълно косата ѝ в нея просветваха червеникави отблясъци с цвета на старо отлежало каберне. — Значи ще започнем да зарязваме ето тук.

— Защо?

Тя намести шапката върху главата си.

— Защото така.

— Защото — продължи вместо нея той, изваждайки лозарската си ножица, затыкната в колана му — искаме равномерно разпределение на плодовете в горната част на лозата. — Той я обърна към себе си и пхна ножицата в ръката ѝ. Отмести с ръка пръчките, откривайки новите, и насочи ръката на Софи към тях, за да ги среже. — Търсим центъра, върха, отваряме пространство. Необходимо е място, за да влезе слънцето.

— А ако извършим зарязването механизирано?

— Правим и това, разбира се. Не е работа за теб обаче. — Той я наведе към следващата пръчка. Вдъхна уханието ѝ — женско, нежно, съблазнително. Някаква екзотична смесица от парфюм, дъжд и мокра земя.

Защо, по дяволите, си беше сложила парфюм преди да излезе на полето? Едва не я запита, но осъзна, че всъщност не би искал да чуе, нито да разбере причините. Затова не зададе въпроса си.

— Ще работиш ръчно — рече той и се поотдръпна, за да не вдишва изкусителната ѝ миризма. — Пръчка след пръчка. Растение след растение. Ред подир ред.

Тя огледа безкрайната редица от лози, безкрайния низ от растения, които чакаха да бъдат обработени, отрязани или погалени. Зарязването се прави до февруари. Представи си колко безкрайно отегчена щеше да бъде около Коледа.

— Ще прекъснем на обяд — напомни му Софи.

— В един часа. Ти закъсня.

— Но не чак толкова! — Тя обърна глава и тялото, ѝ неочаквано се допря до неговото. Той едва не я прегърна, ръцете му държаха нейните, хванали пръчките и ножиците. И най-слабото движение беше непредвидимо. И не бе желателно.

Очите им се срещнаха. В неговите имаше раздразнение, в нейните — размисъл. И разбиране. Тя усети, че тялото му се напруга, но почувства и отговора на своето собствено. Леко завързване на пулса, инстинктивно вдишване на въздух, резултат от смесването на желанията.

— Добре, добре — едва измърмори Софи и сведе очи към устните му, след което ги върна обратно.

— Продължавай да режеш. — Тайлър отстъпи една крачка като човек, който току-що се е озовал на ръба на дълбока пропаст. Но тя

също се обърна, така че телата им отново се докоснаха. А една втора крачка назад щеше да го направи да изглежда страхливец. Или глупак.

— Не се тревожи. Спокойно, Макмилън. Не си моят тип. — *Твърде едър, груб и елементарен*, помисли си, без да го произнесе на глас. — По принцип.

— И ти не си моят. — *Заядлива, превзета и опасна*. — Изобщо.

Ако я познаваше по-добре, щеше да знае, че подобно изявление не може да я засегне. Но пък беше предизвикателство за нея. Събуди някакъв, макар и елементарен, интерес.

— Така ли? И какъв е твоят тип?

— Не обичам наперени, агресивни жени с модерни възгледи.

Софи се подсмихна.

— Ще заобичаш. — Тя се обърна към лозите. — Ще спрем работа в дванадесет и половина. — Още веднъж му хвърли поглед през рамо. — Това е компромис. Налага се да свършим много работа през този сезон, затова ще трябва да правим компромиси.

— Добре, в дванадесет и половина. — Той извади ръкавиците си и ѝ ги подаде. — Сложи ги. Ще ти излязат мозоли върху градските ръчички.

— Благодаря. Мисля, че са ми големи.

— Няма значение. Утре ще си вземеш други по мярка, а също и шапка. Не, не там — поправи я той, като видя, че се насочва да отреже друга пръчка.

Отново се наведе зад нея, хвана ръката ѝ и постави ножицата под правилен ъгъл.

И не видя леката ѝ доволна усмивка.

Въпреки че носеше ръкавици, пак ѝ излязоха мехури по ръцете. Те повече я дразнеха, отколкото боляха, докато се преобличаше набързо за следобеда; който щяха да прекарат в града. Издокарана и лъсната, Софи грабна куфарчето си и извика довиждане от вратата. Докато караше към къщата на Макмилън, прехвърли през ума си нещата, които трябваше да вземе, както и какво трябваше да свърши през остатъка от деня. Трябваше да събере всичко най-необходимо от кабинета и от апартамента си за много кратко време.

Спря пред входната врата на обградената с кедри и зид от естествен камък къща и натисна два пъти клаксона на колата. Тайлър не я накара да чака, което ѝ направи добро впечатление. Беше се

преоблякъл все пак, което би трябвало да отбележи като положителен напредък. Въпреки че дънковата риза и доста поизносените джинси бяха далеч от облеклото за работа в офис. Реши, че ще се заеме с гардероба му по-късно.

Той отвори вратата на двуместното БМВ кабриолет, ухили се и изгледа нея и покривалото.

— Да не би да очакваш да се сгъна на две в тази играчка?

— Има повече място, отколкото изглежда. Влизай, сега си под мое разпореждане.

— Каква е тази тротинетка? Не можеш ли да караш нещо на четири колела? — продължи да се заяжда Тайлър, докато се наместваше на седалката.

Изглеждаше като голям и капризен мечок в прекрасна малка кутийка.

— Да, мога, но не искам. Освен това обичам да карам собствената си кола. — И го доказа в мига, в който той закопча колана си, като натисна рязко газта и полетя по пътя.

Обичаше планините да преминават размазани покрай нея, докато летеше в дъжда. Бяха като сенки зад сребърна завеса. И редиците от лозя, ред след ред, голи лози, застинали в очакване, заспали до мига, в който слънцето и топлината щяха да ги изпълнят отново със сокове и живот.

Софи премина на висока скорост покрай избата на Макмилън. Покрай нейната избеляла тухлена сграда с триъгълен островърх покрив, горд и строг. Беше романтичен и прекрасен вход към пещерите, които криеше и пазеше, поне според спомените ѝ. Вътре, както и в избите на Джиамбели, работниците сигурно подреждаха или обръщаха бутилките с шампанско. А може би се приготвяха за дегустация, ако имаше група от посетители или някой винарски клуб беше на ред да ги посети този ден. Други претакаха вино от бъчва в бъчва, докато се утай и избистри.

Там кипеше работа, помисли си Софи. В сградите, в пещерите, в лабораториите, нищо че лозята все още спяха.

И освен това я чакаше работа в Сан Франциско.

Софи караше из долината като човек, току-що излязъл от затвора. Тай дори се притесни дали изобщо вижда пътя.

— Защо седалката ми е топла?

— Какво? О! — Тя го погледна и се разсмя. — Просто един начин да ти припари под задника, скъпи. Не ти ли харесва? — Натисна копчето и изключи парното под седалката. — Нашата главна цел, нашият приоритет, е кампанията по случай стогодишнината на фирмата. Има много фази, етапи, като например търга миналата седмица, които вече осъществихме. Другите все още стоят на дневен ред. Търсим нещо ново, нещо свежо, но едновременно с това спазваме благородната традиция. Нещо класическо и дискретно, което да се хареса на нашия високопоставен, богат и повече или по-малко изтънчен ценител, и нещо закачливо и приятно, което да привлече вниманието и да хване окото на по-младите и повече или по-малко богати потенциални пазарни единици.

— Аха, ясно.

— Тай, това е нещо, на което трябва да проумееш причините и следствията. Продаването на вино е толкова просто и естествено, колкото и онова, което ти правиш. Ако не го продадеш, излиза, че правиш виното само за себе си, нали така?

Той се размърда, опитвайки се да намери място за коленете си.

— Ами сигурно би ми било по-лесно.

— Виж какво, ти произвеждаш различни качества вино. От най-доброто грозде правиш най-доброто вино, което струва най-скъпо като производство, бутилки, съхранение и така нататък. Правиш и друго, средно като качество, което се продава наливно. Повечето от средствата отиват за осигуряване на продажбите, вместо в производството на виното.

— Без виното обаче, нищо друго няма да има значение.

— И така да е — продължи тя, осъзнавайки че говори малко патетично. — Това е част от моята работа. А сега вече и от твоята. Трябва, да ми помогнеш да продадем тези различни видове вина на потребителите. На обикновения консуматор и на първокласния колекционер. На хотели, ресторанти и на средностатистически семейства. Целта е да достигнем до продавачите на дребно, до брокерите и да ги накараме да мислят, че трябва да купят виното „Джиамбели“, както и онова, което вече ще се нарича „Джиамбели-Макмилън“, че трябва да ги включат техните менюта на всяка цена. За да постигнем това, трябва да продадем както опаковката, така и онова, което е вътре в нея.

— Опаковката е мижи да те лъжем — отвърна, Тай. — Онова, което се съдържа вътре, това е важното, то вдига цената.

— Много умно. Абсолютно си прав. Обаче опаковката, маркетингът, рекламата издигат продукта нагоре към върха на скалата на цените. Хайде да се върнем на виното, става ли?

Устните му се извиха. Тонът ѝ беше пресилено любезен и студен, сигурно указание, че е спечелил точка.

— Добре.

— Моята задача е да създам идеята за продукт, който е интригуващ, скъп, ценен, привлекателен, желан. Така че трябва да познавам продукта и да знам откъде да започна. Но също така трябва да съм наясно с цената и пазара, към които се стремя. Ето това трябва да научиш.

— Значи проучвания, статистики, срещи, сдружения, партита.

Софи се пресегна и го потупа по ръката.

— Ще преминеш и през този ад и ще го преживееш. — Тя направи пауза и леко намали скоростта. — Познаваш ли тази кола?

Тайлър се намръщи и огледа през прозореца тъмния микробус, доста стар модел, който зави от пътя и се насочи към входа на Вила Джаамбели.

— Не.

— Кътър — каза Софи. — Обзалагам се, че е Кътър.

— Можем да се откажем от пътуването до Сан Франциско и да видим дали си права.

Беше много изкусително предложение, а и надеждата в гласа му я развесели. Тя обаче поклати глава и продължи да кара.

— Не. Това ще го накара да си мисли, че е твърде важна личност, Обещавам, че ще въртя мама на шиш, но ще изкопча от нея всичко, когато се върнем.

— Бих искал и аз да съм там.

— За добро или за лошо, Тай, ти и аз вече сме в един и същи кюп. Аз ще те държа в течение за всичко, което става при мен, така че и ти ме дръж за теб.

Пътят от единия бряг на континента до другия беше много дълъг. Това направо си беше, казано с прости думи, един друг свят. Свят, в

който всички бяха чужди и непознати. Беше изтръгнал корените, които бе пуснал в бетонните улици на Ню Йорк, с надеждата, че ще може да ги посади отново тук, сред хълмовете и долините на Северна Калифорния.

Ако беше само това, Дейвид нямаше да се тревожи. Би го приел като авантюра, приключение, като тръпка, нещо като неангажиращите хазартни игри, които бе играл на младини. Но след като вече бе на четиридесет и три години и имаше две подрастващи деца, които зависеха от него, тази стъпка бе нещо съвсем различно.

Може би ако беше останал да работи в „Льо Кьор“ в Ню Йорк, вместо да идва тук, би било по-добре за хлапетата. Но той се задушаваше там, сред стъклото и алуминия на офиса си. Освен това беше престанал да се чувства сигурен, когато шестнадесетгодишният му син бе хванат да краде в магазина, а четиринадесетгодишната му дъщеря бе започнала да лакира ноктите на краката си с черен лак.

Беше загубил връзка с децата си, а явно и контролът му се изплъзваше. Когато офертата от „Джиаμβели-Макмилън“ попадна в ръцете му, Дейвид имаше чувството, че е получил знамение. Знак Божи.

Трябваше да грабне шанса си. Да започне отначало.

Бог му беше свидетел, че не за пръв път правеше това. Но този път го направи с мисълта за щастието на децата.

— Това място трябва да е тук някъде по средата.

Дейвид погледна в огледалото за обратно виждане към сина си. Дъщеря му Мади седеше на предната седалка, не беше обелила нито дума от Сан Франциско и се опитваше да не изглежда твърде отегчена.

— И къде ли се намира средата на това тук някъде? — попита Дейвид. — Винаги съм се чудил.

С удоволствие видя как Тео се усмихва, което може би беше първата искрена усмивка през последните няколко дни.

Прилича на майка си, помисли си Дейвид. Едно по младо и мъжко копие на Силвия. Кое нито Тео, нито Силвия щяха да признаят, ако го кажеше пред тях. И това също беше другото общо помежду им. Да бъдат ярки индивидуалности.

За Силвия индивидуалността явно означаваше да излезе от брака и да зарече майчинството. За Тео... времето щеше да покаже, реши Дейвид.

— Защо трябва да вали? — размърда се Мади на седалката и се опита да скрие блясъка в очите си при вида на огромната каменна къща, която се появи пред погледа им.

— Ами, ще трябва да измислим начин как да съберем мъглата в атмосферата и тогава...

— Татко! — Тя се разкикоти и за Дейвид смехът ѝ прозвуча като музика.

Това е. Той беше довел децата си тук каквото и да му бе струвало.

— Е, да отидем да се срещнем с Ла Синьора.

— Така ли ще трябва да я наричаме? — завъртя очи Мади. — Звучи ми почти средновековно.

— Ще започнем с госпожо Джиамбели, а по-нататък ще видим. И нека да се опитаме да изглеждаме нормални.

— Мад не може. Пубери като нея никога не изглеждат нормални.

— Нито пък такова чудо на природата като теб. — Мади излезе от колата със своите грозни черни ботуши с осемсантиметрови подметки. Стоеше под дъжда, гледаше баща си и приличаше на някаква екзотична принцеса с дълга светла коса, начупени устни и яркосини очи с дълги мигли. Крехкото ѝ телце бе увито в пластове черен плат. На дясното ѝ ухо висяха три реда синджирчета, които подрънкваха. Това беше компромис, който Дейвид направи, защото се уплаши, когато Мади заяви, че ще пробие носа си и ще си сложи халка там или на някое друго по-нехигиенично място.

Тео беше нейна пълна противоположност. Висок, с тъмнокафява къдрава, която се стелеше в невчесана маса около красивото му лице и стигаше до кокалестите му рамене. Очите му бяха по-меко сини и прекалено често според баща му, замъглени и тъжни.

Носеше джинси, които висяха като торба, обувки, почти толкова грозни колкото тези на сестра му, и куртка, която стигаше до средата на бедрата му.

Но това са само дрехи, помисли си Дейвид. Дрехи и коси, общо взето все неща, които не са вечни. Нищо постоянно. Дрехите могат да бъдат сменени, а косите — подстригани. Нима собствените му родители не го бяха обвинявали в бунтарско поведение заради стила му на обличане, когато той самият беше тийнейджър? И нима не беше

си обещал тогава, че никога няма да се държи така с децата си, ако има такива!

— Все пак, мили Боже, *много* му се щеше да носят дреха, които да им приличат.

Дейвид изкачи няколкото стъпала и застана през резбованата врата на къщата, като прекара ръка през своята гъста тъмноруса коса.

— Какво има, татко? Нервен ли си?

В гласа на сина му имаше лека насмешка, достатъчна да опъне до крайност и без това изопнатите му нерви.

Тео отвори уста, готов със саркастична забележка на върха на езика си. Но забеляза предупредителния поглед на сестра си и напрегнатото лице на баща си.

— Хей, я се стегни! Можеш да се справиш с нея сигурен съм — Разбира се — добави Мадри. — Тя е само една стара италианска баба, нали така?

Дейвид натисна с пръст звънеца и се засмя.

— Така е.

— Почакай, трябва да си сложи нормалното лице. — Тео сложи двете си ръце върху лицето и започна да опъва кожата, завъртя очите, изкриви устата. — Пфу! Не мога да го намеря.

Дейвид праметна едната си ръка през врата му, а другата през врата на Мадри и се засмя. Те тримата щяха да се правят, помисли си той. И всичко щеше да бъде наред.

— Аз ще отворя Мария — Пилар прекоси фоайето. Ръцете и бяха пълни с бели ризи.

Когато отвори вратата, видя след себе си висок мъж, който бе прегърнал две деца през вратовете. И тримата широко ѝ се усмихваха.

— Здравейте. С какво мога да ви бъда полезна?

Това не беше стара италианска бабичка, помисли си Дейвид и пусна децата. Беше една красива жена, с изненада в очите и рози в ръцете.

— Искам да се видя с госпожа Джиамбели.

Пилар се усмихна и се вгледа в лицата на момчето и момичето.

— Тук има много дами с това име.

— Тереза Джиамбели. Аз съм Дейвид Кътър.

— О, господин Кътър! Извинете. — Тя подаде ръката си. Съвсем ми излезе от ума, че всъщност ви очакваме точно днес. — Нито пък, че

има семейство, добави си наум тя. Майка ѝ не беше споменала тези подробности. — Моля, влезте. Аз съм Пилар. Пилар Джиамбели... — Щеше по силата на навика да добави и името си по мъж, но навреме се усети и спря. — Дъщерята на Ла Синьора.

— Така ли ѝ викате? — попита Мади.

— Понякога. Когато се запознаете с нея, ще разберете защо.

— Това е дъщеря ми Маделин, а ето и синът ми Теодор.

— Тео — промърмори младежът.

— Приятно ми е Тео, Маделин.

— Наричат ме Мади.

— Добре, нека да е Мади. Заповядайте в приемната. Огънят е запален и е топло. Ще се разпоредя да ви донесат нещо освежително. Какъв противен ден, нали? Надявам се, че сте пътували добре.

— Не беше чак толкова лошо.

— Беше безкрайно — поправи го Мади. — Ужасно... — Но млъкна и загледа със зяпнала уста стаята, в която влязоха. Защото ѝ се стори, че попада в приказките. Дворец, палат, царски покои, помисли си тя. Като картинка от книга, където всичко е ярко, красиво и изглежда старо и безценно.

— Обзалагам се, че е така. Дайте ми палтата си.

— Но те са мокри — възрази Дейвид, обаче Пилар просто ги взе и ги прехвърли върху свободната си ръка.

— Ще се погрижа за тях. Моля седнете, чувствайте се като у дома си. Ще отида да съобщя на майка ми, че сте тук, и ще ви приготвя нещо топло за пиене. Искате ли кафе, господин Кътър?

— С удоволствие, госпожо Джиамбели.

— И аз искам — вметна Мади.

— Не, ти не искаш — рече баща ѝ и тя отново се нацупи.

— По-късно може би?

— Това вече е приказка. Искях да кажа — поправи се Мади, след като лакътят на баща ѝ и напомни за добрите обноски, — да, благодаря.

— А вие, Тео?

— Да, госпожо, благодаря.

— Връщам се след минута.

— Човече! — Тео изчака Пилар да излезе от стаята и се плъосна в едно от креслата, — Те трябва да са безумно богати. Това място

прилича повече на музей или нещо такова.

— Не си слагай ботушите там — нареди Дейвид.

— Но това е столче за крака — поясни Тео.

— След като си напъхал краката си в подобни обувки, не можеш да ги слагаш там.

— Супер, тате! — Мади го потупа одобрително по гърба като че той беше малко момче, а тя възрастен човек. — Значи ще си директор или нещо подобно?

— Правилно. — Беше се преобразил от изпълнителен вицепрезидент в координационен директор и бе преминал три хиляди мили разстояние. — Куршумите ще отскачат от мен — промърмори Дейвид под носа си и се обърна, защото дочу стъпки.

Понечи да каже на децата да станат, но нямаше смисъл. Те вече го бяха направили. Когато Тереза Джиамбели влизаше някъде, хората инстинктивно ставаха на крака.

Беше забравил колко е дребничка. Бяха се срещали два пъти в Ню Йорк, на четири очи. Две дълги, подробни срещи. И от двете Дейвид си беше тръгнал с усещането, че е бил в контакт с амазонка, а не с крехката, слабичка жена, която в момента вървеше към него. Ръката, която тя му подаде, беше малка, но силна.

— Господин Кътър. Добре дошли във вила Джиамбели.

— Благодаря, госпожо. Имате прекрасен дом сред вълшебна природа, Моето семейство и аз сме ви много благодарни за гостоприемството.

Пилар влезе в приемната в същия миг и чу речта му, не можеше да не забележи официалността, с която бе изречена. Помисли си, че изобщо не бе очаквала такова поведение от човека, който преди минути държеше двете смачкани от пътешествието хлапета за вратовете.

— Надявам се, че пътуването ви не е било досадно и скучно — продължи Тереза, насочвайки вниманието си към децата.

— Не съвсем. Всъщност ние се забавлявахме. Синьора Джиамбели, позволете ми да ви представя децата си. Синът ми Теодор и дъщеря ми Маделин.

— Добре дошли в Калифорния. — Тя подаде ръка на Тео и въпреки че се почувства глупаво, той я стисна и сви другата в джоба си.

— Благодаря.

Мади също пое ръката ѝ.

— Много е хубаво, че сме тук.

— Надявам се, че ще бъде — рече Тереза и в гласа ѝ сякаш прозвуча усмивка. — Достатъчно засега. Моля седнете. Настанете се удобно. Пилар, ела при нас.

— Разбира се.

— Трябва да сте горди с баща си — започна Тереза, като седна. — И с всичко, което той върши.

— Ами... да. — Тео също седна, като си напомни да не се изгърбва. Всъщност не знаеше точно какво прави баща му. Според него ходеше всеки ден на работа в офиса и сетне се връщаше вкъщи. Проверяваше домашните им, готвеше вечеря.

Поне през последната година беше така. Понякога звънеше и съобщаваше, че ще закъснее, и той или Мади да приемат разговорите за него.

— Тео се интересува повече от музика, отколкото от вино, или от бизнеса с вино — обясни Дейвид.

— Виж ти. А свириш ли?

Това си беше типично в стила на баща му, помисли си Тео. Как можеше да отговори на толкова много въпроси! Възрастните са такива досадници.

— На китара. И на пиано.

— Ще трябва да ми посвириш някой път. Аз харесвам музиката. Ти каква предпочиташ?

— На този свят съществува само рок. Аз харесвам техно и алтернативна музика.

— Той пише музика — добави Дейвид и зърна изненаданото премигване на сина си. — Доста интересни неща.

— Бих искала да чуя нещо, когато се установите. А ти, Мади?. — обърна се Тереза към момичето. — И ти ли свириш?

— Аз вземах уроци по пиано. — Мади сви рамене. — Но не си падам много по това. Искам да стана учен. — Подигравателното подхилване на брат ѝ я ядоса.

— Мади се интересува от всичко — рече бързо Дейвид, преди кръвта на дъщеря му да кипне, — Тукашният колеж, както ми казаха,

може би ще бъде подходящ и за двамата. И за нейните, и за неговите специфични интереси.

— Изкуство и наука. — Тереза се облегна назад. — Значи приличат на баща си, защото виното съчетава и двете. Предполагам, че ще са ви необходими няколко дни, за да се настаните и подредите. Ново положение, ново място, нови хора. И, разбира се, ново училище и нова програма за цялото семейство.

— Татко, нарича това приключение — рече Мадри и получи утвърдително кимване от страна на Тереза.

— Тогава да се опитаме да го превърнем в такова.

— Аз съм на ваше разположение, госпожо — произнесе Дейвид и видя, че Пилар стана, за да сервира кафето и сладкишите. — Много съм ви благодарен, че ни предоставяте гостоприемния си дом. Сигурен съм, че да живеем тук, за нас ще бъде истинско удоволствие.

Тъй като гледаше Пилар, забеляза как трепнаха клепачите ѝ. Охо, помисли си той, тя е изненадана от тази новина. Но защо?

— Заповядайте, моля — промълви Пилар.

След като кафето бе сервирано, те продължиха лекия си разговор. Дейвид следваше темите на Тереза, но и двамата изобщо не засягаха бизнеса. Имаше достатъчно време за това.

Точно след двадесет минути Тереза стана.

— Съжалявам, че съпругът ми няма възможност да ви види днес, нито да посрещне очарователните ви деца. Ще ви бъде ли удобно да ни посетите утре отново?

— На ваше разположение съм, госпожо. — Дейвид също стана.

— Тогава в единадесет часа. Пилар, ще покажеш на семейство Кътър къщата за гости и ще се погрижиш да получат всичко необходимо, нали?

— Разбира се. Само да донеса палтата.

Какво, по дяволите, искаше да каже? — зачуди се Пилар, докато носеше връхните дрехи. Обикновено винаги бе в течение какво става в домакинството. Както се казва държеше пулса на къщата. А ето че сега майка ѝ бе успяла да изсипе на главата ѝ цяло едно семейство, без да я предупреди или да ѝ даде поне елементарен знак.

Толкова много промени, и то за едно денонощие. Изглежда беше време да започне да обръща повече внимание на онова, което ставаше около нея. Пилар не се страхуваше от промените тогава, когато беше

подготвена за тях. Все пак възвърна самообладанието си и отново се превърна в гостоприемна домакиня, когато се върна при новодошлите.

— Къщата е съвсем наблизо. Много приятна разходка, особено когато времето е хубаво.

— Зимният дъжд е скъпоценен за лозята. — Дейвид взе якето ѝ и ѝ помогна да го облече.

— От дете чувам само това, когато се оплаквам от влагата. — Пилар излезе навън. — Има директна телефонна линия от едната до другата къща, така че може да се обадите, ако искате нещо или имате въпроси. Нашата икономка се казва Мария и е истинска вълшебница, няма нещо, което да не може да направи. Благодаря ви — добави тя, когато Дейвид отвори вратата на микробуса пред нея.

— Ще имате прекрасен изглед — продължи Пилар, като се обърна към децата, които се наместиха на задната седалка. — От която и да е спалня. Има и басейн.. Разбира се, няма да може да го използвате в това време, но можете да идвате на закрития басейн в голямата къща, ако желаете.

— Закрит басейн! — Очите на Тео светнаха. — Сууупер!

— Това не значи, че можеш да се хвърлиш в него с дрехите, когато ти хрумне — предупреди го баща му. — Не бива да им позволявате да се мотаят из къщата, госпожо Джиаμβели. Ще си имате главоболия с тях. Поне една седмица след това ще трябва да се лекувате.

— На теб това не ти помага особено — озъби му се Тео.

— Ние винаги се радваме, когато наоколо има млади хора. И освен това, наричайте ме Пилар.

— Аз съм Дейвид.

Зад гърбовете им Мади се обърна към брат си и направи изразителна гримаса.

— Дейвид, наляво. Оттук можете да видите къщата. Мястото е красиво, а дъждът ѝ придава доста приказно очарование, нали?

— Това ли е? — заинтригуван, Тео се наведе напред. — Доста е голяма.

— Има четири спални, пет бани. Красива всекидневна, но най-приятна е кухнята, поне аз така мисля. Някой от вас умее ли да готви?

— Татко претендира, че може — отвърна Мади. — А ние сме по яденето.

— Много умно. А вие? — обърна се Дейвид към Пилар. — Умеете ли да готвите?

— Да, при това добре, но рядко го правя. Е, поне съпругата ви ще се наслаждава на кухнята, когато пристигне.

Настъпи неочаквана пълна тишина, която накара Пилар да потръпне.

— Разведен съм — наруши неловкото мълчание Дейвид и зави пред къщата. — Ние сме само тримата. Хайде да влезем. Ще свалим багажа по-късно.

— Извинете ме — промърмори Пилар, докато децата се измъкваха от микробуса. — Не предполагах.

— Няма нищо. Естествено е да си помислите, че имам и жена. Мъж, две деца... нормално е да очаквате пълен комплект. Не се притеснявайте. — Той потупа приятелски ръката ѝ и посегна да отвори вратата. — Знаете ли, ще се сбият за спалните. Надявам се, че не обръщате внимание на крясъци и детски кавги.

— Аз съм италианка — отвърна Пилар и излезе под дъжда.

5.

Италианка значи, мислеше си Дейвид доста по-късно. При това великолепа. Високомерна и мила, величествена и грациозна едновременно. И това не беше никаква преструвка, нито трик. Тя просто беше дъщеря на майка си.

Той умееше да вниква в хората. Това беше безценно качество в търговията и при изкачването по хлъзгавата стълбица в големите корпорации. Онова, което разбра за Пилар Джиамбели, беше, че е свикнала да дава нареждания, но също така и да ги изпълнява.

Знаеше, че е омъжена. Знаеше и за кого, но след като не забеляза халка на пръста ѝ, предположи, че бракът ѝ с небезизвестният Тони Авано е приключил или поне има сериозни проблеми. Трябваше да открие какво точно се е случило, преди да си позволи да гледа на тази жена по по-особен начин.

Знаеше, че има дъщеря. Всеки в техния бизнес беше чувал за Софи Джиамбели. Огнената лешникотрошачка според мълата, която имаше стил и амбиции в изобилие. Беше я срещал няколко пъти и сега се чудеше как ще приеме назначаването му като координационен директор. Може би щеше да се наложи да прави известна политика по отношение на нея, помисли се Дейвид и посегна към цигарите в джоба си. Кое го подсети, че там няма никакви цигари, защото ги беше отказал преди три седмици и пет дни.

Кое го направо го убиваше.

Я мисли за нещо друго, нареди си сам и се заслуша в музиката, която доста силничко се носеше откъм стаята на сина му. Слава Богу, че стаята бе чак в другия край на коридора.

Естествено, както и очакваше, при разпределението на спалните имаше истинска битка. Накрая все пак успяха да се споразумеят за стаите. Дейвид го отдаде на нежеланието им да се представят зле пред непознат човек. Във всеки случай разправията беше далеч под онова, което бе очаквал, и нямаше невъздържани изблици, докато обикаляха къщата и разглеждаха стаите.

А те бяха свършени, помисли си Дейвид, докато плъзгаше поглед по блестящия паркет, плочките, копринените тапети на стените и скъпата мебел.

Перфектни, елегантни, стилни. Абсолютният ред, който цареше навсякъде, лекичко го потисна. Но знаеше, че децата скоро щяха да вземат нещата в свои ръце. Познаваше ги добре, не бяха от най-подредените. Колкото и да лъскаш една кутийка, съдържанието ѝ скоро излиза наяве. Така че много скоро те щяха да се почувстват у дома си.

Дейвид се отегчи от разопаковането на багажа, затова отиде до един прозорец и се загледа в полето. Пилар беше права. Гледката бе изумително красива. И сега този пейзаж беше част от неговото настояще. Той имаше намерение да остави и своя почерк тук. Мади излезе в коридора. Беше се опитала да се държи разумно, докато спореше с Тео, кой коя стая да вземе. Всъщност беше развълнувана и объркана. За пръв път в живота си нямаше да споделя банята със своя брат идиот. Щеше да си има собствена баня, която според нея беше прекрасна със своите тъмносини и тъмночервени плочки. Докато се къпеше, тя си представяше големи прекрасни цветя, плуващи в някакво приказно езеро.

Освен това леглото ѝ беше огромно, можеше да побере поне четирима. Тя заключи вратата, за да може да се търкаля и скача в него на воля.

Сетне се сети, че когато погледне през прозорците, няма да вижда Ню Йорк, нито ще може да позвъни на приятелите си. Нямаше да може да ходи на кино, когато си поиска. Нито да прави онова, с което беше свикнала.

Носталгията по дома я завладя, гореща и непоносима, и беше толкова силна, че я заболя коремът. Единственият човек, с когото можеше да говори, бе Тео. Според нея това беше най-лошата възможност, но нямаше избор.

Затова отвори вратата на стаята му и музиката на „Кемикъл брадърс“ я оглуши. Брат ѝ лежеше на своето легло с китара на гърдите и се опитваше да докара звуците, които се разнасяха от уредбата му. В стаята вече цареше пълен хаос и сигурно щеше да си остане така, докато отидеше в колежа.

Тео беше голямо прасе, каза си за пореден път Мади.

— Би трябвало да разопаковаш багажа си.

— Ти би трябвало да си гледаш работата.

Тя приклекна до леглото му.

— Тук няма нищо за правене.

— Сега ли го разбра?

— Може би на татко ще му омръзне и ще се върнем вкъщи.

— Няма начин. Не видя ли как се умилкваше около старата дама?

— Тъй като той също бе връхлетян от носталгия, остави китарата встрани и реши да си говорят за онова, което ги измъчваше. — Е, какво ще правим?

— Гласът на татко звучеше като на кино. Нали знаеш как изглежда, когато си облече костюм за официална среща! — Мади се превъртя по гръб. — Е, сега говореше така, както изглежда с костюма. Отсега нататък нищо няма да бъде както преди. Освен това мисля, че е хвърлил око на мадамата.

— На коя?

— На Пилар, на коя! Що за име е пък туй?

— Предполагам италианско или нещо от тоя род. Какво искаш да кажеш с това, че й е хвърлил око?

— Е, знаеш много добре. Ще я сваля.

— Глупости!

— Господи, вие мъжете нищо не забелязвате. — Чувствайки се далеч по-умна и превъзхождаща брат си, тя седна и прибра косата си назад. — Той я преценяваше и направо щеше да я изяде с поглед.

— И какво от това? — Тео се опъна върху, леглото. — Татко и преди е оглеждал жените. И дори съм готов да се обзаложа, че е правил секс с тях.

— Сериозно? — Сарказмът в гласа й беше повече от очевиден. Тя стана и отиде до прозореца. Дъжд и лозя, лозя и дъжд. — Може би, ако прави секс с дъщерята на шефа си, ще го хванат, ще го уволнят и ние ще се върнем у дома.

— Къде е това у дома? Той напусна работа, нямаме къде да живеем там. Време е да пораснеш, Мади!

Тя сви нещастно рамене.

— Но това е убийствено!

— Хайде, сподели с братчето си, може да ти олекне.

И Тай мислеше същото за живота, когато Софи го заведе на срещата с нейните хора от отдела. Нарече сбирката мозъчна атака.

Затрупа го с имена, докато фучеше енергично из стаята. Жестикულიраше, издаваше заповеди и нареждания, грабваше съобщения и факсове пътьом.

Той не запомни нито едно име, разбира се, а лицата бяха като голямо размазано петно пред очите му, докато се стремеше да не изостава от нея. Тя летеше като стрела, като ракета. Като краен защитник с топка в ръката. Бърза и повратлива.

Сега в стаята бяха останали само трима души, които Тай оприличи на героите от сериала „Западното крило“ с техните тенденциозни костюми, тенденциозни прически, малки очила с телени рамки и електронни бележници с размерите на длан. Двете бяха жени, единият — мъж. Всички бяха млади и красиви. Той не можеше за нищо на света да си спомни кой кой е, тъй като и тримата имаха хермафродитни имена.

Тай държеше в ръката си чаша с някакво модерно кафе, което не му се искаше да пие. Всички говореха едновременно.

От това адски го заболя главата. Направо умираше от болка.

— Не, Крис! Това, което търся, е неуловимост, изтънченост, но същевременно мощно внушение. Един силен, въздействащ образ с дълбоко емоционално послание. Да остави следа, да грабне въображението. Млада двойка, съвсем обикновена, в края на своите двадесет години. Почиват си на верандата. Може и на люлка. Да има загатната чувственост, сексуално привличане, но в същото време да бъде дискретно.

След като мъжът с русата рошава коса взе молива и започна да скицира нещо, Тай си спомни, че името му е Трейс.

— Залез слънце — продължи да рисува картината Софи, като стана от бюрото си и закрачи из стаята. — Краят на работния ден, изобщо на деня. Те са работещо семейство, все още нямат деца, насочили са усилията си да постигнат успеха, но сега си отдъхват.

— Люлката се люлее — предложи наперената тъмнокожа жена с червен костюм.

— Не, прекалено идилично е. Прекалено провинциално. Може да я заменим с красив плетен стол — отвърна Софи. — Ярки цветове на възглавничките. Свещи на масата. Дебели, не високи.

Тя се надвеси над рамото на Трейс и изсумтя одобрително.

— Добре, добре, продължавай. Нека да се гледат в очите, може нейният крак да бъде праметнат през коляното му. Приятелска, непосредствена интимност. Навий ръкавите на ризата му, облечи жената в джинси, не в камуфлажни панталони.

Тя седна на края на бюрото си и прехапа замислено устни.

— Искам да си говорят. Да си почиват, да се наслаждават, да изживяват момента. Да се радват един на друг и на взаимната си компания след тежкия ден.

— Какво ще кажеш, ако единият от тях налива вино? Държи бутилката в ръка.

— Ще опитаме и това. Искаш ли да направиш една скица, Пи Джей?

Пи Джей кимна и взе бележника си.

— Би трябва да вмъкнете в сцената вода — намеси се втората жена и прикри прозявката си, но тенденциозно. Беше червенокоса и изглеждаше отегчена и раздразнена.

— Май прекъснахме дрямката на Крис — рече мило Софи, но Тай забеляза бързия, пронизващ поглед изпод сведените ресници на червенокосата.

— Провинциалните картинки винаги ме приспиват. Водата поне добавя елемент на неограничена сексуалност.

— Крис иска вода — кимна Софи, стана на крака и отново тръгна из стаята. — Би било добре. Например езеро или поточе. Можем да извлечем добра светлина, ще има отражения. Погледни, Тай. Какво мислиш?

Той направи всичко възможно, за да се настрои и да се опита да не изглежда глупаво, когато Трейс му показва скицата си.

— Не знам нищо за рекламата. Тази рисунка е хубава.

— Това е реклама — напомни му Софи. — През цялото време, където и да си, това нещо трябва да ти носи послание. Е, какво ти говори, като го гледаш?

— Говори ми, че тези двамата седят на люлката и пият вино. Защо нямат деца?

— А защо трябва да имат?

— Ами, нали са двойка, семейство, което седи на верандата. Щом има веранда и люлка, значи има семейство. Семейството обикновено се свързва с деца. Защо няма деца?

— Защото не искаме малки деца да присъстват в реклама за алкохолни напитки — отговори Крис с известна досада в гласа. — Правило номер 101.

— Тогава нека да има някакъв намек, че имат деца. Например разхвърляни играчки на верандата. Това ще означава, че двамата са семейство, били са заедно и все още са щастливи да седят един до друг и да споделят чаша вино в края на деня. Това е секси. Децата сигурно вече са си легнали.

Крис понечи да отвори уста, но забеляза блясъка в очите на Софи. И много мъдро я затвори.

— Звучи добре. Дори чудесно — въодушеви се Софи. По-добре, отколкото ние го мислехме. Сложи играчки на верандата, Трейс. Запази бутилката вино върху масата със свещите. Това ще бъде нашата мила, уютна и леко меланхолична провинциална сцена. *„Да отпразнуваме залеза, мила — прошепна си тя. — Това е твоят миг. Отпусни се с «Джиамбели» Това е твоето вино“*

— Сцената трябва да е повече мила, отколкото меланхолична — намеси се Крис.

— Сега, нека да използваме градска обстановка. Две двойки приятелски семейства, заедно на вечеря. Сцена в апартамент. Те са млади, те са красиви. Покажи града през прозореца. Светлини и силуети.

— Касичка за кафе — вметна Пи Джей, вече скицирайки сцената. — Едната двойка седи на пода. Другите са се разположили на дивана, всички говорят едновременно. Почти можеш да чуеш музиката, която свири. На масата има храна. Разхвърляно е. Точно тогава разливаме виното, нали?

— Добре, чудесно. Празнуваме вторник. Същите етикети вино.

— Защо вторник? — попита Тай, макар че не искаше да се меси.

— Защото никога не правиш планове за вторник. — Софи отново приседна на края на бюрото си и кръстоса крака. — Правиш планове за събота и неделя, за уикенда. Правиш планове за всичко. А вечерта във вторник прекарана с приятели, става просто спонтанно. Искаме хората да си купят бутилка вино спонтанно. Просто защото е вторник. Твоят момент, твоето вино. Ето това е тонът. — Виното е „Джиамбели-Макмилън“.

Тя кимна.

— Точно така. Трябва да подчертаем това по време, на кампанията. Нашето сливане, сватбата ни. Да отбележим брака.. Значи още един етюд — шампанско, цветя, прекрасна двойка.

— Меден месец ще бъде по-секси — коментира Трейс, докато довършваше скицата си. — Ще използваме същите елементи, но в хотелска стая. Сватбена рокля, паднала до вратата и нашата двойка, която се целува, а на масата има бутилка шампанско в кофичка с лед.

— Ако се целуват едва ли ще им е до шампанското — отново се обади Тай.

— Правилно. Махни целувката, останалото е добре. Я да видим — Тя започна да движи ръце. — Очакване. Коприна, цветя. Нека очите им да бъдат привлечени, а не устните. Хайде деца мои, вървете и създайте магията. Да видим какво ще ми предложите следващите няколко часа. Мислете за миговете. За специалните и обикновените мигове от живота.

Софи пусна краката си на земята, докато сътрудниците ѝ излизаха, говорейки един през друг.

— Не беше лошо, Макмилън. В никакъв случай.

— Ами тогава може ли вече да си вървим вкъщи?

— Не. Имам още много работа тук, след това трябва да си опаковам нещата, за да пренеса офиса си във Вила Джиамбели. Можеш ли да рисуваш?

— Разбира се.

— Това е голям плюс за теб. — Тя се пресегна през бюрото си и взе един бележник за скициране от лавиците на стената.

Има прекалено много неща на тези лавици, отбеляза Тай. Не само предмети, необходими за работата, но и такива, които хората, особено жените, събират без всякакъв здрав смисъл. Разни дреболии и украшения. Нещица, които според него само събират прах. Малки зелени жаби, големи бронзови жаби, модерно облечени жаби и нещо, което изглеждаше като семейство жаби.

Те обаче никак не се връзваха с лъскавата и елегантно облечена жена, която летеше из коридорите като стрела и ухаеше като нощния въздух в гората.

— Принц ли търсиш?

— Моля? — Тя го погледна неразбиращо и едва след като проследи погледа му, разбра въпроса. — О, не, принцовете излизат

много скъпо и трябва да бъдат издържани. Аз просто обичам жаби. Сега ще ти кажа какво си представям. Един вид телевизионен монтаж. Значи лозя, лозови масиви, техните извивки, като жена излегнала се на слънце. Лозя, бременни с гроздове. Една самотна фигура върви сред редовете. Сетне за завършек — огромни кошници, пълни с гроздове, току-що откъснати.

— Ние не използваме кошници.

— Понапъни се, Тай! Опитай се да си го представиш. Използвай въображението си. Простота, традиция. Изкривени, чепати ръце, уморени от работа, които носят кошниците. После бъчви. Редове и редове от бъчви в полутъмната сянка и мътната светлина на пещерите. Мистерия, романтика. Двойка екзотично изглеждащи младежи в работни дрехи, които претакат виното. Ще използваме червено, яркочервено вино. После други, които го дегустират. И накрая една бутилка. Може би две чаши и до тях тирбушон. От лозето на масата. Сто години отлично качество. Не! От нашите лозя на вашата трапеза. — Веждите ѝ се извиха, когато си представи рекламата в главата си. — Ще тръгнем от стоте години качество, през монтажа и накрая „От нашите лозя на вашата трапеза. Традицията на «Джусамбели-Макмилън» продължава.“

Обърна се към него, погледна го през рамо и лекичко възкликна. Докато беше говорила, той бе скицирал и в резултат върху белия лист имаше кръгове, яки мъжки силуети и някаква цилиндрична форма, която Софи предположи, че би трябвало да представлява бутилка червено вино.

— Каза, че можеш да рисуваш.

— Не съм казал, че рисувам добре.

— Е, значи имаме проблем. Рисуването не е най-силният от талантите ми, макар че в сравнение с теб съм направо Леонардо да Винчи. Работя по-добре, когато имам визуални помагала. — Тя въздъхна и се отдалечи. — Ще направим така. Ще кажа на сътрудниците да ми изпратят по факса скиците, след като си отидем. Ще координираме програмите си така, че да можем да провеждаме всяка седмица сбирки тук или в моя офис във вилата.

Тя се плъзна по облегалката на стола и спря за миг. Беше чувствителна по отношение на сътрудниците си и бе доловила

настроението им. Така че трябваше да оправи нещата още сега, веднага.

— Необходим ми е още половин час тук. Защо не отскочиш до „Армани“? По-късно ще дойда да те взема.

— И защо трябва да ходя до „Армани“?

— Защото ти трябва дрехи.

— Имам си достатъчно.

— Скъпи, твоите дрехи са същите като рисунките ти. Те задоволяват основните изисквания, но няма да спечелят нито една награда. Аз ще ти купя подходящо облекло, а ти след това ще ми купиш подходяща екипировка за работа на полето. — Тя го потупа по рамото и стана.

Той искаше да възрази, но нямаше смисъл да си губи времето. Колкото по-бързо свършиха и тръгнаха на север, толкова по-щастлив щеше да се чувства.

— И къде е този „Армани“?

Тя го загледа изумено. Този човек живееше на половин час път от Сан Франциско от години. Как можеше да не знае къде е магазинът на „Армани“?

— Върви при секретарката ми. Тя ще ти опише точно как да стигнеш. Идвам веднага.

— Един костюм — предупреди я Тай, докато вървеше към вратата. — Това е.

— Ъхъ — промърмори Софи неопределено. *Ще видим тази работа*, помисли си тя, като лекичко се усмихна.

Сигурно щеше да падне голям майтап да го облече както трябва. Той беше като глина за моделиране. Но преди да започне майтапът, тя имаше да свърши още работа. Затова се върна на бюрото си и вдигна телефона.

— Крис, може ли да те видя за минутка? Да, веднага. Времето ми е много малко.

Софи започна да събира папки и дискети. Беше работила с Крис повече от четири години и още в началото бе усетила основателното й възмущение заради това, че начинаещата, току-що завършила Софи бе назначена за шеф на отдела. Въпреки че се бяха сработили, макар да се налагаха много компромиси. Сега обаче Софи не се съмняваше, че Крис отново е бясна.

Но нищо не можеше да се направи. Трябваше да се справят с това.

На вратата се почука и след секунда Крис влезе в стаята.

— Софи, имам страшно много работа.

— Знам, Пет минутки само. За мен се очертава доста солидно сноване между този офис и Напа Вали през следващите месеци. Аз съм в клопка, Крис.

— Така ли? Не ми изглеждаш хванатата в капан.

— Е, не си виждала да зарязвам лозя, нали? Слушай, баба ми има причини за това, което прави, и за това как го прави. Не винаги съм ги разбирала и доста често не ми харесват, но това все пак си е нейната фирма. Аз просто работя в нея.

— Така е.

Софи спря да прибира нещата си, постави ръце върху бюрото и посрещна погледна на Крис.

— Ако си мислиш, че ми е много, приятно да делия времето си между работата, която обичам, и това да се плескам с кал в лозята, много грешиш. А ако си въобразяваш, че Тайлър се е засилил да си извоюва някакво място — тук, в този офис, ще те посъветвам да обмислиш нещата отново.

— Извинявай, но той вече има положение в този офис, и то доста високо.

— А това е мястото, за което вярваше, че ще бъде твое. Няма да кажа, че не съм съгласна с теб, но това е само временно. Ти си необходима тук. Няма да мога да идвам всеки ден, няма да мога да приемам всеки посетител, нито да присъствам на всяка среща, най-същественото е, Крис, че ти ще трябва да ме заместваш. Наистина не получи повишение в йерархията, но ще направя всичко възможно да получиш финансова компенсация за допълнителните отговорности, които ще се стоварят на гърба ти.

— Не става дума за пари.

— Но те никога не пречат — Довърши Софи — Положението на Тай е така или иначе вече факт, и като титла, и като титуляр. Но той не знае нищо за рекламата и маркетинга, и всъщност те не го интересуват.

— Интересуват го достатъчно, че да прави коментари и предложения.

— Момент. — Трябваше да е бъде спокойна, помисли си Софи, не биваше да насилва нещата. Но и не биваше да се оставя да я нападат. — Да не си очаквала от него да седи тук като идиот? Той беше длъжен да даде мнението си и се оказа, че предложенията му бяха напълно уместни. Беше хвърлен от скалата без парашут и успя да се справи. Получи първия си урок.

Крис стисна зъби. Тя работеше с фирма Джиамбели от десет години и ѝ беше дошло до гуша да бъде пренебрегвана заради роднините на семейството.

— Той все пак има парашут, както и ти. Родени така. Каквото и да се случи, вашите парашути ще се отворят. Кое то не важи за останалите.

— Няма да обсъждам семейния бизнес с теб. Само ще ти кажа, че си ценен служител на фирма „Джиамбели“, а сега вече Джиамбели-Макмилън. Съжалявам, ако мислиш, че твоите таланти и възможности са били пренебрегнати и недооценени. Всичко, което мога да направя лично аз, ще бъде сторено. Но това разместване трябва да се извърши така или иначе и през следващите няколко месеца ще се наложи всички да платим известна цена, за да не се провалим. Аз трябва да го заслужа. И освен това ще зависи от теб. Ако не можеш, искам да ми кажеш, за да си направя други сметки.

— Ще си върша работата. — Крис се обърна към вратата и я отвори. — Както и твоята.

— Добре — промърмори Софи, когато вратата се затвори. — Това е чудесно. — Тя въздъхна и отново вдигна телефона. — Пи Джей, може ли да дойдеш за минута?

— Не, искаме нещо класическо. Ето това неуловимо, тебеширено райе.

— Добре, чудесно. Ще го взема. Хайде да вървим.

— Тайлър! — Софи стисна устни и го потупа по бузата. — Върви да го пробваш преди това. Бъди добро момче.

Той стисна китката ѝ.

— Мамичко?

— Да, скъпи?

— Престани.

— Ако беше направил нещо през последните тридесет минути вместо да мърмориш и да се дърпаш, отдавна да сме приключили. Ето този — рече тя и пхна в ръцете му кафяв костюм на съвсем тънки райета. — И този. — Избра един черен класически от три части.

За да предотврати каквито и да е коментари, Софи се отдалечи от него и отиде на щанда с ризите.

— Шон? — Тя повика с ръка една от продавачките, която познаваше по физиономия. — Това е мой приятел, господин Макмилън. Нуждае се от помощ.

— Ще се погрижа за него, госпожице Джиамбели. Впрочем баща ви и годеницата му бяха тук тази сутрин.

— Така ли?

— Да, пазаруваха за медения си месец. Ако търсите нещо специално за сватбата им, имаме прекрасен вечерен жакет, който ще ви стои страхотно.

— Днес нямам време — успя да се измъкне Софи. — При първа възможност ще се върна, за да го пробвам.

— Само ми се обадете преди това. За мен ще бъде удоволствие да ви запазя някои неща от колекцията. Сега ще проверя какво да предложим на господин Макмилън.

— Благодаря. — Софи взе една блуза и се втренчи в нея, без да я вижда.

Не си губеха времето, помисли си. Вече пазаруваха за медения месец, преди да е минал дори разводът. Парадираха с отношенията си навсякъде и пред всички.

Може би, може би беше по-добре, че щеше да се махне от града за известно време. Нямаше да е принудена да се движи между хора, които говорят и клюкарстват непрекъснато за сватбата на баща ѝ, всеки път, на всеки ъгъл, всяка минута където и да отидеше.

Защо обаче позволяваше това да я наранява? И ако нея я болеше толкова много, тогава какво ли чувстваше майка ѝ?

Всъщност няма класация на яростта, рече си сама Софи и се упъти към ризите като атлетка, решила да вземе златния медал в бягането с препятствия. Нямаше място за цупене.

Нямаше място и за умуване.

След ризите отиде при вратовръзките и беше натрупала малка планина от избрани неща, когато Тай излезе от пробната.

Изглеждаше объркан, унижен и абсолютно впечатляващ. Направо беше прекрасен.

Вземи един фермер от полето, помисли си Софи, вкарай го в моден магазин и само гледай в какво можеш да го превърнеш. Широки рамене, тесни бедра и дълги крака в класически италиански костюм. Направо фотомодел за женски списания!

— Господи, Господи! — Софи наклони глава одобрително. — Изглеждаш много добре, Макмилън. Остави на италианците да правят мода и няма да сгрешиш. Шон, обади се на шивача. А ние с теб сега ще се насладим на едно кратко ревю.

Тя се приближи до Тайлър с две ризи в ръка — кремава и тъмнокафява, и ги сложи до самото.

— Какво има? — стрелна я с поглед.

— Нищо. Тези двете ще свършат работа.

Тайлър отново хвана китката ѝ и я задържа, докато тя не го погледна право в очите.

— Какво не е наред, Софи?

— Нищо — повтори тя, страхувайки се, че Тай може да види притеснението и — Нищо важно. Изглеждаш много добре — добави, като се опита да се усмихне. — Едновременно сериозен и секси.

— Но това са само дрехи!

Тя притисна ръка до сърцето си и отстъпи крачка назад.

— Макмилън, ако продължаваш да мислиш по този начин, ще трябва да извървим много дълъг път, преди да стигнем дори до средата. — Взе една вратовръзка и я сложи до ризата. — Да, става. Как си усещаш панталоните? — попита го, като протегна ръка да провери талията му.

— Какво имаш предвид? — Той целият се изчерви и отмести ръката и.

— Ако щях да те опипвам, щях да почна по-отдолу, Защо не облечеш черния костюм? В това време шивачът ще стесни талията на този.

Той се намръщи само за вид, но побързала се скрие обратно в пробната. Там поне никой нямаше да го притеснява още няколко минути.

Не че беше привлечен от Софи. Глупости! Но тя беше жена, която го оглеждаше, докосваше го. Е, той беше нормален човек, нали?

При това мъж. Имаше абсолютно естествени мъжки реакции. Които нямаше намерение да споделя с никакви шивачи, нито кльоцави продавачки на име Шон.

Това, което трябваше да направи, бе да се успокои, да им позволи да му вземат мерките или там, каквото беше необходимо. Трябваше да купи всичко, което Софи беше избрала за него, и да премине изпитанието със стиснати зъби.

Би искал все пак да узнае какво се бе случило за времето, откакто бе влязъл в пробната и бе излязъл отново, Какво бе накарало големите ѝ тъмни очи да се изпълнят с тъга ѝ болка. Толкова много болка, че му се прииска да ѝ предложи рамото си, за да се облекне на него.

Това също си беше нормална човешка реакция, увери сам себе докато сваляше кафявия и обличаше черния костюм. Не обичаше да вижда хората нещастни или болни.

Но при тези обстоятелства изглежда се налагаше да задуши каквито и да е нормални реакции по отношение на Софи.

Тайлър се погледна в огледалото и поклати глава, Кой, по дяволите, беше по-голям глупак от двамата, че да го облича в този идиотски черен костюм от три части? Като сватбарин! Та той си беше фермер! Селянин, казано по-просто, И си беше напълно щастлив като такъв.

След което направи грешката да погледне етикета с цената. Никога не бе предполагал, че няколко цифри могат да спрат дъха му и да накарат сърцето му да престане да бие.

Все още беше в шок и не можеше да помръдне, когато Шон влезе в пробната, последвана от шивача.

— Мисли за това като за инвестиция — посъветва го Софи, докато излизаха с колата от града и се отправяха на север. — И освен това, скъпи, изглеждаше прекрасно.

— Млъкни! Не искам да говоря с теб!

Мили Боже, беше толкова сладък! Кой би могъл да предположи?

— Нима аз не си купих всичко, което ми каза? Дори онази отвратително грозна бархетна риза?

— Вярно, но колко ти струваше? Ризите, няколко панталона, шапката и ботушите. Няма и петстотин долара, А моята сметка е поне

двадесет пъти по-голяма. Не мога да повярвам, че съм обул гащи за десет хиляди долара!

— Ще видиш, че всеки сантиметър от тези панталони си е струвал цената. Знаеш ли, ако те бях срещнала облечен с черния костюм, направо щях да те пожелаая.

— Така ли? — Той се опита да свие краката си в малката кола, естествено, неуспешно — Тази сутрин не бях с него и ти въпреки това ме пожела.

— Не. То беше моментно привличане. И е съвсем различно. Но мъж, облечен в костюм от три части, ми действа особено. На теб какво ти действа?

— Една гола жена. Аз съм си прост човек.

Тя се разсмя, доволна, че шосето е празно и може да натисне газта.

— Не, не си. Мислех си така за теб, но съвсем не си прост. Днес се справи много добре в офиса. Държиш на своето.

— Думи и картинки. — Той сви рамене. — Е, каква е голямата загадка, която се крие в рекламата?

— О, моля те, не разваляй всичко, Тай. Не ти казах нищо, преди да влезем, защото не исках твоето първо впечатление да бъде повлияно от моето мнение, или от моя опит. Но сега ми се струва, че трябва да ти дам някои разяснения и да ти опиша характера на хората, с които ще трябва да работиш.

— Няма нужда. Момчето си е на място. Има мозък и знае какво прави, освен това обича работата си. Вероятно е ерген, така че няма кой да го подтиква да прави кариера. Освен това му е приятно да работи с красиви жени.

— Доста точно попадение. — Впечатлена от характеристиката, която направи на Трейс, тя го изгледа продължително. — И освен това изключително проникателно за човек, който твърди, че не харесва хората.

— Да не ги харесваш, не означава да не можеш да ги характеризираш. Наперената Пи Джей например.... — Той спря да говори, защото Софи се разсмя. — Е, какво толкова съм казал?

— Наперената Пи Джей? Отново абсолютно точно!

— Ами да, в нея има много енергия. Ти я плашиш, но тя се опитва да не го показва. Искане да стане като теб, но все още е много

млада, за да промени мисленето си.

— С нея се работи лесно. Тя ще възприеме всичко, което ѝ кажеш, и ще го изпълни идеално. Много е добра в откриването на нови нюанси, освен това се е научила да не се страхува да отхвърли идея, която някой от нас предлага, но не съвпада с нейното виждане. Ако имаш неочаквани спънки и мен ме няма, за да те измъкна, можеш да разчиташ на нея.

— Защото червенокосата вече ме мрази и в червата — довърши Тай. — А също и теб. За нея не си модел за подражание, по-скоро иска да бъде на твоето място още сега и изобщо няма да плаче, ако попаднеш в някоя кървава катастрофа, която ще те изтрие завинаги от фирмата и от лицето на земята.

— Ти си изключителен, Тай! Първият ти ден е повече от успешен. Крис е добра, наистина много добра в рекламните концепции, в кампаниите, и, както тя си мисли, в детайли. Но не е добър мениджър, защото смята, че хората са лоши, и освен това се смята за повече от останалите в екипа. И си много прав за омразата. В момента те мрази, защото си се напъхал в територия, която смята, че ѝ принадлежи. Не го приемай лично.

— Аха. Само че не си права.. Винаги е лично. Не че ме притеснява, но ако бях на твое място, щях да се огледам и да си осигуря гърба. Тази жена обича да оставя белези от ноктите си.

— Опитвала се е, но не е успявала. — Софи разсеяно потропа по волана. — Аз съм по-корава, отколкото си мислят някои хора.

— Разбрах го вече.

Той се облегна назад. Ще видим колко си корава след няколко седмици на полето, помисли си развеселено Тайлър.

Очертаваше се дълга и студена зима.

6.

Пилар беше заспала, когато телефонът иззвъня в два часа през нощта. Тя скочи в леглото и грабна слушалката, сърцето ѝ тревожно затупка. Господи, какво ли беше станало? Някой е умрял? Катастрофа, злополука?

— Ало? Да, моля?

— Ти, тъпа, незначителна кучко! Да не би да си мислиш, че можеш да ме отстраниш?

— Моля? — Ръката ѝ трепереше, докато оправяше косата си.

— Нямам намерение да понасям нито теб, Нито жалките ти опити да ме тормозиш.

— Кой се обажда? — Пилар запали лампата замига от ярката светлина.

— Много, добре знаеш кой е. Имаш достатъчно здрави нерви, за да ми се обадиш и да излееш всичката си мръсотия отгоре ми. Престани, Тони! Млъкни, ти казах! Ще ѝ кажа всичко, което мисля.

Пилар най-после разпозна гласа на съпруга си, който се опитваше да каже нещо. Опита се да събере мислите си, да разсъждава разумно въпреки бясното сърцебиене. — Какво става? Какво се е случило?

— Я стига си се правила на света вода ненапита! Това може да минава пред Тони, но не и пред мен. Знам, че беше ти. Ти си курвата, сладурче, а не аз! Ти си гнусната лъжкиня, шибаната кучка, мазната лицемерна! Ако още веднъж се обадиш...

— Не съм се обаждала. — Пилар успя да събере сили и дръпна завивките до брадичката си. — Не знам дори за какво говориш.

— Или си ти, или е твоята дъщеря, другата кучка. Но все ми е едно. Запомни добре какво ще ти кажа. Ти си въвн от играта. Както досега, така и отсега нататък. Ти си студена, безчувствена, фригидна, ти си едно изсушено подобие на жена. Петдесетгодишна девственица! Ха-ха! Тони и аз вече се срещнахме с адвокатите и приключихме фарса, за който всички ти се смеят от сто години. Няма мъж, който да те пожелае! Освен заради парите на майка ти.

— Рене престани, моля те. Пилар? — Гласът на Тони прозвуча през бумтенето на кръвта в главата и.

— Защо правиш това?

— Извинявай. Някой се обади тук и наговори един куп отвратителни неща на Рене. Тя е много разстроена. — Повишаваше тон, за да надвика крясъците на Рене. — Разбира се, аз ѝ казах, че никога не би направила подобно нещо. Но тя... Тя се разстрои — гласът му звучеше някак си уморено и изхабено. — Трябва да затварям. Ще ти се обадя утре.

— Тя била разстроена — прошепна Пилар, стаята започна да се върти пред очите и докато телефонната слушалка даваше свободно в ухото ѝ. — Ама, разбира се, тя трябва да бъде успокоена. А аз? Какво ми е на мен? Кой го интересува? И кой ще ме успокои?

Остави телефона, отхвърли завивките, преди да се поддаде на първичния си инстинкт и да се свие на кълбо под тях.

Цялата трепереше, докато обличаше халата си и докато ровеше в чекмеджето, където държеше бельото си, за тайната кутия с цигари за специални случаи. Като ги тикна в джоба си, Пилар отиде до широкия френски прозорец и излезе в нощта.

Нуждаеше се от въздух. Нуждаеше се от една цигара. Нуждаеше се, помисли си Пилар, докато прекосяваше терасата и слизаше по каменните стъпала, от спокойствие и мир.

Не беше ли достатъчно, че единственият мъж, когото бе обичала, единственият мъж, на когото бе принадлежала, не я уважаваше? Не я обичаше достатъчно да продължи да спазва обета си пред Бога? Трябваше ли да ѝ вадят душата така? Да я будят посред нощ, да я кълнат и...

Тя се отдалечи от къщата, премина през градините, опитвайки се да върви сред сенките така, че ако някой от къщата се събуди, да не може да я види през прозорците.

Репутацията е важна, помисли си Пилар, ядосана, че бузите и са мокри от сълзи.. Винаги трябва да поддържа репутацията си. Да се съобразяваме с общественото мнение. Не можеше да позволи някой от прислугата да зърне госпожа Джиамбели как пуши в храсталаците посред нощ. Не беше нормално някой да види госпожа Джиамбели да успокоява нервите си с малко тютюн.

Поне една дузина жени можеха да се обадят на Рене. И най-вероятно тя заслужаваше всичко това, което ѝ бяха казали. От начина, по който говореше Тони, Пилар беше разбрала, че той много добре знае кой се е обадил. Но му беше по-лесно, помисли си горчиво тя, да остави Рене да вярва, че нападките са дело на отхвърлената съпруга вместо на някоя нова любовница.

По-лесно беше да прехвърли вината върху многострадалната Пилар вместо да получи упреци, скандал и плесници.

— И не съм на петдесет — прошепна тя, щракайки закалката. — Нито съм девствена.

— Нито пък аз.

Пилар почти подскочи изтърва запалката, която се удари с трясък в камъните. Изненада измести страха ѝ, когато видя Дейвид Кътър да излиза от сенките на лунната светлина.

— Извинявайте, че ви изплаших. — Той се наведе да вземе запалката — Но реших, че е по-добре да ви подсказва, че съм тук, преди да продължите да си говорите сама.

Той запали цигарата ѝ и изгледа следите от сълзи по лицето и мокрите ѝ клепачи. Ръцете ѝ все още трепереха.

— Не можах да заспя — продължи Дейвид. — Ново място, ново легло. Излязох да се поразходя. Искате ли да повървя с вас?

Само доброто възпитание я предпази от бързото и уничително бягство.

— Всъщност аз не пуша. Поне не официално.

— Нито пък аз. — Той вдъхна дълбоко изпълнения с дим въздух. — Това ме убива.

— Никога не съм пушила пред мама. Така че понякога се измъквам и прегрешавам.

— Тайната ви ще си остане тайна. Аз съм много дискретен. Понякога да дадеш израз на странностите, освобождава. — Когато тя само поклати глава, той пхна ръце в джобовете на якето си. — Е, нощта след днешния дъжд е толкова хубава. Искате ли да се разходим?

Пилар предпочиташе да се върне обратно и да зарови глава в завивките, докато премине новото ѝ унижение. Но имаше достатъчно опит и знаеше, че затрудненията избледняват, когато ги отхвърлиш и продължиш напред.

Затова продължи да върви до него.

— Настанихте ли се вече със семейството си? — попита любезно.

— Чудесно. В период на приспособяване сме. Синът ми имаше известни проблеми в Ню Йорк. Детски работи, но трябваше да взема мерки. Искях да променя обстановката.

— Надявам се, че ще бъдат щастливи тук.

— Аз също. — Той извади носна кърпа от джинсите си и мълчаливо ѝ я подаде. — Мисля утре да огледам лозята. Сега са много впечатляващи, вижте как лунната светлина струи върху замръзналите пръчки.

— Вие сте добър в работата си — прошепна Пилар. — И много добър в преструвката, че не обръщате внимание на една истерична жена посред нощ.

— Не изглеждате истерична. По-скоро тъжна и ядосана. — *И много красива, помисли си. Бял халат, черна нощ. Като стилна черно-бяла снимка.*

— Обадиha ми се неочаквано по телефона и ме събудиха от сън.

— Да не се е случило нещо?

— Не, никой не е ранен, освен мен. Но това си е лично моя грешка. — Тя спря, настъпи угарката и я зарови встрани от алеята. После се обърна и го погледна.

Има хубаво лице, помисли си Пилар. Силна волева брадичка, чисти очи. Сини очи, спомни си тя. Тъмносини, изглеждаха почти черни в момента. Леката усмивка на устните му ѝ подсказа, че той също я изучава. И беше достатъчно търпелив и добър да остави тя да стори същото с него.

Пилар си спомни начина, по който се усмихваше, когато прегръщаше децата си пред вратата. Това беше мъж, който обича децата си и ги разбира достатъчно, за да обяви интересите им пред непознати, както направи днес следобед пред майка ѝ. Това ѝ харесваше.

Във всеки случай беше доста трудно за жена да има някакви претенции и да се бори за репутацията си, когато стои по халат с един мъж наред полето през нощта.

— Е, оправихте ли се? — попита я той.

— Горещо-долу. Вие така или иначе ще живеете тук със семейството, така че ще чуete какви ли не приказки. Най-добре аз да

ви го кажа. Ние със съпруга ми живеем разделени от години. Съвсем неотдавна той ме информира, че ще поиска развод. Неговата нова булка е съвсем млада. Красива, напориста, амбициозна. Много млада — повтори отново Пилар с горчива усмивка. — Направо е смешно колко силно ме засяга точно това. Всъщност ситуацията е трудна, неудобна и заплетена.

— Ще стане още по-неудобна и по-трудна за него, след като не си е дал труда да гледа там, където трябва.

Трябваше й малко време, за да осъзнае комплимента.

— Много мило от ваша страна.

— Нищо подобно. Вие сте красива, елегантна и интересна жена. Казвам това, което виждам.

А тя не бе свикнала да го чува, помисли си, когато видя как трепна погледът й, насочен към него. Виж ти, това беше интересно!

— Знам колко е трудно. Разводът е отвратителна работа — добави Дейвид. — Прилича на смъртта, особено, ако си вземал несериозно нещата, когато си започвал. Дори когато си загубил всичките си илюзии, страшно е да виждаш как животът ти се сгромолясва.

— Да. — Пилар се почувства по-добре. — Точно така е. Току-що бях уведомена, че адвокатите са легализирали края на моя брак, справили са се много бързо. Така че, предполага, ще е най-добре да започна да събирам парчетата.

— Може би ще е по-добре да ги изметете от пътя си. — Той докосна рамото й и задържа ръката си там, макар да почувства, че тя се напрегна и леко се отдръпна. — Сега е средата на нощта. Важните неща не бива да се правят в три часа сутринта. Така че ви съветвам да се стегнете. Всъщност много ми харесвате.

Пилар почувства леко свиване в стомаха си. Дали бе от удоволствие или от страх, все още не можеше да определи.

— Това вече е ласкателство.

— Не е ласкателство, а факт. Ласкателство е онова, което хората казват на коктейл или парти или ако някой си мисли да те сваля. Позволете ми да знам тези неща.

Той се усмихна широко и естествено, така както се смееше, когато го видя за пръв път на вратата на къщата. Стомахът й отново се сви, този път още по-силно и болезнено. Тя осъзна, съвсем глупавото

напълно ясно, че това, което чувстваше в момента, си беше чисто животинско привличане.

— Изрекъл съм доста ласкателства през живота си. Така както предполагам, че и вие сте чули достатъчно. Сега говоря истината — Усмивката му изчезна, а очите му, които изглеждаха съвсем тъмни в сенките, станаха сериозни и замислени. — В минутата, в която отворихте вратата днес, бях като ударен от гръм. Не съм чувствал подобно нещо от много време насам.

— Дейвид? — Пилар направи една крачка назад, сетне спря, защото той хвана ръката ѝ.

— Нямам намерение да ви досаждам. Но мисля за вас. — Той продължи да я изглежда внимателно, напрегнато, докато пулсът ѝ започна да прескача. — Кое то вероятно е причината да не мога да заспя.

— Но ние изобщо не се познаваме. А аз съм... *„Една петдесет годишна девственица. Не! — извика в себе си Пилар, — по дяволите! Не съм такава! Но съм съвсем близо. Съвсем близо до това определение.“*

— Така е. Абсолютно, вярно. Нямах намерение да ви го казвам толкова скоро, но ми се стори, че това е моментът. Една прекрасна жена с бял халат, като видение в нощната градина. Не може да искате от когото и да било да устои на подобно видение. Пък и моите думи със сигурност ще ви накарат да мислите за друго тази нощ.

— Да, сигурно. Трябва да вървя.

— Ще вечеряте ли с мен? — Той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Сякаш и за това моментът беше настъпил, поне така му се струваше. Хареса му, че ръката и трепери и ухае на парфюм. — Някой ден? Скоро?

— Не знам. — Тя издърпа ръката си и се почувства като глупава, несръчна ученичка. — Аз... лека нощ. Пилар се затича по алеята и когато стигна до стълбите, беше останала почти без дъх. Стомахът ѝ се свиваше, а сърцето ѝ биеше на пресекулки в гърдите. Това бяха усещания, които не бе изпитвала от сто години, в може би и от повече.

Но вече не чувстваше гняв, нито тъга.

В Ню Йорк беше почти полунощ, когато телефонът на Джеръми де Морни иззвъня. Джеръми определяше човека от другата страна на жицата само като инструмент. Или прибор. Нещо, с което можеш да си служиш, когато е необходимо.

— Аз съм готов. За следващата стъпка.

— Добре. — Усмивайки се, Джеръми си наля бренди. — Отне ти доста време, за да вземеш правилното решение. — Защото имаше много неща, които можех да загубя.

— Но с моя помощ можеш повече да спечелиш. Джиамбели те използват и ще те изхвърлят, без да се замислят стига това да отговаря на целите им. Знаеш го много добре, така както и аз.

— Моето положение все още е сигурно. Реорганизацията във фирмата не ме засегна ни най-малко.

— За момента. Едва ли щеше да ми се обадиш, ако не осъзнаваше това.

— Изморен съм, това е всичко. Неприятно ми е, че недооценяват труда и усилията ми. И не искам да бъда отново оценяван, при това от непознати.

— Естествено. Софи Джиамбели и Тайлър Макмилън са отгледани да стъпват в наследствените обувки. И дори да не са си научили урока, пак ще ги обуят. Но сега се е появил Дейвид Кътър. Той е доста умен. „Льо Кьор“ съжалява, че го загуби. Той ще огледа най-внимателно и сериозно всички ниши и ъгълчета във фирмата. А едно сериозно оглеждане може да извади на показ някои съществени... да ги наречем несъответствия.

— Винаги съм бил внимателен.

— Никой не е достатъчно внимателен. Е, какво смяташ да сложиш на масата сега? Трябва да е нещо по-голямо от онова, за което говорехме по-рано.

— Стогодишнината. Ако възникнат неприятности по време на сливането и ако те продължат и през следващата година, това ще разяде основите на фирмата. Има някои неща, които мога да свърша.

— Като да отровиш стареца например?

— Това беше нещастен случай!

Паниката, която прозвуча в гласа от другата страна на жицата, накара Джеръми да се усмихне. Всичко се развиваше по плана му и беше направо идеално.

— Така ли му викаш?

— Идеята беше твоя! Ти каза, че билката само ще го разболе малко.

— О, аз имам купища идеи. — Развеселен, Джери започна да разглежда ноктите на ръката си. „Льо Кьор“ плащаше за идеите му, за неговите понякога и не толкова радикални идеи, затова пък колкото трябваше, защото името му беше Де Морни. — Но ти ги осъществяваш, приятелю. И гуляеш след това.

— Откъде можех да знам, че старецът има слабо сърце.

— Както вече ти казах никой не е достатъчно внимателен. Ако си имал намерение да убиваш някого, трябваше да насочиш усилията си към старата дама. Ако тя си беше отишла, не биха могли да запълнят дупките в бъчвата толкова бързо, колкото ние можем да ги пробием.

— Аз не съм убиец!

— Каква е разликата? — *Всъщност ти си точно това*, помисли си Джери. — *И затова ще направиш всичко, всичко, което аз поискам.* — Чудя се дали италианската полиция ще се интересува достатъчно, че да поиска ексхумация на тялото на Баптиста и да извърши необходимите тестове, заради едно анонимно обаждане по телефона. Ти го уби — повтори Джери след дълга пауза. — Затова бъди готов да направиш каквото е необходимо, за да запазиш гърба си. Ако искаш моята помощ и финансовата ми подкрепа да не бъдат прекратени, трябва да сториш нещо за мен. Като например да ми изпратиш копие от всичко. От юридическите документи, от договорите, плановите на фирмата. Всяка стъпка. Както за производството в Калифорния, така и във Венеция.

— Това ще бъде много рисковано. Ще отнеме време.

За риска ще ти бъде заплатено. И за времето също. — Джери беше търпелив човек. Пък и богат, така че можеше да си го позволи. Щеше да инвестира, за да погребее Джиамбели. — Не се свързвай с мен, ако нямаш нещо наистина полезно и ценно.

— Трябват ми пари. Не мога да получа онова, което искам, без...

— Първо ми дай нещо, което мога да използвам. Тогава ще ти бъде платено. Пито платено, приятелю. Ето как се прави.

— Някакви си лозя. Голяма работа!

— Ще се превърнат в нещо много важно за нас. Лозята — информира Дейвид накупения си син — са тези, които ще ти купуват

бургера и пържените картофки в близко бъдеще.

— А ще ми купят ли кола?

Дейвид погледна в огледалото за обратно виждане.

— Не си подритвай късмета, момченце.

— Татко, човек не може да живее на края на света без превозно средство!

— В минутата, в която спреш да дрънкаш глупости, ще проверя в най-близкия гараж за коли втора употреба.

Три месеца по-рано, глупости, само три седмици по-рано, поправи се Дейвид, подобен коментар би предизвикал ледено мълчание от страна на сина му или заядливи забележки. Фактът, че в отговор Тео този път си глътна езика, опули очите и остана като гръмнат на задната седалка, стопли сърцето на баща му.

— Знам, че не трябваше да купуваме този микробус — рече разсеяно Дейвид, докато завиваше към винарската изба на Макмилън.

— Защо, много си е добре. Върви и ни върши работа. — Мади не се интересуваше от нищо. Не обръщаше внимание на хълмовете и долините, дори не се разсърди, че я вдигнаха толкова рано. Единственото, което я гнетеше, беше, че няма какво да прави. Най-голямата ѝ надежда в момента бе баща ѝ евентуално да купи кола на Тео. Тогава би могла да изнуди брат си да я закара някъде, където и да е.

— Хубаво място. — Дейвид спря микробуса и излезе, за да огледа лозята и работниците, които ги зарязваха в студеното утро. — И всичко това, деца мои — продължи той, като ги прегърна, когато те се присъединиха към него — никога няма да бъде ваше.

— Може би някой от собствениците има малка дъщеря. Ще се ожена за нея и тогава ти ще работиш за мен.

Дейвид потръпна.

— Ти направо ме уплаши, Тео! Я да идем и да проверим какво става.

Тай зърна тримата да вървят сред редовете и изруга през зъби. Туристи, помисли си, надявайки се, че поне имат добър и приятелски настроен водач. Нямаше време да бъде любезен. И не искаше разни външни хора да се мотаят из неговите лозя.

Настрои се да ги отпрати, но погледът му падна на Софи. Нали това беше нейната сфера на дейност. Защо да не я остави да се оправя

с хората, докато той се оправя с лозето?

Приближи се до нея и забеляза със задоволство, че си върши работата съвестно.

— Имаме гости, някакви туристи — рече. Защо не си починеш малко и не ги разведеш из винарната и в дегустационната? Все някой трябва да им обърне внимание и да им предложи стандартната обиколка.

Софи се изправи и се обърна да види новодошлите, бащата и синът бяха истински красавци, докато дъщерята приличаше повече на варварка.

— Добре, ще ги поема. — Тъкмо щеше да изпие едно горещо кафе. — Но първо ще им предложим една кратка разходка из лозята и сбито, информативно обяснение за фазата на зарязването, след което ще ги отведе във винарната, където татенцето може да се навие да купи няколко бутилки.

— Не ми е приятно разни цивилни гражданчета да се мотаят из лозята ми.

— Не бъди толкова капризен. — Тя си сложи една любезна усмивка на лицето, хвана здраво Тай за ръката и го помъкна към новодошлите.

— Добро утро! Добре дошли в лозовите масиви на Макмилън. Аз съм Софи, а това е Тайлър и ние ще бъдем щастливи да отговорим на всички ваши въпроси. В момента е времето за зимното зарязване на лозите. Един много съществен, дори критичен момент от процеса на винопроизводството. Вероятно пътувате през долината, нали?

— И така може да се каже. — *Тя има очите на баба си*, помисли си Дейвид. Същата форма и дълбочина. Очите на Пилар бяха по-меки, по-светли и изпъстрени със златни точки. — Всъщност надявах се да срещна точно вас двамата. Аз съм Дейвид Кътър. А това са децата ми — Тео и Мадри.

— О! — Софи веднага превключи и пое подадената ръка, докато съзнанието ѝ работеше на бързи обороти Този вече ни преценява, помисли си тя. Добре, така да бъде. Тя щеше да направи същото.

До този момент нейното разузнаване беше открило, че Дейвид Кътър е разведен и е самотен баща на две хлапета. Беше се изкачил по стълбищата на „Льо Кьор“ със стабилни и компетентни стъпки за около две десетилетия.

— Добре дошли още веднъж. — Искате ли да отидем в избата или в къщата?

— Предпочитам да огледам лозята. Ще поостана тук, докато върви зарязването — Дейвид почувства неприязънта и раздразнението, които се излъчваха от страна на Тайлър и се обърна към него. — Имате хубав имот, господин Макмилън. И правите великолепно вино.

— Правилно сте забелязали. Имам си и работа за вършене.

— Моля да извините Тайлър — намеси се Софи, като стисна зъби и го хвана за ръката, за да не му позволи да се отдалечи. — Той има доста стеснен фокус и единственото, което вижда в момента, са лозята. Освен това няма никакъв опит в обществените контакти. Нали така, Макмилън?

— Лозето не ще молитва а мотика.

— Всичко, което расте на света, го прави по-добре при аудио стимулация — рече изведнъж Мади, без да се стресне от раздразненото изражение на Тай. — Защо правите зарязване през зимата — попита тя, — вместо през есента или през ранната пролет?

— Зарязването се прави през мъртвия сезон.

— Но защо?

— Мади... — започна Дейвид.

— Няма нищо. — Тай огледа момичето по-внимателно. Може да бе облечена като вампир, помисли си, но имаше интелигентно лице и умни очи. — Изчакаме първия здрав студ, който кара лозята да заспят. Тогава правим зарязването, което ги подготвя за новия растеж през пролетта. Зарязването през зимата намалява реколтата като обем. Но ние се стремим към качество, а не към количество. Незарязаните лози ще дадат повече, но второкачествено грозде. — Той погледна отново Дейвид. — Предполагам, че в Манхатън няма много лозя.

— Така е. И това е една от причините да приема предложението на Ла Синьора. Липсваха ми лозовите масиви. Преди двадесет години прекарах един много студен и влажен януари в лозята на „Льо Кьор“ край Бордо. Вършил съм каква ли не полска работа през годините, за да бъда във форма.

— Може ли да ми покажете как се прави? — помоли Мади Тайлър.

— Ами, аз...

— Аз ще ви покажа. — Софи изпита съжаление към Тайлър, затова реши да го спаси и любезно предложи услугите си. — Защо ти и Тео не дойдете с мен? Ще погледаме по-отблизо зарязването, преди да отидем във избата. Това наистина е удивителен процес, особено като се има предвид, че тази фаза е много важна. Всичко зависи от точността и практиката. — Тя поведе децата.

— Тео вече е готов да я следва до края на света — рече с въздишка Дейвид. — Тя е много красива жена. Не мога да го обвинявам.

— Да, добре изглежда.

Предупредителната нотка в гласа на Тайлър накара Дейвид да сподави усмивката си. Той кимна сериозно.

— Аз съм достатъчно стар, за да ѝ бъда баща, така че не би трябвало да имате каквито и да е притеснения на тази основа.

Всъщност Кътър, размишляваше Тайлър от собствената си гледна точка, беше точно от типа мъже, с които Софи се срещаше. Повъзрастен, лъскав и класически. Под грубата външност се криеше класа. Фактът, че беше селянин, не означаваше, че не може да я открие и различи.

Но това беше отделен въпрос.

— Между Софи и мен няма нищо — рече твърдо и отчетливо Тайлър.

— Така да бъде. Хайде да уточним нещата, какво ще кажете? Аз не съм тук, за да се месея в работата ви, нито да нарушавам правилата и установените порядки. Вие сте винопроизводител, Макмилън, а аз не съм. Но смятам да си върша работата и да бъда до вас при всяка стъпка и фаза от винопроизводството.

— Вие си имате канцелариите. А аз лозята. Всяка жаба да си знае гьола.

— Съвсем не е така. Назначен съм, за да координирам, да наглеждам, да контролирам и съм нает, защото разбирам от вино и от лозя. Не съм само един чиновник с костюм, пък и се уморих да се опитвам да бъда такъв. Ясен ли съм?

Той измъкна ножицата от колана на Тайлър и се наведе към най-близкия ред. Без ръкавици вдигна пръчките, проучи ги и направи срязването.

Движението му беше бързо, сръчно и съвсем правилно.

— Познавам лозята — добави Дейвид и върна инструмента на Тайлър. — Но това не ги прави мои.

Раздразнен, Тайлър пое ножиците и ги задържа като сабя пред себе си.

— Добре тогава, да уточним още малко нещата. Не ми харесва, когато някой наднича през рамото ми, нито пък когато знам, че ще ме оценяват като ученик. Тук съм, за да правя вино, а не да създавам приятелства. Не знам как сте работил в „Льо Кьор“ и не ме интересува. Тук аз управлявам винарната.

— Досега — отговори безстрастно Дейвид. — Сега я управляваме заедно, независимо дали ви харесва или не.

— Не ми харесва — отговори кратко Тайлър и се отдалечи.

Твърдоглав, необщителен и със силно развито чувство за собственост, прецени го Дейвид. Очертаваше се доста интересна малка битка. Погледна към мястото, където Софи занимаваше децата му. Пулсиращите хормони на сина му просто излъчваха червена светлина. Там пък, помисли си уморено Дейвид, се очертаваше друго усложнение.

Той тръгна към тях, наблюдавайки с одобрение как дъщеря му зарязва пръчката на лозата.

— Добра работа, благодаря ви — рече той на Софи.

— Удоволствието беше изцяло мое. Предполагам, че ще искате да се срещнете с мен, за да обсъдим плановете за рекламната кампания. Имам офис в голямата къща. Ще ви бъде ли удобно днес следобед? Да речем в два часа?

Умно момиче, помисли си Дейвид. Прави първата крачка, стъпва на здрава почва и поставя границите на отговорностите. Значи прилича на баба си не само по очите. Какво семейство!

— Разбира се, че ми е удобно. Само да отведе тези двамата подалеч.

— Искам да видя и всичко останало — намеси се Мади. — Вкъщи няма нищо за правене. Толкова ми е скучно!

— Не си разопаковала още багажа си.

— Бързате ли за някъде? — Софи постави ръка на рамото на Мади. — Ако искате, можете да оставите Тео и Мади при мен. Аз ще се върна у дома след около час и ще ги доведа направо там. Нали сте отседнали в къщата за гости?

— Да. — Дейвид погледна часовника си. Имаше малко време преди срещата му. — Ако не ви пречат.

— Ни най-малко.

— Добре. Ще се видим в два. А вие, деца, не правете бели.

— Ти винаги мислиш, че само това правим — промърмори Мадди през зъби.

Когато Дейвид се отдалечи, Софи се обърна към децата.

— Ако не се правят бели, не е интересно, нали?

Тя хареса децата. Непрекъснатите въпроси на момичето я забавляваха и я караха да бъде нащрек. А също така ѝ беше много приятно да открие, че е обект на любов от пръв поглед за един шестнадесетгодишен хлапак.

И освен това кой можеше да знае повече за един човек, за неговото поведение, навици, мисли и плановете, ако не децата му! Една сутрин с хлапетата на Дейвид Кътър щеше да бъде интересна и от голяма полза за нея.

— Хайде да отидем и да отвлечем Тай — предложи тя. — И да го накараме да ни разведе из избата. Аз не съм съвсем добре запозната с всички операции в „Макмилън“, защото съм Джиамбели. — Тя мушна ножицата в колана си. — Всички ще научим по нещо полезно от него.

Пилар прекоси кабинета на съдия Хелън Мур и се опита да преодолее раздразнението си. Животът ѝ, мислеше си тя, изглежда излизаше извън установените релси. И не бе сигурна как да върне нещата на мястото им. А което беше още по-лошо, не беше сигурна дали изобщо го иска.

Стъпките трябваше да бъдат направени, за това беше сигурна. Беше толкова изморена, направо болна от чувството, че е използвана и в същото време ненужна.

А най-много от всичко се нуждаеше от приятел.

Тази сутрин се видя съвсем за кратко с майка си и дъщеря си. Направи го нарочно. Знаеше, че е проява на страхливост да избягва тяхната близост. Но се нуждаеше от време, за да укрепи срутеното, да вземе решение, да скрие смешните рани, които все още разяждаха вътрешностите ѝ.

Инстинктивно посегна да завърти брачната си халка и когато не я намери на пръста си, почувства леко бодване в областта на сърцето. Трябваше да се научи, да свикне с този празен гол пръст. По дяволите, ако не го стореше. Щеше да излезе днес следобед и да си купи някаква скъпа, хващаща окото играчка, която да сложи на третия пръст на лявата си ръка. Това щеше да бъде символ, реши Пилар. Символ на свободата и новото начало. Символ на провала в живота ѝ. С въздишка на поражение, Пилар се отпусна на едно кресло в мига, в който Хелън влезе в стаята.

— Извинявай, заседанието на съда продължи по-дълго.

— Всичко е наред. Винаги си изглеждала различна и страшна, облечена в тази съдийска тога.

— Само ако успея да сваля десет килограма и ще ходя само по бикини под нея. — Хелън свали тогата си и я окачи на закачалката. Под нея вместо бикини носеше скромен кафяв костюм.

Прекалено обикновен, помисли си Пилар. Прекалено прибран и семпъл. Кое то беше типично за Хелън.

, — Много ти благодаря, че ми отдели време днес. Знам колко си заета.

— Имаме два часа. — Хелън седна на стола зад бюрото си, свали обувките и разтърка пръстите на краката си. — Искаш ли да излезем да обядваме?

— Не съвсем. Хелън... Знам, че не си адвокат по бракоразводни дела, но... Тони е задвижил нещата към приключване. Не знам какво да правя.

— Мога да се заема заради теб, Пилар. Или да ти препоръчам някого. Познавам няколко нашумели и много умни акули, които ще ти свършат работа.

— Ще се чувствам по-добре, ако ти се заемеш и ако го направиш възможно най-просто. И най-чисто.

— Е, това звучи много разочароващо. — Хелън свали очилата си с недоволна гримаса. — Повече щеше да ми хареса, ако пуснем на Тони кръв отвсякъде. Ще ми трябват финансовите ти документи — започна тя и взе жълтия си бележник, за да си води записки. — Добре, че те накарах да разделиш финансите си от неговите още преди години. Но ще трябва да се потрудим, скъпа моя, за да не може да

сложи ръка на парите ти. Той сигурно ще предяви претенции, парични и имотни. Не бива да се съгласяваш на нищо.

— Не става дума за пари.

— Ти си мислиш така. Но Тони винаги е живял нашироко и ще иска да продължи да живее по този начин. Колко пари си пропиляла през последните десет години за него?

Пилар се размърда от неудобство.

— Хелън...

— Точно така. Заеми, които никога не ти е връщал. Къщата в Сан Франциско, къщата в Италия. Мебелирането и обзавеждането и на двете.

— Ние продадохме...

— Той продаде — поправи я Хелън. — Тогава не ме послуша, но сега ще ме слушаш или ще си намериш друг адвокат. Ти така и не поиска твоя дял от имотите, които бяха купени с твоите пари. И знам много добре, че той завлече голяма част от бижутата, както и лично твоя собственост в джоба си.

Тя свали очилата си и седна отново. Погледът ѝ стана нежен и тя сложи ръката си върху треперещите пръсти на приятелката си.

— Пилар, обичам те и затова ти казвам всичко това. Ти му позволи да те третира като изтривалка за обувки. По дяволите, оставаше само да си татуираш „Добре дошъл“ на гърдите, да легнеш на прага и да го поканиш да мине през теб. А аз, и другите, които те обичаме, не искахме да гледаме това.

— Може би наистина съм го правила. — Нямаше да плаче сега. Просто трябваше да затисне прясната рана. Да преглътне поредното унижение. — Аз го обичах и си мислех, че след като има нужда от мен, той също ще ме обича поне мъничко в замяна. Но тази нощ нещо се случи и това промени нещата.. Промени и самата мен, предполагам.

— Разкажи ми.

Пилар стана и докато крачеше из кабинета, разказа на Хелън за телефонния разговор.

— Когато го слушах да говори онези нищо незначещи, празни извинения, опитвайки се да оправдае Рейс, макар тя да ме нападна толкова грозно и несправедливо, аз се отвратих от всички нас. А по-късно, когато се успокоих, осъзнах и нещо друго. Не го обичам повече,

Хелън. Може би съм престанала да го обичам отдавна, от години. Което ме прави жалка.

— Не. — Хелън взе телефона. — Хайде да си поръчаме нещо за хапване. Ще ти обясня какво трябва да се направи. След това ще подготвим документите. Моля те. — Тя протегна ръката си. — Позволи ми да ти помогна. Наистина.

— Добре — въздъхна Пилар. — Добре. Един час ще ни стигне ли?

— Напълно. Карл? Поръчай, моля те, две пилешки бутчета, салати, две капучино и голяма бутилка студена минерална вода. Благодаря. — Тя остави телефона.

— Чудесно. — Пилар седна отново. — Знаеш ли дали някъде наблизо има добър и скъп златарски магазин?

— Има. Защо?

— Ако ти остане време, преди отново да облечеш съдийската си тога, ще ми помогнеш ли да си купя нещо символично и крещящо? — Тя вдигна лявата си ръка. — Нещо, което да накара Рене да полудее, когато го види.

Хелън кимна одобрително с глава.

— Това вече е приказка.

7.

Неделята дойде като балсам след досадната и уморителна работа на полето. Слава Богу тази сутрин нямаше да прекара увита във вълна и фланела, с неизбежната ножица в ръце, зарязваща лозови пръчки. Тай нямаше да диша във врата ѝ и да я дебне кога ще направи някоя грешка.

Можеше да отиде до града, да напазарува, да се види с приятели. Да си спомни какво означава да си живееш живота.

С тази мисъл в главата Софи реши да завърти един телефон на някоя приятелка и да прекара няколко безгрижни часа. Сетне обаче реши, че ще бъде по-добре, ако посвети свободното време на майка си.

Следващият свободен ден щеше да се срещне с приятели. Щеше да отиде през уикенда в Сан Франциско, да заформира едно вечерно парти в апартамента си, да посети някой клуб и да потанцува. Но днес щеше да накара майка си да прекарат този, ден по женски.

Софи почука отривисто на вратата на майчината си спалня и я отвори, без да дочака отговор. Никога не чакаше майка си да ѝ отвори.

Леглото вече беше оправено, а завесите се ветрееха на отворения прозорец. В мига, в който влезе, Мария излезе от съседната баня.

— Къде е мама?

— О, отдавна стана и излезе. Мисля, че е в оранжерията.

— Ще я намеря. — Софи тръгна, но се поколеба, преди да излезе. — Мария, не съм я виждала почти цяла седмица. Тя добре ли е?

Устните на Мария се свиха, докато подреждаше жълтите рози на шкафчето на Пилар.

— Не спи добре. Това мога да кажа. Яде колкото птиче и само ако ѝ слагаш в устата. Аз ѝ се наках вчера, а тя рече, че била в предпразничен стрес. Какъв ти стрес? — Мария плесна с ръце. — Точно пък майка ти! Та тя винаги е обичала Коледа. Този празник изобщо не може да я разболее. Мъжът ѝ е виновен, той е причината за всичко. Не искам да говоря лошо за баща ти, но ако моето момиче се поболее, той ще отговаря лично пред мен.

— Спокойно — промърмори Софи. — Ние ще се погрижим за него, Мария. Ей сега ще я намеря.

— И виж колко е изяла!

Коледата, помисли си Софи, докато слизаше по стълбите надолу. Ето това беше едно идеално извинение. Щеше да помоли майка си да ѝ помогне за последните коледни подаръци.

Огледа къщата, докато обикаляше да търси Пилар. Украсата, която майка ѝ вече бе направила, беше чудесна. Бели и червени звезди, цели дузини от тях в сребърни купи, бяха смесени с миниатюрни диви чемшири и борови клонки, пръснати артистично из салона. Сред свежата зеленина надничаха малки бели лампички, висяха пищни червени панделки.

Трите ангела на Джаамбели бяха сложени върху дългата блестяща маса в приемната зала. Това бяха Тереза, Пилар и Софи. Резбованите им дървени лица бяха копие на всяка една от тях на дванадесет години.

Колко много си приличаха. Приликата винаги я беше обърквала и удивлявала, но в същото време ѝ доставяше удоволствие да ги види заедно, един до друг. Те бяха символ на продължението, приемствеността, могъщата кръвна връзка на тези три поколения. Беше се разтреперила цялата, когато получи своя ангел преди толкова години. Беше се разтреперила, когато видя своите черти върху лицето на прекрасния ангел с белоснежни криле. И сега, когато прокара пръсти по трите фигури, осъзна, че все още е развълнувана.

Някой ден, помисли си Софи, тя също щеше да поръча един дървен ангел, който да символизира нейното дете. Каква странна мисъл. Не че беше неприятна, но със сигурност беше странна. Следващото поколение, когато му дойдеше времето, щеше да бъде нейното дете. То трябваше да продължи традицията.

Според разбиранията на тези преди нея, вече беше изостанала малко от обичайната семейна практика. Но все пак, това не беше нещо, което човек може да направи просто така. Да седне и да запише в месечния си календар като задача за изпълнение. Първо, да се влюби, второ, да се ожени, трето, да роди дете.

Тези неща не се планират. Софи си представяше, че ще изживее всичко това с подходящия мъж, в подходящото време и на подходящото място.

Но беше толкова лесно да направи грешка. А любовта, бракът и децата не могат да бъдат изтрети просто така, с гумата, като ненавременно посещение при зъболекаря.

Освен, ако не си Антъни Авано, поправи се Софи, и изненада себе си с автоматичното възмущение, което я обзе при тази мисъл. В тази област тя нямаше никакво намерение да върви по стъпките на баща си. Когато направеше своя избор и изрече обетите, тя щеше да ги спазва.

Така че засега трите ангела щяха да си останат само три. Бяха си напълно достатъчни.

Тя се обърна и огледа стаята. Островърхи сребърни и златни свещи, много зеленина, артистично подредена, големи и малки кристални червени топки. Голямата елха, една от четирите, които традиционно се украсяваха в имението, цялата обсипана с блестящи гирлянди и окичена с изящни играчки, донесени от Италия, стоеше до прозорците. Подаръците вече бяха подредени под нея и къщата миришеше на бор, на восъчни свещи и на идващия празник.

Как неусетно беше минало времето, помисли си Софи. Майка ѝ, баба ѝ и цялата прислуга бяха работили като финикийски роби, за да украсят къщата за Коледа, докато тя се бе ровила из лозята и в офиса си.

Би трябвало да намери време, да направи така, че да им помогне. Не беше го вписала в календара си. *Защо така, Софи?* — запита се с недоволна гримаса. *Коледа чукаше на вратата, а ти не направи нищо, за да помогнеш поне малко за подготовката на празника.*

Трябваше незабавно да поправи тази грешка.

Излезе от страничната врата и моментално съжали, че не си взе якето, защото вятърът режеше като с нож. Затова се затича срещу него по пътеката, сви наляво и влезе в оранжерията.

Топлият влажен въздух бе така приятен и успокояващ.

— Мамо?

— Насам, Софи. Ела да видиш моите лилии. Не са ли прекрасни? Мисля да ги взема, тях и амарилиите, и да ги занеса в приемната. Много са празнични.

Пилар спря и вдигна въпросително вежди.

— Къде ти е якето?

— Забравих го. — Софи се наведе и целуна майка си по бузата, след което дълго я оглежда.

Старият пуловер висеше на раменете ѝ и покриваше бедрата. Косата ѝ беше събрана на тила.

— Отслабнала си.

— Ами, изобщо не съм. — Пилар махна с ръка. Носеше градинарска ръкавица. — Сигурно си говорила с Мария. Ако не се тъпча по три пъти на ден, тя веднага решава, че съм отслабнала или болна. Ако искаш да знаеш, откраднах си два сладкиша на път за насам и очаквам всеки момент да се залепят на бедрата ми.

— Това би трябвало да те държи сито до обяд. И по-точно до обяда, който аз смятам да ти купя. Изостанах с покупките за Коледа. Моля те, помощ!

— Софи! На кого с тези номера? — Пилар укорително поклати глава и започна да се занимава с лалетата. Те също скоро щяха да разцъфтят и да донесат свежест и красота през мрачните зимни дни. — Ти започваш да пазаруваш за празниците още през юни и приключваш през октомври. Нещо, заради което всички останали те ненавиждаме.

— Добре, де, хвана ме. — Софи приседна на работната маса. — Истината е, че умирам от желание да отида до града и да се забавлявам няколко часа. Беше такава ужасна седмица! Нека да избягаме за малко оттук!

— Бях в града преди няколко дни. — Пилар се начумери и остави лалетата. — Софи, да не би работата, с която баба ти те натовари, да ти идва прекалено много? Ти ставаш всяка сутрин призори и след това прекарваш часове наред в офиса си. Знам, че не си се виждала с никой от приятелите си.

— Аз вирия най-добре под високо напрежение и високо налягане, мамо. Все пак бих могла да си имам помощник и вярвам, че ще се согласиш да ми правиш компания. — Сара^[1], и двете знаем, че ще бъде безполезна.

— Не, аз поне не го знам. Но щом така казваш, преминаваме към план Б. Ще те вкарам в работа. Украсила си цялата къща и тя е прекрасна, впрочем. Съжалявам, че не ти помогнах.

— Ти беше много заета.

— Не би трябвало да нямам малко време за теб. Но сега да минем към онова, което е част от работата на помощника. Е, кои цветя

искаш да взема? Аз ще ти помогна да ги подредиш, после ще започнем урока.

Какво момиче, помисли си Пилар, караше главата ѝ да се върти.

— Софи, моля те!

— Мамо, говоря най-сериозно. Ти си ученичката. Аз съм шефът.
— Тя скочи от масата и сплете ръце — Знаеш ли колко имам да ти връщам за всички онези години, когато ме командваше. Особено между дванадесет и петнадесет.

— О не, само не тези години! Не може да си толкова жестока!

— Ще видим. Току-що ме попита дали не ми е прекалено трудно с новия начин на работа. Не съвсем, но доста. Това е факт. Не съм свикнала да върша всичко сама. Но тъй като нямам никакво намерение да признавам на поппа, нито на Макмилън, че се чувствам изстискана като сунгер, ти можеш да ми помогнеш.

Пилар въздъхна и свали ръкавиците си.

— Правиш това, за да ме държиш далеч от мислите ми, също както Мария ме гони да ям.

— Донякъде позна — съгласи се Софи. — Но това не променя факта, че всеки ден губя доста време заради най-елементарна канцеларска работа. Ако я прехвърля на някой друг, може би ще успея да си уредя някоя среща в близките десет дни. Липсват ми мъже.

— Добре, но да не ме обвиняваш после, ако не успееш да си намериш нещо из папките. — Пилар свали панделката от косата си и прекара пръсти през нея. — Не съм се занимавала с подобна работа, откакто бях на шестнадесет. А и тогава бях толкова непохватна, че мама ме изгони от офиса.

Тя се обърна и започна да се смее и тогава видя, че Софи гледа втренчено ръката ѝ.

Развеселена, Пилар скри петкаратовия квадратен рубин, който светеше на пръста ѝ, зад гърба си.

— Малко е големичък, нали?

— Не знам. Мисля, че ослепях от блясъка му. — Софи взе ръката на майка си, разгледа камъка и искрящите диамантчета около него. — Ау! Magnifico^[2]!

— Исках нещо. Би трябвало да ти кажа. Но ти беше толкова заета... По дяволите. — Пилар се опита да обясни. — Всъщност

използвах твоята заетост, за да избягам от разговорите с теб. Съжалявам.

— Не трябва да ми се извиняваш, че си си купила пръстен, мамо. Освен това си мисля, че той би могъл да се приеме като един малък паметник.

— Бях ядосана. Никога не бива да правиш нещо, когато си ядосана. — За да преодолее смущението си, Пилар Започна да мести градинарските инструменти. — Дете, Хелън се зае да уреди развода ми. Аз трябва да...

— Добре. Тя няма да те остави да бъдеш скалпирана. Не ме гледай така, мамо. Винаги си внимавала, през целия ми живот си внимавала да не кажеш една лоша дума за татко. Но аз не съм сляпа, нито глупава.

— Така е, не си. — Обзета от тъга, Пилар остави инструментите. — Не си нито едното, нито другото. И освен това виждаш и разбираш много повече, отколкото едно дете трябва да вижда и разбира.

— Ако му позволиш, той ще ти вземе парите и всичко, което не е заковано в тази къща. Такъв е, просто не може другояче. Чувствам се по-спокойна, като знам, че леля Хелън ще защитава интересите ти. А сега да занесем тези цветя в къщата.

— Софи. — Пилар сложи ръка на рамото на дъщеря си, докато Софи събираше амарилиите. — Съжалявам, ако това те наскърбява.

— Ти никога не си ме наскърбявала. Винаги той го е правил. Мисля, че дори не си дава сметка за това. — Тя взе втората саксия. — Рене ще си глътне езика, когато види този камък.

— Знам. Това беше идеята ми, когато го купувах.

Вече повече от петдесет години фирма „Джиамбели Калифорния“ организираше разточителни и щедри коледни празненства за семейството, приятелите, работниците и всички, свързани с работата на фирмата. С разрастването на компанията растеше и списъкът на гостите.

Следвайки традицията на италианския клон на фирмата, празниците се провеждаха едновременно с тези в Италия, в последната събота преди Коледа. Къщата беше отворена за приятелите и техните семейства, за винарите и работниците, дори за конкурентите.

Свързаните с фирмата фирми и асоциации, в зависимост от положението си, бяха разполагани на подходящите места.

Поканата за присъствие във Вила Джиамбели се ценеше високо, като златен медал, и често се използваше като символ на обществено положение. Още повече че Джиамбели не се скъпяха по време на празненствата. Храната беше обилна и изискана, виното се лееше на воля, а украсата и развлеченията бяха на висота.

Всеки член на семейството трябваше да даде своя принос.

Софи участваше във всичко това от петнадесет години и много добре знаеше, че тези празненства бяха до голяма степен и работни срещи. И повече или по-малко изпъстрени с досадни роднински връзки.

Можеше да чуе как едно хлапе от потомството на братовчедката Джина скимтеше в другия край на салона. Надеждите ѝ, че Дон и неговото поколение ще си останат в Италия, увехнаха предната вечер след тяхното пристигане.

Все пак това, че бяха тук, не беше толкова досадно и дразнещо, колкото присъствието на Рене и баща ѝ. Майка ѝ беше непоколебима в решението си да ги покани и дори се изправи твърдоглаво срещу Ла Синьора по този въпрос.

Тяхното идване щяло да ѝ подейства отрезвително, като лекарство, беше обяснението на Пилар.

Това обаче, мислеше си Софи, докато закопчаваше диамантените си обеци, щеше да заседне в гърлото на Рене.

Софи отстъпи крачка назад и огледа резултата в огледалото. Блестящата сребриста рокля се допълваше от късия елегантен жакет и ѝ стоеше много добре. Деколтето бе като хубава рамка за диамантената огърлица, която бе получила от своята прапрабаба заедно с обещите.

Тя се обърна, огледа полата си отзад и отговори с покана на почукването на вратата.

— Я да те видя! — Хелън влезе в стаята. Беше красива и закръглена като бонбонче в розово. — Цялата блестиш!

— Хубава е, нали? — Софи се завъртя още веднъж. — Купих я в Ню Йорк, с намерение да я облека на Нова година, но трябва да се съобразя със задълженията си тази вечер. Не става ли прекалено натруфено с диамантите?

— Диамантите никога не са натруфени. Скъпа! — Хелън затвори вратата. — Искам да ми отделиш една минута. Мразя подобни разговори точно преди да ти се налага да се срещаш със стотици хора, но Пилар ми каза, че Тони и Рене ще дойдат.

— И какво от това?

— Разводът приключи. Вчера. Наистина беше просто една формалност след толкова години. След като Тони бързаше и не усложни нещата с искания и преговори за пари, беше наистина само въпрос на попълване и подписване на документи.

— Разбирам. — Софи взе своята вечерна чантичка, отвори я и я затвори. — Каза ли вече на мама?

— Да. Току-що. Тя е добре. Или поне се прави, че е така. Знам, че за нея е важно и ти да се правиш, че всичко е наред.

— Не се тревожи за мен, лелю Хелън — Софи прекоси стаята и взе ръцете на Хелън в своите. — Ти си желязна. Не знам какво щеше да прави мама без теб.

— Тя трябва да продължи.

— Права си.

— Ти също. — Хелън на свои ред стисна ръцете ѝ. — Не предоставяй на Рене удоволствието да те види наранена, разстроена или тъжна, дори ей толкова — тя показва кранчето на малкия си пръст.

— Няма.

— Добре. Сега трябва да слеза долу и да подкарам стадото. Ако оставя Джеймс толкова рано сам, ще омете сандвичите и ще провали труда на много хора. — Тя отвори вратата и отново огледа Софи. — Тони не е направил много хубави неща в живота си. Но ти си едно от тях.

— Благодаря ти. — След като остана сама, Софи си пое дълбоко дъх. Сетне изправи рамене и отново се обърна към огледалото. Отвори чантичката си и извади червилото. И начерви устните си в кървавочервено.

Дейвид отпиваше от ароматното мерло и вървеше из тълпата сред каменните стени на винарната, опитвайки се да не обръща внимание на горещите ритми на групата, която напоследък въодушевяваше сина му. Оглеждаше гостите, търсейки сред тях Пилар.

Знаеше, че членовете на семейство Джиамбели със сигурност ще присъстват. Беше добре запознат с протокола за празничните събирания. От него се очакваше да разпредели времето си между различни групички, което беше едновременно привилегия и задължение.

Беше научил много бързо, че почти всички дейности в тази фирма са едновременно и двете.

Не можеше да се оплаче. Беше му отправено предизвикателство, но той всъщност се нуждаеше от нещо подобно. Беше добре възнаграден, което оценяваше високо. И беше свързан с фирма, която дълбоко уважаваше и ценеше.

Всичко, което бе видял през последните седмици, потвърждаваше че „Джиамбели-Макмилън“ бях солиден, семейно управляван кораб, който бе ръководен ловко, умно и почти без сантименталности. Не безсърдечно или студено, просто проявата на чувства беше точно изчислена и преценена.

Крайният продукт беше всичко за тях. Венецът на творението. Парите се уважаваха и се очакваха, но не бяха целта. Целта беше виното. Дейвид се беше сблъскал с обратната нагласа през последните години работа в „Льо Кьор“.

Сега, когато гледаше как синът му наистина се забавлява и весели, като гледаше как дъщеря му бомбардира с въпроси някакъв нещастен винопроизводител, беше доволен.

Преместването им тук бе нещо, от което и тримата имаха нужда.

— Дейвид? Радвам се за те видя.

Той се обърна изненадан и видя усмихнатото лице на Джеръми де Морни.

— Джери? Не знаех, че си тук.

— Опитвам се да не пропускам коледните купони на Джиамбели и винаги посещавам първо винарната и сетне и голямата къща. Много демократично от страна на Ла Синьора да кани конкурентите си.

— Тя е голяма дама.

— Малко такива останаха. Е, харесва ли ти да работиш за нея?

— Рано е да се каже. Но се радвам, че изведох децата от града. Как вървят работите в Ню Йорк?

— Успяхме да се оправим и без теб. — Хапливостта на забележката не бе прикрита, дори му се стори преднамерена, въпреки

усмивката. — Съжалявам, все още сме ти малко обидени. Не исках да те губя, Дейвид.

— Нищо не се губи завинаги. Има ли някой друг от „Льо Кьор“ тук?

— Дюбери долетя от Франция. Той познава старата дама от сто години. Пиърсън е представителят на местния ни клон. Има още няколко висши служители от други изби. Ла Синьора ни дава възможност да пием виното ѝ и да се шпионираме. Да си чул някоя клюка за мен?

— Както казах, още е много рано. — Дейвид говореше спокойно, но беше нащрек. Политиката на Джери да създава напрежение и да интригантства беше една от причините да напусне „Льо Кьор“. — Днес е голям празник! Извинявай, трябва да видя един човек.

Може би през целия си живот съм търсил точно този човек, помисли си Дейвид, като остави Де Морни и тръгна през тълпата към Пилар.

Тя беше облечена в синьо. Тъмносиньо кадифе и дълга огърлица от перли. Изглеждаше топла и царствена, и би казал напълно уверена, ако не бе зърнал искрите на паника в очите ѝ.

В този момент Пилар извърна глава, съвсем мъничко, и го погледна право в очите. *И, Господ да ми е на помощ*, помисли си Дейвид, *тя се изчерви. Съвсем леко наистина, но промени цвета на лицето си.* Мисълта, че той е причината за това, направо го подлуди.

— Оглеждах се за вас. — Дейвид взе ръката ѝ, преди тя да успее да каже нещо. — Като хлапак на училищна забава. Знам, че трябва да общувате с всички тук, но искам първо да ми отделите една минута.

Стори ѝ се, че някаква голяма и гореща вълна я отхвърли встрани и я погълна.

— Дейвид...

— Не може да общуваме без вино. Просто не е прието. — Той я повлече със себе си. — Ще говорим за бизнес, за времето. Искam само да ви кажа, че изглеждате много красива, сто, не, хиляда пъти по-красива. Заповядайте.

Дейвид взе чаша шампанско от таблата и ѝ я подаде. — Не мисля, че би трябвало да пиете нещо друго освен шампанско.

Вълните продължаваха да се бунтуват, около нея.

— Не мога да следя мисълта ви.

— И аз не мога да следя мисълта си. Това ме нервира. — Той леко докосна чашата си до нейната. — Би трябвало да кажа, че се извинявам, но ще бъде лъжа. По-добре е да започнем нашите отношения честно, не мислите ли?

— Не. Да. Престани! — Пилар се опита да се усмихне. Той изглеждаше твърде изтънчен, твърде фин с официалния си черен костюм и гъста руса коса, която блестеше като злато на светлината на лампите. Глупава мисъл, каза си Пилар, за жена на нейната възраст. — Децата тук ли са?

— Да. Хленчеха, когато ги доवлякох насила, а сега са предоволни да се забавляват тук. Прекрасна си! Казах ли ти го вече?

Тя едва не прихна като младо момиче, но изведнъж се сети, че е на четиридесет и осем, а не на осемнадесет и би трябвало да се държи като дама.

— Да. Доколкото си спомням.

— Боя се, че не би се съгласила да си намерим някое тъмно ъгълче и да...

— Не, изобщо не... Със сигурност.

— Тогава ще танцуваш ли с мен? Може би ще съумея да променя решението ти.

Идеята, че наистина би могъл да го направи я изуми. Ако трябваше да е честна, тя също искаше той да го стори. Но това не беше редно! Беше невъобразимо! Та тя беше с години по-голяма от него!

Господи, какво да направи? Какво да говори? И какво да чувства?

— Знам, че хиляди мисли преминават през главата ти — прошепна той, — Искам да ми ги кажеш всичките.

— О, Боже! — Пилар притисна с ръка стомаха си, където една мека, гореща топка пулсираше сред вълните. — Май си много опитен в ухажването.

— Радвам се, че мислиш така, защото започвам да се чувствам тромав, нетактичен и несръчен всеки път, когато те видя.

— Не ме занасяй. — Тя си пое дъх и се опита да се стегне. — Дейвид, ти си много привлекателен мъж.

— Така ли мислиш? — Той докосна косата ѝ, просто не можеше да устои на порива. Харесваше му как се къдри около ушите ѝ. — Може ли да бъдеш по-точна?

— И много чаровен — добави Пилар, борейки се да запази гласа си равен. — Аз съм много поласкана, но не те познавам. И освен това... — Тя изведнъж се вцепени и усмивката ѝ замръзна. — Здравей, Тони. Здравей, Рене.

— О, Пилар. Изглеждаш чудесно! — Тони се наведе да я целуне по бузата.

— Благодаря. Дейвид Кътър, да ти представя Тони Авано и Рене Фокс.

— Рене Фокс Авано — поправи я Рене с котешко мъркане и вдигна ръката си, за да изложи на показ диамантената брачна халка. — От днес.

Нямаше никакво пробождане в сърцето, осъзна Пилар, макар да си бе мислила, че ще изпита болка. По-скоро се почувства раздразнена, отколкото наранена.

— Моите поздравления. Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи.

— Ние вече сме. — Рене плъзна ръката си в дланта на Тони. — Летим направо за Бахамите веднага след Коледа. Ще бъде чудесно да избягаме на слънце, далеч от този студ и дъжд. Ти също трябва да си дадеш малко почивка, Пилар. Изглеждаш доста бледичка.

— Странно. Аз пък си мисля колко жизнена и прекрасна изглежда тази вечер — намеси се Дейвид, взе ръката на Пилар, и я целуна. — Всъщност е крехка и деликатна. Радвам се, че имам възможността да, ви видя, господин Авано, преди да напуснете страната. — Много плавно Дейвид плъзна ръката си около кръста на Пилар. — Опитвах се да се свържа с вас през последните няколко дни. Абсолютно безуспешно, — Той погледна Рене, само с няколко градуса по-учтиво от точката на презрението. — Сега разбирам защо. Нали няма да забравите да ме уведомите за плановете си утре в кабинета ми? Имаме да говорим по работа.

— Моите подчинени знаят какви са плановете ми.

— За съжаление аз не ги знам. Ще ни извините, нали? Трябва да направим няколко обиколки преди да отидем във вилата.

— Това беше неучтиво — прошепна Пилар.

— И какво от това?

Чарът на флирта бе отлетял някъде. На негово място се бяха настанили студенината и безсърдечието. А те, помисли си Пилар, не

бяха присъщи на Дейвид, не му приличаха.

— Независимо от факта, че не ми е симпатичен по принцип, аз съм координационен директор и като такъв трябва да бъда информиран, когато някой от висшите ни служители има намерение да напусне страната; Той ме избягва дни наред, не отговаря на телефонните ми обаждания. Не ми пука колко е горд.

— Просто не е свикнал да дава отчет, нито на теб, нито на когото и да било.

— Ще трябва да свикне. — Над главата й Дейвид зърна Тайлър. — И други ще трябва да свикнат. Защо не ме представиш на някои хора, които стоят и се чудят кой съм и какво правя тук?

Тайлър се опитваше да остане незабелязан. Мразеше големите събирания, тържествата, празниците въобще. Тук имаше прекалено много хора, с които трябваше да говори, и прекалено малко, с които наистина можеше да си каже нещо. Вече беше си направил план. Един час в избата, един час в голямата къща. Сетне щеше да се измъкне тихомълком, да си отиде у дома, да погледа телевизия и да си легне.

Както и предполагаше, музиката беше прекалено висока, избата — препълнена с хора, и храната — прекалено много. Стана му забавно, докато наблюдаваше изтупаните и издокарани гости, които се опитваха да изглеждат по-важни от хората, с които разговаряха.

Все едно беше на театър. И колкото по-дълго останеше незабелязан, толкова по-добре щеше да се чувства.

Тайлър стана свидетел на малката драма, която се разигра между Пилар и Рене. Много харесваше Пилар и дори беше готов да се жертва и да излезе от своя безопасен ъгъл, за да ѝ помогне, но Дейвид Кътър се прояви като истински благороден рицар. Кътър го дразнеше, но този път трябваше да му пише отличен за бързата реакция. Този номер с целуването на ръката беше добър ход, с който натри носа както на Рене, така и на Авано.

А онова, което им каза, изтри идиотската усмивка от лицето на Авано за секунди.

Авано си е истински задник, помисли Тайлър, докато отпиваше от виното. Но с Рене, която да го подтиква и непрекъснато ръчка с

остена, можеше да стане опасен. Ако Кътър успееше да ги държи настрана, почти щеше да заслужи да бъде приет. Почти.

— Защо стоиш тук съвсем сам?

Тайлър се начумери и се извърна към Мади.

— Защото изобщо не искам да съм тук.

— И поради какви причини? Ти си голям. Можеш да правиш каквото си искаш.

— Наистина ли мислиш така, момиченце? Разочароваш ме.

— Изглеждаш ми раздразнен.

— И наистина съм.

Тя нацупи устничките си и кимна.

— Ясно. Може ли да опитам от твоето вино?

— Не може.

— В Европа на децата дават да пият вино.

Изглеждаше толкова важна, застанала пред него в черните си дрехи и отвратителни грозни обувки, че Тайлър се разсмя.

— Е, тогава върви в Европа. Тук го наричат съучастие в престъпление.

— Аз съм била в Европа, но като малка. Не си спомням много добре. Трябва да се върна. Мисля да поживея малко в Париж. Знаеш ли, говорих с господин Делвекио, майстора. Той ми каза, че правенето на вино било чудо, магия. А аз много добре знам че всъщност е химическа реакция, нали?

— И двете. И нито едното.

— Аз обаче ще докажа, че съм права. Смятам да направя един опит и мисля, че ти можеш да ми помогнеш.

Тайлър замига насреща ѝ. Тя беше едно хубавко, но грозно облечено момиченце с много интересен характер.

— Какво? Защо не говориш с баща си?

— Нали ти си човекът, който прави вино. Мисля да взема няколко грозда, да ги поставя в една купа, без да прибавям каквото и да е. А в друга купа, пълна със същото количество грозде, ще сложа добавки. Нещо като онова, което вие правите.

— Когато гроздето е в купа, аз обикновено го ям — отвърна Тайлър, но тя вече бе събудила любопитството му.

— Виж сега, едната купа ще я оставим настрана. Тя ще представлява магията на господин Делвекио. В другата аз ще сложа

добавки и техника. С други думи, ще пришпоря химическия процес. И тогава ще видим кое е станало по-добро.

— Дори и да използваш един и същ сорт грозде, пак ще има разлика във вкусовете.

— Защо?

— Гроздето може да не е от едно и също лозе. А дори и да е, пак може да даде вариации. Зависи от типа на почвата, от торовете, от количеството влага. От времето, когато е било обрано. Как е било обрано. Ти не можеш да дегустираш гроздовите зърна, защото те вече са станали на вино. Ширата във всяка купа ще бъде съвършено различна, дори ако ги оставиш просто така.

— Какво е това шира?

— Сок. — Хм, вино в купа, помисли си Тайлър. Интересна мисъл. — Но ако искаш да опиташ, използвай дървени купи. Дървото ще придаде на ширата еднакъв характер. Не съвсем еднакъв, но все пак.

— Химическа реакция — рече Мади с усмивка. — Видя ли? Това е наука, а не магия.

— А ти си едно малко сладурче. Това е вино и нищо друго. — Без да мисли, той ѝ подаде чашата си.

Мади отпи леко, деликатно, а очичките ѝ бързо се огледаха, да не би баща ѝ да е някъде наблизо. Тя пое виното върху езика си, завъртя го в устната си кухина и го преглътна.

— Доста хубаво.

— Доста хубаво ли? — Тайлър поклати глава и си взе обратно чашата. — Това е „Пино Ноар“, момиченце! Само един варварин може да каже че е „доста хубаво“.

Мади се усмихна, защото беше очарована от мисълта, че го е хванала на въдицата си.

— Ще ми покажеш ли големите бъчви и машините някой път?

— Да, разбира се.

— Господин Делвекио каза, че правите бялото в неръждаеми бъчви, а червеното в дървени. Не успях да го попитам защо. Ти ще ми обясниш ли?

Нима не е сладък?, помисли си Софи. Големият здравеняк Макмилън, потънал в сериозен и задълбочен разговор с една

миниатюрната Мортиция. И ако нещата наистина бяха такива, каквито ѝ изглеждаха, това явно му доставяше удоволствие.

Фактът, че той се забавлява, я наведе на мисълта, че е по-добре да избегне срещата им. Ако беше сама, щеше да има повече възможности да се движи, да води разговори и да си избира компания, която да не я притеснява.

Но в този момент Софи си мислеше, че Тайлър е изтеглил печелившия билет.

Щеше да ѝ коства известни усилия и време да си пробие път сред тълпата, за да стигне до него. Но нямаше защо да бърза. В края на краищата тя имаше обществени задължения, които трябваше да изпълнява. Все пак Софи продължи да го държи под око, докато преминаваше от група на група.

— Софи! Зашемятаваща както винаги.

— Джери! Весели празници! — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по двете бузи. — Как върви бизнесът?

— Имахме добра година. — Той я прегърна през раменете и я поведе през дегустационната към бара. — Очаквам и тази да е успешна. Едно птиче ми донесе, че планираш брилянтна рекламна кампания.

— Тези малки птичета приказват прекалено много, нали? — Тя се усмихна на бармана. — Шампанско, моля.

— Друго птиче от ятото пък ми изпя, че подготвяш нов етикет. За средния потребител, искаш да завладееш американския пазар.

— Някой трябва да застреля тези приказливи птичета. Видях статия в списание „Вино“ за вашето „Каберне '84“.

— Чудесна реколта.

— И търгът мина много успешно за вас. Срамота, Софи, да не ми се обадиш, докато си била в Ню Йорк. Знаеше, че очаквах да те видя.

— Нямаше начин. Но ще поправа грешката си следващия път.

Тя вдигна чашата си и отпи.

Той беше привлекателен мъж, елегантен, изискан, почти красив. Благородно посребрените слепоочия му придаваха характерност, а малката трапчинка на брадичката — чар.

Никой от двамата не споменавахе името на баща ѝ или лошо опазената тайна за невярната му съпруга. Вместо това поддържаха леки и приятни отношения, доста напомнящи на флирт.

Двамата с Джери се разбираха, помисли си Софи, при това твърде добре. Конкуренцията между „Джиамбели“ и „Льо Кьор“ беше оспорвана и често пъти безмилостна. И Джеръми де Морни нямаше да се поколебае да използва всякакви средства, за да се бори.

Това ѝ харесваше и не можеше да не му се възхищава.

— Дори ще те поканя на вечеря — продължи Софи. — С вино. Вино „Джиамбели-Макмилън.“ Защото обичаме най-доброто, нали?

— Тогава предлагам продължение с бренди „Льо Кьор“ в моя апартамент.

— Знаеш какво мисля за смесването на работата с... онази работа.

— Ти си жестока жена, Софи.

— А ти си опасен мъж, Джери. Как са децата ти?

— Децата са добре. Майка им ги заведе в Сен Мориц за зимната ваканция.

— Сигурно ти липсват.

— Разбира се. Мислех да прекарам ден-два в долината преди да се върна у дома. Защо ти и аз да не смесим удоволствието с... онова удоволствие?

— Много изкушаващо предложение, Джери, но съм потънала до гуша в работа. Не мисля, че ще мога дъх да си поема до началото на годината. — С периферното си зрение забеляза леко движение и видя майка си да се измъква към женската тоалетна. И на няколко крачки зад нея зърна Рене да я следва забързано. — Всъщност имам малко работа, която трябва да свърша веднага. Приятно ми беше да те видя.

— И на мен също — отговори той и Софи си запробива път през тълпата. И още по-приятно щеше да му е да я види, когато тя и цялата ѝ фамилия бъдат погубени и разорени. Там, на дъното, където им беше мястото.

Тогава наистина щеше да смеси бизнеса с бизнес, помисли си Джери. И удоволствието с удоволствие.

Рене блъсна вратата на дамската тоалетна, която беше с облицовани с дървена ламперия стени.

— Все пак успя да останеш на крака, виж ти! — Рене се облегна на вратата, за да не пусне никой да влезе след нея.

— Ти получи, каквото искаше, Рене. — Въпреки че ръцете ѝ трепереха, Пилар отвори вечерната си чантичка и извади червилото си.

Имаше намерение да открадне две минути преди да направи последната обиколка из избата и да се отправи към голямата къща. — Вече не би трябвало да представлявам интерес за теб.

— Бившите съпруги винаги представляват интерес. И създават проблеми. Ще ти кажа, че няма да търпя да ми се обаждаш, на мен или на Тони, и да си изкарваш нервните припадъци.

— Не съм се обаждала.

— Ти си лъжкиня. И страхливка. Тази вечер се скри зад Дейвид Кътър. — Тя сграбчи ръката на Пилар и я разтърси, при което пръстенът просветна с ослепителен блясък. — Какво толкова си му обещала, че да ти купи подобна играчка?

— На мен не ми трябва мъж, за да ми купува бижута, Рене. Или каквото и да е друго. Това е разликата между нас.

— О! Аз ще ти кажа каква е разликата между нас! Ще защитавам онова, което искам. Ако си мислиш, че ще позволя да изгоните Тони само защото ти ще приплачеш на майка си, много се лъжеш. Нито ти, нито твоят Дейвид Кътър ще го изгоните. А ако се опиташ... Само си помисли каква интересна информация може да даде той на вашите конкуренти.

— Заплахите ти към семейството ми или бизнеса няма да спасят положението на Тони във фирмата. Нито твоето.

— Ще видим. Сега аз съм госпожа Авано. А господин и госпожа Авано ще се присъединят към семейството и към всички високопоставени гости тази вечер във Вила Джиамбели. Сигурна съм, че поканата към нас е била изпратена на грешен адрес, затова не сме я получили.

— Само ще се почувствате неудобно — пророни Пилар.

— Аз не се чувствам неудобно. Никъде. Запомни това. Тони е част от „Джиамбели“. А аз съм част от него. По-млада съм от теб и много по-млада от майка ти. И все още ще бъда тук, когато вас няма да ви има.

— Сигурна ли си? — Пилар се обърна бавно към огледалото и начерви устните си. — Колко време мислиш ще отнеме на Тони, за да те измами?

— Няма да посмее. — Сигурна в силата си, Рене се засмя. — Знае, че ако го направи, ще го убия. Аз не съм кротка, търпелива женичка като теб. Тони ми разказа каква безгласна буква си била

винаги! Как само се смяхме! Да ти дам ли един съвет? Ако искаш да задържиш Кътър заради интересите на фирмата, пусни го на дъщеря си. Тя поне прилича на човек, който знае как да забавлява мъжете в леглото.

В момента, в който Пилар се обърна, Софи отвори вратата.

— О, каква изненада. Приказки по женски, а? Рене, много смело от твоя страна да облечеш зелена рокля при този цвят на косата ти.

— Майната ти!

— Интелигентна и възпитана, както винаги. Мамо, трябва да отидеш във вилата. Сигурна съм, че Рене ще те извини. На нея ѝ трябва повече време, за да оправи лицето си.

— Напротив, аз ще ви оставя сами, за да държиш ръчичките на майка си, докато тя се дави в безнадеждните си сълзи. Не съм свършила, Пилар — добави Рене и отвори вратата. — Но ти си свършена.

— Това беше наистина забавно. — Софи огледа лицето на майка си. — Не ми изглежда да си се потопила в сълзи, безнадеждни или не.

— Не, не съм. Успях да се справя. — Пилар пусна червилото в чантата си и я затвори. — Софи, скъпа, баща ти се е оженил днес за нея.

— Чудесно, по дяволите! — С дълбока въздишка, Софи прегърна майка си и сложи главата си на раменете ѝ. — Весела Коледа...

[1] Сага (ит.) — скъпа — Б.пр. ↑

[2] Прекрасно (ит.) — Б.пр. ↑

8.

Софи изчакваше благоприятния момент. Искаше да говори с баща си насаме, да му каже какво мисли, но не и докато Рене висеше на врата му като отровен бръшлян върху дърво. Обеща си да бъде спокойна, овладяна и кристално ясна. Да загуби самообладание или да се поддаде на емоциите, не би било оправдано, нито правилно.

Докато чакаше удобния момент, Софи се разхождаше сред гостите, танцува с Тео, който беше толкова възхитен, че почти успя да повдигне отвратителното ѝ настроение.

Изобщо не се изненада, като видя баща си, приютител се на една ъглова маса, да флиртува с Крис. Това леко я отврати, но не я изненада. Явно не можеше да устои на очарованието на никоя жена дори в деня на сватбата си.

Софи долови много точни и определени сигнали, че между тях имаше нещо. Леки докосвания, обещаващи погледи, споделени усмивчици — всичко говореше за повече от флирт. А това вече доста я изненада.

Значи баща ѝ, вече беше сигурна, мамеше Рене с Крис. Е, какво пък, това бе толкова присъщо и естествено за него.

Не знаеше кой от тримата в този блудкав триъгълник беше най-големият глупак, но в момента това изобщо не я интересуваше. Приблужи се към масата и хладно каза:

— Крис, съжалявам, че прекъсвам този така нежен миг, но трябва да говоря с баща си. Насаме.

— Радвам се да те видя — хвърли ѝ леко неприязнен поглед и стана. — Толкова отдавна не си минавала през офиса, че направо забравих как изглеждаш.

— Не си спомням някога да съм се разписвала при теб, но ако толкова ти е мъчно, ще ти изпратя снимка.

— Е, какво има, принцесо? — прекъсна размяната на хапливи забележки Тони.

— Спокойно, не насилвай нещата. — Софи запази тона си тих, безизразен и равен, но погледът, който отправи към баща си, го накара

да се изчерви и да затвори уста. — Нека отдадем цялата тази случка на настроението, създадено от коледното празненство. Крис, ще се срещнем в офиса, когато ми позволи програмата. Тази вечер ще оставим бизнеса настрана. Все пак бъди благодарна, че те видях аз, а не Рене. А сега искам да говоря с баща си по семейни въпроси.

— Ако ти си на волана, семейният ви бизнес едва ли ще стигне много далеч. — Крис се наведе и доста интимно прекара пръсти по гърба на Тони. — До скоро, скъпи. — После се отдалечи.

— Софи, какви са тези абсолютно погрешни впечатления? Крис и аз просто пиехме по едно питие като приятели.

Погледът ѝ стана режещ като острието на бръснач.

— Това обяснение си го запази за пред Рене. Аз те познавам по-добре и по-отдавна. Достатъчно отдавна, че да забележа и най-слабите признаци за безразборните ти връзки. Моля те, не ме прекъсвай — предупреди тя преди баща ѝ да успее да протестира. — Няма да ни отнеме много време. Чух, че поздравленията вече вървят с пълна сила. Ако не се изливат като пролетен дъжд, то е защото хората все пак спазват някакво елементарно приличие. Шибаните ви поздравления.

— Слушай, Софи. — Тони стана и посегна да хване ръката ѝ, но тя рязко избегна докосването. — Знам, че не харесваш Рене, но...

— Не давам и пукнат грош за Рене. А в този момент не давам повече и за теб.

Баща ѝ изглеждаше искрено изненадан и дълбоко засегнат.

Софи се зачуди дали не бе репетирал това изражение пред огледалото.

— Не, ти не мислиш така! Съжалявам, че те разстроих.

— Изобщо не съжаляваш за това! Съжаляваш, че те хванах в това кюше. Че си се оженил днес, а дори не си направи труда да ми съобщиш. Това първо.

— Принцесо, това беше една съвсем скромна и малка церемония. Нито Рене, нито аз чувствахме...

— Само, моля те, по-тихо. — Софи знаеше истината. Не беше необходимо някой да ѝ я казва. — Ти дойде на семейното парти под прикритието, че си свързан с бизнеса ни, и не се посвени да парадираш с новата си жена. Това е безчувствено, но то говори достатъчно за много неща, едното, от които е, че нямаш капка

почтеност. Трябваше да кажеш на мама за брака си. Първо на мама. Това второ.

Гласът ѝ се повиши дотолкова, че няколко глави около тях се обърнаха. Притеснен, Тони приближи по-близо до дъщеря си. Хвана я за ръката и я придърпа леко.

— Защо не излезем навън и ще ти обясня. Няма нужда да правиш сцени тук.

— О, напротив, има. Има голяма нужда. Аз определено се опитвам да потисна изкушението да направя истински скандал. Защото това е ритник, кучи син такъв! Ти навираш тази жена в лицето на майка ми! — Тя заби пръста си в гърдите му, защото беше много ядосана и не можеше да се сдържа. — Позволи на Рене да я измъчва, да я натика в ъгъла, позволи ѝ да плюе по нея, да прави сцени и да ѝ причинява болка, а ти си седеше тук и се лигавеше с друга. При това достатъчно млада, за да ти бъде дъщеря, ако изобщо си спомняш ти кой си. Това трето, дяволите да те вземат! Това беше третото нещо, което исках да ти кажа. А сега вън! Ще стоиш далеч от мама, а също и от мен. Пази дистанция и внимавай жена ти да прави същото. Или ще те побъркам, обещавам ти, ще те накарам да виеш от болка и да храниш кръв.

Софи се обърна, преди той да успее да се съвземе, я забеляза развеселеното изражение върху лицето на Крис. Направи крачка към нея, после промени решението си и тръгна в друга посока. Не беше напълно сигурна какво ще направи. Почувства как някой хвана ръката ѝ.

— Това, което ти се върти в главата, не е особено добра идея — рече тихо Тай и прехвърли ръката си през кръста ѝ, така че тя не можеше да мръдне. — Да убиеш член от екипа си на празненството на фирмата по случай Коледа, е много лоша идея. Хайде да излезем навън.

— Не искам да излизам навън!

— Трябва. Нуждаеш се от въздух. Навън е студено. Ще се охладиш. Освен това вече успя да разсмееш един куп хора, които бяха достатъчно близо, за да чуят какво каза на Авано. Беше добро изпълнение, между другото.. Но с тази пара, която излиза от ушите и ноздрите ти, скоро ще станеш за смях.

Той направо я изтикваше към вратата.

— Престани да ме буташ и престани да ме поучаваш! Не обичам някой да ми нарежда. — Софи се освободи, завъртя се и съвсем лекичко го блъсна.

— Продължавай. Първият изстрел винаги е безплатен. След това аз ще съм наред.

Тя си пое въздух, издиша го, отново си пое, като продължаваше да го гледа. С всеки дъх блестящата рокля сякаш тръпнеше на лунната светлина.

Беше прекрасна. И опасна като пръчка динамит, на която фитилът вече е запален.

— Точно така — рече с кимване той. — Още малко и ще можеш да виждаш достатъчно добре през кървавата мъгла, която заслепява очите ти.

— Копеле!

Софи се отдалечи от покритата с бръшлян стена на избата, по клонките наоколо висяха празнични лампички. По-далеч от смеха, от музиката, която сякаш избликваше през високите тесни прозорци. Скри се в сенките на старите кипарисови дървета, където можеше да си се пеняви и ругае на спокойствие, докато се успокои и ѝ мине.

Тайлър я чу да си говори сама на италиански и от малкото, което разбра, му стана ясно, че изрича доста неприятни неща.

— Не можах да се въздържа. — Тя се обърна към него. Ръцете ѝ се отпуснаха като прекършени клони покрай тялото.

— Не съм и допускал, че би могла. Винаги си била голямо изчадие. — Тъй като беше студено и тя явно започваше да трепери, той свали сакото си и я наметна.

Гневът ѝ полека се стопяваше, оставяйки я някак си празна и изчерпана.

— Не ми пука за него и Рене, нито пък за Крис, въпреки че тази история ще усложни отношенията в отдела. Но мога да се справя с това и с Крис също. Но той обиди майка ми.

— Тя е силна жена, Софи. Ще видиш, че всичко ще бъде наред. — Тайлър пхна ръцете си в джобовете преди да се поддаде на импулса да я прегърне. Изглеждаше така дяволски нещастна. — Съжалявам, че наранява теб.

— Всъщност какво ново под слънцето? — Последният остатък от гнева я напусна и за него останаха да ѝ напомнят само главоболието

и празният стомах. — Сигурно трябва да ти благодаря, че ме измъкна оттам, преди да се бях нахвърлила върху зяпачите с юмруци.

— Ако имаш предвид Крис, тя никак не ми прилича на зяпачка. Нещо повече, май е главно действащо лице. Но няма защо да ми благодариш.

Софи се обърна и по изражението на лицето му разбра, че той се чувства неловко. Тъй като намери това за много мило, тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузата.

— Все пак, благодаря. Поне не стрелях, нали? Изпускам си нервите, когато съм в лошо настроение.

— Не бе толкова страшно, пък и музиката, слава Богу, беше достатъчно висока.

— Един плюс за нея. Е, вярвам, че си свърших работата тук. Защо не се разходим до голямата къща? Мога да те уверя, че повече няма да изпадам в лошо настроение.

— Надявам се. Искаш ли палтото си?

— Така ми е добре. — Тя се усмихна и се загърна по-плътно в сакото му. Ще използвам твоето.

Градините на Вила Джиамбели блестяха с хиляди празнични лампички. Отоплените тераси бяха украсени с цветя и декоративни дървета. Масите подканяха гостите да излязат навън, да се насладят на нощта и музиката, която се лееше откъм балната зала.

Пилар използва това като извинение, за да открадне един миг за усамотение и за глътка въздух, преди да се върне сред гостите и да изпълни задълженията си на домакиня. Дори смяташе да изпуши тайно една цигара.

— Криеш ли се?

Тя едва не подскочи в сянката, където се бе притаила, но след като видя втория си баща, въздъхна с облекчение.

— Хвана ме.

— Аз самият търсех начин да се измъкна. — С пресилен жест той завъртя глава наляво и надясно, уж оглеждайки се, и прошепна. — Имаш ли?

Тя се засмя заговорнически.

— Само една — прошепна му в отговор. — Но можем да я изпусим заедно.

— Пали тогава, партньоре. Майка ти е заета. Ще имаме достатъчно време да си дръпнем по няколко пъти.

Пилар запали цигарата. Останаха скрити в сенките и си подаваха цигарата като войници в окоп.

Тя се чувстваше спокойно в неговата компания, затова се облегна на стената и се загледа в нощта. Светлините осветяваха полята, дърветата и голите преплетени клони на лозите. Зад тях, във въздуха, се носеше обаянието на музиката.

— Хубаво празненство.

— Както винаги. — Със съжаление Илай всмукна за последен път от цигарата. — Ти, майка ти и Софи надминахте себе си тази година. Надявам се, че Тереза ти е показала колко високо оценяваме труда и усилията ти за организирането на това тържество.

— Да, направи го. По нейния си начин.

— Тогава ми позволи и аз да ти благодаря от мое име. — Той я прегърна през раменете и я поведе в танц. — Една хубава жена не бива никога да остава без кавалер в танците.

— О, Илай! — Пилар сложи ръка върху рамото му. — Какво бих правила без теб? Толкова съм объркана, приличам на пате в кълчища.

— О, не бива, Пилар. Ти си голяма жена, а дъщеря ти е на твоите години, когато аз се ожених за майка ти. Тогава се опитвах да не се меся в живота ти.

— Знам.

— Тереза се бъркаше достатъчно и заради двама ни — продължи той и я накара да се разкикоти. — Обаче, трябва да си призная нещо. Не бях достатъчно добър с теб.

— Илай...

— Никога не бях достатъчно добър. Ти прахоса толкова много години с Тони Авано, но въпреки всичко успя да възпиташ чудесна дъщеря. Искам винаги да помниш това и да не губиш остатъка от живота си в тюхкане, че не ти е провървяло.

— Той се ожени за Рене. Това е.

— Още по-добре. — Илай кимна, когато очите ѝ срещнаха неговите. — За теб, за Софи, за всички. Те са си lika-прилика, просто идеалната двойка. И техният брак го отдалечава с още една стъпка от

теб. Ако питаха мен, щях да го извадя и от бизнеса. Напълно. Подозирам, че в следващите няколко години и това ще стане.

— Тони е добър в работата си.

— Има и други добри колкото него, че и повече. Моля те, не ми разваляй храносмилането. Майка ти си имаше своите причини, за да го държи. Но те вече не са толкова важни, както преди. Остави го — рече Илай и я целуна поя челото. — Или ще потъне, или ще изплува. Така или иначе той повече не е твоя грижа.

От долната тераса Тони чу целия разговор и лицето му се вкамени. Все още беше силно уязвен от с нищо непредизвиканата и ненавременната атака според него, от страна на собствената му дъщеря. Беше в състояние да я отбие, но всичко стана на публично място. Пред много хора, при това на тържеството на фирмата.

А и бизнесът, помисли си той, вече не е онова, което беше.

Не му се вярваше, че Джиамбели ще го отстранят. Но можеха да направят му живота доста труден.

Мислеха си, че е глупав и безгрижен. Много се лъжеха. Той имаше план. Как да осигури своята финансова независимост. Да я запази. Ей Богу, Господ му беше свидетел, че се нуждаеше от пари, при това от много пари. Рене вече бе изсмукала спестяванията му.

Разбира се, беше глупаво да се забърква с Крис. Щеше да прекъсне тази връзка, колкото по-скоро, толкова по-добре. Още повече че тя се оказа по-проблематична, отколкото очакваше. Беше наистина много вълнуващо, а и ласкателно, че красива млада жена като Крис бе така привлечена от него. Определено не можеше да я подмине. Освен това тя беше ядосана, при това много ядосана, щом си позволи да звъни на Рене посред нощ. Добре че успя да оправи нещата. Рене реши, че анонимният телефонен глас е на Пилар, а той изобщо не си направи труда да я разубеди. Че защо трябваше да го прави?

Тони отпи от виното си, загледан в звездите, и се опита да забрави неприятностите, преди да са пуснали корени, така както правеше обикновено.

Беше използвал Крис. Беше й обещал да й помогне да се издигне в службата при Софи и подхранваше тази надежда, така както лъжеше и Рене.

Но това си беше, както той сам се убеждаваше, просто познаване на слабостите на партньорите.

А познавайки ги, човек можеше да ги използва в своя полза. И да поддържа своето положение.

Тони възнамеряваше да продължи да живее живота, който смяташе, че заслужава. Идваше време да попълни ресурсите си. Малко оттук, малко оттам. И да погледне напред в бъдещето.

Софи се движеше сред приятелите си и се опитваше по всякакъв начин да избягва братовчедка си Джина. Тази жена се превръщаше все повече и повече в истинска напаст. Сгромолясваше се с пълна скорост по скалата на непоносимостта. Не само защото се бе облякла в нещо, което приличаше повече на червена коледна палатка с два килограма пайети по нея, но и защото досаждаше на всеки, когото можеше да хване за слушател, с цвърченето си за незаменимостта и качествата на съпруга си.

А той, както забеляза Софи, през цялото време се въртеше близо до бара. Вече беше полупиян и се опитваше да остане незабелязан.

— Майка ти добре ли е?

Софи спря и се усмихна на Хелън.

— Последния път, когато я видях, да. Здравей, чичо Джеймс. — Тя прегърна с две ръце съпруга на Хелън. Джеймс Мур беше един от прекрасните хора в живота ѝ и доста често бе играл ролята на баща на мястото на нейния собствен.

Беше понапълнял, беше загубил повече коса, отколкото бе останала на главата му, но зад очилата със сребърни рамки очите му я гледаха все така млади и зелени. Изглеждаше наистина като добродушен чичо, макар да беше един от най-добрите адвокати по криминални престъпления в Калифорния.

— Тя е най-хубавото момиче тук, нали, Хелън?

— Както винаги.

— Отдавна не си наминавала да ме видиш.

— Ще го направя в най-скоро време. — Софи го целуна за втори път. — Ла Синьора ме натовари с много работа.

— Чух за това. Донесли сме ти подарък.

— Обичам подаръците. Къде е, дай ми го!

— Ей го там, забавлява се с онази червенокоска.

Софи се огледа и когато зърна Линкълн Мур, нададе лек вик на изненада и удоволствие!

— Мислех, че Линк е все още в Сакраменто.

— Той ще ти обясни — рече Джеймс. — Върви. И му кажи този път да се ожени за теб.

— Джеймс! — укори го Хелън. — Да вървим да намерим Пилар. Вие се забавлявайте, деца.

Линкълн Мур беше висок, тъмнокос и красив. Беше ѝ най-близкият човек, почти като брат. През различните периоди от живота им фактът, че бе по-голям с два месеца, бе използван като предимство и от двамата. Приятелството между майките им беше връзката, която осигури и тяхната близост. Бяха израснали заедно. Поради това никой от двамата не беше се чувствал самотен.

Софи се приближи, мушна ръката си в сгъвката на лакътя му и попита червенокосото момиче.

— Досажда ли ви този младеж?

— Софи! — Линк се извърна със смях, вдигна я от пода и завъртя във въздуха. — Моята сестра по заместителство — обърна се той към червенокосата. — Софи Джиамбели, Андреа Уейнрайт. Бъди любезна, моля те.

— Здравей, Андреа — подаде ръка Софи. — Ще трябва да си поговорим. Мога да те открехна относно това момче тук.

— Не, не позволявам! Софи непрекъснато лъже за мен. Това ѝ е хоби.

— Приятно ми е да се запознаем. Линк непрекъснато ми говори за теб — включи се в разговора Андреа.

— О, и той непрекъснато лъже. Заедно ли дойдохте от Сакраменто?

— Всъщност не. Аз съм интернист във Фриско, в спешната медицинска помощ.

— Причината да я познавам е една незначителна рана, получена при игра на баскетбол. — Линк вдигна дясната си ръка и показва белега върху пръста си. — Изкълчих го; Анди го погледна, намести и готово. Сетне аз пък я свалих.

— Всъщност той ме свали, преди аз да го наместя. Но тъй като не можах да изкълча останалите му пръсти, ето ме тук. Където много ми харесва.

— Аз отново живея в Сан Франциско — обърна се Линк към Софи. — Реших да започна работа във фирмата на татко. Искam да получа известен опит като юрист, преди да се задълбоча в политиката. Сега съм славен чиновник в юридическа кантора и се надявам да получа, каквото искам, преди да премина преградата, която разделя съдиите от подсъдимите.

— Линк, това е чудесно! Родителите ти сигурно са много доволни, че отново си вкъщи. Ще се виждаме по-често, вали?

— Разбира се. Чух, че си много заета?

— Не чак толкова. Кога ще получиш адвокатските си права?

— Следващия месец.

— Той е страхотен, да знаеш — обърна се Софи към Андреа. — Може да бъде истински трън в задника.

— Не започвай отново, Софи!

— Добре, приятно прекарване. — Тя забеляза, че Тай влиза в залата с нещастен вид. — Дългът ме зове. Да не си отидеш, преди да видиш мама. Знаеш колко държи на теб. — Софи го дръпна за сакото. — Един Господ обаче знае защо!

— Няма. Ще ти се обадя.

— Надявам се. Радвам се, че се запознахме, Андреа.

— И аз. — Анди погледна Линк. — И така, бил си трън в задника значи?

— Ами, да. Това е нещо като ругатня помежду ни. — Той се усмихна и я завъртя на дансинга.

— Усмихни се, Макмилън.

Тай я погледна.

— Защо?

— Защото ще трябва да танцуваш с мен.

— Защо? — Той въздъхна, докато тя хвана ръката му. — Извинявай. Прекалено дълго говорих с Мадж Кътър. Хлапето не спира да задава въпроси.

— Двамата изглежда доста се спогаждате. Ще танцуваме по-добре, ако ме прегърнеш.

— Добре. — Той сложи ръката си на кръста ѝ. — Тя е интересно хлапе и много умно. Виждала ли си дядо ми?

— Не. Защо?

— Искам да го видя. Него и Ла Синьора. След което смятам да се прибирам вкъщи. Стига ми толкова за днес.

— Ти си истински динозавър. — Тя плъзна ръка към косата му и се заигра с нея. Има прекалено много коса, помисли си Софи. Твърда и непокорна. — Отпусни се малко, Тай. Отдай се на удоволствията. Коледа е.

— Не все още. Има още много работа да се свърши, преди да дойде Коледа, а и след нея.

— Хей! — Тя го дръпна за перчема, за да спре да се оглежда из тълпата за дядо си и да погледне към нея. — Тази нощ нямаш друга работа за вършене, пък и аз съм ти задължена, че ме спаси.

— Ти не беше в опасност. Виж другите бяха, но не и ти.

Тай не искаше благодарностите ѝ, държеше я на разстояние. Едно безопасно разстояние Тя винаги е била опасна, а толкова близо до един мъж ставаше направо смъртоносна.

— Освен това има няколко графики, които трябва да прегледам. Какво толкова смешно има? — попита, когато Софи се разсмя.

— Чудех се на какво ще приличаш, ако поне един път се отпуснеш. Обзалагам се, че всъщност си много луд, Макмилън.

— Аз съм се отпуснал — промърмори той.

— Я ми разкажи нещо. — Софи прокара пръсти по шията му, наслаждавайки се на начина, по който сините му очи с цвят на езерна вода потъмняха и се изпълниха с тревога. — Но което няма нищо общо с виното или с работата.

— И какво например?

— Например литература, изкуство, някаква забавна случка от детството ти, тайна мечта или фантазия.

— Моята тайна мечта в момента е да се измъкна оттук.

— Продължавай. Хайде! Кажи първото, което ти идва в момента наум.

— Да смъкна роклята ти и да пробвам дали си толкова сладка и на вкус, колкото миришеш. — Той изчака една секунда реакцията ѝ. — Виж ти, това май ти затвори устата.

— Само за малко и само защото се замислих какво да ти отговоря. Открих, че съм доста заинтригувана от предложението ти. Повече отколкото очаквах. — Тя отметна глава назад, за да го огледа

по-добре. О, да, харесвах я очите му, особено сега, когато в тях играеха пламъчетата на страстта. — И знаеш ли защо?

— Отговорих на достатъчно въпроси за една вечер. — Той се опита да се измъкне, но Софи задържа ръката му на рамото си.

— Хайде да приключим със задълженията си тук, след което можем да отидем у вас?

— Толкова ли е лесно за теб?

— Би могло да бъде.

— Не и за мен, благодаря. — Гласът му стана студен и очите му отново зашариха из залата.. — Бих казал, че тук има достатъчно много възможности, ако си падаш по бързата свалка за една нощ. Аз лично си отивам вкъщи.

Той се отдръпна и тръгна.

Трябваша ѝ поне десет секунди, за да дойде на себе си и още три преди яростта да се надигне в гърлото ѝ и да я задави. Това все пак му даде възможност да се измъкне от залата и вече беше слязъл няколко стъпала, когато Софи го настигна.

— Не, не си отиваш вкъщи! — просъска с приглушен глас, като мина покрай него и затвори вратата на салона зад себе си. — Задник такъв! Кучи син! — Независимо че ругаеше, гласът ѝ бе овладян и почти спокоен. Той не можеше обаче да знае какви усилия ѝ струваше това.

— Права си. — Прекъсна я преди да е произнесла целия си репертоар от италиански ругатни. — Беше грубо от моя страна, за което се извинявам.

Извинението, поднесено съвсем безразлично, превърна гнева и в сълзи но Софи успя да ги преглътне.

— Според теб аз съм развратница, нали? Курва, защото мисля за секса така, както го възприемат мъжете.

— Не! Господи! — Той нямаше предвид нищо подобно, само искаше тя да го пожелае, както я желаше той. — Не беше това!

— Щеше да ти хареса повече, ако се преструвах на недостъпна, ако те бях оставила да ме сваляш и съблазняваш. Но понеже съм честна, значи съм евтина.

— Не. — Тай хвана ръцете ѝ с надеждата, че ще успее да успокои и нея, и себе си. — Знаеш, че те желая. Винаги си ме възбуждала. Не биваше да ти го казвам. Не биваше. Моля те, не плачи.

— Не плача!

— Добре, добре. Виж, ти си красива, интелигентна, страхотна и струваш много повече от мен. Досега успях да си държа ръцете далеч от теб и смятам да продължа да го правя.

— Сега ръцете ти са върху мен.

— Извинявай. — Той веднага свали дланите си от раменете ѝ. — Извинявай.

— Искаш да кажеш, че ме обиди, защото си страхливец?

— Виж, Софи. Трябва да си отида у дома. Главата ме боли. Ще се видим утре на работа и ще забравим какво се е случило тази вечер.

— Не мисля така. Каза, че съм те възбудила, нали? — Тя го побутна и той отстъпи още една крачка. — И заради това ми удари един шамар.

— Беше глупаво от моя страна. Казах, че съжалявам.

— Не е достатъчно. Сега опитай по друг начин. Преди да успее да отговори или да направи нещо, тя вече се бе притиснала към него. Всичко останало беше инстинкт.

Устните ѝ бяха горещи, меки и много изкусни. Изсмукваха неговите. Тялото ѝ беше тънко, гладко и много гъвкаво. Усещаше женствените му извивки.

Разумът му се замъгли. Но това Тай щеше да осъзнае по-късно. Сега просто изключи, сякаш някой завъртя електрически ключ и го остави без защита срещу възбудата, която го връхлетя като пантера. Да, вкусът ѝ беше толкова сладък, както и уханието ѝ. И Тайлър вече го знаеше.

Беше тъмна и опасна, и страшно женствена.

Той я притисна още по-силно към себе си, преди да може да се спре, отговаряйки на леките ухапвания на зъбите ѝ; докато цялото му същество пропадеше в някаква бездна.

В един миг тя се бе увила около него като екзотично южно растение, а в следващия Тай осъзна, че се е отдръпнала, докато кръвта блъскаше в главата му и пред очите му плуваха червени петна.

— Сега се оправяй сам. — Софи прекара леко пръста си по долната си устна и се обърна да отвори широко вратите.

— Чакай за момент! — Той я сграбчи и я обърна към себе си. Не беше сигурен какво смята да прави, но едва ли щеше да бъде мил и внимателен.

И тогава видя ужаса, изписан върху лицето ѝ. Преди да успее да направи каквото и да е, тя го отблъсна силно и прекоси стаята към масичката пред огледалото.

— Dio! Madonna! Света Богородице! Кой е направил това?

Тогава Тай също ги видя. Трите ангела на Джиамбели. Червената боя се бе стекла по лицата им като кръв от пресни рани. Върху гърдите на всеки със същата боя бе написано грозно съобщение.

Кучка номер 1

Кучка номер 2

Кучка номер 3

— Седни, Софи. Ще ги махна оттук, преди баба ти или майка ти да са ги видели. Ще ги занеса вкъщи и ще ги почистя.

— Не. Аз ще го направя. Мисля, че е лак за нокти. Стар ученически гаден номер — рече доста спокойно тя. Гневът нямаше да ѝ помогне особено, помисли си Софи, докато вземаше трите фигури в ръце. И освен това не откриваше гняв под тъгата. — Предполагам, че е Рене. Или Крис. Те двете със сигурност мразят жените от рода Джиамбели.

— Дай на мен. — Тайлър сложи ръка на рамото ѝ. — Никой не бива да научава за това. Ще ги почистя и ще ги върна, преди някой да е забелязал липсата им.

Софи изпита желание да сложи ангелите в големите му силни ръце, а заедно с тях и тя да потъне в прегръдката му. Отстъпи крачка встрани, наистина беше готова да го направи.

— Остави, сама ще се оправя. А и нали бързаше да се прибереш вкъщи.

— Софи! — Гласът му беше спокоен и търпелив, мил и толкова нежен, че тя въздъхна.

— Трябва да го направя. Аз. И освен това искам да ти се посърдя още малко. Така че върви.

Той я остави да си тръгне, но веднага щом остана сам, се обърна и изкачи каменните стъпала на балната зала. Реши, че ще се помотае още малко тук. Само за да бъде сигурен, че единственото повредено и наранено нещо тази вечер, ще си останат трите ангела.

Софи се затвори в стаята си и внимателно почисти фигурите. Беше наистина, както и очакваше, червен лак за нокти. Чист вандализъм, отвратително деяние, но за щастие поправимо.

Не можеш толкова лесно да навредиш на Джаамбели, помисли си тя. Ние сме достатъчно устойчиви и твърди. Достатъчно жилави, за да не обръщаме внимание на гадостта на деянието, но и твърде упорити, за да не оставим автора на престъплението неразкрит.

След като почисти фигурките, тя ги отнесе долу, постави ги на мястото им и откри, че това възвърна увереността ѝ. Беше се някак поразклатила след случката между нея и Тайлър.

Малоумник, помисли си тя, отивайки към античното огледало, за да сложи малко пудра на носа си. Вярно, че се целуваше добре, но пак си оставаше малоумник. Надяваше се той да страда. Да прекара дълги, потни и мъчителни часове тази нощ. Ако на следващия ден изглеждаше измъчен и нещастен, тя може би, но само може би, щеше за малко да го откачи от ченгела на мъченията.

И после да го окачи отново.

Софи се огледа в огледалото и докосна с пръсти устните си.

Но бързо започна да оправя червилото си, защото чу, че вратата се отваря.

— Софи!

— Nonna? — Тя погледна към трите ангела. Всичко беше наред.

— Просто дойдох да пооправя. Веднага се връщам.

Тереза затвори вратата зад себе си.

— Видях те да излизаш след Тай.

— Ммм. — Трябваше ѝ време, затова се направи, че си черви устните.

— Нима си мислиш, че понеже съм стара не мога да позная какво пише в очите ти?

— За какво говориш, попна?

— За горещата кръв.

Софи сви рамене и притисна устните си една към друга.

— Имахме малък спор.

— Един спор не изисква да си оправяш червилото.

Този път Софи се разсмя и се обърна към баба си.

— Ама че набито око имаш, бабо! Ние наистина имахме спор и аз го реших по мой си начин. Освен това мога да целуна Тай, имам както морално, така и юридическо право на това. Ние не сме кръвни роднини.

— Обичам те, Софи. Обичам и Тай.

Софи почувства как се размеква. Такива думи не излизаха лесно, нито често от устата на Тереза.

— Знам.

— Но не ви събрах да работите заедно, за да се наранявате или обиждате.

— А защо ни събра?

— За доброто на семейството. — Тъй като денят беше дълъг и уморителен, Тереза приседна. — Страстта може да попречи на правилното решение. Това е много важна година за нас и преди да започне, ние трябва направим промените и да разместим пластовете. Ти с много красива млада жена.

— Хората казват, че приличам на баба си.

Тереза се подсмихна лекичко. Тя също погледна към трите ангела и очите ѝ омекнаха.

— Може би малко. Повече приличаш на дядо си. Той наистина беше красив, като картинка. Аз се омъжих по задължение за него, но бракът ни не беше грешка. Освен това беше добър човек. Красотата е оръжие, сага. Внимавай как ще я използваш, защото без доброта тя може да се обърне срещу теб.

Софи също седна.

— Аз... Твърда ли съм, бабо?

— Да. — Тереза протегна ръка и докосна леко ръката на внучката си. — Но това не е лошо качество. Една мека жена много лесно може да бъде смачкана и наранена. Майка ти преживя и двете. Тя е моя дъщеря, Софи — рече хладно и спокойно Тереза, когато почувства как младата жена се стегна. — Мога да ти кажа всичко, което мисля. Ти не си мека и вървиш по своя път. Което ме радва. Доволна съм от теб. Казах само, че твърдостта може да се превърне в грубост без доброта. Бъди добра!

— Защо си доволна от мен, попна? Защото, вървейки по моя път, всъщност вървя по твоя?

— Може би. Ти си Джиамбели. Кръвта вода не става.

— Но съм и Авано.

Тереза наклони глава и гласът ѝ стана гневен.

— Точно така. И ти си доказателството чия кръв е по-силна. Във вените ти тече кръвта и на баща ти. Той е потаен човек и ти можеш да бъдеш потайна. Той е амбициозен, такава си и тя. Но неговите слабости никога не са били твои. Той няма сърце и това го погуби, а също и страхливостта му. Баща ти не е смел човек. А ти имаш и сърце, и кураж, и въпреки това можеш да бъдеш твърда и добра.

— Знам, че го мразиш — рече тихо Софи. — Тази вечер аз също го мразя.

— Мразя е силна дума. Не бива да я използваш, когато говориш за баща си какъвто и да е той и каквото и да е сторил. Аз не мразя Антонио Авано. — Тереза отново стана на крака. — Не изпитвам никакви чувства към него. Той направи своя избор. С него ще се видим само още веднъж и след това повече няма да съществува за мен.

— Ти ще го освободиш?

— Той направи своя избор — повтори Тереза. — Сега ще трябва да си понесе последствията. Ти няма защо да се притесняваш. — Тя подаде ръката си. — Хайде, трябва да се върнем на празненството. Ще намерим майка ти и ще им покажем трите поколения жени от рода Джиамбели.

Беше много късно през нощта, когато Тони влезе в апартамента на дъщеря си в Сан Франциско. Чудеше се дали някой знаеше, че има ключ от жилището през всичките тези години.

Носеше със себе си бутилка вино, избрана от личната му изба. Една бутилка „Барало“ щеше да придаде на нещата цивилизован оттенък. Думата изнудване не беше от неговия речник. Пък и никога нямаше да бъде спомената. Тук щеше да се проведе делови разговор. Тони отвори бутилката в кухнята и остави виното да подиша, докато вземе две чаши. Ядоса се, че няма пресни плодове в хладилника, но реши да ги замени със сирене „Бри“.

Дори в три часа сутринта традициите трябва да бъдат спазвани.

Беше доволен от себе си, че определи срещата толкова късно. Трябваше му време да сложи Рене да спи. Тя остана будна повече от час, след като се прибраха обратно в апартамента, говорейки за

Джиамбели, за тяхното отношение към него, за неговото бъдеще във фирмата. И за пари, разбира се.

Парите бяха основната ѝ тема.

Но той не можеше да я обвинява за това.

Животът, който водеха, изискваше много пари. За разлика от Пилар, Рене не беше сложила на масата зестра от неограничени капитали. И, за разлика от Пилар, Рене преминаваше през парите като парен валяк и ги пилееше така, сякаш ако в джоба ѝ останеха малко стотинки, щяха да я опарят.

Няма значение, мислеше си Тони, докато нареждаше бисквити до сиренето. След малко щеше много бързо да увеличи паричните си ресурси.

Джиамбели имаха намерение да се освободят от него. Да го прогонят. Беше сигурен в това. Нито Пилар, нито Софи щяха да застанат на негова страна или да се застъпят за него. Знаеше какво щеше да стане, но предпочете да не обръща внимание и да се надява, че ще му се размине. Или по-скоро, даде си сметка Тони, сам позволи на Рене да го заклеши в ъгъла.

Но все още имаше възможности. Няколко. Първата, от които щеше да влезе тук само след няколко минути.

Тони вече подреждаше планове в главата си. Трябваше да си потърси заместник, с което щеше да спечели време. Имаше и други пътища и те можеха да бъдат разширени, ако станеше необходимо. Тони разполагаше с много контакти и перспективи, познаваше доста хора от бизнеса. Тереза Джиамбели щеше да съжалява, че го бе подценила. Много хора щяха да съжаляват. В края на краищата той щеше да си стъпи на краката, така както винаги бе правил досега. Тони не се съмняваше нито за секунда в това.

Почукването на вратата го накара да се усмихне. Той напълни двете чаши с вино и ги постави заедно с бутилката върху таблата със сиренето и бисквитите. После отнесе подноса върху малката масичка в хола.

И като затегна копчетата си за ръкавели, приглади коса и се усмихна, отиде да отвори вратата, готов да води преговори.

ЧАСТ ВТОРА РАСТЕЖЪТ

Не самодоволството и безделието, а работата и постоянното усъвършенстване са в основата на съвършенството, според представите на културата.

Матю Арнолд

9.

— Не знам защо трябваше да идваме тук!

— Защото се нуждая от някои неща. — Можеше и да не се отбива, съгласи се вътрешно с него Софи. Но нямаше причина да не отиде до апартамента си, след като вече бе дошла в Сан Франциско. Нима не беше се смилила над Тай и не бе взела колата на Илай, вместо своето кабрио! — Слушай — продължи тя. — Обясних ти още в началото, че трябва да проверявам от време на време какво става в офисите. Крис продължава да се противопоставя на новото положение. Желателно е да ни вижда заедно, мен и теб, като екип.

— То пък един екип!

— Е, аз се справям. — Тя зави към паркинга и удари спирачките. — Мисля, че сключихме примирие по време на празниците. В момента нямам нито време, нито желание да се боря с теб.

Тя излезе, тресна вратата и пхна ключовете в куфарчето си.

— Какъв е проблемът?

— Аз нямам проблеми. Ти си проблемът.

Тайлър заобиколи, отиде от другата страна до нея и се подпря на бронята. Вече два дни беше настроена кавгаджийски. Достатъчно дълго време, за да му писне на всеки от двамата. Той не смяташе, че причината е инцидентът по време на коледното празненство. Всъщност тогава тя беше излязла победител.

— Нали уж сме един екип? Все още ли си ядосана заради ангелите?

— Не. Погрижих се за тях, нали? Отново са красиви, като нови.

— Вярно. И сега какъв е проблемът?

— Искаш да знаеш какъв е проблемът ли? Добре. Мразя да ставам всяка сутрин по тъмно и да трамбовам из полето в студа. Но го правя, както виждаш. После се прибирам, за да си свърша работата, но съм длъжна да идвам и тук, макар че имам заместничка, която не само че спи с баща ми, но е готова да вдигне бунт на борда на кораба.

— Уволни я.

— О, да, виж това е идея! — Тя почука с пръсти по слепоочията си, докато гласът ѝ заглъхна. — Как не ми беше хрумнало досега? Може би, защото сме в реорганизация, по средата на една огромна, интензивна и особено важна рекламна кампания и няма друг служител толкова квалифициран, че да поеме работата? Да, знаеш ли, това може би е причината, поради която все още не съм я изритала по кльощавия задник.

— Виж какво, хлапе. Който си е напълнил обувките с пясък, трябва сам да си ги изтърси.

— Нямам време — извика Софи и за да докаже това, извади бележника си. Беше поизмачкан. — Би ли погледнал тук, за да видиш програмата ми за близките шест седмици? — Тя го пхна обратно в куфарчето си.

— Значи си притисната отвсякъде. — Той сви леко рамене, — Тогава използвай сутрините, за да свършиш онова, което трябва. Аз ще те заместя в лозята.

Погледът, който му отправи, беше като картечен откос.

— Нямам нужда от снизхождение, нито от подаръци, Макмилън. Но ти си дяволски прав, че съм притисната отвсякъде. Опитах се да обуча майка ми, но тя не проявява никакъв интерес към тази работа. Трябваше да отменя три срещи с трима много интересни мъже, защото съм претрупана с работа. Социалният и личният ми живот просто изтичат в канала. Не мога да преодолеея проклетата Рене вече два дни, за да се свържа с баща ми, който не си е в офиса. А е задължително да говоря с него във връзка с един от нашите основни клиенти през следващите четиридесет и осем часа, тъй като някой, който за съжаление не съм аз, трябва да лети до Сан Диего след четиридесет и девет часа.

— Защо не звъннеш на Маргарет? Мислех, че тя се занимава с основните и важни клиенти.

— Мислиш ли, че не съм опитала? Толкова ли глупава ти изглеждам? — Уморена, ядосана и отегчена, Софи се упъти към асансьора в подземния гараж и го повика. — Тя замина за Италия още вчера следобед. Но нито тя, нито хората ѝ са запознати със сметката на Туинър, защото Туинър винаги е бил галеното дете на татко. Освен това не искам хората на Туинър да знаят, че сме открили дупка във веригата. Пропуски.

— Никой не е снизходителен към теб — отбеляза Тай. — Но ти си прекалено снизходителна към Авано.

— Не, не съм снизходителна. Но тъй като съм загрижена за Джаамбели, ще го прикривам, докато мога. Не ми харесва, дойде ми до гуша и освен това ме боли главата.

— Добре. — Той изненада и двамата като посегна и започна да разтрива раменете ѝ, когато влязоха в асансьора. — Вземи аспирин, след това ще свършим всичко едно по едно.

— Тя няма право да не ме допуска до баща ми! Както на лична, така и на служебна основа.

— Така е. — Разпавиите с Рене, съгласи се Тай, наистина можеха да причинят истинско главоболие, — Но това е игра на нерви. Обаче Рене няма да изпита никакво удоволствие, ако ти не ѝ покажеш, че е успяла да те ядоса. Поразпитай другите за него.

— Ако го направя, боя се, че ще изглежда като... по дяволите! Та той си е глупак! Толкова съм му ядосана, че ме забърка в тази каша. Ако не я оправя до края на деня...

— Ще я оправяш до края на деня.

— Ох. — Софи въздъхна и излезе от асансьора. Обърна се и го изгледа. — Защо си толкова добър с мен?

— Защото го заслужаваш. Освен това клиент като Туинър е голям залък. Е, и аз не прекарвам цялото си време на полето — отвърна Тайлър, когато тя вдигна изненадано вежди. — Ако ми беше казала, че се опитваш да проследиш сделките на баща си, щях да ти подам ръка. Няма нужда да ходиш при Кътър.

Софи стисна устни.

— Не. Но мисля, че той знае нещо повече. И скоро, доста скоро ще посочи целта.

— Тогава трябва да действаме по-бързо. Нали сме от един екип, забрави ли?

— Само защото харесваш Кътър по-малко, отколкото мен, нали?

— А какви са твоите подбуди?

Това я накара да се разсмее, докато пъхаше ключа в ключалката.

— Също толкова добри като твоите. Ще взема само някои неща, в това число и няколко стари папки, които ще помоля майка ми да прегледа. Мисля, че може да има някакви бележки за Туинър, които да хвърлят светлина върху съмненията ми. Ще те върна вкъщи преди

вечеря. — Тя спря и се обърна към него. — Освен ако не искаш — добави с лека усмивка, — да променим дневния си ред и да опитахме един друг вид обща работа в екипа.

— Зарежи това.

— Хареса ти да ме целуваш.

— Когато бях малък, харесвах зелени ябълки. И открих, че от тях ми става лошо и ме боли корема.

— Аз съм зряла.

Тайлър посегна и натисна дръжката на вратата.

— Ти го казваш.

Софи сви рамене и се обърна.

— Започвам да те харесвам, Макмилън. Какво, по дяволите, ще правим сега? — Тя бутна вратата, направи една крачка и се вкамени. — Татко?!

Успя да зърне картината пред очите си само за секунда, преди Тай да я отмести. Но тя се запечата завинаги в съзнанието ѝ. Баща ѝ седеше на нейния стол, главата му с красивите си посребрени слепоочия бе килната встрани и цялата му риза отпред беше тъмнокафява и корава. А очите му, неговите умни и красиви очи, бяха широко отворени и немигащи.

— Татко! Той е... аз трябва да... Господи, баща ми!

Софи беше бледа като платно и започваше да трепери, така че Тай я изведе и подпря на стената извън апартамента.

— Слушай ме, Софи! Чуй ме! Използвай мобилния си телефон. Набери девет-едно-едно. Веднага!

— „Бърза помощ“ — тя се опита да се измъкне от мъглата, която се стелеше в мозъка ѝ, и започна да се бори с Тайлър. — Той се нуждае от лекар. Трябва да отида при него!

— Стига. — Тайлър я хвана здраво за раменете и я разтърси. — Не можеш да му помогнеш. — Веднага отхвърли мисълта да се върне и да провери състоянието на Тони. Не можеше да остави Софи сама. А и вече беше видял достатъчно, за да е наясно, че нищо не може да бъде направено. Тони беше мъртъв, при това отдавна.

Той сложи Софи да седне на пода, отвори куфарчето ѝ и извади мобилния телефон.

— Трябва да извикаме полиция.

Софи наведе глава и я подпря на коленете си, докато Тайлър даваше необходимата информация и адреса на дежурния в полицията. Тя не можеше да мисли. Все още. Но трябваше да се стегне и да се вземе в ръце.

— Добре съм вече. — Гласът ѝ беше тих, почти спокоен, макар че ръцете ѝ трепереха. — Знам, че е мъртъв. Трябва да вляза при него.

— Не. — Тайлър седна на пода до нея и я прегърна през раменете. — Не си добре. Съжалявам, Софи. Нищо не можеш да направиш.

— Винаги има. — Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха сухи. Сухи и пламтяха. — Някой е убил баща ми и сигурно има нещо, което мога да направя. Знам какъв беше. — Гласът ѝ се прекърши и сълзите, които я задушаваша, бликнаха и ухапаха по лицето ѝ. — Но все пак ми беше баща.

— Знам това. — Той я притисна в прегръдката си и приласка главата ѝ на рамото си.

Не я изостави нито за секунда. Софи реши, че винаги ще помни това, независимо какво става или не става по между им. Когато нещата бяха най-зле, Тайлър беше неотлъчно до нея.

Тя седеше на дивана в апартамента срещу нейния. Беше присъствала на няколко весели купона тук, спомни си Софи. Двата хомосексуалисти, които живеяха в апартамента, организираха много приятни и забавни сбирки. И сега единият от тях, Франки, художникът график, който често си работеше у дома, отвори апартамента си, за да приеме нея и полицията. И Господ да го благослови, дискретно се затвори в спалнята, за да ги остави на спокойствие и да не досажда с присъствието си.

Нямаше съмнение, че историята щеше да се разчуе и да обиколи сградата като светкавица. Но поне засега той постъпи като мъжко момче. Нищо че беше хомосексуалист. Софи нямаше да забрави и това.

— Не знам какво е правил в моя апартамент — повтори отново тя. Опитваше се да разгледа лицето на мъжа, който я разпитваше. Както да запомни и името му. Инспектор Ламон ли беше? Не, Клермонт? Чертите му все се размазваха пред очите ѝ.

— Имаше ли баща ви или някой друг ключ от жилището ви? — Името му наистина беше Клермонт. Александър Клермонт.

— Не. Аз... да. Софи вдигна ръка и притисна челото си, сякаш да се освободи от мислите. — Баща ми. Дадох му ключ скоро след като се преместих тук. Той имаше да довършва някои неща по обзавеждането на своята къща, а пък аз бях в провинцията. Предложих му да използва моя апартамент, докато ме няма. Не си спомням да ми е връщал ключа. Но и на мен съвсем ми беше излязло от ума.

— Често ли използваше баща ви жилището?

— Не. Никога, докато не му го предложих. Отсядаше в хотел. — *Или поне така казваше*, помисли си. Дали не беше използвал апартамента ѝ и преди това? При не един и два случая, когато се връщаше от пътувания, откриваше, че някой е бил тук в нейно отсъствие.

Просто някои дреболии, които не бяха по местата си.

Глупости! Не може да бъде! Сигурно са били хората от службата по почистване. Баща ѝ нямаше причини да използва апартамента ѝ. Той си имаше свой собствен, където живееше с Рене.

Там мамеше майка ти, прошепна един глас в мозъка ѝ, Мамеше я с Рене.

Госпожице Джиамбели?

— Извинете ме. Какво казахте?

— Искаш ли малко вода? Или нещо друго? — прекъсна разговора Тайлър, с което ѝ даде възможност да се върне обратно в действителността.

— Не, благодаря. Извинете, инспекторе. Загубих нишката.

— Няма нищо. Питам ви кога за последен път видяхте баща си.

— В събота през нощта. На тържеството по случай Коледа във Вила Джиамбели. Това е ежегодно традиционно парти. Баща ми също присъстваше.

— Кога си тръгна?

— Не мога да кажа. Имаше много хора. Той не дойде да се сбогува.

— Сам ли беше?

— Не, с жена си. Рене.

— Баща ви е женен?

— Да, ожени се един ден преди тържеството. Тя се казва Рене Фокс. Не сте ли се свързали с нея?

— Не знаехме, че съществува. Къде можем да я намерим? На адреса на баща ви ли?

— Да. Аз... да — повтори тя и преглътна онова, което бе на езика ѝ.

— Имате ли оръжие, госпожице Джиамбели?

— Не.

— Държите ли пистолет в апартамента?

— Не. Не обичам оръжията.

— Баща ви имаше ли оръжие?

— Не знам. Поне аз не знам да е имал.

— Кога бяхте за последен път в апартамента си?

— Преди седмица. Както вече ви казах, през следващите шест месеца ще живея основно в Напа Вали. Дойдох днес в града заедно с господин Макмилън и след като посетих офиса ни, реших да си взема някои неща оттук.

— Какви бяха отношенията ви с баща ви?

Софи настръхна. Тъй като седеше до нея, Тайлър усети това.

— Той беше мой баща, детектив. Ще ви спестя неудобството да ме питате дали аз съм го убила. Е, добре. Ще ви отговоря направо. Не съм го убила аз. И не знам кой може да го е направил. Нито защо.

Гласът на Клермонт остана спокоен.

— Имаше ли баща ви врагове?

— Очевидно — отвърна със сарказъм Софи.

— Които вие познавате? — добави инспекторът, без да се засегне ни най-малко от иронията в гласа ѝ.

— Не. Не познавам никого, който би искал да го убие.

Клермонт погледна бележника си, опитвайки се да прочете някои от бележките си.

— От колко време родителите ви са разведени?

— Живеят официално разделени от седем години.

— Разделени?

— Да. Не живеят заедно, откакто бях дете.

— Значи тази Рене Фокс е втората съпруга на баща ви?

— Правилно.

— И те са женени само от няколко дни.

— Доколкото знам.

Усещаше в стомаха си огромна леденостудена топка. Нямахше да позволи на този детектив да разбере, че е нервна.

— Мисля, че разводът е бил оформен един ден преди сватбата на баща ми с Рене. Но това беше само една формалност, инспекторе.

Въпреки че краката ѝ трепереха, Софи се изправи.

— Извинете, но трябва да отида при семейството си. Не искам да научат за това нещастие от вечерните новини. Нито от някой чужд човек. Трябва да си ида вкъщи. Можете ли да ми кажете какво ще стане с баща ми? Какво трябва да се направи сега?

— Ще продължим разследванията. Моят партньор работи във вашия апартамент с екипа по криминалистика. Търсят следи, отпечатъци, улики. Ще обсъдим нещата със следващия наследник.

— Аз съм единственото му дете. Баща ми няма други наследници.

— Жена му е следващата наследница, госпожице Джиамбели.

Устата ѝ се отвори и затвори. Когато ръката ѝ се отпусна, Тайлър просто я взе и задържа в своята.

— Ах, да, разбира се. Трябва да си вървя. Тай?

— Тръгваме..

— Господин Макмилън, имам няколко въпроса и към вас.

— Дадох ви адреса си. — Тайлър го изгледа през рамо, докато водеше Софи към вратата. — Знаете къде да ме намерите.

— Добре. — Клермонт затвори бележника си. — Така и ще направя.

Имаше чувството, че заедно с партньора си много скоро ще тръгнат на не особено приятно пътешествие в провинцията.

Отиде до вратата на спалнята, сигурен, че ако я отвори без да почука, от нея ще се изсипе съседът, с ухо, залепено до ключалката. Затова почука. Винаги беше по-добре да запазиш приятелски отношения с хората, особено когато се налага да им задаваш въпроси.

Александър Клермонт обичаше френски вина, италиански обувки и американски блус. Беше израснал в Сан Франциско, беше средният син в семейство от така наречената средна класа. Родителите му работеха здравата, за да дадат добро образование на своите три момчета и да им осигурят приличен живот.

По-големият му брат беше детски лекар, а по-малкият — преподавател в университета в Бъркли. Алекс Клермонт трябваше да

стане адвокат.

Но той беше роден за ченге.

Законът беше един вид инструмент в ръцете на ченгето и съвсем друг в ръцете на адвоката. За адвоката законът служеше да скрие, да извърти нещата, да ги прекрои така, че да отговарят на нуждите на клиента.

Клермонт разбираше това и в известна степен го уважаваше.

Но за ченгето законът си беше закон. — А той го боготвореше.

Сега, почти два часа след откриването на трупа, инспектор Клермонт служеше на закона.

— Какво мислиш за дъщерята?

Той не отговори веднага, но партньорката му го познаваше и беше свикнала. Тя караше колата, защото влезе първа в нея.

— Богата — рече след малко той. — От класа. С твърда черупка. Не каза нищо, което не искаше да каже. Личеше, че в главата ѝ е пълна каша, но внимаваше какво говори.

— Голяма и важна фамилия. Голям и гнусен скандал. — Морийн Магуайър спря на светофара и потропа нервно с пръсти по волана.

Тя и Клермонт бяха пълна противоположност, което според нейното мнение беше причината да намерят своя общ ритъм на работа след първоначалните сблъсъци преди три години и да работят много успешно като партньори.

Тя беше бяла. Ирландка с лунички, сламеноруса коса и нежни сини очи. На тридесет и шест години, с четири години по-възрастна от Клермонт, щастливо омъжена и с къща в покрайнините. Докато той беше черен, ерген и живееше в града.

— Никой не е видял някой да влиза. Никакъв автомобил. Проверяваме такситата, дали някой е идвал с клиент дотук. От огледа на тялото личи, че смъртта е настъпила преди тридесет и шест часа. Ключът от апартамента беше в джоба му, заедно с триста долара, дребни пари и доста презервативи. Има златен „Ролекс“, златни копчета за ръкавели с малки диаманти на тях. Апартаментът е пълен с вещи, които лесно могат да бъдат задигнати. Нищо не е пипнато. Значи не е обир.

Той кимна с глава.

— Стига бе! Да не се шегуваш!

— Само ти изброявам фактите. Две чаши вино, едната пълна, другата наполовина, едната с отпечатыци. Неговите. Застрелян е там, където е седял. Няма следи от борба. От траекторията на изстрела става ясно, че убиецът е седял на дивана. Прилича на приятна среща на вино и сирене и... изведнъж: „О, извинете — бум! бум! бум! Вие сте мъртъв.“

— Господинът се е развел и оженил за втори път в един и същи ден. Обаче романтичната увертюра завършва зле.

— Може би. — Магуайър изкриви устни. — Трудно е да се каже какво е станало. Три изстрела, от пистолет двадесет и пети калибър, и бих казала почти от упор. Не произвежда много шум, но все пак е изненадващо, че никой не е чул нищо в пренаселена сграда като тази.

Тя паркира и се загледа към съседната Сграда.

— Доста странно, нали? Новоизлюпеният съпруг два дни не се прибира вкъщи, а булката дори не е съобщила в полицията, че е изчезнал.

— Хайде да проверим защо.

Рене тъкмо се бе върнала от една тричасова процедура в козметичния салон. Нищо не я ободряваше така, както дългите масажи и грижите за лицето и тялото. Може би само пазаруването по магазините ѝ беше по-приятно. Но тя бе успяла да си достави и това удоволствие, направи един бърз набег в „Нойманс“, където се позабавлява щедро за сметка на Тони.

Докато си сипваше малко вермут, си помисли, че съпругът ѝ ще трябва да плаща с лихвите заради своето малко необявено бягство, което ѝ беше спретнал от два дни насам.

Беше го правил и преди, за по няколко дни, когато го бе притискала по-здравом към стената по една или друга причина. Хубавата част от историята беше, че той винаги се връщаше. И задължително с някакъв, много скъп и красив подарък в ръка и, естествено, съгласен с всички нейни изисквания и готов да направи всичко, което поиска.

Е, нямаше нищо против да разполага с малко свободно време и за себе си. Освен това всичко вече беше законно уредено.

Рене вдигна ръка и със задоволство огледа пръстена. Вече беше госпожа Антъни Авано и възнамеряваше да остане такава още дълго време.

Направо щеше да скалпира Тони, ако тръгнеше да се развежда.

Когато звънецът на вратата иззвъня, тя се усмихна доволно. Сигурно беше той. Блудният син се завръщаше. Той си знаеше, че е по-добре да позвъни, вместо да използва ключа си, за да влезе. Последния път, когато го бе сторил, го бе посрещнала с пистолет в ръката.

Едно нещо можеше да му признае. Тони бързо се учеше.

Рене отвори вратата, готова да го накара да пълзи на колене и да се моли. Но се намуси недоволно, когато видя мъж и жена пред себе си, които държаха в ръцете си отличителни знаци.

— Госпожо Авано?

— Да. Какво има?

— Аз съм инспектор Клермонт, а това е моята партньорка инспектор Магуайър от полицията в Сан Франциско. Може ли да влезем?

— Защо?

— Моля, госпожо Авано, може ли да влезем?

— Тони в затвора ли е? — просъска през зъби тя, като отстъпи назад. — Какво, по дяволите, е направил?

— Не, госпожо, не е в затвора. — Магуайър пристъпи и влезе. — Съжалявам, госпожо Авано. Съпругът ви е мъртъв.

— Какво? — Рене изпусна една дълга въздишка. — Но това е смешно! Сигурно имате грешка.

— Няма грешка, госпожо Авано — рече Клермонт. — Може ли да седнем?

Рене почувства леко свиване в стомаха и отстъпи..

— Искате да повярвам, че Тони е мъртъв? Просто мъртъв?

— Много съжаляваме, госпожо. Защо не седнете? — Магуайър понечи да я хване за ръката, но Рене рязко се отдръпна.

Лицето ѝ бе пребледняло, но очите ѝ си оставаха съвсем живи. И сърдити.

— Какво се е случило? Катастрофа ли?

— Не, госпожо. Бихте ли ни казали кога за последен път видяхте съпруга си, или сте разговаряли с него?

Рене загледа втренчено Клермонт.

— В събота през нощта, предполагам след полунощ. Но какво се е случило с Тони?

— Не се ли разтревожихте, когато не се прибра, нито ви се обади толкова време?

— Ние се скарахме. Тони често изчезваше за известно време, когато се сдърпвахме. Да не съм му майка, че да го контролирам!

— Не, госпожо — кимна Магуайър. — Вие сте му съпруга. Оженили сте се съвсем наскоро, нали?

— Така е. Но какво се е случило? Имам право да знам!

— Антъни Авано е бил застрелян.

Главата ѝ клюмна, но тя веднага я вдигна и лицето ѝ бързо възвърна цвета си.

— Знаех си! Предупредих го, че тя ще полудее, но той не ме слушаше. Тя постоянно ни безпокоеше! Беше от оня тип, тихичките и кротичките, на които не можеш да имаш вяра.

— За кого говорите, госпожо Авано?

— За жена му. — Тя си пое дъх и посегна към чашата си. — За бившата му жена. Пилар Джиамбели. Кучката му с кучка, тя го е убила! Ако не е тя, тогава онова малко чудовище дъщеря ѝ ще да е.

Не знаеше какво да прави с нея. Тя седеше на предната седалка и очите ѝ бяха затворени. Но Тайлър знаеше, че не спи. Самообладанието ѝ бе крехко като коричка лед или лак върху дърво и той не знаеше какво ще открие под него, ако го счупи.

Затова я остави на мира в дългия им път на север.

Енергията, оптимизма и жизнеността, които Софи притежаваше по рождение, просто ги нямаше. Това му направи най-силно впечатление. Седеше като кукла до него. Може би беше пропаднала в нещо като дупка, празно пространство между шока и следващата скръб, която щеше да нахлуе. Той не бе особено опитен в тези неща. Никога досега не бе губил скъп за него човек, нито пък така брутално и неочаквано.

Когато направи завоя към Вила Джиамбели, Софи отвори очи. Сякаш почувства миризмата на дома. В скута ръцете ѝ се сплетоха.

Мехурчето всеки момент ще се спуска, помисли си Тай, наблюдаваше как кокалчетата на пръстите ѝ побеляват.

— Ще дойда с теб.

Тя се опита да отговори, нещо като естествената ѝ реакция от рода на „По дяволите, мога да се справя и сама“, но от гърлото ѝ не излезе звук. Може би ѝ беше трудно да преглътне факта, че не е сигурна дали наистина може да се справи сама. Все пак Тайлър беше от семейството. В този момент тя се нуждаеше от семейство.

— Благодаря. Майка ми... — Софи се опита да преглътне, когато той спря колата пред стълбите. — Това ще бъде голям удар за нея.

— Софи. — Той сложи ръката си върху нейните сплетени ръце и стисна пръстите ѝ, когато тя се опита да се размърда. — Софи — повтори Тайлър и тя го погледна. — Хората винаги смятат, че трябва да бъдат силни. А това не е нужно.

— Джиамбели трябва да бъдат силни. Чувствам се безчувствена и вкочанена, Тай. Страхувам се какво ще стане, когато вцепенението отmine. Страхувам се дори да мисля за това. Боя се да чувствам. Единственото, което мога да правя, е просто да извърша следващото действие, което трябва да извърша.

— Ще направим следващото действие заедно.

Той излезе от колата и мина откъм нейната страна. И пое ръката ѝ с жест, който сви гърлото ѝ.

Къщата беше топла и ухання от цветята, които майка и бе подредила във вазите. Софи огледа огромното фоайе, като че ли го виждаше за пръв път. Всъщност нищо не беше променено. Как бе възможно всичко да си бъде както винаги?

Видя Мария да преминава през коридора. Пред очите ѝ всичко се движеше като в някакъв филм. Дори стъпките отекваха като на сън.

— Мария, къде е майка ми?

— Горе. Работи в твоя кабинет. Госпожице Софи?

— А къде е Ла Синьора?

Объркана и уплашена от изражението на Софи, икономката се обърна към Тайлър.

— На полето с господин Мак.

— Ще изпратиш ли някой да ги повика, моля те?

— Да, веднага.

Мария бързо излезе, а Софи се упъти към стълбището. Пръстите ѝ стискаха здраво ръката на Тай. Можеше да чуе музиката, която долиташе от нейната стая. Нещо леко и весело. Когато застана на

прага, видя майка си. Косата ѝ бе събрана назад, а тя се бе навела над клавиатурата на компютъра.

— И какво си мислите, като ме карате да проверявам неправилни сметки? По дяволите, мразя това!

Друг път нейната разстроена физиономия щеше да развесели Софи. Сега това я накара да изхлипа.

— Мамо?

— О, слава Богу, Софи, намерих нещо. Не знам точно какво. Опитвам се вече цял час и все още не мога да се оправя.

Тя вдигна глава, погледна дъщеря си и застина.

— Какво има? Какво е станало? — Познаваше всяка черта, всяка линия и изражение на лицето на момичето. Стомахът ѝ болезнено се сви, тя скочи и тръгна към дъщеря си. — Какво се е случило?

— Мамо! — Сега всичко щеше да се промени, помисли си Софи. След като кажеше новината, която носеше, нищо повече нямаше да бъде същото. — Татко.

— Какво? Ранен ли е? Или болен?

— Той... — Не можеше да изрече думата. Вместо това пусна ръката на Тай и прегърна раменете на майка си.

Стомахът на Пилар се стегна на топка. Всичко в нея замръзна.

— О, Господи! О, не! — Тя притисна лице към косата на Софи. — Не, детето ми, не!

— Съжалявам, мамо. Толкова съжалявам. Ние го намерихме. В моя апартамент. Някой... някой го беше застрелял.

— Какво? Чакай! — Трепереща, Пилар се отдръпна. — Не!

— Седни, Пилар. — Тайлър вече водеше и двете към дивана.

— Не! Това не е вярно! Аз трябва да...

— Седни — повтори Тайлър и внимателно ги побутна да седнат. — Чуй ме сега. Погледни ме. — Изчака, докато Пилар взе ръката на Софи. — Знаем, че ви е много тежко. Авано беше в апартамента на Софи. Не знаем защо. Изглежда е имал среща с някого там.

Пилар премига. Мислите ѝ явно прескачаха, като при липсващо зъбче в зъбното колело.

— В апартамента на Софи? Защо? Какво искаш да кажеш?

— Имаше бутилка вино на масата. И две чаши. — Той си припомни обстановката. Елегантна и абсолютно неподвижна. Мъртва.

— Изглежда, че оня, с когото е имал среща, го е убил. Полицията вече разпита Софи.

— Софи? — Пръстите ѝ стиснаха ръката на дъщерята. — Полицията?

— Те имат още много въпроси към нея. И към теб. Може би към всички нас. Знам, че ти е трудно, но трябва да се подготвиш. Мисля, че е добре да се обадиш на адвоката си. И двете трябва да се обадите.

— Не искам адвокат! Нямам нужда от него! За Бога, Тай, Тони е бил убит!

— Именно. В апартамента на дъщеря си само ден след като се е развел с теб и се е оженил за друга жена. Само ден след като Софи му вдигна скандал на публично място.

Вина, силна и горчива, впи остриите си зъби в Софи.

— По дяволите, Тай! Ако някоя от нас искаше да го убие, щяхме да го направим преди много време. Преди години.

Тайлър премести поглед върху нея. Енергията ѝ се бе върнала, отбеляза той, сега беше бясна. Е, това беше много по-обнадеждаващо, отколкото състоянието ѝ преди малко.

— Това ли смяташ да кажеш на ченгетата? Този отговор ли ще дадеш на репортерите, когато започнат да ти задават въпроси? Връзките с обществеността са твоя специалност, Софи. Мисли!

Дишането ѝ се ускори. Не можеше да спре. Вътре в нея нещо искаше да експлодира, да прогори тънката и нежна ципа от контрол и самообладание, и да закрепси. После почувства ръката на майка си, която трепереше в нейната и постепенно дойде на себе си.

— Добре. Прав си. Но не съвсем. Не сега. Имаме право да тъгуваме, нали? Първо да бъдем хора и после всичко останало.

Тя стана, отиде до вратата, като чувстваше краката си меки и неуверени.

— Ще слезеш ли долу, за да говориш с поппа и Илай? Кажи им, трябва да знаят. Искам да остана сама с майка си.

— Добре. Пилар. — Той се наведе и я докосна по коляното. — Съжалявам. — Посрещна погледа на Софи, когато мина покрай нея. Очите ѝ бяха дълбоки и пълни със скръб. И това беше единственото нещо, което запомни, когато затвори вратата помежду им.

10.

Тайлър беше прав, но Софи реши да мисли за това по-късно. Искаше ѝ се да насочи мислите си към нещо незначително. Репортерите започнаха да звънят десет минути след като съобщи на майка си, така че дори не успя да слезе долу ѝ да говори с баба си.

Знаеше каква линия на поведение трябва да поддържа. Сплотеност. Беше готова да се изправи срещу цялата полиция, за да смекчи натиска, който може би щяха да оказат върху майка ѝ.

Нямаше да има никакви изявления за пресата преди да е в състояние да напише подходящото обяснение. Нямаше да има интервюта. Тя беше абсолютно убедена, че убийството на баща ѝ щеше да предизвика медиен бум, но Джиамбели нямаше да правят представление.

А това означаваше, че трябваше да се обади на много телефони, за да уведоми членовете на семейството и свързаните с него лица. И първият човек, на когото трябваше да се обади, беше Хелън Мур. Колко прав беше Тайлър, както винаги!

Трябваше ѝ правен съвет.

— Ще се обадя на леля Хелън — съобщи тя на Тереза.

— Добре. — Баба ѝ седеше в приемната с изправен гръб и каменно лице. — Как е майка ти?

— Искаше да остане няколко минути сама.

Тереза кимна и вдигна ръка, за да хване ръката на Софи. Това беше израз на съпричастие, единственият, който си позволи. Тереза беше сдържан човек.

— На кого от хората си имаш достатъчно доверие, че да му възложиш да напише изявлението за пресата и да пресява телефонните обаждания?

— На себе си. Аз ще го направя, поппа.

— Добре. — Тереза стисна ръката ѝ и я пусна. — Съжалявам за мъката ти, сага. Тайлър ни разказа всичко. Не ми хареса, че са те разпитвали, преди да си успяла да се консултираш с Хелън или Джеймс.

— Нямам какво да крия. Не знам нищо. Баща ми е убит, както е седял на моя стол в моя апартамент. Как бих могла да не кажа всичко, което може да помогне да открият кой е убиецът?

— Ако не знаеш нищо, не можеш и да им кажеш нищо. — Тереза реши да смени темата и да не мисли за полицията. — Тайлър, донеси на Софи малко вино.

Когато телефонът зазвъня отново, тя потупа по облегалката на стола.

— Аз ще се погрижа — изправи се Тайлър.

— Не, днес не искаме членове на семейството да говорят с пресата. — Софи разтри челото си, нареждайки си да мисли. — Ти най-добре намери Дейвид. Помоли го да дойде веднага тук. Ако можеш, обясни му как стоят нещата. Аз ще започна да пиша изявлението. Засега семейството е в шок и няма да прави никакви коментари. Това поне е просто обяснимо.

— Ще го доведе. — С широка крачка отиде до нея, вдигна лицето ѝ нагоре, като я хвана за брадичката. — На теб не ти трябва вино. Нужен ти е аспирин.

— Нищо не ми трябва. — Тя отстъпи. — Дай ми половин час — обърна се към баба си.

— Софи!. — Илай пусна ръката на Тереза и прегърна Софи през раменете. — Поеми си дъх!

— Не мога.

— Добре, направи онова, което смяташ за най-добро. Аз ще започна да звъня по телефоните — предложи Тай.

— Мога да го направя и сама.

— Можеш, но аз искам да те отменя. И вземи аспирина.

— Добре. Заради теб.

Това ѝ помогна. Аспиринът и работата. За около час тя се окопоти и успя да нахвърли официалното изявление на семейството и да проведе кратък разговор с Дейвид.

— Аз ще се занимавам с пресата, Софи. Ти се погрижи за себе си и за майка си.

— Ще се оправим. Трябва да си готов, че някои репортери ще се опитат да проникнат тук във Вила Джиамбели, както и в имението на Макмилън. Имаш деца, знам как ще понесат шумотевицата.

— Ще говоря с децата. Те няма да продадат историята на таблоидите, вярвай ми.

— Извинявай. Съвсем не исках да кажа това. Но все пак те са си деца. Може да бъдат изнудени и да изгубят самоконтрол.

— Ще говоря с тях — повтори Дейвид. — Знам, че ти е много тежко. Не мога дори да си представя какво ти е. Както и на майка ти. — Той стана прав. — Ще направя всичко, което мога. Ти само ми кажи.

— Благодаря ти. — Софи се поколеба, преценявайки го, както правеше винаги. Дребните обещания и политиката на фирмата трябваше да бъдат разграничавани. — Моите баба и дядо ти вярват, в противен случай нямаше да бъдеш тук. Аз също ти вярвам. Възнамерявам да те помоля да останеш в къщата, за да поемаш телефонните обаждания. Ще ти отстъпя мястото си, защото се нуждая от помощник, на когото имам доверие.

Тя тръгна към вратата, после спря по средата на стаята. Изглежда бледа, помисли си Дейвид. Сякаш някакъв вътрешен механизъм в нея е блокирал и повече не работи. Всичко, което правеше, го правеше по инерция.

— Защо не си починеш малко?

— Не мога. Докато все още се движа, успявам да се справя. Зная какво си мислеха хората за него. Зная какво ще говорят по коктейли и вечери, шепнешком или съвсем открито по жълтите страници на вестниците. — *„Знам и онова, което аз мисля за него — мина през ума ѝ. Което му казах. О, Господи, не бива да мисли за това сега!“* — Това няма да го обиди. Него вече нищо не може да го обиди. Но ще засегне майка ми. Така че не мога да спра. — Тя забърза към вратата. — Мисля, че библиотеката е подходящо място. Ще бъдеш на спокойствие и всичко ще ти бъде подръка. Ако се сетиш за нещо, за което не сме помислили, уведоми ме.

Софи беше преполовила стълбите, когато Мария отвори външната врата на полицаите. Инспектор Клермонт погледна над главата ѝ и я видя.

— Госпожице Джиамбели?

— Добър ден, инспекторе. Всичко е наред, Мария. Аз ще се погрижа. Имате ли повече информация, която можете да ми съобщите? — попита тя, продължавайки да слиза по последните няколко стъпала.

— Все още не. Бихме искали да говорим с вас отново, както и с майка ви.

— Майка ми си почива. Дейвид, това е детектив...

— Клермонт — довърши полицаят. — И моята партньорка, детектив Магуайър.

— Дейвид Кътър. Той е шеф на производството на фирма „Джиамбели-Макмилън“ и координационен директор. Ще ви заведе в приемната и ще остана с вас за малко.

— Майка ви вкъщи ли е, госпожице Джиамбели?

— Казах ви, че си почива. В момента не е в състояние да говори с вас.

— Софи! — Пилар се появи в горния край на стълбите, като с едната си ръка се държеше за перилата, Хелън стоеше зад нея. — Всичко е наред. Искам да направя каквото мога.

— Госпожа Авано — започна Хелън, решила да използва съпружеското име на Пилар, — би искала да отговори на вашите въпроси. Сигурна съм, че ще имате предвид емоционалното ѝ състояние в момента. Аз съм съдия Мур — добави хладно. — И съм стар семеен приятел.

Клермонт я познаваше много добре. На няколко пъти беше попадал под кръстосания разпит на съпруга ѝ. Адвокатите, както винаги, вече са на линия, намуси се той.

— Вие официално ли представлявате госпожа Авано, съдия Мур?

— Тук съм, за да предложа на моята приятелка подкрепа и съвет, ако е необходимо.

— Защо не седнем? — покани ги Пилар. — Софи, би ли помолила Мария да направи кафе?

— Разбира се, мамо.

Много цивилизовано и сдържано, помисли си Клермонт. Вече можеше да види откъде дъщерята бе получила класата си. Но и жените от изисканото общество понякога убиват, също като другите. Особено, когато са пренебрегнати заради по-младички и напористи манекенки.

Все пак тази жена отговаряше на въпросите прямо.

Не го била виждала, нито говорила с него от нощта на коледното тържество. Не е ходила в апартамента на дъщеря си повече от месец.

Няма ключ. Няма оръжие, макар че се замисли, преди съдия Мур да уточни въпроса, дали в къщата има оръжие.

— Вие сте била разстроена, когато съпругът ви е приключил с бракоразводното дело, за да се ожени за Рене Фокс.

— Да — съгласи се Пилар, въпреки че Хелън отвори уста да възрази. — Глупаво е да го крия, Хелън. Естествено, че бях разстроена. Макар и бракът ни отдавна да не съществуваше, той беше баща на дъщеря ми.

— Скарахте ли се?

— Не. — Устните ѝ се извиха и Клермонт си помисли, че прилича на прекрасна и тъжна мадона. — Трудно беше да се спори с Тони. Той винаги се измъкваше много умело, успяваше да заобиколи аргументите; Аз му дадох онова, което искаше. Нямахме какво повече да се направи, не мислите ли?

— Аз се занимавах с развода на госпожа Авано — намеси се Хелън. — Бях... Познавах и двете страни. Делото беше изключително лесно и елементарно, защото нещата между тях отдавна бяха приключили.

— Но все пак сте била разстроена — отбеляза Магуайър. — Достатъчно разстроена, че да звъните в жилището на бившия си съпруг миналата седмица посред нощ и да отправяте заплахи и обиди.

— Не съм правила подобно нещо. — За пръв път ѝ стана ясно, че ще има битка. Сабите сякаш блеснаха пред очите ѝ. — Никога не съм звънила в апартамента на Тони, нито съм говорила с Рене. Тя си въобразява, че съм аз.

— Госпожо Авано, ние много лесно можем да проверим телефонните разговори.

— Направете го тогава. — Гърбът ѝ се изпъна, а гласът ѝ охладня. — Колкото и да бях разочарована от избора на Тони, той си беше негов. Нямам навика да звъня на когото и да било посред нощ, за да го заплашвам или обиждам.

— Настоящата госпожа Авано твърди обратното.

— Значи или греши, или лъже. Тя ми се обади, наистина след полунощ, и ме обвини в същото. Държа се грубо и цинично. Може да го проверите по телефонните обаждания, инспекторе. Но няма да откриете мое обаждане.

— Защо ще лъже?

— Нямам представа. — Пилар разтърка слепоочията си и въздъхна. — Вероятно не лъже. Сигурна съм, че някой наистина се е обадил и е наговорил тези неща, а тя е решила, че съм аз. Беше много ядосана, направо бясна, Тя не ме харесва по принцип.

— Знаете ли кога новата госпожа Авано е напуснала тържеството онази нощ?

— Не. Честно казано, избягах ги и двамата. И него, и Рене, доколкото беше възможно. Беше ми неприятно в тъжно.

— Знаете ли защо той е отишъл в апартамента на вашата дъщеря в... — Фирмата за таксито беше проверена и бяха открили часа. Клермонт погледна бележника си, за да се подсети. — В три часа след полунощ.

— Не.

— Къде бяхте по това време?

— В леглото си. Повечето от гостите си бяха отишли. Отидох си в стаята около два часа. Сама — добави тя, защото предугади въпроса. — Казах лека нощ на Софи и веднага си легнах, защото бях изморена. Беше един много дълъг и изморителен ден.

— Може ли за момент да ни оставите сами? — попита Хелън и направи жест с ръка, с който показваше на детективите да излязат от стаята.

— Можела е да стигне от тук до Сан Франциско за около час — подхвърли Магуайър в коридора. — Тя няма алиби за времето, за което говорим. А има достатъчно убедителна причина.

— И защо да се среща с бившия си съпруг в апартамента на дъщерята?

— Нещо като среща на цялото семейство.

— Може би — отговори Клермонт и влезе пак в приемната, защото съдия Мур ги повика.

— Детективи, госпожа Авано желае да ви даде информация. Антъни Авано беше неин съпруг много години и те имат дъщеря. Тя е много депресирана и не иска да каже нещо, което може да опетни репутацията му. Аз я посъветвах обаче, че е много по-конструктивно да ви даде информацията, която може да бъде полезна за вашето разследване. И освен това... Освен това, Пилар — рече тихо и спокойно Хелън, — те така или иначе ще я получат много скоро от други източници.

— Добре. — Пилар стана и закрочи из приемната. — Добре, съгласна съм. Вие ме попитайте дали имам представа, защо той може да е отишъл в апартамента на Софи. Не съм сигурна, но... Тони имаше слабост към жените. Някои хора имат слабост към алкохола, други към хазарта, трети към любовните авантюри. Тони беше от третите. Обичаше жените и непрекъснато се забъркваше в любовни истории. Може би е имал среща с някоя жена, за да прекъсне или да започне поредния си роман.

— Имате ли представа коя може да е била жената?

— Не, престанах да се интересувам от неговите завоевания преди много години. Но сигурно е имало някоя. Той знаеше кой е звънил на Рене онази нощ, сигурна съм в това, усетих го по гласа му. И освен това на тържеството изглеждаше нервен. Това не е присъщо на Тони. Обикновено се перчи. Беше малко груб с Дейвид Кътър и не особено общителен с гостите. Сега се сещам, че ми се стори разстроен, като че го глождеше някакво безпокойство. Не знам. Не го попитах и не направих нищо. Ако бях... не знам дали щях да променя нещо. Това е много болезнено.

Клермонт стана.

— Оценяваме показанията ви, госпожо Авано. Сега трябва да поговорим и с останалите членове на семейството, с господин Кътър и някои от прислугата, които са били ангажирани по време на партито.

Но най-вече искаше да говори отново със Софи. Намери я сама, докато партньорката му отиде при Дейвид Кътър.

— Не ни споменахте, че сте водили разгорещен разговор, поточно спор с баща си в нощта, когато е бил убит.

— Не ви казах, защото не ме попитайте. Сега ме питате и аз ще ви отговоря. Спорът между двама души винаги е въз основата на несъгласие. Ние не спорихме.

— Тогава какво правихте?

— Разменихме си тежки думи. Тежки думи, събирали се от много време. Трудно ми е, инспекторе, да осъзнавам, че това бяха последните думи, които казах на баща си в живота му. Въпреки че бяха истина, въпреки че аз бях и съм напълно убедена в правотата им, трудно ми е, Бях ядосана. Той се бе оженил часове след, развода с майка ми. Не си беше направил дори труда да ни каже за плановите си, не бе проявил благородството и достойнството да информира поне

майка ми, а се довлече на фамилното тържество с новата си жена подръка. Бях ядосана, напрегната и невнимателна, също като него. И му го казах.

— Моята информация е, че сте го заплашила.

— Нима? Може и да съм го направила. Бях бясна, объркана и тъжна. Рене беше завряла майка ми в ъгъла и я атакуваше. Обиждаше я и я заплашваше. Нямах нито право, нито причини да се държа така. Нали вече бе получила всичко, което искаше. Баща ми обаче ѝ позволи да го направи. Той беше изключителен в способността си да оставя нещата да се случват и да прехвърля отговорността върху някой друг.

Новината се разпространи бързо. В цялата страна, че дори и отвъд океана. Донато седеше в кабинета си на първия етаж, пиеше бренди и размишляваше. Къщата най-после беше тиха и спокойна, въпреки че очакваше съвсем скоро бебето да се разплаче за кърмене.

Джина беше заспала и ако не предстоеше това среднощно кърмене, той сигурно щеше да се измъкне и да отиде да се отпусне за няколко часа при любовницата си.

Но сега беше по-добре да си кротува и да не рискува.

Тони Авано беше мъртъв.

Срещата, определена от Маргарет Боуърс за следващата сутрин, сигурно щеше да се отложи. Така щеше да спечели малко време. Донато предпочиташе да продължи бизнеса си заедно с Тони. Знаеше точно къде стои, когато беше с Тони Авано.

Сега обаче той бе мъртъв и предстояха големи размествания. Щеше да има разговори, сплетни, клюки, догадки. Можеше да използва това в своя полза.

Трябваше да отиде до Калифорния, разбира се. Да предложи подкрепата и помощта си, както и да покаже всичките си добри чувства към братовчедка си. И да увери Ла Синьора, че ще направи всичко, което трябва и което тя поиска от него, за да продължи и да поддържа производството на Джиамбели.

Тъй като имаше още два дни до Коледа, щеше да убеди Джина да си остане у дома, за да не се разстройват децата. Да, това беше умно. Тогава можеше да вземе своята хубавица със себе си да му прави компания.

Никой нямаше да разбере размяната.

Да, смъртта на Авано му даде време да измисли какво да прави и как да го направи.

Бедният Тони, помисли си Донато и надигна чашата с бренди. Най-после си почива в мир.

Джеръми де Морни превключи телевизора на вечерните новини и свали официалното си сако. Беше доволен, че се прибра рано тази вечер. Беше по-добре да си е вкъщи, сам, когато съобщават подобни важни новини, вместо пред очите на други хора.

Тони Авано, това незначително копеле, беше мъртъв.

Жалко все пак! Напоследък климатът така се бе променил, че Авано беше узрял и сигурно щеше да падне в ръцете му като зряла круша. А Джери бе чакал този момент от много отдавна.

Нещастният негодник беше оставил безутешна бивша съпруга, мислеше си Джери, новозадомена вдовица и скърбяща дъщеря. Отново много повече, отколкото заслужаваше.

Докато се събличаше, Джери обмисляше дали да пътува до Калифорния, за да отиде на погребението, което Джиамбели вероятно щяха да организират. Сетне отхвърля идеята като не особено подходяща.

Бе прекалено добре известно, че Авано е спал с жената на Джери.

Е, бяха се разбрали като цивилизовани хора, разбира се. Без да се брои разцепената устна на невярната съпруга — прощален подарък от Джери. Иначе за пред хората имаше просто развод, финансови споразумения и претенции за добри маниери.

Нали всички много ги биваше в маниерите, помисли си с усмивка Джери. Щеше да изпрати лично писмо до семейство Джиамбели, за да изрази съболезнования съжаления. Но най-добре щеше да бъде, ако запази дистанцията с тях и в бъдеще.

Щеше да се приближи повече, когато му дойдеше времето. Когато беше напълно готов.

Засега щеше да си позволи само една малка слабост, лично за себе си. Щеше да си отвори бутилка шампанско и да отпразнува смъртта на Тони Авано като истински празник.

Софи прекара почти цялата седмица да се занимава с проблемите около смъртта на баща си като че ли беше неотложен бизнес. Трябваше да потиска чувствата си, да отговаря на телефоните, да урежда срещи, да задава въпроси и да отговаря на такива, докато в същото време бдеше над майка си като орлица.

Когато се блъскаше в някоя стена, а това ставаше доста често, правеше така, че или да мине отдолу, или да изплува отгоре. Полицията не ѝ казваше нищо ново, само повтаряше едно и също предположение. Разследването вървеше мудно, макар всички следи да бяха активно разработени и проследени.

Приемаха я раздразнено, така както приемаха и репортерите. И освен това я подозираха.

Рене отказваше да отговори на обажданията ѝ и Софи направо се измори да ѝ оставя съобщения. Съобщения изпълнени със съчувствие, загрижени, вежливи или само правещи се на такива, гадни, тъжни или горчиви.

Баща ѝ трябваше да получи своето изпращане. Със или без участието и съдействието на своята вдовица.

Софи се извини на майка си с обяснението, че има проблеми в офиса в Сан Франциско, които изискват нейното внимание и присъствие, и се пригответи да тръгне за града.

Тайлър тъкмо спираше колата си пред къщата, когато тя излезе.

— Накъде си се упътила?

— Имам работа.

— Къде?

Тя се опита да се измъкне и тръгна към гаража, но той вървеше по петите ѝ.

— Виж какво, бързам. Върви да си зарязваш лозите.

— Попитах те къде отиваш?

Нервите ѝ бяха на път да се скъсат, а не искаше да си позволи да избухва.

— Трябва да отида в града. Имам малко работа.

— Добре. Ще отидем с моята кола.

— Нямам нужда от теб днес.

— Нали сме от един екип? — Тайлър знаеше кога една жена е на ръба на силите и нервите си и не искаше тя да шофира в това състояние.

— Мога да се справя и сама, Макмилън. — Защо, по дяволите, не му каза, че отива да пазарува! — Знам, че можеш да се справиш с всичко. — Той сложи ръка на рамото ѝ и отвори вратата на колата с другата си ръка. — Влизай!

— Идвало ли ти е понякога наум, че може да ми се иска да остана сама?

— Идвало ли ти е понякога наум, че това не ме интересува? — За да разреши проблема, той просто я набута насила в колата. — Сложи си колана — нареди Тайлър и затръшна вратата.

Софи си помисли да отвори рязко вратата, след което да го удари. Но се страхуваше, че няма да може да спре. Беше насъбрала прекалено много мъка в себе си, гняв и изгаряща болка. И освен това си напомни, както си беше обещала, че той беше до нея в най-лошия миг от живота ѝ.

Тайлър седна зад волана. Може би го правеше, защото я познаваше през повече от половината си живот. Или защото през последните седмици ѝ бе обръщал повече внимание, отколкото през последните двадесет години. Както и да е, каквато и да беше причината, помисли си Тайлър, познаваше това лице много добре. И неговото изражение в момента не бе маска.

— Така — рече той и запали колата, като я погледна. — Къде искаш да отидеш?

— Да се видя с полицията. Не ми отговарят по телефона.

— Добре. — Тайлър включи на първа скорост и тръгна по алеята.

— Нямам нужда от куче пазач, Тай. Нито от солидно и широко рамо, нито от възглавница да попива сълзите ми.

— Хубаво. За твое сведение, мога да изпълнявам ролята и на боксова круша за тренировки. Понякога.

Той обгърна раменете ѝ с една ръка, а с другата продължи да шофира. Планините бяха обвити в мъгла, нашарени като бяла дантела от снега и приличаха на размазана снимка. Изумителната им красота изобщо не успя да стигне до съзнанието ѝ и да я ободри. Тя виждаше

единствено откъснатата страница от списание, която беше пристигнала по пощата същия ден.

Една снимка. Баба ѝ, майка ѝ и тя. Беше публикувана преди месеци и я бяха обезобразили като трите ангела на Джиамбели. Този път беше използван червен флумастер. С него бяха изрисувани лицата им, а върху гърдите им пишеше убийци.

Дали това беше отговорът на нейните постоянни опити, да се свърже с Рене? Възможно ли бе тази жена да си мисли, че подобен детски трик ще я уплаши? Софи нямаше да позволи подобно нещо. И когато изгори снимката в огъня на камината, тя се почувства ядосана, но не уплашена.

Все пак, ето че ден след това случката все още продължаваше да занимава мислите ѝ.

— Да не би Илай да те е помолил да се грижиш за мен? — обърна се към Тайлър.

— Не.

— Тогава баба ми?

— Не.

— Тогава кой?

— Ще се опитам да ти обясня, Софи. Аз мога да приемам нареждания за работата, която трябва да свърша. Но не приемам нареждания в личния си живот. Това е лично. Ясно ли ти е?

— Не. — Тя погледна към планините, на чийто фон се открояваше неговият също толкова привлекателен профил. — Ти никога не си харесвал баща ми, пък и не си луд по мен.

— Вярно е, не харесвах баща ти. — Каза го просто, с известна нотка на извинение и без задоволство. — По отношение на теб все още не съм наясно. Но харесвам майка ти и никак не харесвам Рене, нито факта, че тя се опитва да насочи ченгетата към Пилар или към теб.

— Тогава сигурно ще се изненадаш, че втората ми спирка днес е при Рене. Трябва да говоря с нея за погребението.

— О Боже, направо ще падна от смях! Ще има ли скубане на коси и блъскане на глави в стената?

— Ама вие мъжете наистина нищо не разбирате от тези неща! Ама че досада.

— Какво да се прави. Такива сме си. — Той въздъхна, тежко и замислено, и това я накара да се разсмее за пръв път от толкова дни

насам, искрено и истински.

Софи никога досега не бе попадала в истински полицейски участък. Представата ѝ за него беше изградена от телевизията и киното, така че очакваше дълги, тъмни коридори, покрити с изтърган линолеум, безлични, шумни и тесни офиси, подозрителни типове и подхвърлени думички, миризма на долнокачествено кафе, предлагано в пластмасови чаши.

Тайничко се надяваше да се срещне поне с опитни хора.

Вместо това откри светли офиси с чисти подове, покрити с плочки, и широки помещения, които миришеха приятно и чисто на лизол. Не би казала, че прилича на болница или на погребално бюро, но когато тръгна към канцеларията на инспекторите заедно с Тай, можеше да чуе еката на токчетата си по плочките на пода.

Отделът на детективите бе обзаведен с бюра, удобни и широки, а не издраскани и овехтели, както тя си бе представяла. Наистина миришеше на кафе, но миризмата беше свежа и приятна. Видя и оръжие. То бе прехвърлено през облегалките на столовете или висеше под мишниците на някои от служителите. Беше доста странно да попадне в тази ярко осветена стая, където основният звук, който се чуваше, бе тракането по клавишите на компютрите.

Тя се огледа и веднага забеляза Клермонт. Той вдигна поглед към вратата и когато я видя, стана и тръгна към нея.

— Госпожице Джиамбели?

— Трябва да говоря с вас за баща ми. Във връзка с вашето разследване и мерките, които сте взели.

— Когато говорих с вас по телефона...

— Знам какво ми казахте по телефона, инспекторе. Всъщност нищо. Мисля, че имам право да получа повече информация и най-важното, да узная кога тялото му ще ни бъде предадено. Искam да ви предупредя и, че за тази цел ще използвам всички връзки, които имам. А повярвайте ми, моето семейство има много връзки.

— Очаквах го. Защо не отидем да поговорим в офиса на лейтенанта? — Той посочи с ръка и изруга, защото в същия момент една странична врата се отвори и оттам излезе партньорката му Магуайър заедно с Рене.

Тя беше цялата в черно и изглеждаше прекрасно. Бледо лице, косата ѝ с цвят на шампанско, блестяща и събрана на врата. Беше

идеалната представа за млада и безутешна вдовица. Софи предположи колко обстойно е изследвала външния си вид преди да излезе и как все пак не е устояла на изкушението да освежи черното с една деликатна диамантена брошка, която ѝ се стори позната. Тя се втренчи в брошката за миг, сетне насочи вниманието си към Рене.

— Какво прави тази тук? — развика се Рене. — Казах ви, че ме заплашваше. Непрекъснато ми се обаждаше по телефона, заплашваше ме. — Стисна в ръката си носната кърпичка. — Искам да я арестувате. Всички тях! Те убиха моя беден Тони.

— Достатъчно дълго ли репетира това пред огледалото, Рене? — попита ледено Софи. — Мисля, че трябва още да поработиш. Винаги си била лоша актриса.

— Искам полицейска защита! Те убиха Тони заради мен. Те са италианци. Имат връзки с мафията.

Софи започна да се смее неудържимо, в началото леко, сетне все по-силно и по-високо. Не можеше да спре. Отдръпна се назад и седна на една ниска пейка, докато най-накрая, с големи усилия, успя да потисне пристъпа на смях.

— Ето, това е! Точно така! Страхотно попадение! Наистина има гнездо на организираната престъпност в къщата на баба ми. Трябваше само една бивша манекенка, една златотърсачка и свалячка на мъже да се появи, за да го открие. — Не си даваше сметка, че смехът ѝ се е превърнал в хлипане и сълзите се стичат по бузите ѝ. — Искам да погребва баща си, Рене. Остави ме да го направя. Остави ме да го изпратя в последния му път и после никога повече няма нито да те безпокоя за нищо.

Рене пхна кърпичката в чантата си. Прекоси стаята, притихнала в очакване. И изчака, докато Софи отново се изправи.

— Той ми принадлежи. И ти няма да получиш нищо.

— Рене! Моля те! — Софи протегна ръка и преглътна с мъка, когато ръката ѝ беше отхвърлена със злоба настрани.

— Госпожо Авано! — Гласът на Клермонт беше сериозен и укорителен. Той я хвана предупредително за рамото.

— Не желая тя да ме докосва. Ако ти или някой от вашето велико семейство ми се обади още веднъж, ще си имате работа с адвокатите ми. — Рене вирна брадичка и излезе от стаята.

— Каква злоба! — прошепна Софи. — Господи, всичко това е от злоба.

Госпожице Джиамбели! — Магуайър хвана ръката ѝ. — Защо не седнете, ще ви донеса кафе.

— Не искам никакво кафе. Кажете ми има ли някакво развитие във вашето разследване?

— Нищо ново. Съжалявам.

— Кога ще освободите тялото на баща ми?

— Останките на баща ви бяха освободени тази сутрин и предадени на другите наследници.

— Моля? А, разбирам. Значи само съм си губила времето, както и вашето. Извинете. — Тя тръгна и пътьом извади мобилния телефон от чантата си. Първо се опита да се свърже с Хелън Мур, но ѝ казаха, че съдията е в заседание и не може да се обади.

— Мислиш ли, че би могла да спреш Рене?

— Не знам. Трябва да опитам. — Софи позвъни и в офиса на Джеймс Мур, откъдето ѝ отговориха, че е на среща. Като последен опит тя помоли да я свържат с Линкълн.

— Линк? Обажда се Софи. Нуждая се от помощ.

Пилар седеше на каменната пейка в градината. Беше студено, но ей Богу, тя се нуждаеше от въздух. Чувстваше се хваната в капан. Сред стените и затворените прозорци, заобиколена и пазена от хората, които я обичаха най-много.

Грижеха, се за нея като за болен, който трябва да преодолее кризисния момент.

Всички мислеха, че тя тъгува. И тя ги остави да си мислят така. Какъв по-голям грях от този, помисли си Пилар. Да позволи на другите да вярват, че е потопена в скръб и отчаяние.

А тя всъщност не чувстваше нищо. Не можеше да чувства.

И това, за неин ужас, ѝ носеше облекчение. Наистина в началото беше шокирана и се натъжи, но всичко това премина много бързо. Липсата на каквито и да е чувства до такава степен я караше да се срамува, че Пилар избягваше семейството си колкото е възможно повече. Дотолкова, че прекара почти цялата Коледа в стаи те си,

неспособна да се срещне дори с дъщеря си от страх, че това дете щеше да почувства фалша у майка си.

Как можеше една жена да престане да обича толкова бързо, да стане абсолютно безразлична за толкова кратко време? Нима липсата на страст и състрадание са съществували у нея отдавна? И може би тази липса е отблъснала Тони от нея? Или поведението му, докато бяха женени, беше убило цялата ѝ любов към него?

Вече нищо нямаше значение. Той беше мъртъв, а тя усещаше безкрайна празнота.

Пилар стана и се упъти към къщата, но спря, защото видя Дейвид Кътър да върви към нея по алеята.

— Не исках да ти преча.

— Няма нищо.

— Опитвах се да стоя далеч от теб.

— Не беше необходимо.

— Мисля, че беше. Изглеждаш уморена, Пилар. — *И самотна*, помисли си тъжно той.

— Предполагам, че всички сме. Знам, че имаш много работа и задължения през последните дни. Надявам се, знаеш колко сме ти благодарни. — Тя отстъпи инстинктивно при приближаването му към нея, но успя да спре навреме. — Как прекарахте Коледа?

— Бях зает. Мога да кажа, че ще се радвам януари да се претърколи по-бързо и децата да тръгнат на училище. Има ли нещо, което мога да направя за теб?

— Не, наистина няма. — Пилар възнамеряваше да се извини и да се скрие в стаите си. Отново. Но имаше нещо в израза на лицето му. Нещо, което я накара да говори. Просто думите сами избликнаха от сърцето ѝ и се озоваха на езика. — Толкова съм безполезна тук, Дейвид. Не мога да помогна на Софи. Знам, че тя се опитва да превъзмогне всичко чрез работа и губи много време, опитвайки се да ме обучи. А аз само бъркам.

— Това е най-глупавото нещо, което можеш да кажеш.

— Наистина е така. Никога не съм работила. А краткото време, когато го правех, беше преди двадесет и пет години. Всичко се е променило. Не мога да се справя с компютъра, не знам дори за какво става дума. Вместо да ми се накара едно хубаво както заслужавам, тя ме гали по главата, защото не иска да ме разстройва. А всъщност

разстроената е тя и аз не мога да ѝ помогна. — Пилар притисна ръце към лицето си. — И затова я избягвам. Много съм добра в избягването. Сега съм тук, защото не мога да я погледна в очите. Тя е болна от смъртта на Тони, опитва се да спре Рене, която настоява за тялото му. Дори не може да скърби, не си го позволява. Това няма край и няма да има, докато полицията... Но Софи се нуждае от този ритуал, от това погребение, а на Рене изобщо не ѝ пука.

— Софи трябва да се справи по свой собствен начин. Знаеш това. Както и ти ще се справиш по своя начин.

— Не знам какъв е моят начин. Трябва да вървя. Трябва да намеря правилните думи.

Тъй като не искаше да я оставя сама, Дейвид тръгна с нея към къщата.

— Пилар, мислиш ли, че Софи не знае какво означава за теб?

— Знае. Така както знае какво не означаваше за баща си. Много е трудно за едно дете да живее с това знание.

— И аз го знам. Но и моите деца така живеят.

Пилар спря на страничната тераса и се обърна към него.

— Страхувал ли си се някога, че само ти не си им достатъчен?

— Всеки ден.

Тя се усмихна леко.

— Ужасно грозно ще прозвучи, но да чуя това от теб беше за мен облекчение. — Тя отвори вратата и видя Софи да седи на дивана, с бяло като платно лице. До нея стоеше прав Линк Мур и държеше ръката ѝ.

— Какво има? — Пилар притича през стаята и застана до дъщеря си. — О, мило дете, какво става?

— Закъсняхме, мамо. Линк се опита. Дори успя да получи временна заповед, но беше много късно. Тя вече го беше кремирала. Беше уредила нещата, още преди да получи тялото му.

— Съжалявам. — Все още държейки ръката на Софи, Линк се обърна към Пилар. — Беше го откарала от моргата направо в крематориума. Когато пристигнахме, церемонията вече бе започнала. Не успяхме да се намесим.

— Той си отиде, мамо. Край.

11.

През дългата зима лозите спят. Поляните и хълмовете са се сгушили, декар подир декар, лозята пият от дъжда и влагата, заякват под снега, омекват и се събуждат от бързата и нежна ласка на топлината.

За един фермер, за една реколта годината всъщност представлява един постоянен кръговрат. Нещата непрекъснато се повтарят, отново и отново, с вариациите, пролените и изненадите, с радостта и трагедиите, които се просмукват във всичко.

Животът е непрекъсната спирала, която се върти и се повтаря, цикъл след цикъл.

През януари валиха проливни дъждове, които забавиха работата по зарязването и объркаха надеждите за добра реколта. Полята и лозята бяха просмукани от влага.

Всички очакваха с нетърпение идването на февруари. За някои очакването бе особено мъчително.

Кабинетът на Тереза беше на третия етаж на Вила Джиамбели. Тя предпочиташе третия, защото бе най-далеч от домашния кошер. И освен това обичаше да гледа отвисоко всичко онова, което се простираше пред погледа и ѝ принадлежеше.

Всеки ден Тереза изкачваше стълбите, което бе една добра тренировка за тялото ѝ, и работеше около три часа. Никога по-малко и без каквито и да е извинения. Стаята беше удобна. Тереза смяташе, че удобството създава и подпомага продуктивността. Също така вярваше, че върши онова, което трябва, за което бе длъжна.

Бюрото беше на баща ѝ. Старо, от тъмен дъб и с дълбоки чекмеджета. Това беше традиция. Върху него имаше два телефона и високоскоростен мощен компютър. Това беше прогрес.

Под бюрото спеше старата Сали. Това беше домът.

Тереза вярваше и в трите. Абсолютно и безрезервно.

Точно поради тази причина сега в кабинета ѝ присъстваха съпругът ѝ внукът му, дъщеря ѝ и внучката ѝ, Дейвид Кътър и Паоло Борели.

Старите и младите, помисли си Тереза.

Тя изчака, докато бъде сервирано кафето, заслушана как дъждът удря по покрива и прозорците с нежните си меки пръстчета.

— Благодаря ти, Мария. — Това беше сигнал за край на гостоприемството и начало на работа. Тереза скръсти ръце, докато икономката излезе и затвори вратата зад себе си.

— Съжалявам, — започна, — че не можахме да се съберем всички по-рано. Загубата на бащата на Софи и обстоятелствата около неговата смърт отложиха в известен смисъл някои от належащите неща в работата ни. А и болестта на Илай попречи да направим срещата по-рано.

Тя погледна загрижено съпруга си. Все още ѝ изглеждаше доста крехък. Простудата бързо можеше да се превърне в треска или пневмония, от което се страхуваше.

— Добре съм — рече той в отговор, повече за да увери нея, отколкото останалите. — Малко ми треперят краката, но мога да се справя. Човек няма много възможности за избор, освен да се изправи на крака, когато толкова много медицински сестри се грижат за него.

Тереза се усмихна, защото знаеше, че Илай иска точно това от нея, но почувства леко стягане в гърдите.

— Докато Илай се възстановяваше, аз го държах в течение за ставащото в бизнеса. Софи, имам твоя доклад, както и предложенията ти за кампанията за стогодишнината. Ние така или иначе ще го обсъждаме индивидуално, но искам да запознаеш и останалите в най-общи линии.

— Разбира се. — Софи стана права, отвори папката, която съдържаше резюмета с обяснения и снимки на реклами, както и пълния списък на съобщения, маркетингови проучвания и подбрани елитни мероприятия. — Първата фаза на кампанията ще започне през юни с рекламата, която предлагаме в пакет — започна тя, като раздаде на всички по една папка. — Обмислили сме трифазна кампания, насочена към крайния потребител. Към клиента от най-висока класа, от средна класа и към най-обикновения, младия консуматор на вино с ограничени парични средства.

Докато тя говореше, Тайлър се опита да изключи. Беше слушал тази реч и преди. Беше преминал и през всички стадии на нейното раждане и усъвършенстване, слава Богу, че беше минало. Изложението

му бе дало ясна представа за всичко, което вършеше Софи. Но какво да направи, като не можеше да прояви никакъв интерес към това!

За него дългосрочните метеорологични прогнози бяха от голяма важност. Много скоро някои от сортовете щяха да се събудят и да излязат от зимния си сън. Той трябваше да ги наглежда, трябваше да внимава за всеки най-дребен знак от страна на растенията, както и за най-слабото избликване на сок от отрязаните пръчки.

Ранното зарязване можеше да доведе до опасност от измръзване на растенията.

Тайлър обаче беше подготвен за това и когато му дойде времето, щеше...

— Виждам, че почти приспахме Тайлър — рече сладко Софи и го потупа по гърба.

— Не, не успя. Но след като прекъсна дрямката ми, аз мога да продължа вместо теб. Втората фаза е свързана с публичните изяви. Дегустации на вино, турове по избите, обществени изяви, аукциони, гала вечери, търгове, тук и в Италия, които създават популярност.

Тайлър стана, за да си сипе още кафе.

— Софи знае какво прави. Не мисля, че някой тук би спорил по този въпрос.

— А какво става в лозята? — попита Тереза. — Знае ли Софи какво става в лозята?

Той отпи от кафето си и забави отговора.

— Абсолютно. На нивото на чирак знае всичко.

— Моля те, Тай, просто ще ме побъркаш с тези комплименти.

— Много добре — промърмори Тереза. — Дейвид? Твоите забележки относно кампанията?

— Умно направена, класическа и задълбочена. Единствената ми забележка като баща на подрастващи е, че кампанията е насочена и към възрастовата група от двадесет и една до тридесет години, като се опитва да ги накара да мислят, че виното стои в основата на едно добро и весело прекарване.

— Кое то си е абсолютно вярно — отбеляза хапливо Софи.

— И ние искаме да бъде точно такава — съгласи се Дейвид. — Но се притеснявам, че ще направим рекламата прекалено въздействаща и привлекателна за младата аудитория, която все още е твърде млада, за да бъде изкушавана. Това, разбира се, е само

мнението на един баща — вметна той. — Но аз също съм бил момче, което, ако е искало да се напие, го е правило без каквито и да било пазарни механизми и рекламни трикове.

Пилар издаде някакъв звук и затихна. Но тъй като Дейвид седеше до нея, защото бе направил всичко възможно да седне до нея, той все пак го чу.

— Пилар, някакви възражения ли имаш?

— Не, аз исках... Е, добре де, мисля че кампанията е чудесна, и се гордея, като знам колко усилено работи Софи за нея. И Тай, разбира се, и целият екип. Но мисля също така, че Дейвид е прав, така да се каже това е трета гледна точка. Не е редно да се продава нещо на младата част от клиентелата, без да бъдат предупреждавани за опасностите. Ако можехме да направим някакъв вид предупреждение.

— Предупрежденията са досадни и замъгляват посланието — започна Софи, но стисна устни и седна на мястото си. — Добре, ще се опитаме да я направим смешна, забавна, остроумна, отговорна и по някакъв начин просмукана с предупреждения. Оставете ме да помисля върху това.

— Значи, постигнахме съгласие. Твой ред е, Паоло.

Сега Софи си позволи да изключи съзнанието си, докато главният майстор-винар говореше за гроздето, за различните реколти и марки, които отлежаваха в бъчвите и силозите.

Години, помисли си Софи. Трябваше да минат години на отлежаване, узряване, пречистване, перфекционизъм. Беше неизбежно. Търпение. Доброто вино искаше търпение, за да бъде направено. Накрая идваше възнаграждението. Отлежаване, търпение и накрая награда. Трябваше да открие техния най-точен израз и да ги вкара в кампанията.

Пръстите ѝ посегнаха към молива и тя започна да пише. Работеше по-добре, когато записваше мислите си и ги виждаше на листа. Стана, за да си сипе още кафе и с гръб към стаята издуха носата си в кърпичката.

Пол и свърши своя доклад и думата взе Дейвид. Вместо обаче да изслуша пазарните проучвания, анализите на цените прогнозите и печалбите, които очакваше, баба ѝ остави доклада на Дейвид настрана.

— С това ще се занимаем по-късно. В момента бих искала да чуя твоята оценка за хората тук.

— Вие имате моя писмен доклад, госпожо.

— Така е — съгласи се Тереза и вдигна вежди. — Но искам и да го чуя.

— Добре. Тайлър няма нужда от мен във лозята и той си го знае. Фактът, че работата ми е да го наблюдавам и че съм едната от компетентния чифт ръце, все още не е успял да съкруши неговата съпротива. Не мога да го обвинявам за това, но никак не ми помага. Като оставим това, лозята на Макмилън са така добре гледани и управлявани, както никои други, с които съм имал работа досега. Същото е положението и в тези на Джиамбели. Могат да бъдат направени още някои подобрения, но работата на Тайлър по координиране действията на работниците е отлична. Софи също се справя много добре в лозята, макар че нейната стихия не е там. Така както маркетингът и рекламата не са голямата сила на Тайлър. Фактът, че тя успя да понесе тежестта на полската работа, така както той трудностите на работата в офиса, дават в резултат една много добра и изненадващо интересна комбинация. Обаче все още има трудности в офисите в Сан Франциско.

— Знам за тези трудности — намеси се Софи. — Ще се справя с тях.

— С нея — поправи я Дейвид. — Софи, ти имаш една сърдита, отрицателно настроена и нежелаеща сътрудничество служителка, която от няколко седмици се опитва да не се съобразява с теб и твоя авторитет.

— Имам уговорена среща с нея утре следобед. Познавам хората си, Дейвид, Знам как да се оправям с тях.

— Все пак не те ли интересува колко сърдита, несговорчива и несъгласна с теб е Кристин Дрейк и какво знам аз за това? — Той изчака една секунда, преди да продължи. — Тя вече си е търсила работа в други фирми. Нейната автобиография стои на половин дузина бюра повече от две седмици. Един от моите източници в „Льо Кьор“ ми съобщи, че е направила доста изказвания за теб, като е мислела, че говори пред правилния човек.

Софи преглътна с мъка предателството и кимна.

— Ще се оправя и с това.

— Гледай наистина да се справиш — посъветва я Тереза. — Ако някой работник не е лоялен, той трябва да има причини и оправдание

за това. Няма да толерираме използването на сплетни и клюки или инсинуации за печелене на позиции в други фирми. Така. Какво ще кажеш за Пилар?

— Тя все още се учи — отговори Дейвид. — Бизнесът не е най-любимото ѝ занимание. Мисля, че не сте я преценили правилно, синьора.

— Моля?

— Според мен вашата дъщеря ще бъде по-полезна като говорител на фирмата, като представително лице или връзка на компанията с обществеността, там, където нейната елегантност и чар няма да бъдат пропилены, вместо да работи на компютъра. Чудя се защо не помолите Пилар да помага по време на туровете и дегустациите, когато посетителите ще могат да се наслаждават на нейната компания и в същото време ще бъдат поласкани от това, че член на семейството им обръща специално внимание. Тя е перфектна домакиня, синьора. Но не е идеалният чиновник.

— Значи твърдите, че съм направила грешка, като съм очаквала дъщеря ми да изучи бизнеса на фирмата?

— Да — отговори Дейвид, което накара Илай почти да се задави.

— Съжалявам, извинете — рече с мъка той и махна е ръка, когато Тайлър стана, за да му даде чаша с вода. — Опитах се да преглътна смеха си, но не можах. Господи, Тереза, той е прав и ти много добре го знаеш. — Илай взе чашата от Тайлър и отпи внимателно, докато хриптенето в гърдите му утихна. — Мразиш да грешиш, но понякога все пак се случва. Софи? Кажи как се справя майка ти като твой помощник?

— Ами... трудно. Изобщо не я бива — съгласи се Софи и също избухна в смях. — О, мамо, съжалявам, но ти си най-лошият помощник, който може са се роди. Не мога да те пратя в града да работиш с хората ми дори и след милион години. Ти имаш идеи — добави тя замислено, защото майка ѝ не каза нищо. — Например днес, относно рекламата. Но ти не би ги споменала, докато някой не те принуди. И дори тогава не знаеш как да ги приложиш. Освен това за теб всяка минута, прекарана в моя кабинет, е ужасна.

— Опитвам се. И очевидно се провалям — отвърна Пилар и се изправи.

— Мамо...

— Не, ти си напълно права. По-добре е да бъдеш искрена и откровена, отколкото да лъжеш. Нека да кажа и аз нещо. Така ще бъде по-лесно за всички. Отказвам се. А сега, ако ме извините, ще се заема с онова, което мога да правя най-добре. Като например да седна някъде и да изглеждам елегантна и очарователна. — С бърза крачка Пилар излезе от кабинета, на майка си.

— Ще говоря с нея — понечи да я последва Софи.

— Не, недей. — Тереза вдигна ръка. — Тя е голяма жена, а не дете, което да бъде успокоявано. Седни. Трябва да довършим срещата.

Беше доста окуражаващо, помисли си Тереза, докато отпиваше бавно от кафето, да види дъщеря си да показва характер и да се противопоставя на някой и на нещо.

Най-после, крайно време беше.

Дейвид нямаше време да се меси и да оправя нещата, но тъй като чувстваше, че в голяма степен бе предизвикал онова, което се случи, реши да намери Пилар. През последните седмици Мария бе станала един от източниците му за информация относно навиците на семейството. И този път с нейна помощ той откри Пилар в оранжерията.

Намери я, сложила големите градинарски ръкавици на ръцете си, с престилка, да премества разсадите.

— Имаш ли една минута свободно време?

— Имам всичкото време на света — отговори тя, без да вдигне очи и без капка топлота в гласа. — Нямам какво друго да правя.

— Нищо от това, което правиш в офиса, не те задоволява или допринася някаква полза. Извинявай за оценката, която направих и която вероятно е наранила чувствата ти, но...

— Но това е бизнесът. — Този път тя го погледна, доста студено при това.

— Да. Това е бизнес. Искаш ли да пишеш на машина и да изготвяш доклади, Пилар? Да седиш на срещи и заседания, свързани с рекламната кампания и маркетинговата стратегия?

— Желая да се чувствам полезна. — Пилар зарови с малката си лопатка. Нима всички те си мислеха, че е като цветята, за които се грижеше. Такава ли беше? Жена, която се нуждае от контролиран и

регулиран Климат и грижливо отношение, която да не прави нищо освен да изглежда привлекателна и добре облечена. — Изморена съм. Тъжна и изморена от чувството, че нямам какво да предложа. Нямам нито умения, нито таланти, нито мозък.

— Тогава нищо не си чула, нито разбрала.

— О, много добре те чух. — Тя свали със замах ръкавиците и ги хвърли на земята. — Аз съм очарователна и елегантна. Като някоя добре облечена кукличка, която може да бъде сложена на определено място, за да украси за известно време интериора и после да бъде отнесена и прибрана в килера. Благодаря. Бях в килера достатъчно дълго време.

Тя започна да го бута, докато той се опитваше да хване ръката ѝ. После изведнъж застина, защото Дейвид успя да улови и другата и ръка и да я спре.

Никой досега не беше се държал така с нея. Просто не беше.

— Спри за малко!

— Свали ръцете си от мен.

— Веднага. Но първо искам да ти кажа, че чарът също е талант. А елегантността е умение. И трябва човек да има много мозък, за да знае какво да каже, къде, на кого и как да го каже, така че хората да се почувстват добре. Ти си особено вещица в тези неща, така че защо да не ги използваме? Второ, ако си мислиш, че да водиш туристи из избата и в дегустационната е лесна и проста работа, ще промениш мнението си, след като поговориш с момчетата, които го правят.

— Няма нужда да ми казваш, че...

— Очевидно има.

Стори ѝ се, че ще падне, когато той я пусна. Това също не беше ѝ се случвало преди. И Пилар си спомни как Дейвид се бе справил с Тони в нощта на тържеството.

Беше използвал същия леден и категоричен тон както сега.

— Ще ти напомня, че не работя за теб.

— Аз ще ти напомня — възрази той, — че всъщност работиш. Дори и да се държиш като обидено дете, продължаваш да работиш за мен.

— Върви по дяволите!

— Точно сега нямам никакво време да вървя при тях — отвърна спокойно Дейвид. — Просто смятам да използвам талантите ти там,

където са най-подходящи. Трябва да знаеш, че работата във винарната е тежка. Трябва да си готова да отговаряш на нелеки или провокиращи въпроси, които ще чуваш отново и отново. Необходимо е да бъдеш грациозна, привлекателна, мила и забавна. И преди да започнеш, да се огледаш хубаво в огледалото и да престанеш да се правиш на отхвърлената съпруга на мъж, който не може да стъпи на малкото ти пръстче дори!

Отвори уста да каже нещо и устните ѝ трепнаха, защото не можа да намери думи.

— Що за идиотщина! Как можа да го кажеш.

— Беше крайно време някой да ти го каже. Загубата, прахосването на време и талант винаги са ме вбесявали. Ти прахосваш времето си и това започва да ми писва!

— Нямах право да ми говориш подобни неща! Положението ти в „Джиамбели“ не ти дава право да бъдеш груб!

— Постът ми във фирмата ми дава право да говоря истината такава, каквато я виждам. Не ми дава някои права, така е — добави той и я притегли към себе си. — Но този път аз говоря лично.

Беше толкова смаяна, че не успя да го спре, нито да изрази какъвто и да е протест. И когато устните му намериха нейните, твърди и гневни, тя не можа на стори нищо друго, Освен да отговори.

Това беше устата на мъж. Гореща и твърда. И ръцете на мъж, силни и искащи.

Каква забравена тръпка! Да притиска тялото си към *неговото*, да чувства топлината му, тези твърди мускули, тези силни гърди! Господи, та това си беше истинска сексуална заплаха!

Кръвта нахлу в главата ѝ. Заля я мощен прилив на желание, в който Пилар се потопи, без да се замисли. И тогава тялото, сърцето ѝ мисълта ѝ, прегладнели за ласки, се хвърлиха и потънаха във вълната от удоволствие, което я обзе.

С тих и протяжен стон тя обви ръце около врата му. Двамата се подпряха на работната ѝ маса, върху която саксиите издрънчаха. Събудиха се нерви, желания и копнежи, които бе потискала и погребвала дълги години. Сякаш изведнъж всичко оживя, заплашвайки да подкоси краката ѝ, докато устните ѝ полудяха под неговите.

— Какво? — прошепна, останала без дъх, Пилар, успя само да издиша въздуха от гърдите си, докато той я вдигна от земята и положи

върху пейката. — Какво правиш?

— Ще мислим за това после.

Копнееше да я докосва, да усеща кожата и плътта ѝ под пръстите си. Вече беше издърпал пуловера ѝ и се чувстваше изпълнен с енергия и желание като ученик на задната седалка на бащиния шевролет.

Дъждът биеше по стъкления покрив на оранжерията, а въздухът беше изпълнен с топлина и влага, с нежния аромат на цветя, примесен с мириса на пръст и тор. И с нейния аромат. Тя цялата трепереше под него. По тялото ѝ преминаваха бързи тръпки, като вълни. От устните ѝ се изтръгваха неясни, но вдъхновяващи го да продължи звуци.

Искаше да я събори на земята, да я погълне цялата и чак след това да мисли за последствията. Не можеше да си спомни кога за последен път беше изпитвал подобно неистово желание да притежава някого.

— Пилар. Позволи ми... — Дейвид се опита да се справи с копчето на панталоните ѝ.

Ако не бе произнесъл името ѝ, тя сигурно нямаше да се опомни. Беше забравила всичко. Просто щеше да се подчини на желанията, които изпълваха и нейното тяло. Но звукът на гласа му я върна в действителността. И предизвика първата вълна от паника.

— Почакай! Това е... Не, ние не можем да го направим!

Тя го отблъсна, макар че всъщност главата ѝ се отпусна назад и тя предостави шията си на нетърпеливите му устни.

— Дейвид! Недей! Почакай! Спри!

— Пилар? — Беше се задъхал, но все пак се опита да възвърне самоконтрола си. — Искam те.

Колко години бяха минали откакто за последен път бе чула тези думи? Колко години бяха минали откакто бе видяла тази светлина в очите на мъж? Толкова много, помисли си тъжно Пилар, че не можеше да бъде сигурна в себе си, нито да действа с увереност.

— Дейвид. Аз... Не съм готова.

Той задържа ръцете си върху кръста ѝ под пуловера, където кожата беше топла и леко пулсираше.

— Не очаквах... — О, Боже, той имаше толкова силни ръце, помисли си тя. Силни и с твърди длани. Толкова различни от ръцете на... — Моля те, би ли се отдръпнал малко?

Дейвид обаче не помръдна.

— Искам те от първия миг, в който те видях. От минутата, в която отвори вратата пред мен.

В гърдите ѝ се разля удоволствие, примеси се със страха и изненадата.

— Аз...

— Моля те — прекъсна я рязко той. — Не ми казвай, че си поласкана.

— Разбира се, че съм. Ти си толкова хубав и... — Не можеше да мисли логично, когато я докосваше. — Моля те, ще ме пуснеш ли?

— Добре. — Направи го с усилие, с неохота. — Искам да знаеш, че това, което стана току-що, не става нито всеки път, нито с всяка жена.

— Мисля, че и двамата се изненадахме взаимно — започна оправдателно Пилар и се измъкна изпод тялото му.

— Моля те, Пилар, не сме деца.

— Така е. — Обикновеното естествено движение да оправи пуловера си така я развълнува, защото си спомни как ръцете му бяха под него. Върху тялото ѝ. — Но това е едната страна на въпроса. Аз съм на четиридесет и осем години, Дейвид, а ти си... е, ти не си.

Не беше си и помислил, че нещо в тази ситуация би го разсмяло повече от това нейно изявление. Но в момента стана точно това.

— Не можеш да използваш някакви си години като извинение!

— Аз не се извинявам. Това просто е факт. А другият факт е, че ние се познаваме от много скоро.

— От осем седмици и два дни. Кое то за мен беше безкрайно дълъг срок, защото през цялото време си представях как те прегръщам. — Прокара пръсти през косата ѝ, а тя вдигна очи към него. — Нямах намерение да скачам върху теб в оранжерията, нито да ти късам дрехите сред саксиите и петуниите. Но това просто се случи. Дойде ми изневиделица. Искаш нещо по-обикновено ли? Тогава ще те взема в седем часа за вечеря.

— Дейвид! Съпругът ми е мъртъв едва от няколко седмици.

— Бившият ти съпруг — поправи я с леден глас той, — Не го поставяй помежду ни, Пилар. Няма да позволя това.

— За една нощ не могат да бъдат зачертани повече от тридесет години съвместен живот, без значение обстоятелствата.

Дейвид я хвана за раменете и я повдигна от земята, преди тя да осъзнае колко е сърдит.

— Тони Авано повече не ти е скривалище, Пилар! Разбери го! И се опитай да се справиш с това! Както и с мен!

Целуна я отново, дълго и горещо, и я пусна.

— В седем часа — повтори и излезе под дъжда.

Нямаше да позволи на онзи мръсник да обърка живота му, нито този на Пилар; пък дори и от гроба, реши Дейвид. Крачките му бяха решителни, раменете изправени, а под повърхността клокочеше ярост.

Нямаше да позволи това. Трябваше да проведе с нея един откровен и пряк разговор и да изясни всички тайни и съмнения, скрити някъде в сенките зад светлото. При това много скоро.

Тъй като гледаше в краката си, а Софи тичаше под дъжда също без да гледа, двамата едва не се сблъскаха на алеята.

— Опа! — извика тя и притисна с ръка шапката, която бе сложила на главата си, за да се предпази от дъжда. — Мислех, че си се прибрал у вас.

— Имах да свърша нещо преди това. Току-що се опитах да прелъстя майка ти в оранжерията. Това представлява ли проблем за теб?

— Моля?

— Нали ме чу? Майка ти много ми харесва и аз току-що ѝ го показах. И смятам да повторя опита си още веднъж, при това колкото е възможно по-скоро. Това представлява ли проблем за теб?

— Ааа...

— Без бързи откази и без мъгляви увъртания, моля.

Дори през мъглата на изненадата и шока, тя успя да види колко е ядосан и объркан. Затова отговори.

— Не, извинявай. Ще помисля.

— Добре. Когато си готова с отговора, моля да ми оставиш съобщение.

Той се отдалечи, а Софи се загледа в гърба му, почти можеше да види парата, която се надигаше от него. Разкъсвана между неочакваната изненада и загрижеността, тя прихлупи шапката си с ръка и затича към оранжерията.

Когато влетя вътре, Пилар седеше и гледаше с празен поглед пред себе си. Саксиите бяха изпадали по масата и на земята, където

се търкаляха сред няколко разсада.

Това подсказа на Софи какво точно се е случило и къде.

— Мамо?

Пилар подскочи като ужилена и бързо грабна градинарските си ръкавици.

— Да?

Софи се упъти бавно към нея. Бузите на майка ѝ горяха, косата ѝ бе разрошена, току-що галена от мъжки ръце.

— Видях Дейвид.

Пилар изпусна ръкавиците от ръцете си, защото пръстите ѝ станаха непослушни.

— О? И какво?

— Каза ми, че се е опитал да те прелъсти.

— Той какво? — Това, което се надигна в гърлото на Пилар, вече не беше паника, а ужас.

— А от външния ти вид започвам да си мисля, че наистина го е направил, и то доста успешно.

— Това беше просто... — Останала без сили, Пилар свали престилката си, но изобщо не можеше да се сети къде да я остави. — Ние имяхме малко недоразумение и това го ядоса. Не си струва да говорим за това.

— Мамо! — Софи взе внимателно ръкавиците, сетне престилката от ръцете на майка си и ги сложи встрани. — Имаш ли някакви чувства към Дейвид?

— Господи, Софи, що за въпрос!

„Да, Пилар, въпрос, на който ти все още сама не си си отговорила“ — помисли си тя.

— Добре, да опитаме по друг начин. Той харесва ли ти?

— Дейвид е много привлекателен мъж.

— Съгласна съм.

— Ние не сме... Това е... Аз съм... — Е, поне трябваше да каже онова, което мислеше, реши Пилар и сложи ръце на пейката. — Аз съм много стара за него.

— Не ставай смешна. Ти си красива жена и си в разцвета на годините си. Защо да нямаш любовен роман?

— Защото не искам никакъв любовен роман!

— Тогава секс?

— Софи!!!

— Мамо!!! — отговори Софи със същия ужасен тон, след което обви ръце около раменете на майка си. — Дойдох тук, защото се страхувах, че съм наранила чувствата ти и си разстроена. Вместо това те намирам развълнувана, зачервена и разрошена след нещо, което приемам, че е било страхотно от страна на нашия нов и много секси шеф на производството. Та това е просто чудесно!

— Не е чудесно и не бива да се случва отново. Софи, бях омъжена почти три десетилетия. Просто не мога току-така да взема и да скоча в обятията на някой друг мъж, и то точно в този момент от живота ми.

— Татко го няма вече, мамо. — Софи притисна още по-силно майка си към себе си, но гласът ѝ изтъня. — И на мен ми е трудно да го приема. Трудно ми е да живея с онова, което се случи, да приема да бъда отхвърлена и да не мога да му кажа дори сбогом. Много ми е тежко, макар да знам, че той не ме обичаше.

— О, Софи, обичаше те!

— Не, мамо. — Тя се отдръпна. — Не и по начина, по който исках, нуждаех се от него и го търсех. Той не беше тук. Не и за мен. Нито за теб. Това изобщо не му беше дом. Ние не бяхме неговото семейство. Сега имаш възможността да се порадваш на някой, който ще ти обръща внимание.

— Момиченцето ми. — Пилар посегна да погали дъщеря си по бузата.

— Искам го заради теб. И ще бъда много тъжна и сърдита, ако отхвърлиш този шанс заради нещо, което никога не е съществувало в действителност. Обичам те, мамо. Искам да си щастлива.

— Знам. — Пилар целуна Софи по бузата. — Знам това... Но ми трябва време. И всъщност проблемът не е в баща ти, Нито в онова, което се случи с него, сара. Проблемът е в мен. Защото не знам какво ще бъде с някой друг и изобщо дали искам да бъда с някой друг.

— Как би могла да знаеш, ако не опиташ? Ти го харесваш, нали?

— Да, разбира се. — „Харесвам ли го?“ — запита се Пилар. Ако една жена само харесва някого, тя едва ли ще се търкаля полугола сред счупени саксии, тор и пръст за цветя. — Той е много хубав мъж — довърши. — И добър баща.

— И те привлича. Има страхотни бедра, между другото.

— Софи! Какви, са тези приказки?

— Ако ми кажеш, че не си ги забелязала, ще трябва да наруша добрия тон и десетте Божии заповеди и да обявя, че майка ми е лъжкиня. И освен това има такава чаровна усмивка!

— Има много добри очи — промърмори Пилар, като че на себе си, което накара дъщеря ѝ да се усмихне.

— Да така е. Ще излезеш ли с него?

Пилар се престори на много заета да събира разпилените саксии.

— Не знам.

— Хайде де! Излез! Опитай поне веднъж. Виж как ще се чувстваш. И вземи един от презервативите, които съм оставила в моето нощно шкафче.

— Софи! За Бога!

— А, да, добре, че се сетих, да не вземеш наистина само един. — Софи прегърна Пилар през кръста и се разкикоти. — Вземи поне два.

12.

Мади наблюдаваше изпитателно баща си, докато той се мъчеше да завърже вратовръзката си. Обикновено тази вратовръзка носеше на първите си срещи с жени. Сива с морскосини ивици. Наистина той най-официално бе обявил, че отива на вечеря с госпожа Джиамбели, така че тя и Тео да си мислят, че всъщност срещата е по работа. Да, но вратовръзката говореше за нещо съвсем друго.

Мади трябваше да помисли върху това. Както и върху собствените си чувства по този въпрос.

Но в момента се забавляваше, докато закопчаваше копчетата на баща си и, естествено, спореше.

— Тате, това е символ на самоизява.

— Но твърде нехигиеничен.

— Всъщност е древна традиция.

— Може да е древен обичай на индианците или на конгоанските негри, но не и на семейство Кътър. Няма да си пробиваш носа, Мади. Толкова по въпроса!

Тя въздъхна и се нацупи. Всъщност нямаше никакво желание да пробива носа си, но искаше трета дупка за; обеща на ухото. Затова беше избрала тази стратегия — да настоява за носа, та дано поне постигне дупката на ухото, Дори смяташе, че ако знаеше стратегията й, баща й би оценил хода като много добър.

— Тялото си е мое, нали?

— Не и докато, не станеш на осемнадесет години. До този прекрасен ден аз отговарям за него и то е мое. Върви да се заяждаш с брат си.

— Не мога, Не му говоря.

Мади се плъосна по гръб върху леглото на баща си и вдигна крака към тавана. Те естествено бяха обути в неизменните черни обувки с дебели подметки, но черното напоследък започваше да й омръзва.

— Може ли тогава да си направя татуировка?

— Да, да, как ли пък не! През уикенда ще отидем и тримата да си направим по една, — Той се обърна. — Как изглеждам?

Мади извърна глава и го огледа. — Средна работа.

— Ти си моралната ми подкрепа, Мади. Какво бих правил без теб.

— Ако имам шестица на класното, ще ми позволиш ли да си пробия носа?

— Ако Тео има шестица по нещо, може да помисля дали да му позволя да си пробие носа.

Тъй като репликите и на двамата бяха в пълно противоречие, тя се разсмя.

— Хайде, моля те бе, тате!

— Излизай. — Той я вдигна от леглото, хвана я през кръста и я понесе с една ръка към вратата, докато краката ѝ се тътрузеха по пода.

Това беше техен стар навик, откакто бе съвсем мъничка, който винаги я разсмиваше и я изпълваше с щастие.

— Щом не може носа, тогава нека да си пробия още една дупка на ухото. За съвсем мъничка обичка.

— Ти изглежда на всяка цена си решила да надупчиш тялото си като лейка. Щом е така, ще трябва да помисля. — Дейвид спря пред вратата на Тео и почука със свободната си ръка.

— Махай се оттук, влечуго!

Дейвид погледна дъщеря си.

— Предполагам, че това беше за теб.

Отвори вратата и видя сина си, излегнат на леглото с телефонна слушалка, притисната към ухото. При тази гледка изпита смесени чувства. Раздразнение, че момчето не си учи уроците, и приятно облекчение, че вече е успял да си намери нови приятели в училище.

— Ще ти се обадя след малко — промърмори Тео и затвори телефона. — Точно си почивах — оправда се той.

— Да бе, да, вече цял месец си почиваш — обади се заядливо Мади.

— Има достатъчно храна за вечеря. Оставил съм ви номера на ресторанта до телефона, можете да използвате и мобилния ми телефон. Но, моля ви, не го правете без нужда. Не искам побоища, голи непознати, нито алкохол. Довършете си домашните. Докато не ги

направите, никакви телефонни разговори или телевизия. И да не подпалите къщата. Забравих ли нещо?

— Да не повръщаме по килима.

— Правилно. Ако ще повръщате, правете го на плочките.

Той целуна дъщеря си по главата и я пусна на пода.

— Ще се прибера към полунощ.

— Татко, трябва ми автомобил.

— Ъхъ. А на мен ми трябва вила в Южна Франция.

— Ще помисля. В единадесет искам да сте легнали — добави Дейвид и се обърна.

— На мен наистина ми трябва кола — извика Тео след него и изруга през зъби, като чу стъпките на баща си да се отдалечават. — Човек може да полудее тук без кола. Сякаш сме на края на света, а не на половин час от Сан Франциско!

Мади поклати глава.

— Голям си малоумник, Тео!

— А ти си грозна като вещица!

— Никога няма да получиш кола, ако се заяждаш с него. Ако ти помогна да я получиш, ще ме закараш ли до града дванадесет пъти, без да се пазариш?

— И как ще ми помогнеш ти, малко кречетало? — попита Тео, но тонът му омекна — беше готов да преговаря. Знаеше, че сестра му почти винаги успява да получи онова, което иска.

Тя се завъртя из стаята.

— Първо сделката. После ще обсъдим как.

Тереза не поддържаше мнението, че родителите в определен момент трябва да престанат да се интересуват от живота на децата си и да наблюдават техните действия, без да се месят. В края на краищата нима една майка, независимо на колко години е детето ѝ, може да стои спокойно на брега, докато то се дави? Това беше нейната теза.

Майчинството, според нея, не свършваше със зрелостта на детето. То нямаше край. Независимо дали детето харесва или не това.

Фактът, че Пилар беше зряла жена със собствена голяма дъщеря, не спря Тереза да отиде в стаята ѝ. Нито пък ѝ попречи да изкаже

мнението си, докато наблюдаваше как Пилар се облича, за да излезе. На вечеря с Дейвид Кътър.

— Хората ще започнат да говорят.

Пилар спокойно слагаше обичите си. Всяка стъпка от процеса на обличане беше разтеглена до максимум. Тя нарочно се бавеше, сякаш събираше кураж.

— Отивам само на вечеря, мамо. — *С мъж. С един привлекателен мъж, който съвсем ясно ѝ бе дал да разбере, че я желае и иска да спи с нея. Господи!*

— Това ще им даде достатъчно материал, за да клюкарстват.

Пилар взе перлите си. Дали не бяха прекалено официални? Или може би старомодни?

— Това притеснява ли те, мамо?

— А теб?

— Че защо да ме притеснява? Не правя нищо ненормално, нито непозволено. Освен това хората не се интересуват особено от мен. — С пръсти, които не я слушаха, тя започна да се бори със закопчалката на гердана.

— Ти си Джиамбели. — Тереза прекоси стаята, взе огърлицата от ръцете ѝ и я закопча. — И това е достатъчно. Нима си мислиш, че понеже предпочете да гледаш къщата и дъщеря си, не представляваш интерес за обществото?

— Ти създаде този дом, отгледа дъщеря си и управляваш империя. В сравнение с теб аз се провалих тотално. И това стана съвсем ясно днес.

— Не ставай глупачка!

— Нима не е вярно, мамо? — тя се обърна рязко към Тереза. — Само преди два месеца ти ме набута в бизнеса, без да ме попиташ дали искам и без да ми дадеш време да ти докажа, че нямам талант за това.

— И го направих много късно. Не биваше да чакам толкова. Ако не бях те набутала, ти пак нямаше да докажеш нищо. Преди години дойдох тук с определена цел. Исках да ръководя „Джиамбели“ и да направя най-добрата фирма за вино в света. Исках да се ожения и да имам деца, да ги отгледам здрави и щастливи. — Автоматично тя започна да преподрежда шишенцата и кутийките върху тоалетката на Пилар. — И един ден да оставя всичко в техните ръце. Мечтата ми за много деца не се сбъдна. Съжалявам за това, но не съжалявам, че ти

беше мое дете. Ти може би тъгуваш, че мечтите ти за щастлив брак и много деца също не се сбъднаха. Но не съжаляваш, че Софи е твоя дъщеря, нали?

— Разбира се, че не.

— Мислиш си, че съм разочарована от теб. — Очите на Тереза срещнаха очите на Пилар в огледалото. Бяха съвсем спокойни. — И наистина бях. От това, че позволи на един мъж да се разпорежда с живота ти, да те стъпче и унизи. Не заслужаваше това. Но не направи нищо, за да промениш нещата.

— Аз го обичах. Това вероятно беше грешка, но човек не може да диктува на сърцето си.

— Така ли мислиш? — попита Тереза. — Във всеки случай нищо, което ти казвах, не можеше да ти повлияе. И като гледам сега назад, виждам къде сгрехих — че ти позволих да се носиш по течението. Но всичко вече приключи, а все още си достатъчно млада, за да си поставиш нови цели. Искам да не се отказваш от наследството си и да станеш част от онова, което ти принадлежи. Настоявам да го сториш.

— Майчице, дори ти не можеш да направиш от мен бизнесдама.

— Тогава стани нещо друго — сви рамене Тереза. — Престани да мислиш за себе си като за отражение на онова, което един мъж вижда в теб. Бъди себе си! Попитах те дали се притесняваш, че хората ще започнат да говорят, Надявах се да ми отговориш: *„Да вървят по дяволите! Нека си говорят.“* Време е да ги накараш да заговорят за теб.

Изненадана от обратата на разговора, Пилар поклати глава.

— Говориш точно като Софи.

— Тогава ме чуй. Ако харесваш Дейвид Кътър, дори и само за момента, вземи го. Жена, която само седи и чака, обикновено остава с празни ръце.

— Отивам само на вечеря, мамо — започна Пилар, но млъкна, защото на вратата се появи Мария.

— Господин Кътър е долу.

— Благодаря, Мария. Кажи му, че Пилар веднага ще слезе. — Тереза отново се обърна към дъщеря си и се развесели, като видя паниката, която се мярна в очите ѝ. Имаше същия израз на лицето си, когато бе на шестнадесет години и някой младеж те чакаше в

приемната. Приятно ми е да го видя отново. — Тя се наведе и я целуна. — Приятна вечер.

Пилар остана сама и се опита да се успокои. Не беше на шестнадесет години и отиваше само на вечеря, напомни си тя. Щеше да бъде просто, цивилизовано и най-вероятно много приятно. Това беше всичко.

Излезе от стаята си и понеже беше нервна, отвори чантата си на най-горното стъпало, за да провери дали не е забравила нещо. И премига от изненада, когато видя две опаковки презервативи.

Софи, помисли си, като затвори бързо чантичката. Мили Боже! Смехът, който се изтръгна от гърдите ѝ, беше младежки и безгрижен, Почувства истинска лекота, беше свободна.

И се отправи към мъжа, който я очакваше. Какво ли щеше да се случи след това?

Беше си среща. Нямаше друга дума за това, съгласи се тайно в себе си. Нищо друго не можеше да причини тази нервност, нито така да изостри сетивата ѝ, че да се опияни от прекрасния залез. Бяха минали десетилетия, откакто не бе ходила на среща, но спомените от младостта все още бяха живи.

Отдавна не бе седяла на маса със свещи срещу мъж, с когото да си говори. Нещо повече, този мъж я слушаше с интерес, обръщаше ѝ внимание. Виждаше как устните му се извиват в усмивка, когато изричаше нещо забавно. Да си спомни всичко това, да го изпита отново, беше като да ѝ предложат чаша студена вода в лятната жегата.

Не, нямаше намерение да позволи нещо повече освен приятелство. Но всеки път, когато се сетеше какво бе пъхнала дъщеря ѝ в чантата, дланите ѝ се изпотяха.

Всъщност едно приятелство с привлекателен и интересен мъж би било много приятно нещо.

— Пилар! Чудесно е, че те виждам!

Пилар позна облака от парфюм и гласа преди да вдигне глава.

— Сюзан? И аз се радвам да те видя. — Беше успяла да придаде любезно изражение на лицето си. — Запознай се с Дейвид Кътър.

— Не ставайте, моля ви. — Сюзън, блестящо руса и току-що възстановена след поредната операция за премахване на бръчките, подаде ръка на Дейвид. — Бях се запътила към моята маса, след като напудрих носа си, и кого да видя — теб! Невероятно! Чарли и аз сме

тук с едни негови клиенти. Ужасна скука, просто да полудееш! — изрече тя с намигване. — Току-що говорихме с Лора да се видим някой ден. Толкова време мина! Радвам се, че те видях отново скъпа, при това изглеждаш чудесно. Знам какъв ужасен удар беше за тебе. Всъщност за всички ни.

— Да. — Пилар долови лекото ужилване, което помрачи удоволствието от вечерта. — Благодаря ти за съболезнованията.

— Бих искала да мога да направя нещо повече за теб. Е, хайде да не говорим за тъжни неща. — Тя Стисна леко ръката на Пилар, докато оглеждаше Дейвид. — Надявам се, че майка ти е добре.

— Много добре, благодаря.

— Трябва да вървя. Не мога да оставя бедния Чарли да се мъчи сам с тези досадници. Приятно ми беше, господин Кътър. Пилар, ще ти се обадя следващата седмица. Можем да обядваме заедно.

— Разчитам на теб — отвърна Пилар и вдигна виното си, докато Сюзън се отдалечаваше. — Извинявай. Долината не е по-голяма от едно малко градче, където всички се познават. Трудно можеш да отидеш някъде и никой да не те забележи.

— Защо ми се извиняваш?

— Стана ми неудобно. — Тя остави виното и плъзна пръсти по столчето на чашата. — И както каза майка ми, сега ще тръгнат приказки.

— Наистина ли? — Той взе ръката ѝ. — Тогава, нека да им дадем повод да приказват. — Дейвид вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. — Харесва ми тази Сюзан — каза той, докато Пилар го гледаше изненадано. — Тя ми даде стимул да направя това. Какво мислиш, че ще раз каже утре на Лора, когато и се обади?

— Мога само да гадая. Дейвид? — По ръката ѝ преминаха тръпки! Дори когато издърпа неговата, кожата и продължи да пламти. — Аз не търся... нищо.

— Работата е, че и аз също. Докато не те видях. — Той се наведе свойски напред — Хайде да направим нещо греховно..

Кръвта се качи в главата и.

— Какво?

— Ами... — Гласът му се снижи и премина в шепот — да си поръчаме десерт.

Напрежението, което бе затаила в гърдите си, се превърна във весел смях.

— Чудесно!

Беше наистина чудесно. Да карат към дома през нощта под студените звезди и призрачната бяла луна. Музиката от радиото свиреше тихо, докато те си говореха за книгата, която и двамата бяха чели напоследък. По-късно Пилар щеше да си спомни колко странно бе да бе да се чувства едновременно отпусната и възбудена.

Въздъхна, когато зърна светлините на Вила Джиамбели..Ето я и къщата. Колко жалко! Беше излязла за вечеря почти тресяща се от нерви и напрежение, а ето че сега съжаляваше, че не може да остане по-дълго.

— Децата все още са будни — рече Дейвид, Видя, че къщата за гости е осветена като коледна елха. — Ще ги убия.

— Да, забелязах какъв ужасен и груб баща си. И колко много децата ги е страх от теб.

Той я погледна развеселено.

— Няма да се разсърдя, ако ги видя да треперят поне мъничко от мен.

— Боя се, че вече си закъснял. Но бъди горд, че си отгледал и възпитал две щастливи и умни деца.

— Все още работя по въпроса. — Той почука с пръсти по волана. — Тео имаше известни неприятности в Ню Йорк. Дребни кражби в магазините, проникване в чужди къщи. Успехът му в училище, който никога не е бил кой знае колко висок, съвсем закъса.

— Съжалявам, Дейвид. Пубертетът е труден период. Още по-трудно е, когато има само един родител. Мога да ти разкажа няколко истории за Софи, от които да ти настръхнат косите. Синът ти е чудесно момче. Мисля, че поведението му е напълно нормално.

— Поведението му всъщност доста ме стресна. Давах им прекалено много свобода. Защото така беше по-лесно, Нямах достатъчно време за тях през деня, нито пък ми оставаше достатъчно енергия вечер. Беше ми по-трудно е Мади, отколкото с Тео, когато майка им ни напусна, така че на нея обръщах повече внимание, отколкото на него.

— Това са вторичните угризения на съвестта — рече Пилар. — Знам всичко за тях.

— Аз бях изпаднал направо в еретични. Между другото, това е една от причините да купя микробус и да прекося цялата страна, вместо да взема самолет. Нищо не сплотява по-добре семейството от едно пътуване от три хиляди мили, затворени в един автомобил.

— Много храбро от твоя страна.

— Искаш да кажеш безразсъдно? — Той зави по алеята. — Аз бях главният дегустатор на кашите, които забъркваше Мадри. Беше ужасно.

Пилар се разкикоти.

— Нали ще ни съобщиш, ако се появи конкурент. — Тя посегна да отпори вратата, но той прехвърли ръка през рамото ѝ и я спря.

— Остави. Нека да завършим вечерта както трябва.

Нервите ѝ се опънаха. Какво точно имаше предвид Дейвид, питаше се Пилар, докато той излезе и заобиколи микробуса. Трябваше ли да го покани в къщата? Със сигурност, не.

Можеше да му позволи само да я изпрати до вратата. Щяха да си кажат лека нощ, може би щяха да се целунат, съвсем безобидно. Като приятели, напомни си Пилар и излезе от колата.

— Благодаря. Беше чудесна вечеря и чудесна вечер.

— За мен също. — Дейвид взе ръката ѝ и не се изненада, когато установи, че е ледена. Беше забелязал как в очите ѝ отново се връщат безпокойството и напрегнатостта, както когато отвори вратата. Но реши да не им обръща никакво внимание. Нямаше намерение да се разстройва от факта, че изнервя една жена.

— Искам да те видя пак, Пилар.

— О, разбира се, добре. Ние се виждаме всеки ден...

— Не във фирмата — прекъсна я той и я обърна към себе си, като спря на верандата. — И не по работа. Насаме. — Притегли я по-близо към себе си. — И поради съвсем лични причини.

— Дейвид...

Но устните му намериха нейните и не ѝ позволиха да продължи. Този път беше нежен. Целувката му не бе безцеремонна, настойчива, нетърпяща възражение. Напротив, събуждаше всички заспали чувства и желания. Беше като бавна и приятна топлина, която се разливаше в нея и нежно развързваше всички стегнати възли на напрежението. Пилар имаше усещането, че дори костите и се размекват като восък.

Когато той се отдръпна, бе останала съвсем без сили. Пръстите му погалиха лицето ѝ и се плъзнаха по шията.

— Ще ти се обадя.

Тя кимна и посегна към вратата зад гърба си.

— Лека нощ, Дейвид.

Влезе вътре и затвори зад себе си. *„Сигурно изглеждам като глупава ученичка — помисли си Пилар, танцувайки по стълбите към стаята си. — Е, и какво от това?“*

Пещерите винаги караха Софи да мисли за контрабандисти. За пирати и разбойници. За златни съкровища.

Тези големи, ехтящи пространства, пълни с редици от огромни бъчви, в които отлежаваше виното. Много обичаше да прекарва времето си тук и още, когато беше малко дете, един от майсторите винари ѝ бе позволил да сяда на малка масичка и да опитва по една малка чашка от виното от всяка бъчва.

Съвсем млада се бе научила да прави разликата. Да определя цвета, аромата върху небцето, мириса. Да отличава първокласното вино от обикновеното, Да хваща разликите, характеристиките, букета, които отличаваха едно вино от друго.

Ако не понасяше посредствеността, какво лошо имаше в това? Софи търсеше, изискваше ѝ държеше на качеството, защото беше научена да не приема нищо лошокачествено.

В момента обаче тя не мислеше за виното, въпреки че чашите бяха подредени и напълнени за дегустация. Мислеше за мъжете.

Винаги ги бе изследвала, също както и вината. Имаше си мярка за пресяване, скала за оценка. Можеше да различи кой ще остави горчив привкус и кой — приятно чувство след себе си.

Тази беше причината досега да няма сериозна и дълготрайна връзка с някой мъж. Нито един от онези, които бе опитвала, не притежаваше точния вкус. Букета, който щеше да я задоволи и да я накара никога да не смени марката вино.

Абсолютно убедена в способността си да направи правилния избор и във възможностите си да се наслаждава на опитите, тя не бе така сигурна какви са уменията на майка ѝ в тази област.

— Това е третата им среща за последните две седмици.

— Ммм. — Тайлър вдигна чаша с кларет към светлината на огъня и разгледа цвета му. Той, както дядо му и Ла Синьора, се придържаше към старите, традиционни методи. Прецени виното по цвят и бистрота и отбеляза в бележника си.

— Майка ми и Дейвид — повтори Софи и за да привлече вниманието му, го бутна лекичко по ръката.

— Какво за тях?

— Тази вечер отново излязоха заедно. За трети път през последните две седмици.

— И аз какво общо имам с тази работа?

Тя въздъхна.

— Знаеш, че е много чувствителна и уязвима. Не мога да кажа, че не го харесвам, защото ми допада. А и всъщност дори я окуражих в самото начало, когато той прояви интерес към нея, я тя се дърпаше. Но си мислех, че това е само временно и ще и помогне да забрави за татко.

— Софи, може да ти прозвучи странно, но в момента аз работя и не искам да говоря за личните проблеми на майка ти.

Той разклати леко виното, пхна носа си в чашата и го помириша. Концентрацията му беше пълна.

— Те все още не са спали заедно.

При тези думи Тайлър трепна и загуби усещането за букета на виното.

— По дяволите!

— Ако бяха спали, нямаше да се притеснявам. Щеше да означава, че всичко е наред. Че става дума само за физическо привличане, а не за нещо повече. Сега започвам да си мисля, че е по-сериозно. А какво всъщност знаем ние за Дейвид Кътър? Нищо повече от професионалната му биография. Той може да е женкар или авантюрист, или пък използвач. Като се замисля, всъщност се сещам, че започна да ухажва майка ми веднага след като баща ми...

Тайлър помириша отново виното и си отбеляза номера му.

— Искаш да кажеш, че майка ти не го е привлякла с качествата си на жена.

— Глупости! Не съм казала такова нещо! — Ядосана, Софи взе една чаша мерло и го вдигна към светлината. — Тя е красива, интелигентна, чаровна, изобщо всичко, което един мъж може да пожелае.

Но не и каквато баща ѝ бе искал, помисли си тъжно Софи. Недоволна от мисълта и от виното, тя отбеляза, че е малко мътно.

— Нямаше да се тревожа, ако говореше с мен. Но единственото, което казва, е, че на двамата им е много приятно заедно.

— Така ли?

— О, я стига! — Софи помириша своята чаша, отбеляза мнението си, сетне докосна виното с език, за да усети сладостта му, остави глътката в долната част на устната си кухина, премести я встрани и назад, за да прецени киселинността и таниновото съдържание.

Отново превъртя виното из устата си, позволявайки на всички елементи да се смесят, и го изплю в голямата чаша.

— Все още не е достатъчно, трябва да отлежи.

Тайлър дегустира виното от своята чаша и се съгласи с нея.

— Ще го оставим още малко. Много неща се превръщат в онова, което трябва, ако ги оставиш да отлежат още малко.

— Това какво, философията ти за живота ли е?

— Ти какво искаш? Мнението ми или просто някой който да се съгласява с теб?

— Предполагам, че ако искам и двете, ще бъде прекалено много.

— Правилно. — Тайлър взе друга чаша и я вдигна към светлината. Но гледаше към Софи, а не към виното. Просто не можеше да не я гледа. Стояха двамата тук, в хладната влажна пещера, огънят гореше, миришеше, на дим, на дърва и пръст, сенките им танцуваха по стените.

Някои хора биха казали, че е романтично. Той обаче правеше всичко възможно да не допусне тази мисъл. Както се опитваше да прави всичко възможно, за да не възприема Софи като жена. Тя му беше делови партньор в най-добрия случай. Партньор, без който не можеше.

И сега се тревожеше. Имаше си грижи. Вероятно, мислеше си Тайлър, тя се тревожеше напразно или просто си пъхаше хубавото носле където не му беше мястото. Но ако Тайлър знаеше със сигурност нещо за Софи, то бе, че тя обичаше много своята майка.

— Бившата му жена офейкала и му оставила децата.

— Офейкала? — Софи вдигна очи от виното, което държеше.

— Ами да, решила, че светът е прекалено голям и красив, за да го изследва с две досадни деца и съпруг отгоре на всичко. И ги

напуснала.

— Откъде знаеш?

— Мади ми каза. — Почувства леко угризение, че издава неща, които са му били споделени. Момичето не разказа много за семейството си, но и малкото беше достатъчно, за да придобие представа за случилото се. — Тя не ми се оплака, нито говори много, само откъслечни работи. Но разбрах, че майка им не поддържа никакъв контакт с тях и че Кътър се грижи сам за всичко. Тео е имал проблеми в Ню Йорк и баща му решил да сменят климата, за да го отдалечи от града.

— Значи е добър баща. — Софи знаеше много добре какво значи да бъдеш изоставен от родителя си. — Но това не значи, че е добър за майка ми.

— Това тя ще си го реши сама, нали? Ти във всеки мъж, когото видиш, търсиш дефекти и винаги ги намираш.

— Не е вярно!

— Напротив, абсолютно вярно е.

— Е, при теб изобщо не се наложи да търся дълго — заяде се Софи. — Твоите дефекти са прекалено очевидни и явни.

— Кое то си е чист късмет и за двама ни.

— Е, това е точно твойт маниер на живот. На тебе ти е по-лесно да се скриеш в лозето, вместо да поддържаш някакви човешки отношения.

— За какво говорим всъщност, за моя сексуален живот ли? Сигурно съм пропуснал да направя стъпката.

— Ти изобщо не си имал намерение.

— Е, да, какво съм в сравнение с теб. — Той остави чашата, за да си отбележи нещо в бележника. — И така, ти вървиш през мъжете като нож, който реже сирене. Един дълъг, бавен и прецизен срез, отхапване, предъвкване, отхвърляне. Правиш грешка, като мислиш, че можеш да наложиш своите стандарти на Пилар.

— Разбирам. — В сърцето ѝ се промъкна болка, която накара гласа ѝ да звучи малко евтино, долнокачествено. Като гласа на баща ѝ. За да го нарани на свой ред, тя приближи към Тайлър. — Но през теб не съм минала все още, нали, Тай? Не съм направила дори първото срязване. Защото ти се страхуваш да опиташ с жена, която мисли за секса по същия начин като мъжете.

— Не искам да опитвам с жена, която мисли каквото и да е като мъж. Аз съм доста старомоден в това отношение.

— Защо не разшириш малко кръгозора си? — Тя вдигна подканващо лице. — Опитай поне — подразни го.

— Не ми е интересно.

Все още държейки чашата в ръка, Софи вдигна ръце и ги обви около врата му, докато той вдигна своите, за да се освободи от нея.

— Кой от нас блъфира?

Очите ѝ бяха тъмни и горяха. Мирисът ѝ го опияни. Тя докосна с устните си неговите.

— Защо не опиташ с мен? — попита тихо Софи. Беше грешка и нямаше да бъде първата. Тай хвана бедрата ѝ и прокара ръце по тях.

Ароматът на тялото ѝ го подлудяваше. Това си беше истинско мъчение.

— Погледни ме! — нареди той и пое устните, които му се предлагаха.

Направи го така, както искаше. Дълбоко, продължително, до самозабрава. Остави вкуса ѝ да проникне в него, както правеше с първокачественото вино, да проникне бавно и с неописуемо удоволствие в тялото му.

Устните му я изсмукваха и преобръщаха всичко в нея. Вълнуваха я повече, отколкото бе очаквала.

Докато я целуваше, той не откъсваше очи от нея. Докато си играеше с езика и устните ѝ, я гледаше внимателно и с търпението на леопард. Дори само това беше достатъчно да я разтрепери цялата.

Той прекара ръце по бедрата ѝ, тръгна нагоре и докосна леко гърдите ѝ. След което се отдръпна.

— Ти ме измъчваш, Софи. Това не ми харесва. — Взе бутилката с вода, която използваша, за да прочистят небцето си.

— Винарят също така е и малко учен — продума Софи и си пое въздух. Стори ѝ се, че е плътен и тежък, толкова гъст, че не можеше да диша. — Сигурно си чувал, че при производството на вино протичат химически реакции.

Тайлър се обърна и ѝ подаде бутилката с вода.

— Да. И добрият винар винаги изчаква да му дойде времето, защото някои химически реакции може да направят от виното оцет.

Това леко я бодна.

— Не можеш ли просто да признаеш, че ме желаеш!

— Мога. Искам те толкова много, че понякога не мога да дишам, когато си наблизко. — Както сега например, помисли си Тайлър, когато вкусът на устните ѝ все още беше жив върху неговите. — Но когато те вкарам в леглото си, искам да ме гледаш по същия начин, по който ме гледаш сега. Не желая да съм просто някой си, поредният мъж за теб. Искам да съм аз — и ти трябва да го знаеш.

По кожата ѝ пробягаха тръпки, като от студ. Софи трябваше да се сдържа, за да не обхване с ръце раменете си.

— Защо ми звучи като заплаха?

— Защото е. — Тайлър се отдалечи, взе следващата чаша с вино и продължи работата си.

13.

Инспектор Клермонт се бе задълбочил в делото „Авано“. Беше свършил доста работа и бе прекарал много вреще, за да сравнява данните, доказателствата, криминалните улики, медицинските доклади и експертизи. Можеше дори да цитира наизуст разпитите и заключенията. И сега, почти осем седмици след убийството, можеше да каже със съжаление, че не бяха стигнали доникъде. Бяха в задънена улица. Никакви заподозрени, никакви реални следи, никакви отговори.

Това го измъчваше като кост, заседнала в гърлото му.

Не вярваше в съществуването на идеалното престъпление, просто липсваха доказателства.

Какво беше пропуснал?

— Алекс? — Магуайър седна на крайчето на бюрото му. Вече бе облякла шлифера си, защото февруари в Сан Франциско винаги беше дъждовен. Най-малкият ѝ син имаше изпит по история на другия ден, съпругът ѝ беше настинал и носът му течеше, а за вечеря щяха да ядат сухия хляб от вчера. Вкъщи се нуждаеха от нея, но тя трябваше да бъде тук. — Хайде да си вървим.

— Винаги има нещо недоогледано, изгървани нишки — промърмори той.

— Така е, но не винаги можем да ги вържеш. Случаят „Авано“ остава открит и изглежда ще трябва да се примирим с това, докато не извадим късмет и нещо не падне от небето право в краката ни.

— Не обичам да разчитам на късмета.

— Е, аз пък живея заради него.

— Авано е използвал апартамента на дъщеря си за среща — започна Клермонт, без да обръща внимание на дълбоката въздишка на партньорката си. — Никой не го е видял кога е отишъл, никой не е чул изстрел, никой не е видял някой да влиза или да излиза.

— Било три часът през нощта. Съседите са спели, а поради естествения градски шум не са чули изстрела на двадесет и пет калибровия пистолет.

— Детска играчка. Женско оръжие.

— Без обиди, моля. — Магуайър потупа своя полицейски деветмилиметров пищов.

— Искан да кажа, че е подходящ за цивилни жени, нямах предвид теб — поправи се Клермонт с лека усмивка. — Вино и френско сирене, среднощна среща в празния апартамент. Очевидно се е измъкнал от новоизлюпената младоженка. Жертвата е обичала да кръшка. Мирише ми на жена. А може би това е разковничето. Може би е постановка. Направено е така, че да си помислим, че е била жена.

— Търсихме и мъже.

— Значи трябва да потърсим пак. Бившата госпожа Авано, ако се осланяме на думите на вдовицата Авано, е била забелязана напоследък в компанията на някой си Дейвид Кътър.

— Кое то значи, че вкусът и към мъжете се е подобрил.

— Останала е омъжена за този коцкар цели тридесет години. Защо?

— Виж какво ще ти кажа. Моят съпруг не ми кръшка и аз го обичам до полуда. Но понякога сама се чудя защо все още съм женена за него. Тя е католичка — довърши Магуайър с въздишка, вече знаейки със сигурност, че няма да се прибере скоро у дома. — Италианка, католичка и практична жена. Знаела е, че няма да получи лесно развод.

— Но се е съгласила, когато той го е поискал.

— Не се е противопоставила, което е съвсем различно нещо.

— Да. И като разведена католичка не би могла да се омъжи повторно за друг мъж, нали така? А може ли да се гушка с друг без одобрението на църквата?

— Какво намекваш, Алекс? Че го е убила, за да си разчисти пътя? Глупости! Според католиците убийството е по-голям грях от развода.

— Може да е наела някой да го направи вместо нея. Кътър е влязъл във фирмата, изместил е Авано. Това сигурно е причинило някакви търкания. Кътър харесва съпругата на Авано, която скоро ще се разведе..

— Проверихме Кътър отвсякъде. Алибито му е желязно.

— Може би, може би. А може би не е имал достатъчно добра причина да си цапа ръцете. Така, значи открихме, че Авано е имал финансови проблеми. Въпреки че съпругата му, пардон, вдовицата, може да е достойна за „Оскар“, бих казал, че смъртта му беше една

голяма и доста неприятна изненада за нея. Следователно, ако приемем, че Авано е държал в тайна своите финансови проблеми и не е бил от хората, които ще се откажат от филето от съомга и черния хайвер, към кого би се обърнал за помощ? Едва ли и към някой от своите приятели — продължи да разсъждава Клермонт. — Защото на следващия благотворителен бал не би посмял да си покаже носа дори. Остава да отиде при Джиамбели, където периодично се е връщал през годините. При бившата си жена, може би.

— И ако продължим твоя ход на мисли, след като тя се е съгласила. Кътър си го е изкарал на него. А ако не се е съгласила, Авано е станал гаден и Кътър пак си го е карал на него. Само че има голяма разлика между това да си го изкараш на някого и това да вкараш три куршума в тялото му.

Все пак, помисли си Магуайър, това беше нещо, за което можеше да се хванат и да поразчоплят малко.

— Имам предчувствието, че утре ще си говорим с Дейвид Кътър.

Дейвид делеше часовете на деня между офисите в Сан Франциско, офиса в дома му, винарките и лозята. С двете деца и неотложната работа, работният му ден продължаваше обикновено четиринадесет часа.

Но никога в живота си не беше се чувствал по щастлив. Когато работеше в „Льо Кьор“, прекарваше повечето от времето си зад бюрото. Пътуваше рядко само за да седне от другата страна на нечие друго бюро. Работеше в област, която го интересуваше, и си бе спечелил уважение в своите среди, както и добра заплата.

Но се отегчаваше до смърт. Сега; имаше възможност да превръща всеки ден в малко приключение. Беше бръкнал в такива области от винопроизводството, които преди му бяха познати само на теория или на хартия.

Дистрибуция, бутилиране, продажби, маркетинг. И над всичко това, гроздето. От лозето на масата.

При това какво грозде! За него беше върховно удоволствие да гледа лозята, обвити в мъглите на долината. Бяха нереални, приказни, тайнствено загърнати от светли, ни и сенки. А когато на зазоряване по клоните им блещукаше скреж или когато сребристата лунна светлина се сипеше върху тях през нощта, тогава сякаш ставаше някаква магия.

Вървеше между редовете, вдишвайки вълшебството на влажния въздух, и към него се протягаха като ръце пръчките на лозята, струваше му се, че живее в картина. Картина, която можеше да нарисува със собствената си четка. Облѣхваше го романтика, за чието съществуване беше забравил, заключен зад стоманата и стъклото на Ню Йорк Домашният му живот все още си беше пълна катастрофа. Тео всекидневно се бунтуваше срещу правилата. Според Дейвид момчето доста често сменяше позициите си.

Какъвто бащата, такъв и синът, мислеше си Дейвид Но не му беше особено приятно, когато се оказваше в центъра на бойното поле. Започна дори да се чуди защо него вият собствен баща, когато се бе сблъсквал със същата твърдоглава, начумерена, не аргументирана съпротива, просто не го бе заключил на тавана, докато не навърши двадесет и една години.

Мади също не беше по-лесна. Като че ли се отказа да си дупчи носа и да си слага халка. Сега обаче водеща кампания да нашари косата си на кичури. Дейвид просто не можеше да разбере как едно разумно момиче може да иска да прави подобни странни и направо противоестествени неща с тялото си.

Чудеше се как да разбере какво мисли и чувства едно четиринадесетгодишно девойче. Пък и не беше съвсем сигурен, че непременно го иска.

Добре поне, че се бяха установили някъде. Бяха си намерили приятели. Изобщо бяха влезли в нов ритъм.

Дейвид смяташе за странно обстоятелството, че никое от децата не коментира връзката му с Пилар. Обикновено и двамата го дразнеха безмилостно, когато се срещаше с жени. Може би смятаха излизанията им за бизнес.

Изведнѣж осъзна, че си мечтае. Седи си на бюрото и си мечтае посред бял ден. Нещо, което често му се случваше напоследък, когато мислите му се отплесваха по Пилар. Затова тръсна глава и се размърда на стола си. Точно сега не му беше времето да се разсейва. След двадесет минути имаше среща с шефовете на отдели и трябваше да прегледа бележките си.

Тъй като времето и без това беше кратко, не му стана никак приятно, когато в стаята му се появиха инспектор Клермонт и неговата партньорка.

— Добър ден. С какво мога да ви бъда полезен?

— Ще ви отнемем само няколко минути — каза Клермонт, докато Магуайър оглеждаше офиса и накрая се спря пред картата на земното кълбо, окачена на стената.

— Наистина мога да ви отделя само няколко минути. Седнете, моля.

Големи, удобни, кожени кресла, отбеляза Магуайър. Голям и елегантен ъглов офис с прекрасен изглед към Сан Франциско, който се откриваше през широките прозорци. Съвършен за книжен плъх и в същото време напълно мъжкарски с огромното махагоново бюро и интериор във виненочервено и бежово. Тя се зачуди дали офиса е бил проектиран за мъж или за жена.

— Предполагам, че посещението ви е свързано с Антъни Авано — започна Дейвид. — Има ли някакъв напредък в разследването?

— Случаят все още не е приключен, господин Кътър. Какво ще ни кажете за отношенията си с господин Авано?

— Нямах такива, детектив Клермонт — отговори Дейвид и това си беше самата истина.

— И двамата сте били изпълнителни директори на фирмата и сте работели главно извън тази сграда.

— Съвсем за кратко. Аз започнах работа за „Джиамбели“ около две седмици преди Авано да бъде убит.

— За две седмици сте могли все пак да си съставите впечатление — намеси се Магуайър. — Имали сте срещи, водили сте разговори, дискутирали сте работата.

— Така си мислите вие. Ние фактически не успяхме да се срещнем, нито веднъж. Имахме само един разговор, на коледното тържество вечерта преди неговото убийство. Това беше единственият път, когато се срещнах с него лице в лице. Но и тогава не говорихме за бизнес.

Без да обръща внимание на изражението му, Клермонт си записа.

— Защо не сте се срещали?

— Вероятно поради разминавания в програмата. — Тонът на Дейвид беше равен и безизразен.

— Вашата или неговата?

Дейвид се облегна. Не се тревожеше особено за насоката, в която вървеше разговора, нито за недомлъвките.

— Очевидно неговата. Аз направих няколко опита да го открия, всичките безуспешни. През времето между моето пристигане и неговата смърт, Авано не дойде в офиса нито веднъж, поне не и когато аз съм бил тук, нито отговори на телефонните ми обаждания.

— Това би трябвало да ви раздразни.

— Естествено. — Дейвид кимна на Магуайър. — Кое то и изразих по време на краткия ни разговор в избата преди Коледа. Казах му съвсем ясно, че очаквам от него да намери начин да се срещне с мен през работно време. Кое то очевидно той не успя да осъществи.

— А срещали ли сте го извън работното време?

— Не. Господа инспектори, аз не познавах този човек. Нямах никаква причина да го харесвам или мразя, нямах никакви чувства, нито мисли относно неговата личност. — Дейвид успя да запази гласа си спокоен, както когато трябваше да довърши докрай някоя досадна бизнессреща.

— Разбирам, че трябва да разследвате всички възможности, но мисля, че си губите времето, ако виждате в мен потенциален убиец.

— Вие се срещате с бившата му съпруга.

Дейвид почувства леко свиване на стомаха, но лицето му не промени израза си. Само се приведе леко напред.

— Така е. С неговата бивша жена, а тя вече беше бивша, когато той бе убит. Всъщност е била бивша от мига, в който Авано е започнал да живее официално с друга. Не мисля, че с това съм нарушил никакви правни или морални норми.

— Нашата информация е, че бившата госпожа Авано не е имала навик да се среща с мъже, и то съвсем доскоро.

— Това — обърна се Дейвид към Магуайър, — може да означава само, че не е срещнала мъж, с когото да пожелае да се вижда. До съвсем наскоро, както се изразихте. Намирам наблюдението ви за много ласкателно, но то не може да бъде причина за убийство.

— Ако си изоставена заради по-млада жена, понякога е — подметна Магуайър и видя как очите му заискриха. Охо, значи не се виждат само просто така, реши тя. Тук има доста по-сериозна причина.

— И какво по-точно искате да кажете? — попита настойчиво Дейвид. — Че Пилар е убила мъжа си, защото той е предпочел да живее с друга жена или че е толкова безсърдечна, та се е

заинтересувала от друг мъж твърде скоро след като бившият ѝ съпруг е бил убит? Как можахте да измислите подобна глупост?

Очевидно е много ядосан, продължи да го наблюдава Магуайър, но се владее. Точно от типа мъжкар, които спокойно могат да отпиват от виното си и в същото време да забият няколко куршума в събеседника си, без да им мигне окото.

— Ние не обвиняваме никого — продължи тя. — Просто се опитваме да получим ясна представа. Да си изясним картинката.

— Тогава ми позволете да ви помогна. Антъни Авано си е живял живота по свой собствен начин и както му харесва от двадесет години. Пилар Джиамбели е живяла нейния си, до голяма степен много по-почтено. Какво е правил Авано през онази нощ си е негова работа и нищо не свързва Пилар Джиамбели с това. А моите срещи с госпожа Джиамбели са си абсолютно наша работа.

— Вие предполагате, че Авано е имал работа онази нощ. Защо?

— Не предполагам нищо. — Дейвид обърна главата си към Клермонт и се изправи. — Оставям на вас да правите предположения. А сега имам среща.

Клермонт остана на мястото си.

— Знаехте ли, че господин Авано е имал финансови затруднения?

— Финансите на Авано не са моя работа, не ме интересуват.

— Но щяха да са ваша работа, ако засягат „Джиамбели“. Не сте ли се запитвали защо господин Авано ви е избягвал?

— Аз бях външен човек. В началото беше съвсем естествено да очаквам несъгласие и неприемане на моята личност.

— Той ви е мразил.

— Може би. Не сме имали възможност да обсъждаме чувствата си.

Клермонт стана.

— Имате ли оръжие, господин Кътър?

— Не, нямам. Имам две подрастващи деца. В къщата ми няма и никога не е имало оръжие. В нощта, когато Авано беше убит, си бях у дома с децата.

— Те могат ли да потвърдят това?

Дейвид стисна ръцете си.

— Те винаги знаят, когато напускам дома. — Не искаше полицията да разпитва децата му. Не и за подобно нищожество като Авано. — Нямам какво повече да ви кажа, докато не се видя с адвоката си.

— Това е ваше право. — Магуайър стана и изигра онова, което смяташе, че е най-големият ѝ коз. — Благодарим ви за отделеното време, господин Кътър. Ще разпитахме госпожа Джиамбели за финансите на бившия ѝ съпруг.

— Мисля, че вдовицата му знае повече по този въпрос.

Магуайър обаче невъзмутимо продължи.

— Пилар Джиамбели е била омъжена за него доста по-дълго време и притежава част от бизнеса, за който той е работил.

Дейвид пхна ръце в джобовете си.

— Тя знае по-малко и от вас. — Мислейки за нея, Дейвид направи своя избор и реши да им каже онова, което искаха. — През последните три години Авано систематично е присвоявал пари от фирма „Джиамбели“. По всевъзможни начини, чрез надуты заплати, подправени чекове, ваучери за извършени или фалшиви пътувания по лични причини. Не очебийно големи суми и от различни източници, така че да остане незабелязано. Още повече, че при положението, което е заемал, професионално и персонално, никой не би се усъмнил в него и не би поставил под съмнение цифрите.

Клермонт кимна.

— Но вие се усъмнихте.

— Така е. Открих някои от измамите в деня на тържеството и след като проверих няколко пъти сметките, започнах да виждам по-добре картинката. Стана ми ясно, че е правил измами, използвайки своето име, понякога това на Пилар, че дори и името на дъщеря си. Не му е пукало, че ги замесва. Просто е фалшифицирал подписите им. Общата сума е около шестстотин хиляди долара за последните три години.

— И какво стана, когато го разобличихте? — изстреля въпроса си Магуайър.

— Не успях да го разоблича. Възнамерявах да го направя и мисля, че съвсем ясно му подсказах намеренията си по време на нашия разговор на коледния празник. Останах с впечатлението, че той отлично разбра, че аз знам. Това беше бизнес, инспекторе, и трябваше

да бъде уреден като бизнес. Докладвах за проблема на Тереза Джиамбели и на Илай Макмилън в деня след тържеството. Решението им бе аз да се заема с нещата и да направя, каквото мога, за да накарам Авано да върне парите. Той щеше да бъде отстранен от фирмата. Ако откажеше или се възпротивеше, Джиамбели щяха да предявят съдебен иск.

— Защо тази информация беше държана досега в тайна?

— Такова бе желанието на синьора Тереза Джиамбели. Тя не искаше внучката ѝ да бъде унижавана, като бъдат извадени на показ машинациите и кирливите ризи на баща ѝ. Бях помолен да не казвам нищо, докато не бъда директно разпитан по този въпрос от полицията. Искам да ви съобщя, че Ла Синьора, Илай Макмилън и аз сме единствените хора, които знаят. Авано е мъртъв и ние смятахме, че няма смисъл да наливаме масло в огъня и да раздухваме скандала около него, очерняйки го пред света освен като донжуан и като крадец.

— Господин Кътър — рече Клермонт. — Когато има убийство, всичко има смисъл.

Дейвид затвори вратата зад гърба на полицаите и си пое въздух, за да успокои нервите си, когато тя отново се отвори. Без да почука, в стаята влезе Софи. Тя дори не се и сети да чука, толкова беше притеснена.

— Какво искаха?

Трябваше много бързо да се стегне и да събере мислите си, да потисне гнева си и да изглежда спокоен.

— И двамата закъсняваме за срещата. — Дейвид събра бележките си и ги пхна заедно с докладите, разчетите и предложенията в куфарчето си.

— Дейвид! — Софи се подпря с гръб на вратата. — Бих могла да отида при полицаите и да получа от тях отговорите, които явно не мога да получа от теб. Надявах се, че ще бъдеш по-отзивчив.

— Имаха въпроси, Софи. Мисля, че ги наричат уточняващи.

— Защо разпитваха точно теб, а не мен или някои други хора в тази сграда? Та ти почти не познаваш баща ми, никога не си работил с него, а доколкото знам, не сте прекарали и половин час заедно. Какво би могъл да им кажеш за него или за убийството, което те вече не знаят?

— Малко или нищо. Съжалявам, Софи, но ще трябва да отложим този разговор, поне засега. Хората ни чакат.

— Дейвид! Дай ми малко яснота. Те дойдоха направо при теб и стояха доста дълго. Значи е било нещо важно. Знаеш, че новините се разпространяват бързо — довърши тя. — Имам право да знам.

За момент той не отговори нищо, не откъсваше очи от лицето ѝ. Да, тя имаше право да знае, реши Дейвид. Не беше редно да крие от нея.

Затова вдигна телефона и се обади на секретарката си.

— Госпожица Джаамбели и аз ще закъснеем няколко минути за заседанието — съобщи ѝ той, след което остави слушалката и кимна към креслото. — Седни.

— Ще остана права. Може би си забелязал, че не съм толкова изнежена.

— Забелязах, че си мъжко момиче. Полицията имаше няколко въпроса, изникнали от факта, че се виждам с майка ти.

— Разбирам. Да не би да допускат, че ти и мама сте поддържали някаква дълга и тайна любовна връзка? Това лесно би могло да бъде опровергано. Преди няколко месеца ти живееше доста далеч оттук. Като се има предвид, че баща ми си живееше съвсем открито с друга жена от доста години, то няколкото вечери, прекарани заедно с мама, са съвсем дребно прегрешение.

— Вероятно проверяват всички възможности.

— Подозират ли теб или мама?

— Бих казал, че подозират всички. Това е част от работата им. Все пак внимавай, въздържай се да коментираш, особено пък пред мен, връзката ми с майка ти.

— Все още не съм решила какво мисля за нея. Когато реша, ще ти кажа.

— Много си честна — рече Дейвид. — Понеже аз знам какво чувствам, ще ти го кажа. Много съм загрижен и обичам Пилар. Не искам да ѝ причиня неприятности или разочарование. Ще съжалявам, ако нараня по някакъв начин и теб, първо, защото ти я обичаш и второ, защото те харесвам. Но трябваше да избирам между възможността да разочаровам и двете ви или да подложа децата си на разпит. Освен това, ако продължавах да мълча, разследването можеше да тръгне в погрешна посока.

Сега вече Софи изпита желание да седне. Нещо ѝ подсказа, че ще се нуждае от опора. Но гордостта я накара да остане права.

— Какво толкова си казал на полицията, че да ме разстрои?

Истината, помисли си Дейвид, също като лекарството действа по-добре, когато се даде в голяма доза и наведнъж.

— Баща ти е присвоявал средства от фирмата през последните няколко години. Сумите са били не особено големи и разпределяни така, че да останат незабелязани.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, но Софи не трепна. Дори когато почувства пробождането от предателството право в сърцето си.

— Сигурен ли си? Няма ли начин да грешиш? — попита тя, след което махна с ръка, преди той да отговори. — Не, разбира се, че не грешиш. Ти не правиш грешки. — Имаше известна доза горчивина в изявлението ѝ. Просто не можа да я прикрие. — Откога знаеш?

— Знаех със сто процента сигурност в деня на тържеството. Имах намерение да се срещна с баща ти през след вашите дни, за да обсъдим...

— Неговото уволнение — довърши Софи.

— Да поискам обяснението му. Както и да получа инструкциите на баба ти и дядо ти. Аз ги информирах за фактите на следващия ден. Предполагам, че щяха да му дадат възможност да върне средствата и да напусне сам. Заради теб, заради майка ти и заради фирмата, разбира се. Но най-вече заради теб. Съжалявам, Софи.

Тя кимна и се обърна, като сплете ръцете си.

— Да, разбира се. Благодаря за откровеността.

— Софи...

— Моля те, недей. — Тя се сви, когато той пристъпи към нея. — Не ми се извинявай отново. Няма да падна. Вече знаех, че е крадец. Видях една от брошките на мама върху ревера на Рене. Разбрах, че я е взел без да обяви, защото знаех, че майка ми никога не би ѝ я дала. Когато видях да я носи върху жалейния си черен костюм, разбрах, че той я е откраднал. Не че е мислил за това по този начин. Не си е давал сметка, че това е кражба. Така както не е смятал, че краде, когато е взимал пари от фирмата. Според него майка ми има толкова много дрънкулки, че едва ли ще забележи липсата на една. Фирмата, казвал си е, може да ми отпусне малко капитал, назаем. Да, той беше ненадминат, беше шампион в оправданията. И сам си вярваше.

— Ако предпочиташ да си отидеш у дома, бих могъл да те извиня на заседанието.

— Нямам намерение да пропускам тази среща. — Софи се обърна към него. — Не е ли странно? Знаех какво причиняваше на мама през всичките тези години. Защото бях свидетел, виждах го. Но успях да го забравя или да си втъпя, че той просто си е такъв и го прави някак си незабелязано, периферно, приемливо. Сега се разкри, че е откраднал пари и бижута, а това е много по-маловажно в сравнение с потъпкването на достойнството и самоуважението на един човек, както той направи с майка ми. Но това ме накара да го видя такъв, какъвто е. Човешко същество, незаслужаващо уважение. Кара ме да престана да тъгувам за него. Чудя се защо? Е, ще се видим на съвещанието.

— Можеш да закъснееш няколко минути.

— Не. Вече загубих достатъчно време за баща, който не го заслужава.

Да, помисли си Дейвид, когато Софи излезе от кабинета му. Колко много прилича на баба си.

Тъй като беше ред на Софи да кара, Тайлър седна в автомобила и се вози от града до долината в пълно мълчание. Ако не се брои, разбира се, радиото. Беше го намалил съвсем, колкото нещо да бръмчи, за да не пътуват сред абсолютна тишина, което бе доста тягостно. След съвещанието на шефовете на отдели го бе заболяла главата и операта, която вървеше по радиото, само усилваше главоболието му. Но реши да остави музиката. По този начин избягваше всякакъв претекст за разговор.

Софи не изглеждаше в настроение за водене на разговори. Всъщност Тайлър не беше сигурен за какво изобщо имаше настроение тя.

Караше доста бързо, но той ѝ беше свикнал. Все пак, независимо какви бури бушуваха в душата и главата ѝ, вземаше внимателно завоите.

Въпреки това въздъхна с облекчение, когато видя покрива на къщата. Мечтаеше си за мига, в който ще се добере до стаята си, ще сваля тези притесняващи го градски дрехи и ще потъне в благословената тишина и самота на празния си дом.

Устните ѝ бяха здраво стиснати и Тайлър си помисли, че ще го остави пред къщата и ще отпраши за Вила Джиамбели.

Но когато спря в края на алеята, тя изключи мотора и излезе преди него.

— Какво смяташ да правиш?

— Да вляза вътре — отговори през рамо Софи и го погледна с блеснал поглед.

— Защо?

— Защото не се чувствам в състояние да се прибера у нас.

Той раздрънка ключовете в ръката си.

— Беше доста тежък ден.

— Нали вече свърши.

— Има още някои неща.

— Това ме устройва. Търся нещо за правене. Бъди така добър, Макмилън, и ми сипи нещо за пиене.

Примирен, Тайлър мушна ключа в ключалката.

— Сипи си сама. Знаеш къде е.

— Е, благодаря. Ето защо толкова много те харесвам — Тя влезе в къщата и прекоси голямата стая към бара. — С теб няма претенции, нито преструвки, играчки или изненади. Ти си онова, което си. Сигурен, стабилен, предсказуем.

Софи си избра една бутилка напосоки. В момента нямаше значение какво ще пие. Докато я отваряше, се огледа из стаята. Камък и дърво. Твърди, солидни материали. Естествени и съвсем подходящи, като за Тайлър, с големите си размери и натурални цветове.

Никакви цветя, отбеляза Софи, никакви закръглени ъгли, никаква полировка, килимчета или покривчици.

— Да вземем това място, например. Няма превземки, няма джунджурии. Тази стая сякаш казва — тук живее мъж, който няма време за външни изяви. Ти не даваш и пукната пара за външността, нали, Тай?

— Всъщност да.

— И в това се крие голямата ти сила. Ти си много силна личност. — Тя напълни две чаши. — Някои хора живеят и умират заради външната изява, знаеш ли? За тях тези неща са важни. Аз... аз съм от щастливата среда. Не можеш да вярваш на някой, който има външната

изява за своя религия, нито пък на човек, който не дава и пет пари за нея. Тогава просто преставах да вярвам.

— Щом смяташ да пиеш от виното ми и да отнемаш от времето ми, може би ще ми кажеш каква е причината за настроението ти.

— О, аз имам най-различни причини за най-различни настроения. — Тя изпи виното наведнъж, прекалено бързо, за да й достави удоволствие, и напълни чашата отново. — Аз съм многолика жена, Тайлър. Ти все още не си видял и половината от мен. — Прибледи бавно към него.

Нещо в походката ѝ наподобяваше ловец, тръгнал на лов.

— Искаш ли да видиш повече?

— Не.

— О, моля те, не ме разочаровай и ме излъжи. Никакви игрички, никакви претенции, нали така. — Софи прекара пръсти по гърдите му. — Ти всъщност искаш да ме прегърнеш, а аз много искам да бъда прегърната.

— Искаш да се напиеш и да се изтъркаляш с някого? Извинявай, но това не ме устройва и не отговаря на плановете ми за вечерта.

Той взе чашата от ръката ѝ.

— И какво от това? Искаш ли първо да вечеряме?

Тайлър остави чашата.

— Искам нещо много повече. За себе си и колкото и да ти е странно, и за теб.

— Чудесно. Значи просто ще трябва да си намеря някой, който не е толкова придирчив. — Софи направи три крачки към вратата, когато Тайлър я сграбчи за ръката. — Остави ме! Ти проигра своя шанс.

— Ще те заведа у вас.

— Не си отивам у нас.

— Отиваш там, където аз ще те заведа.

— Казах ти да ме оставиш! — Тя цялата трепереше. Беше се приготвила да скочи срещу него, да го издере, да го удари, но почувства странна слабост. И беше още по-изненадана и от Тайлър, когато неочаквано избухна в сълзи.

— Седни. Спокойно. — Тайлър направи онова, което най-напред му дойде наум. Взе я на ръце и я занесе до най-близкия стол, където седна заедно с нея, положил я в скута си. — Изплачи всичко. И двамата ще се почувстваме по-добре.

Докато тя хлипаше, телефонът иззвъня някъде под възглавницата на дивана, където Тайлър го оставяше напоследък. А старият часовник удари.

Софи не се срамуваше от сълзите. Те бяха в края на краищата само форма на чувствата. Но предпочиташе други методи за отпускане и успокояване. Когато се наплака до насита, остана там, където седеше, обгърната от топлината на Тайлър, с глава на гърдите му. Чувстваше се много удобно и сигурно, повече, отколкото би могла да си представи.

Той не я успокояваше, не я милваше, нито галеше, не мърмореше разни безсмислени и глупави думички, както правят повечето хора, когато някой плаче. Просто я държеше в скута си и мълчеше.

И за това мълчаливо присъствие Софи му беше много благодарна.

— Съжалявам.

— Ставаме двама.

Този отговор я накара да се отпусне. Тя вдъхна дълбоко и заедно с въздуха пое и миризмата му на мъж. После издиша.

— Ако се бе съгласил да правим животински секс, нямаше да се лигавя на гърдите ти.

— Е, ако знаех, че имам възможност за избор...

Тя се разсмя и поотпусна главата си на рамото му за миг, преди да стане от коленете му.

— Този начин определено беше по-добър. Баща ми е крадял от фирмата.

Преди Тайлър да измисли какво да отговори, Софи се обърна към него.

— Ти си знаел?

— Не.

— Но не си изненадан.

Той се изправи, като искрено се надяваше това да не бъде началото на нова битка.

— Не, не съм изненадан.

— Виждам. — Тя се обърна и се загледа към камината, където догаряше огънят. Въглени. Бяха останали само въглени, помисли си Софи. Чувстваше се точно така — студена и празна, като угаснала

камина. — Добре. Е? — Изправи гърба си и изтри последните следи от сълзи в очите си. — Ще си платя дълговете. Ще ти сготвя вечеря.

Той се опита да протестира, Сетне претегли предимствата на една топла вечеря за двама пред самотата и сухия студен сандвич, който сам щеше да си направи. Жената трябва да готви, нали така. Това е едно от задълженията ѝ още от първобитните епохи.

— Знаеш къде е кухнята.

— Да, знам. — Софи пристъпи, надигна се на пръсти и го целуна. — Чисти сметки, добри приятели — рече тя и свали якето си, излизайки от стаята.

14.

— Ти не ми се обади.

Маргарет вървеше след Тайлър из избата. Беше провела няколко успешни срещи с задоволителен резултат, откакто се бе върнала от Венеция. Кариерата ѝ вървеше отлично и освен това беше сигурна, че изглежда много добре, след като направи две внимателни обиколки из магазините на Венеция преди завръщането си в Калифорния. Според нея вече притежаваше онова лустро, което мислеше, че международните пътувания и ангажименти придават на една жена.

Сега имаше още една последна цел, която възнамеряваше да постигне. И тя бе да свали Тайлър Макмилън.

— Съжалявам. Бях претрупан с работа. — Февруари беше почти мъртъв месец за винарите, но това не означаваше, че няма работа. Софи беше замислила дегустационно парти тази вечер в неговата изба. Макар да не бе кой знае колко въодушевен от предстоящото събитие, Тайлър разбираше значението му. И знаеше, че е важно всичко да мине гладко и както трябва.

— Представям си! Видях плана за кампанията по случай стогодишнината. Свършил си страхотна работа!

— Заслугата е главно на Софи.

Маргарет го последва, докато той се упъти към дегустационната.

— Ти не си даваш достатъчно почивка, Тай. Кога ще дойдеш да погледнеш как вървят нещата в Италия? Мисля, че ще останеш впечатлен и ще ти хареса.

— Нямам време сега.

— Когато имаш, ще ти покажа страната. Ще те заведа на спагети в една страхотна пицария, която открих. Там вече сервират от нашето вино, а и вода преговори с няколко първокласни хотела да рекламират и предлагат нашите вина това лято.

— Изглежда и ти си свършила добра работа.

— Харесва мм. Все още срещам известна съпротива от страна на някои клиенти, с които е работил Тони Авано в неговия си стил. Но успявам да се справя. Полицията откри ли нещо повече за убийството?

— Не съм чул. — Колко скоро, помисли си Тайлър, щеше да се разпространи мълвата?

— Ужасно! Бил е много популярен сред дистрибуторите в Италия. Там го обичат. Например с мен не са така открити докато седим, пием грапа и пушим пури, така както са били с него.

Тайлър спря и се усмихна.

— Ама че картинка! Ти пиеш грапа и пушиш пури?

— Знам как да се оправям с мъжете. Имам да свърша още няколко неща тук, в Щатите. Надявам се скоро да се видим. Ще ти приготвя вечеря.

Какво им ставаше на жените, че все искаха да му готвят вечери? Да не би да изглеждаше много гладен!

— Това... — Той прекъсна фразата си, защото видя в дегустационната да влиза Мади. Тя както винаги действаше добре на настроението му. — Охо, я виж кой е тук. Нашият смахнат професор!

Вътрешно поласкана. Мади се ухили.

— Открих тайната формула. — Държеше в ръцете си две бурканчета от фъстъчено масло, пълни с тъмна течност.

— Изглежда доста опасна смес.

Тайлър взе едното, отвори го, разклати го и загледа как се пени.

— Може би ще го включиш в тазвечерната дегустация, а? Да чуем какво ще кажат специалистите.

— Хмм. — Можеше само да си представи коментарите на снобите, когато отпият от домашното ѝ вино. Затова се усмихна. — Това е велика идея.

— Няма ли да ме представиш на своята приятелка? — Маргарет не обичаше особено много децата. Е, понасяше ги, но от разстояние. Сега обаче се опитваше да спечели; още време и да остане с Тай.

— О, извинявай. Да ти представя Маргарет Боуърс, а това е Мади Кътър.

— Ти сигурно си малкото момиченце на Дейвид? Баща ти и аз се видяхме вече няколко пъти.

— Без майтап? — Мади се опита да потисне раздразнението си, че я нарекоха малко момиченце. — Може ли да остана за дегустацията? — Обърна се към Тай, напълно пренебрегвайки Маргарет. — Смятам да направя пълен анализ и доклад за това вино, така че искам да участвам в една дегустация.

— Добре. — Той отвори второто бурканче и го помириса. В очите му просветна изненада. — Това тук може и да го изследвам лично.

— Тай? Какво ще кажеш за утре?

— Какво утре?

— Да вечеряме. — Маргарет успя да запази гласа си спокоен. — Има доста много неща за италианските методи, които бих искала да обсъдим. Надявам се, че ще можеш да ме посъветваш, да запълниш пропуските и слабите ми места. Някои моменти са ми доста неясни и мътни. Мисля си, че ако говоря с някой експерт, който ми обясни нещата на английски, а не на италиански, ще ми бъде от полза.

— Добре. — В момента Тайлър се интересуваше много повече от виното на Мади, отколкото от вечерята с Маргарет, затова отиде зад бара и взе една чаша.

— В седем? Имам чудесно мерло, което донесох със себе си от Италия.

— Добре. — Течността, която изсипа в чашата, едва ли беше толкова чудесна, колкото мерлото от Италия.

— До утре тогава. Приятно ми беше да се запознаем, Мади.

— О, да бе, сигурно! — изсумтя презрително момичето, след като Маргарет излезе. — Как ли пък не! Ти си голям заплес, Тай!

— Моля?

— Тя най-безочливо те сваля, а ти като че живееш на друга планета. Ни чул, ни видял!

— Тя не ме сваля и ти не може да говориш подобни неща.

— Мога. — Мади приседна на едно столче до бара. — Жените ги разбират тези работи по-добре от мъжете.

— Може би, но ти все още не си жена.

— Жена съм, защото имам цикъл.

Тайлър тъкмо понечи да отпие, но се сепна от думите ѝ, остави чашата и я загледа.

— Моля?

— Това е биологична функция, ако не си чувал. А когато една жена вече има подобна функция и може да възпроизвежда поколение, значи физически е жена.

— Браво бе! Чудесно. Аз пък не знаех. — Това не беше тема, в която искаше да се задълбочава. — Сега млъкни. — Тайлър отпи

глътка от виното и го остави върху езика си. Беше му ясно, че високата киселинност и прекалената сладост се дължаха на захарта, която беше сложила.

Все пак беше успяла да получи вино в кухненска кула, както се бе заканила. Лошо вино наистина, но въпросът не беше в това. — Ти пи ли от тази течност?

— Може би. — Тя остави второто бурканче върху плота.

— Това тук е вълшебното вино. Никакви добавки. Четох как понякога слагат кръв от бик за цвят и плътност. Не знаех откъде да намеря бик някъде наоколо. И освен това звучи много гнусно.

— Ние не одобряваме подобна практика. Малко калциев карбонат ще намали киселинността му, но засега ще го оставим само да отлежи. Освен това за вино, получено в бурканче, никак не е лошо. Браво на теб, хлапе! Да видим. — И като смел мъж, Тайлър пое глътка от вълшебното вино, опита, помириса, преглътна.

— Интересно. Мътно, младо и стипчиво, но все пак вино.

— Ще прочетеш ли записките ми и ще провериш ли графиките, които съм направила?

— Разбира се.

— Добре. — Мади изпърха с мигли. — Аз пък ще ти сготвя вечеря.

О, Боже! Още една кандидат-готвачка! Или това хлапе му се подиграваше!

— Умница!

— Най-последен един човек, който да е съгласен с мен — рече Дейвид, който в този момент влезе във винарната. Прекоси помещението и сложи ръка на врата на дъщеря си. — Говорихме за пет минути, ако си спомняш?

— Попречиха ни. Тай каза, че може да присъствам на дегустацията.

— Мади...

— Моля те! Той дори опита от моето вино!

Дейвид го изглежда изненадано.

— Ти си много смел човек, Макмилън.

— Никога ли не си прекарвал някоя вечер, играейки на орисница, на жмичка? Или на руска рулетка, ако предпочиташ?

Дейвид се ухили и запуши с ръце ушите на Мади.

— Един-два пъти и за щастие оживях. Вашият клуб на ценителите може да се противопостави на неочакваното допълнение.

— Аха. — Мисълта за изненадата, която щеше да им направи, развесели Тай. — Това ще разшири в известен смисъл кръгозора им.

— Или ще ги отрови.

— Моля те, тате! В името на науката!

— Същото каза и за развалените яйца, които намерих в леглото ти. Ние всъщност напуснахме Ню Йорк не само заради новата ми работа — обърна се той към Тай. — Днешните подрастващи са истинска напаст. Добре, Пепеляшке, но в десет часа искам да си напуснала двореца, иначе каляската ти ще се превърне в тиква. Да вървим. Тео ни чака в микробуса. Той ще ни закара обратно.

— Значи всички ще умрем — тържествено обяви Мадри.

— Изчезвай! Идвам веднага. — Баща ѝ я свали от столчето и я шляпна леко, за да ѝ даде начален тласък. — Искях да ти благодаря, че ѝ позволяваш да ти досажда — обърна се към Тай.

— Тя не ми досажда.

— Напротив.

Тайлър остави чашите в мивката под бара.

— Добре, така да е. Досажда ми, но на мен ми е приятно.

— Ако бях на твое място, сигурно щях да я изгоня оттук. Но осъзнах, че ти се чувстваш много по-добре с нея, отколкото с мен.

— Не се нуждае от наблюдатели.

— Съгласен съм. Но фирмата се нуждае, както и от нова, свежа кръв. От един външен човек. Някой страничен, който да може да види цялостната картина от всички възможни страни и да предложи различен начин за действие.

— Имаш ли вече предложения за мен, Кътър?

— Имам. И първото е да свалим малко бодли от раменете ти и да извадим чепове от мозъка ти. След това можем да ся нахладим огън с тях и да изпием по няколко бири.

За момент Тайлър не отговори нищо. Опитваше се да прецени дали е развеселен или обиден.

— Ако добавим и твоите чепове, ще можем да си направим истински лагерен огън.

— Това е идея. Ще доведе по-късно Мадри, а към десет ще дойда да си я взема.

— Няма защо да се разкарваш дотук. Аз ще я върна у вас.

— Благодаря. — Дейвид тръгна към вратата и спря. — Виж, нали ще ми кажеш, ако тя започне... ами... ако започне да ти се сваля. Това може би е нормално за нейната възраст, но ми се ще да го предотвратя.

— Няма нищо такова. Мисля, че ме възприема по-скоро като по-голям брат или може би като чичо. Но виж, момчето ти е доста хлътноло по Софи.

Дейвид спря и изумено премига. Сетне закри очите си с ръце.

— Мили Боже! Пропуснал съм го! Мислех, че ще му мине след седмица. По дяволите!

— Софи ще се справи. Много е добра в разчленяването на някой мъж на парчета. Няма да го нарани обаче, не се тревожи.

— Той сам ще се нарани — отговори Дейвид, мислейки за Пилар.

— Не можеш да го обвиниш за вкуса му, нали? При тези обстоятелства...

Дейвид изглежда втрещено Тайлър.

— Още един умник — промърмори той и излезе.

Пилар избра сепъл костюм за коктейл със сатенени биета, смятайки, че цветът на зелен чай е подходящ както за делово, така и за по-официално облекло. Облекло, подходящо за домакинята на една дегустация на вина.

Прие да играе ролята на домакиня, за да докаже на какво е способна. Доказателства за семейството, за Дейвид и най-вече за самата нея. Прекара цяла седмица, придружавайки гидовете при обиколките им. Наблюдаваше ги внимателно и се остави да бъде обучавана, доста деликатно, разбира се. Хората от персонала в избата се отнасяха към членовете на семейството като към царски особи. Пипаха с кадифени ръкавици.

Пилар беше истински удивена, когато осъзна колко малко знае за винарната, за лозята, за процесите на производство и за продажбите. Трябваше доста повече от една седмица опит и сериозно обучение, за да може да се справи с всички задължения на домакиня. Но засега, с Божията помощ, смяташе, че ще успее да се справи. И беше твърдо решила да го докаже. Трябваше да се научи да се справя с толкова

много неща, в това число, и със собствения си живот. Част от живота беше сексът. Така че упражнението щеше да ѝ бъде полезно.

При тази мисъл Пилар приседна на края на леглото си. Идеята да приеме отношенията с Дейвид да станат по-интимни я плашеше. А фактът, че това я плаши, я ядосваше. И понеже беше уплашена и ядосана, тя постепенно се превръщаше в кълбо от нерви.

Почукването на вратата я накара да подскочи, да грабне четката за коса и да се опита да сложи върху лицето си маската на уверено и независимо изражение.

— Да? Влезте.

Тя въздъхна дълбоко и облекчено, когато видя, че неочакваният посетител е Хелън.

— Слава Богу, че си ти. Толкова съм уморена да се преструвам на жена от двадесет и първи век.

— Изглеждаш точно като такава. Прекрасен костюм!

— Под който цялата треперя. Радвам се, че ти и Джеймс ще присъствате на дегустацията.

— Доведохме и Линк с нас. Последната му приятелка е на работа тази вечер.

— Все още ли ходи с докторката?

— Да. — Хелън се отпусна на тапицираното с кадифе кресло като у дома си. — Започвам да си мисля, че е сериозно.

— И?

— Не знам. Тя е мило момиче, добре възпитано. Съсредоточено, което ще бъде от полза за Линк, и независимо, което пък аз оценявам високо.

— Но той все още е твоето бебе, нали?

— Но той все още е моето бебе — съгласи се Хелън. — Знаеш ли, Пилар, понякога ми липсва малкото момченце с разранени колене и вечно развързани връзки на обувките. Все още го виждам в този висок и едър мъж със съдийска тога, който влиза и излиза от къщи, когато си пожелае. И, Господи, — продължи Хелън с въздишки, — чувствам се стара. А как е твоето бебе, държи ли се?

Пилар остави четката.

— Вече знаеш какво е правил Тони.

— Майка ти ме уведоми, така че да прикрия каквото мога, ако се наложи. Съжалявам, Пилар.

— И аз. Това едва ли е било необходимо. Та аз му давах всичко, което поискаше! — Тя се обърна. — Но е напълно в неговия стил. И ти мислиш същото, нали?

— Няма значение какво си мисля аз. Но виждам, не отново започваш да се самообвиняваш.

— Не, този път не. И надявам се, никога повече. Наистина ми е тежко, много тежко. Особено заради Софи.

— Ще го преодолее. Нашите деца се превърнаха в силни и способни млади хора, без да успеем да забележим, Пилар.

— Така е. Сякаш докато мигнем, те пораснаха, нали? А все още не преставаме да се безпокоим за тях.

— Това никога няма да приключи. Софи отиваше към избата на Макмилън, когато идвахме насам. Пуснах Линк да тръгне с нея, ако трябва, да ѝ помогне за нещо. Това ще отвлича мислите ѝ.

— Винаги ми е било приятно да ги виждам заедно. Те са почти като брат и сестра.

— Хм, да. Я седни. — Хелън потупа стола. — Поеми си дъх и ми разкажи всичко за любовта ти с Дейвид Кътър. След почти тридесет години брак искам да изживея отново младостта.

— О, ние наистина не... Просто ни е приятно заедно.

— Не сте правили секс, така ли?

— Хелън! — Пилар се предаде и приседна на стола. — Как да правя секс с него?

— Ако си забравила как се прави, има доста добри помагала по въпроса. Има видеофилми, Интернет-страници. — Очите ѝ блестяха зад очилата. — Ще ти изготвя пълен и изчерпателен списък по темата.

— Аз говоря сериозно.

— Аз също.

— Престани — рече Пилар и се засмя. — Дейвид е много търпелив, но аз не съм глупачка. Той иска да се любим и няма намерение да се задоволи само с натискане на верандата или...

— Натискане ли? Хайде, Пилар! Давай подробности, искам да знам всичко!

— Ох! Ами мога да кажа, че има много чувствени устни и когато ме целува, си спомням какво е да си на двадесет години.

— Аха. — Хелън така се разгорещи, че започна да си вее с ръка. — Разбирам.

— Но не съм на двадесет. И тялото ми със сигурност не е на двадесет. Как мога да му позволя да ме види гола, Хелън? Гърдите ми със сигурност висят чак до Мексико.

— Скъпа, моите още преди три години стигнаха до Аржентина. Но Джеймс изглежда не го забелязва.

— Точно там е разликата. Вие сте женени вече тридесет години. Преминали сте заедно през промените, А най-лошото е, че Дейвид е по-млад от мен.

— Това ли е най-лошото? Мога да ти изброя куп много по-лоши неща.

— Опитай се да бъдеш на моя страна. Той е на четиридесет и три години. Аз съм на четиридесет и осем. Това е огромна разлика. Един мъж на неговите години обикновено се среща с доста по-млади жени. А както е известно, на по-младите жени нищо не им виси.

— И най-често щръкналите цици вървят в комплект с празна глава — довърши Хелън. — Пилар, факт е, че той се среща с теб. И ако си толкова притеснена от тялото си, което ме вбесява, защото какво тогава аз да правя с моето, то подреди нещата така, че първия път да бъде на тъмно.

— Голяма помощ, няма що!

— Да, защото ако бъде отблъснат от гърди, които не са на двадесет и две години и не стърчат, значи не заслужава да си губиш времето с него. По-добре да откриеш това навреме, отколкото да се заблуждаваш. Искаш ли да спиш с него? Да или не? Отговаряй бързо! — притисна я Хелън преди Пилар да си отвори устата. — По инстинкт, чисто животински, примитивно. Никакви предубеждения, никакви съображения или разсъждения.

— Да.

— Тогава си купи една нова нощничка и върви. Да е прозрачна и по-секси!

Пилар навлажни устни.

— Вече си купих.

— Така ли! Дай да я видя!

Около двадесет и четири часа след дегустацията Тайлър все още пазеше спомена за случилото се, което го караше искрено да се смее.

Две дузини надменни, надути и много важни членове на клуба изпаднаха едва ли не във възторг от дегустирането на онова, което той кръсти „Вин дьо Маделин“.

— „Неузряло — повтори той и отново се разсмя, — но благородно.“ Господи, откъде изкопаха тази дума благородно?

— Опитай се да сдържаш веселието си. — Софи седеше зад бюрото си във Вила Джиамбели и продължаваше да разглежда проектите, които Крис бе подбрала за новата реклама. — И ще ти бъда много благодарна, ако следващия път, когато решиш да прибавиш някакво мистериозно вино към селекцията, която представяме, ме предупредиш.

— Производителят се появи в последния момент. А и това беше в името на науката.

— Дегустациите се правят в името на традицията, репутацията и рекламата. — Тя го изгледа и се предаде, защото той се смееше заразително и чистосърдечно. — Добре де, беше смешно! Бихме могли дори да го превърнем в интересна и дори забавна статия за пресата. Може би ще привлечем вниманието към себе си, ако добавим привкуса на анекдот.

— Ти само за това ли мислиш? Какво тече в жилите ти, кръв или реклама?

— Познай! Добре, че бях там. Иначе някои от членовете на клуба можеха да си помислят, че ги занасяме, и да се почувстват доста засегнати.

— Някои от тези членове са надути, дебелогъзи пуяци.

— Съгласна съм, но тези надути и дебелогъзи пуяци купуват голяма част от нашите вина и ни правят реклама на всички големи сбирки и мероприятия. И тъй като производителят на „Вин дьо Маделин“ е неузрял и толкова благороден, колкото и виното му, можем да го използваме в наша полза. Тя си отбеляза нещо и затисна бележката с глупавата зелена жаба, която Тай ѝ подари за Коледа. — Следващия път, когато искаш да експериментираш, все пак ме предупреди.

Той изпружи крака.

— Отпусни се, Джиамбели.

— О, Боже! От кого го чувам? От краля на животинските партита. Виж това! — Тя му подаде една снимка. — Какво мислиш за

нея?

Тайлър взе снимката и разгледа блондинката.

— Мацето има ли телефон?

— Точно това си мислех и аз. Прекалено секси е. Казах на Крис, че искам здраво и красиво момиче. — Тя присви очи. — Трябва да я уволня. Дори не се опитва да се съобразява с промените. Още по-лошо, пренебрегва директните ми заповеди, оправдавайки се със скръбта на колектива заради загубата на баща ми. — Въздъхна. — Моите информатори ми съобщиха, че се е срещала с Джери де Морни от „Льо Кьор“ още на другия ден.

— Щом причинява неприятности, какво толкова се церемониш с нея? Само не ми пробутвай оправдания, че не можеш да я смениш по време на кампанията или реорганизацията, защото е незаменима.

— Добре. Колебаех се, защото наистина е добра и не искам да я загубя. Освен това знае много неща за кампанията, за моите дългосрочни планове и би могла да повлече със себе си и други хора от персонала. Колебая се също така и поради съвсем лични мотиви. Имаше връзка с баща ми и ако я уволня, би могла да направи тази връзка публично достояние. Всъщност, каквото и да направя, ще ни донесе неприятности. Но това положение не може да продължава вечно. Утре ще се погрижа.

— Бих могъл аз да го сторя вместо теб.

Софи затвори папката.

— Много мило от твоя страна. Но е моя работа. Трябва да те предупредя, че когато я освободя, това ще означава повече натоварване за останалите, имам предвид и теб в числото. Особено след като майка ми няма никакво намерение и дори не се опитва да поеме част от работата ми.

— Това определено ме ободри..

— Мислех да попитам Тео дали не иска да поработи малко. Бихме могли да го използваме няколко следобеда през седмицата.

— Чудесно. Тогава момчето ще има достатъчно основателна причина да се навърта около теб.

— Колкото повече се навърта около мен, толкова по-бързо ще му мине. Всекидневните контакти неутрализират хормоните.

— Така ли мислиш? — промърмори Тайлър.

— Какво пак, Тайлър? Това един от твоите нескропосни комплименти ли е, или просто искаш да ми кажеш, че ти действам възбуждащо?

— Нито едното, нито другото. — Той разгледа отново снимката. — Аз си падам по блондинки с премрежени очи и сочни устни.

— Значи си падаш по пероксид и силикон.

— Така ли?

— Господи, обожавам мъжете. — Софи стана от бюрото си, отиде до него, обхвана лицето му с длани и го целуна звучно по устата. — Толкова си сладък.

С един замах Тайлър я придърпа към себе си и я сложи на коленете си. Миг по-късно смехът ѝ замря и тя притихна, а сърцето ѝ забързано заби.

Никога досега не беше я целувал по този начин. С нетърпение, жар и желание, и всичко това под формата на една почти брутална атака. Целуваше я, сякаш никога повече нямаше, да се видят. Сякаш никога не бе целувал жена. Тялото ѝ потръпна. От изненада, от съпротива, но и от възбуда. После пръстите ѝ се заровиха в косата му.

Още, мислеше си Софи. Искаше още от тази безкрайна, безразсъдна и дори неприемлива целувка.

Когато Тайлър се опита да се отдръпне, тя не го пусна и дори захапа долната му устна със зъби. Бавно, внимателно, но и прелъстително, като го гледаше в очите.

— За какво беше това? — прошепна Софи.

— Така. Дойде ми отвътре.

— Хареса ми. Направи го пак.

Тайлър не мислеше да го повтаря. Но гладът му за нея се бе прекалено силен.

— Защо не!

Устните ѝ се усмихнаха, когато неговите отново ги покриха. Можеше да си представи, абсолютно точно, какво ще стане, ако проникне в нея, в тази мека и прекрасна топлина. Но нямаше никаква идея как ще остане свободен след това или как ще си отиде цял.

Докато мислите се разбъркваха в главата му, Тайлър разкопча копчетата на блузата ѝ. Тя го повлече на пода.

— Бързо! — Останала без дъх, Софи се надигна, докато ръцете му я обгръщаха.

Бързо! Той можеше да си представи как наистина ще го направи бързо, твърдо и яростно. Щеше да бъде безразсъдно сливане, само жар, без светлина. Нали тя това искаше! И двамата го искаха. Повдигна я и отново я целуна жадно. Коремът му се стегна от желание и очакване, когато тя посегна да откопчее колана на джинсите му.

В този момент вратата се отвори.

— Тай, трябва ми... — Илай застана на прага и видя своя внук върху момичето, което винаги бе приемал за своя внучка. Двамата се търкаляха по пода. Кръвта нахлу в главата му и той бързо отстъпи назад. — Извинявайте.

Когато вратата се хлопна, Тайлър вече беше скочил на крака. С размътен мозък и с тяло, разкъсвано от желание, той прокара ръка по лицето си.

— О, Боже! Това беше върхът!

— Уупс!

Той разпери пръсти и погледна Софи през тях.

— Уупс ли? Какво искаш да кажеш?

— Мозъкът ми не работи. Това е единственото, което мога да кажа. О, Господи! — Тя седна и оправи блузата на гърдите си. — Не беше най-типичната семейна сцена, нали? — Отпусна глава на коленете си, — Е, какво ще правим сега?

— Не знам. Предполагам, че трябва да говоря с него.

Софи бавно вдигна, глава.

— И аз мога да го направя вместо теб.

— Ти ще уволняваш подчинените си. Аз ще говоря с шокирания си дядо.

— Добре, мисля, че е справедливо. — Тя отново наведе глава, докато закопчаваше блузата си. — Тай, наистина съжалявам. Никога не съм правила нещо, с което да разочаровам Илай, или да причиня неприятности помежду ви.

— Знам. — След кратко колебание, той й подаде ръка, за да се изправи.

— Искам да правя любов с теб — рече Софи като не откъсваше очи от неговите.

Той вече беше успял да дойде на себе си.

— Мисля, че и двамата много добре знаем какво искаме. Само не знам какво трябва да направим, за да го получим, А сега трябва да

намеря дядо ми.

— Да.

Когато Тайлър излезе, Софи отиде до прозореца и скръсти ръце. Толкова много ѝ се искаше да има нещо жизненоважно за вършене. Единственото което ѝ оставаше обаче в момента, беше да мисли.

Тайлър намери дядо си да върви сред лозята. Старата Сали тичаше наоколо. Не каза нищо, просто тръгна до него между редовете.

— Трябва да внимаваме да запазим влагата — рече след известно време Илай. — Топлината дразни лозите. Ще ги събуди.

— Знам. Внимавам. А... почти е време за култивиране.

— Надявам се, че дъждовете няма да закъснеят. — Илай огледа пръчките и потърси най-точните думи. — Аз... трябваше да почукам.

— Не, аз не трябваше да.;. — Тайлър се запъна, затова се наведе и погали Сали по гърба. — Просто така се случи.

— Добре. — Илай се прокашля. Никога досега не беше говорил с Тайлър за секса. Слава Богу, не беше му се налагало. Трябваше да свърши тази работа преди много години. Сега момчето вече беше пораснало и този голям мъж знаеше всичко, което правят пчеличките и птичките, а също и отговорностите, които следват. Но... — Господи, Тай! Ти и Софи!

— Просто се случи — повтори Тайлър. — Предполагам, че не биваше, и предполагам, трябва да ти кажа, че няма да се повтори.

— Не е моя работа. Тя си е ваша... Дявол да го вземе, та вие израснахте заедно! Знам, че нямате никаква кръвна връзка и че няма пречка да го направите. Но винаги съм ви приемал като брат и сестра. Шокирахте ме. Всъщност това е всичко.

— Разбирам те — съгласи се Тайлър.

— Обичаш ли я? — Илай се отдалечи малко. Тайлър почувства как възлите на виновеност, стегнати в стомаха му, се стягат още повече.

— Дядо, в подобни случаи не винаги става дума за любов.

Сега Илай спря и се обърна към внука си.

— Аз може да съм по-стар от теб, момчето ми, и да използвам друг речник, но винаги става дума за едно и също. Знам, че понякога се нарича любов. Просто те питах.

— Ами, и двамата бяхме полудели от желание, това е всичко. Ако за теб това е едно и също... значи няма какво да ти обяснявам.

— О, да, за мен е едно и също. Вие сте достатъчно възрастни и разумни. И двамата сте добре възпитани, така че това си е само ваша работа. Следващия път, мисля, че трябва да заключиш проклетата врата.

Стана почти шест часът, когато Тайлър се прибра у дома. Беше изтощен, изморен и ядосан на себе си. Мечтаеше си за една студена бира и горещ душ, които може би щяха да успокоят малко нервите му. Посегна към хладилника и видя бележката, която сам беше закачил на вратата предната вечер, за да му напомни.

Вечеря при Маргарет в 7 часа.

— По дяволите! — Той подпря челото си на хладилника. Можеше да отиде, разбира се, ако се напънеше. Но нямаше никакво настроение. Не му се говореше за бизнес дори когато това беше съпроводено с добра храна и приятна компания.

Тази вечер той просто не можеше да бъде добра компания.

Посегна към телефона, за да открие, че отново го е скрил някъде. Ругаейки тихо през зъби, Тайлър отвори хладилника с намерението да си вземе една бира, преди да започне да го търси. И го видя забутан между бутилка бира „Корона“ и картонена кутия с мляко.

Щеше да се обади на Маргарет, помисли си той, като измъкна телефона и потърси номера ѝ. Щеше да я изведе на вечеря или на обяд някой друг ден, преди да замине отново за Италия.

Маргарет не чу телефона, защото беше под душа и си пееше. През целия ден бе очаквала тази вечер. Беше живяла с мисълта за нея, докато водеше срещи, пишеше доклади и провеждаше телефонни разговори. И накрая беше спряла на път към къщи, за да купи пържоли с размер четиридесет и пети номер, като за мъж, и няколко огромни картофа от Айдахо. Купи също така ябълков пай с намерението да го представи за собствено производство.

Мъжете не бива да знаят всичко, нали така?

Това беше храна, която Тай би оценил. Здравословна, обикновена, истински американска, не някакви си изтънчени деликатеси, които не могат да те заситят.

Подреди масата, сложи свещите, избра музиката и роклята, която щеше да облече. Застла леглото с нови чаршафи и го отрупа с копринени възглавнички.

Досега се бяха срещали два или три пъти. Маргарет не се заблуждаваше, че Тай приема деловите им виждания за любовни срещи. Но тази нощ смяташе да промени всичко.

Излезе изпод душа и започна да се приготвя.

Винаги бе толкова вълнуващо да се приготвя за мъж. Очакването беше част от преживяването. Маргарет беше феминистка и не криеше удоволствието си от този ритуал. Той ѝ помагаше да се почувства още повече жена.

Намаза се с крем, напудри се, напарфюмира се, облече копринено бельо и си представи как прелъстява Тайлър Макмилън, как се люби с него на масата, направо върху ябълковия пай.

Винаги си бе падала по него, мислеше си, докато проверяваше дали всичко в апартамента е на мястото си. Пътуването, вълненията от новата работа, отговорностите ѝ бяха дали увереността да опита по-настойчиво.

Извади виното, което бе приготвила за вечерята. И тогава забеляза съобщението, което светкаше на телефонния секретар в кухнята.

„Маргарет, аз съм, Тай. Виж, ще трябва да отложим вечерята. Трябваше да ти се обадя по-рано, но... нещо ме задържа в офиса. Съжалявам. Ще ти се обадя утре. Ако нямаш други планове, можем да излезем през следващите дни и да говорим. Наистина съжалявам, че не успях да ти се обадя по-рано.“

Маргарет загледа немиждащо буквите и си представи как изтръгва апарата от стената и го стъпква на земята. Това, разбира се, нямаше да промени нищо, а Маргарет бе достатъчно практична жена, че да си позволи подобни безсмислени действия.

Прекалено практична, помисли си тя, борейки се със сълзите, за да остави храната и виното да отидат на вятъра само защото някакъв си идиот, някакъв си незначителен мъж, ѝ беше вързал тенекия.

Да върви по дяволите! След мъж и след трамвай не се тича, напомни си тя старата поговорка. Просто защото друг ще дойде. На този свят има прекалено много мъже! Прекалено много, напомни си, като извади пържолата и я приготви, за да я сложи на грила. Беше

получила доста интересни предложения в Италия. Когато се върнеше отново там, щеше просто да си хване някой мъж и да види какво ще излезе от прочутата италианска галантност.

А сега щеше да отвори бутилката вино и хубавичко да се напие.

15.

Пилар отиде до къщата за гости откъм задната врата. Беше ѝ стар навик. Чувстваше, че се сприятеляват с Тео. Той беше интересен и буден младеж, стига човек да успее да разчупи черупката му и да проникне под повърхността. И все още беше момче, което се нуждаеше от майчина грижа и влияние.

Беше трогната, че когато идваше във Вила Джиамбели, за да плува в басейна, определено предпочиташе нейната компания. Значи му беше приятно. Тя успя да го привлече в салона и да го накара да посвири на пианото. Това беше добър ход, чрез музиката да го предразположи за разговор.

Надяваше се, че на него също му е така приятно, както и на нея.

Виж, Мади беше друго нещо. Момичето бе учтиво, но определено хладно и упорито поддържаше дистанция. Наблюдаваше много внимателно всичко и всеки. Не толкова с неприязън, колкото преценяващо. И това отношение, Пилар знаеше това, бе пряко свързано с нейните отношения с баща ѝ.

Това очевидно не правеше особено впечатление на Тео. Но Пилар можеше да види как изглежда в очите на Мади, като жена в женски очи. Затова не биваше да насилва нещата.

Тя се чудеше дали Дейвид, също като сина си, не забелязва, че Мади ревниво пази своята територия.

Преметна чантата през рамо, докато се изкачваше по пътеката. Онова, което се съдържаше в нея, не беше подкуп, уверяваше се сама Пилар. Беше просто символичен подарък. И освен това тя нямаше намерение да остане по-дълго, отколкото беше прието. Макар че част от нея искаше да я помоят да остане с тях. Искаше да им пригответи ядене, да ги слуша как си говорят. Така ѝ липсваха деца!

Ако съдбата беше по-благосклонна към нея, щеше да има къща, пълна с деца, голямо рунтаво куче, спорове, които да разрешава, и разбити колени, които да превързва.

Вместо това имаше само една умна и красива дъщеря, която не се нуждаеше от дундуркане. И вече доста години гледаше цветя вместо

децата, за които така беше копняла.

Самосъжалението, напомни си Пилар, не беше нито приятно, нито забавно преживяване. Тя почука отривисто на вратата на кухнята и се приготви да се усмихне.

Когато Дейвид отвори, я обхвана колебание. Той беше облечен с джинси и работна риза и държеше чаша кафе.

— И това, ако не е късмет! — Той я хвана — за ръката и я дръпна вътре. — Тъкмо си мислех за теб.

— Не очаквах, че си вкъщи.

— Днес работя тук. — Тъй като искаше, а и защото знаеше, че това ще я обърка, той я привлече към себе си и се наведе да я целуне.

— Ами, аз... Понеже не видях микробуса...

— Тео и Мадри го взеха. Днес не са на училище. Подобни дни са кошмар за всеки родител. Ние го разрешихме, като дадох на Тео ключовете за да отидат на кино. Поради което твоето посещение е точно навреме.

— Наистина ли? — Тя се освободи от прегръдката му и оправи дръжката на чантата върху рамото си. — Така ли мислиш?

— Определено. Ще ме разсееш от мрачните предположения, какво ли правят децата. Искаш ли кафе?

— Не, аз трябва... Просто минах да донеса някои неща за децата. — Това, че са сами в къщата, я объркваше. През цялото време, откакто той беше тук, бе избягвала да остават насаме. — Мадри се интересуваше от процеса на винопроизводство, затова си помислих, че ще ѝ бъде интересно да прочете историята на фамилията Джиамбели.

Пилар извади книгата, която бе взела от магазинчето за сувенири във винарската изба.

— Много подходящо. Ще ти бъде благодарна и ще ни засипе двамата с Тай с лавина от въпроси.

— Има остър ум.

— Говори ми още!

— Донесох и музика за Тео. Той е затънал в неговото техно, но мисля, че ще му бъде приятно да чуе нещо по-класическо.

Дейвид погледна нотите.

— „Серждънт Пепър“? „Бийтълс“? Откъде изкопа това?

— Навремето го свирех и подлудявах мама. Сама съм нотирала песента.

— А да си носела мънистени гердани, чарлстон панталони и тесни блузки с ресни и открит пъп? — закачливо я попита Дейвид.

— Разбира се. Бях си направила страхотни индиански накити, когато бях на възрастта на Мади.

— Направила си ги сама? Какви скрити таланти! — Той се приближи така плътно, че гърбът ѝ се оказа подпрян на кухненския плот. — А на мен носиш ли някакъв подарък?

— Не знаех, че си тук.

— Ами сега, като съм? Какво ще ми подариш? — Притисна я, като сложи ръцете си от двете ѝ страни. — Хайде, извади нещо от чантата и за мен!

— Нямам. — Пилар се опита да се засмее, но беше много объркана. — Следващият път. Трябва да се връщам във винарната. Ще помагам за една туристическа обиколка следобед.

— В колко часа?

— В четири и половина.

— Хм. — Дейвид погледна часовника на стената. — Значи след час и половина. Чудя се какво бихме могли да направим за деветдесет минути.

— Мога да ти приготвя обяд.

— Имам по-добра идея. — Като обхвана кръста ѝ, той я завъртя и я поведе към вратата.

— Дейвид?

— Няма никой вън освен нас — прошепна Дейвид и леко захапа брадичката ѝ, после шията и накрая устните, докато я извеждаше от кухнята. — Знаеш ли какво си мислех оня ден?

— Не. — Как можеше да знае? Та тя не можеше да улови собствените си мисли в момента!

— Че имам много голям проблем. Приятелката ми живее с майка си.

Сега Пилар се разсмя, защото думата приятелка ѝ прозвуча много смешно.

— А аз живея с децата си. И никъде няма място, където да отидем и да направим всички онези неща, за които си мечтаеш. Знаеш ли какви неща си представям, че правя с теб?

— Мисля, имам идея. Дейвид, сега е почти обяд.

— Да, средата на деня. — Той спря в началото на стълбите. — Това е чудесна възможност. Аз мразя пропуснатите възможности. А ти?

Пилар се изкачи по стълбите с него, което беше почти подвиг, защото коленете ѝ трепереха, а сърцето ѝ биеше все едно, че изкачва планина.

— Не очаквах... — Думите дойдоха неканени на устните ѝ. — Не съм подготвена.

— Остави на мен, аз ще се погрижа.

Да се погрижи за какво? Как би могъл да се погрижи за нейното секси бельо или как би могъл да превърне безмилостната дневна светлина в меките, тайнствени сенки на нощта? Как би могъл...

Тогава изведнъж осъзна, че той говори за предпазни средства и това я накара да се почувства глупаво и я обърка още повече.

— Не, аз нямах предвид... Дейвид, не съм младо момиче.

— Нито пък аз съм някой хлапак. — Той я побутна леко към вратата на спалнята си. Знаеше, че ако я сграбчи изведнъж, няма да бъде правилният подход. За нея бе необходимо да говорят, а може би и за него самият. — Пилар, изпитвам много сложни чувства към теб. Единственото, което не е сложно, е, че те желая. Това е.

Тя имаше усещането, че се носи сред гореща пара.

— Дейвид, трябва да знаеш. Тони беше първият мъж в живота ми. И последният. Оттогава мина много време. Аз... О, Господи! Забравила съм всичко.

— Да, знам. Но това не ме безпокои, напротив, ласкае ме. — Той докосна леко устните ѝ. — Вълнува ме. И ме възбужда, — Устните му докоснаха нейните за трети път. — Ела в леглото ми. — Поведе я, очарован, че сърцата им биеха забързано и в един ритъм. — Позволи ми да те галя. Нека да те докосвам.

— Не мога да дишам. — Тя се опита да си поеме дъх, докато той сваляше якето ѝ. — Знам, че съм напрегната, извинявай. Не мога да се отпусна.

— Не искам да се отпуснеш. — Докато откопчаваше блузата ѝ, Дейвид не откъсваше очи от нея. Пръстите му докоснаха кожата ѝ. — Не и сега. Сложи ръцете си на раменете ми, Пилар. Събуй обувките си.

Тя трепереше цялата, също като него. Като че беше за пръв път, помисли си Дейвид. За нея, за него. Толкова страшно и вълнуващо,

очаквано и опасно.

Късното зимно слънце беше като бяла преспа светлина, върху прозореца. Тишината в къщата бе така дълбока, че Дейвид можеше да чуе ударите на сърцето ѝ. Когато прекара пръстите си по кожата ѝ, усети, че е мека и тръпнеща.

— Колко си гладка! Топла! Прекрасна!

Пилар вярваше на думите му. Въпреки че пръстите ѝ трепереха, когато откопчаваше копчетата на ризата му, той не обърна внимание. Едва не подскочи, когато ръцете му преминаха по диафрагмата ѝ, докато сваляше панталоните ѝ, но Дейвид не показва нетърпение или раздразнение.

И което беше най-хубавото, той не спираше да я гали. Ръцете му не се отделяха от тялото ѝ. Движенията им бяха бавни и сигурни. Това я караше да иска отново и отново да усеща ласките, да чувства тази приятна топлина в корема си и почти втечнения си пулс. Пилар се отпусна на леглото, за да усети тялото му върху себе си, да почувства мъжката му тежест.

Изглеждаше ѝ толкова естествено и прекрасно отново да се отдаде на някого.

Забрави, че слънцето свети, забрави за всички недостатъци, които светлината му щеше да разкрие. И се отдаде на опиянението от това да се слее с Дейвид.

Дейвид не искаше да бърза. Но нейното колебание се превърна в нетърпение. Тя се движеше под него, бедрата ѝ се издигаха и спускаха, ръцете ѝ го докосваха с бързи, леки тръпки, като криле на птица, а ноктите ѝ го възбуждаха до изнемога.

Забрави желанието си да бъде търпелив, внимателен и нежен.

Ръцете им бяха преплетени, сетне се разделиха, за да открият нови тайни, да изследват нови кътчета. Устните му намериха гърдите ѝ. Когато през тялото ѝ премина вълна от удоволствие, Пилар промълви името му и простена, защото устните му захапаха нейните.

Сякаш някакъв камшик удряше тялото ѝ и я приковаваше върху ръба на раздвоението, между възбудата и облекчението. Там, където кръвта кипи, а тялото изнемога на от копнеж. И Пилар безпомощно стоеше прикована, отдадена изцяло на радостта от всяка болка, изгаряща я е огнената си непоносимост.

Когато ръката му слезе надолу, за да потърси женствеността ѝ, тя вече беше влажна и гореща.

Избухна под него, прекалено удивена от себе си, от своя бърз отклик, шокирана от невъзможността да удържи реакцията на собственото си тяло. Светът, който я заобикаляше, стана ярък, ослепителен и изпълнен с оглушителна радост. И Пилар се остави на настойчивите му ръце и устни.

Моя. Тази мека влажна кожа, която миришеше на пролет, тези заоблени извивки на тялото, тази изкусителна уста. Те са мои.

Дейвид искаше да вземе всичко наведнъж. Сега. И да ѝ отдаде всичко, което имаше. Тя се движеше в неговия ритъм сякаш не бяха за пръв път заедно, а винаги, винаги са били, хиляди пъти.

Той имаше още много неща, които искаше да ѝ покаже. Да вземе от нея. Но желанието, което го изпълваше, бе така диво, че не се поддаваше на никакъв контрол.

Пилар го гледаше право в очите.

Още веднъж, и още веднъж, ръцете ѝ се вдигнаха, сетне се отпуснаха. Тя се надигна и го прие, и го затвори в себе си. И те се движеха в слънчевата светлина с нарастващо темпо. Пилар извика и заглуши гласа си в шията му. И остана там, усещайки как сърцето ѝ сякаш пробива гърдите ѝ, за да отиде при неговото сърце.

В Сан Франциско също грееше слънце, но това само усилваше главоболието на Софи. Тя погледна Крис, която седеше от другата страна на бюрото. Най-лошото бе, че жената явно не бе очаквала подобно развитие на нещата. Как е могла да се заблуди след всички предупреждения и забележки, които ѝ бе направила? Това само я ядоса и наля допълнително масло в огъня.

— Ти не искаш да работиш тук, Крис. Това е съвсем ясно.

— Направила съм много повече от който и да е друг в тази фирма. Ти го знаеш, аз също. Само че това не ти харесва.

— Не е вярно. Напротив, винаги съм уважавала и оценявала твоята работа.

— Глупости!

Софи си пое дъх, за да успокои нервите си, и си нареди да запази спокойствие.

— Имаш талант, от който се възхищавам. Но което не ми харесва и не мога повече да толерирам яли да се правя, че не забелязвам твоето определено неприемане на фирмената политика и враждебното ти отношение към управляващите.

— Имаш предвид отношението ми към теб.

— В случая аз съм управляващият.

— Само защото се казваш Джаамбели.

— Дали това е причината или не няма значение и не е твоя работа.

— Ако Тони беше жив, ти нямаше да седиш зад това бюро. Щеше да е мое.

Софи преглътна горчивината, която се надигна в гърлото ѝ.

— Затова ли спа с него? — попита тя с нотка на изненада в гласа.

— Беше ти обещал това място? Много умно от негова страна и много глупаво от твоя. Баща ми никога не е управлявал тази фирма и нямаше никакъв авторитет, нито решаващ глас в нея. Как можа да се заблудиш така?

— Вие се погрижихте за това. Вие, трите Джаамбели.

— Не, той сам си го изпроси. Но сега не става дума за баща ми. Не той е темата на нашия разговор. Фактът е, че аз оглавявам този отдел и ти повече не работиш за мен. Искам да напуснеш кабинета си и да се изнесеш до края на работния ден. Днес.

И двете станаха прави. Софи имаше чувството, че ако бюрото не беше между тях, Крис щеше да предприеме нещо повече от словесни излияния. Това доказваше за сетен път колко много са се влошили взаимоотношенията им и Софи съжаляваше, че не могат да си разменят по няколко юмручни удара.

— Много добре. Имам и други оферти. Всеки в нашия бизнес знае кой представлява истинската сила, кой е творческата личност.

— Надявам се, че в „Льо Кьор“ са ти предложили онова, което заслужаваш — каза Софи и видя как челюстта на Крис направо увисна от изненада. — Нищо не остава тайно, Крис. Но трябва да те предупредя да си спомниш клаузата за спазване на фирмената тайна, която си подписала, когато започна работа при нас. Ако дадеш някаква информация за „Джаамбели“ на конкурентите, попадаш под ударите на закона.

— Няма нужда да казвам нищо на конкурентите. Вашата предстояща кампания е зле разработена, изтъркана и банална. Това е.

— Значи трябва да си доволна, че повече няма да бъдеш свързана с нея. — Софи заобиколи бюрото и приближи към Крис, почти надявайки се тя да посегне и да я удари. Стигна до вратата и я отвори. — Мисля, че си казахме всичко, което имахме да си кажем.

— Този отдел ще затъне, защото когато аз си отида, всички останали ще си тръгнат с мен. Тогава ще видим докъде ще я докарате ти и твоето фермерче. — Крис се упъти към вратата и спря за миг. — Тони и аз здравата се посмяхме за ваша сметка.

— Изненадана съм, че си имала време за разговори или смях с него.

— Той ме уважаваше — отговори яростно Крис. — Знаеше кой ръководи в действителност отдела. Имахме и няколко интересни разговора за теб. Кучка номер три!

Софи сграбчи ръката на Крис.

— О, значи ти си била! Вулгарен език, дребнавост, вандализъм, грамадни букви. Би трябвало да се досетя. Трябва да се радваш, че няма да те арестувам, а само ще те уволня.

— Ами хайде, какво чакаш! Извикай ченгетата и се опитай да го докажеш! Това ще ме разсмее още веднъж, за последно. — Тя освободи ръката си и излезе.

Като остави вратата отворена, Софи се върна на бюрото и се обади на охраната. Искаше Крис да бъде ескортирана до външната врата на сградата. Сега, когато първата вълна от гняв премина, вече можеше да мисли спокойно. Не беше изненадана, че всъщност Крис е надраскала ангелите и е изпратила снимката.

Но се чувстваше отвратително.

Нищо не можеше да направи. Така както не можеше да направи нищо за файловете, които Крис може би вече беше копирала и изнесла от фирмата, но трябваше да бъде поне сигурна, че това няма да стане в последната минута.

Тя изпрати да повикат Трейс и Пи Джей, Докато ги чакаше, крачеше нервно из кабинета. В този момент през вратата надникна Тайлър.

— Видях Крис да фучи из коридора — рече той и седна на един стол. — Нарече ме безмозъчен, тъп селянин, когото водят за носа и

пришпорват с камшик. Предполагам, че ти си тази, която държи камшика.

— Не й обръщай внимание. По моя преценка мозъкът ти си е съвсем на ред и освен това си изключително устойчив на камшици. По дяволите! Писна ми.

— Мислех, че не е минало толкова зле, когато видях от ушите на Крис да излизат пламъци.

— Надявах се да ми посегне, за да мога да й отвърна. Щях да се чувствам по-добре, ако беше го направила. Нарече ме кучка номер три. Затова ми се щеше да й покажа какво може една истинска италианска кучка, когато я предизвикат. Ще ми цапоти с лак ангелите, ще ми праща анонимни писма!

— Охо, я да чуем! Какви писма?

— Никакви. — Софи усети, че се изгърва и махна с ръка.

Той я хвана и я привлече към себе си.

— Питам какви писма?.

— Изпрати ми една снимка отпреди няколко месеца. Баба, мама и аз. Този път беше използвала червен флумастер, но подходът беше същият като върху ангелите на Джиамбели на Коледа.

— Защо не си ми казала?

— Защото беше адресирано до мен, защото ми дойде до гуша и защото не исках да доставя удоволствие на човека, който ми го беше изпратил.

— Има и още, искам да знам всичко. Хайде! Казвай!

— Добре, слушай тогава. — Прекалено беше ядосана, за да стои на едно място, затова отново закрочи из стаята. — Каза, че баща ми й обещал да й помогне да заеме моето място. Предполагам, че наистина е обещал. Защо не, защо да не обещае нещо, което е мое, нали беше взел брошката на мама, за да я даде на Рене.

И от това я боли, помисли си Тайлър, докато наблюдаваше лицето й. Дори и мъртъв, Авано успяваше да пробие черупката на нейната защита и да я нарани право в сърцето.

— Съжалявам, Софи.

— Каза ми, че те си подхождат. Така мисля и аз. А сега, успокой се, Софи! Успокой се — повтори на глас тя. — Всичко свърши и ако се нервираш и ядосваш, с нищо няма да помогнеш на никого. Трябва да

гледаме напред. Трябва да говоря с Пи Джей и Трейс, налага се да бъда спокойна. Трябва да се успокоя.

— Искаш ли да си ходя?

— Не. По-добре остани. Нали сме един екип. — Тя отвори чекмеджето и извади шишенце аспирин. — Трябваше да я уволня още преди няколко седмици. Ти беше прав. Аз сбърках.

— О, това ще си го запиша някъде. Ще ми послужиш ли с молива си?

— Я стига! — Благодарна за спокойствието, което излъчваше и й предаваше, Софи отвори бутилка с вода. — Кажи ми честно, Тай, какво мислиш за кампанията по случай стогодишнината?

— Колко пъти да ти повтарям, че не разбирам много от тези неща.

— Прецени я като консуматор, като купувач, по дяволите! — Тя глътна три хапчета наведнъж и отпи от водата. — Нали имаш мнение за всичко на този свят, дявол да те вземе!

— Е, сега ми харесваш. Това вече е спокоен и разумен разговор — засмя се Тайлър. — Мисля, че кампанията е умна. Какво друго искаш?

— Достатъчно. — Изтощена, Софи седна на края на бюрото. — Тя ме хвана, извади ме извън нерви. Мразя това. — Погледна часовника си. — Трябва да свърша и тази работа, след това имаме среща с Маргарет.

Тайлър почувства лек пристъп на вина и се размърда на стола.

— Аз трябваше да се видя с нея онази вечер, но отложих срещата. А днес не успях да се свържа.

— Тя обикновено става още в шест.

— Така ли? — По дяволите, помисли си той, беше й обещал да й се обади. — Може ли да ползвам телефона ти?

Софи го покани с ръка и излезе да помоли секретарката си да направи кафе.

— Не е там — рече Тайлър, когато тя се върна. — Странно, пропусна две сутрешни заседания.

— Това не е присъщо на Маргарет. Опитай се да я намериш вкъщи — започна Софи и се обърна към Пи Джей и Трейс, които застанаха на вратата. — Влизайте. Сядайте.

— Покани ги с ръка и затвори вратата. — Искam да знаете — рече, докато сядаше зад бюрото си, — че току-що уволних Крис.

Пи Джей и Трейс си размениха бързи погледи.

— Което, както виждам, не ви изненадва. — Тъй като нямаше никакъв отговор или реакция, Софи реши да сложи картите на масата. — Искam да ви кажа, че се надявам да знаете колко много ви ценя, колко сте важни за този отдел, за фирмата и лично за мен. Разбирам, че може би съществува известно недоволство заради промените, които направихме миналата година и ако някой от вас има специфични проблеми или забележки, моля да ги сподели. Готова съм да ви изслушам.

— Може ли въпроси? — попита Трейс.

— Давай.

— Кой ще замести Крис?

— Никой.

— Нямах намерение да доведеш някой на нейното място?

— Бих предпочела вие двамата да си поделите нейната работа, титлата и мястото.

— И кабинета ѝ — предложи Пи Джей.

— По дяволите — процеди Трейс през зъби.

— Добре, хайде да караме подред — предложи Софи и отиде да отвори вратата, защото секретарката почука с кафетата. — Не само че не бяхте изненадани от последния развой на събитията, но не бяхте особено разочаровани, нито разтревожени.

— Не е възпитано да се говори зад гърба на човек, който току-що е бил уволнен. — Пи Джей погледна кафето си, сетне Софи. — Но... ти не си в офиса всеки ден. Пътуваш или ходиш на срещи. И от декември работиш вкъщи поне три дни в седмицата. А ние сме през цялото време тук.

— И?

— Онова, което Пи Джей се опитва да каже, без риск да я изпратиш по дяволите, е, че с Крис се работеше трудно. И още по-трудно се работеше за нея — добави Трейс. — Тя се правеше на началник, докато теб те нямаше. Мислеше си, че има право и че всички ние в този отдел, сме ѝ подчинени. А на мен ми омръзна да ѝ се подчинявам. Да ѝ бъда домашен любимец. Дори започнах да си търся друга работа.

— Можехте да говорите с мен. По дяволите, Трейс, трябваше да го направите!

— Щях да го направя преди да взема окончателно решение. Сега вече проблемът е решен. Освен ако аз и Пи Джей не се сбием за кабинета на Крис.

— Софи, тя се опитваше да настрои хората срещу теб. Нещо като бунт на борда, нали разбираш? Може би има съмишленици, поддръжници. Възможно е да загубиш някои добри служители, когато тя си тръгне.

— Ясно. Ще свикам общо събрание на целия персонал още днес следобед. Да видим как стоят нещата. Съжалявам, че не съм била в течение за тези неща. От вас ще искам препоръки за хората, които според вас трябва да бъдат поощрени или уволнени. От този момент вие сте подуправляващи. Ще се погрижа веднага да оформим назначението ви.

Пи Джей стана.

— Отивам да видя как ще подреда новия си кабинет. — Тя се обърна към Тай. — Искam само да ти кажа, че да си силен и мълчалив, не значи, че някой те води за носа като че те пришпорва с камшик. Крис вдигаше голяма пара, че не си заслужавал с нищо мястото, което заемаш и че накрая ще се провалиш. Аз пък забелязах, че не казваш нищо, когато няма какво да кажеш. Но когато го правиш, то винаги има смисъл.

— Подмазвачка! — рече Трейс и също стана.

— Няма защо да се подмазвам, получих си големия кабинет — отвърна Пи Джей и като пърхаше с мигли, излезе.

— Харесва ми да работя тук. И за вас. Щеше да ми бъде криво, ако нещата се развиеха другояче. — С тези думи Трейс също излезе, подсвирквайки си.

— Е, по-добре ли се чувстваш? — попита Тайлър.

— Значително. Малко съм ядосана на себе си, че съм оставила нещата да стигнат толкова далеч, но се чувствам добре.

— Хубаво. Защо не се заемеш с организиране на общото събрание, пък аз ще се опитам да открия Маргарет. Нали нямаш нищо против да обядваме тримата заедно?

— Не, разбира се. Само че това никак няма да я зарадва. Тя е луда по теб.

— Я стига глупости!

— Да ти дам ли доказателства? — рече тихо Софи и излезе, за да се заеме с организацията на събранието.

Жени, помисли си Тайлър, докато търсеше домашния номер на Маргарет в телефонния секретар на Софи. И те ще ми разправят, че мъжете непрекъснато мислели за секс. Само защото той и Маргарет бяха излезли няколко пъти, това не означаваше, че...

Той прекъсна нишката на мисълта си, когато някакъв мъжки глас му отговори.

— Опитвам се да се свърша с Маргарет Боуърс.

— Кой се обажда?

— Тайлър Макмилън.

— Господин Макмилън... — Последва къса пауза. — Тук е инспектор Клермонт.

— Клермонт? Извинете, сигурно съм набрал грешен номер.

— Не, не сте. Аз съм в апартамента на госпожица Боуърс. Тя е мъртва.

ЧАСТ ТРЕТА

ЦЪФТЕЖЪТ

*Цветята са красиви. Любовта е като
цвете.*

А приятелството е дърво за подслон.

Самуел Тейлър
Колридж

16.

Март дойде в долината заедно с бурния, галопиращ вятър. Той втвърди земята и накара голите ръце на лозите да подрънкват. Падащите мъгли хапеха и се просмукваха чак до костите. Всички щяха да се притесняват за реколтата, докато не настъпеше пролетта с истинската си животворна топлина.

Всъщност притесненията бяха за много неща.

Софи спря наред лозята силно разочарована, че не откри Тайлър. Знаеше, че е сезонът за култивиране, защото времето го позволяваше. Мъжете с дисковите култиватори щяха да обогатят почвата с въздух, превръщайки изгнилите растения в тор и смесвайки техния азот с пръстта. За винаря след спокойния февруари идеше критичният и забързан март.

Зимата, тази бяла непостоянна вещица, все още държеше в лапите си долината, И предоставяше на обитателите ѝ достатъчно дълго време за размисъл.

Тай сигурно размишлява, помисли си Софи, като смени посоката и се упъти към къщата му. Седи си в кабинета, затрупан с графики, таблици и прогнози. Прави си бележки в своя дневник. Но през цялото време мисли. Май беше време да го поразсее. Тя понечи да почука на вратата. И изведнъж реши, че ако почукаш, винаги съществува възможността човекът вътре да ти каже: „Я се махай.“ Така че отвори вратата и още от прага започна да сваля якето си.

— Тай? — Тя хвърли дрехата на стълбите и тръгна към кабинета.

— Имам работа. — Той дори не вдигна глава. Преди няколко минути всъщност беше до прозореца. Видя я да върви между лозята, видя, че промени посока, та и се упъти към къщата. Дори си помисли дали да не слезе и да заключи вратата. Но му се стори глупаво.

Познаваше я достатъчно добре, за да знае, че една заключена врата няма да я задържи отвън.

Софи седна срещу бюрото, облегна се и зачака, докато тишината стана непоносима и той заговори пръв.

— Е, какво?

- Изглеждаш зле.
- Много ти благодаря.
- Има ли нещо ново от полицията?
- Ако имаше, щеше да го чуеш.

Така беше, намуси се Софи. А това чакане я изнервяше. Беше минала почти седмица, откакто откриха тялото на Маргарет. На пода, до масата, подредена за двама, с недокосната пържола в чинията, догорели свещи и празна бутилка „Мерло“.

Точно това продължаваше да измъчва и Тай. Защото второто място на онази маса е било предназначено за него.

— Говорих днес с родителите й. Смятат да я погребат в родния й град. Много им е тежко.

— Ако не бях отменил...

— Престани! Не знаеш дали това щеше да промени нещо или не. — Софи стана и се приближи до него. Застана зад гърба му и започна да разтрива раменете му. — Ако е имала проблеми със сърцето, за които никой не знаеше, това можеше да й се случи по всяко време.

— Все пак, ако бях там...

— Ако, ако. И може би. — Тя го целуна по главата. — Тези две думички могат да те побъркат. Да го знаеш от мен.

— Беше прекалено млада, за да получи сърдечен удар. И не ми цитирай статистиката за умрелите от инфаркт. Ченгетата продължават да ровят и не дават никаква информация. Кое то според мен значи нещо.

— Това бе една непредизвестна и неочаквана смърт, която обаче, поради факта, че Маргарет работеше за „Джиамбели“, е свързана и с баща ми. Ченгетата правят просто рутинна проверка, Тай. Докато не ни уведомят за нещо друго.

— Ти каза, че имала чувства към мен.

Ако можеше да върне времето назад, би си прехапала езика, преди да изтърве тази безгрижна и нищо не значеща забележка.

— Само те дразнех.

— Не, не е така. — Той стана и затвори дневника си. — Знаеш какво значи вътрешно усещане. Аз нямах такова усещане. Тя не се интересуваше от мен, затова и не съм забелязал да ме харесва.

— Но това не е твоя грешка. Ако пък го беше забелязал, едва ли щеше да промениш нещо. Съжалявам, че така се случи. Аз я харесвах.

— Без да мисли, Софи обви с ръце раменете му и допря лице до гърдите му.

— Аз също.

— Слез долу. Ще ти направя супа.

— Защо?

— Защото това ще ни помогне, ще ни разсее и ще отвлече мислите ни в друга посока. Стига сме се измъчвали. — Софи завъртя стола му, докато той се обърна с лице към нея. — Освен това научих някои клюки й нямам с кого да ги споделя.

— Не обичам клюките.

— Колко жалко! — Тя взе ръката му и й стана много приятно, когато той я привлече върху коленете си. — Майка ми спи с Дейвид.

— По дяволите, Софи! Защо ми казваш тези неща?

Тя му се усмихна и пхна ръката си в неговата.

— Първо, защото ти няма да разпространиш подобна новина извън семейството. Второ, защото не мисля, че е подходящо да обсъждам това с баба си по време на закуска.

— Но е подходящо да я обсъждаш с мен по време на супата. — Той наистина не можеше да разбере хода на женските мисли. — Откъде знаеш?

— Тай! — започна Софи, докато двамата слизаха по стълбите. — Първо, познавам мама отлично и един поглед ми стига, за да разбере. Второ, видях ги двамата вчера следобед и по всичко им личеше.

Не посмя да попита по какво им е личало. Тя сигурно щеше да му каже, но Тайлър не беше сигурен, че ще го разбере.

— И какво мислиш по този въпрос?

— Не знам. Донякъде съм доволна. Искам да й кажа: „Браво на теб, мамо! Най-сетне! Браво!“ Защото един мъж я изостави, смятайки, че моята майка не е подходяща за секс.

— Ти си добра дъщеря. — Тайлър спря на последното стъпало и я обърна към себе си. — И не толкова лош човек, както казват хората.

— О, мога да бъда и лоша. Ако я нарани или обиди, Дейвид начаса ще узнае колко лоша мога да бъда.

— Аз ще го съборя, а ти ще го одереш. Става ли?

— Благодаря за помощта. — Очите й промениха цвета си, защото той продължаваше да я гледа. Кръвта й се развълнува. — Тай? — Софи вдигна ръка към лицето му и го погали.

В този момент на вратата се почука.

— Мили Боже! Какво толкова лошо има в това, че с теб се виждаме, та все ще се намери някой да ни попречи! Искам да запомниш докъде бяхме стигнали. Само го запомни!

— Мисля, че си го записах. — Не по-малко ядосан от прекъсването, Тайлър отиде до вратата и я отвори, И стомахът му се сви.

— Господин Макмилън. — Пред него стояха детективите Клермонт и Магуайър. — Може ли да влезем?

Озоваха се във всекидневна, където цареше ергенска атмосфера и беше доста разхвърляно. Не се бе сетил да запали огън, така че беше и доста студено. Някакъв стар вестник, отпреди няколко дни, все още стоеше разлистен върху масичката за кафе. Под него лежеше разтворена книга. Магуайър не успя да види заглавието ѝ.

Тайлър дори не направи опит да разтреби, отбеляза си тя, както биха направили повечето хора. А също така не даваше вид, че иска да ги покани да седнат. Но когато той се отпусна на един стол, а Софи се намести на облегалката до него, двамата ѝ заприличаха на двойка.

Клермонт извади бележника си и веднага хвана бика за рогата.

— Казахте, че вие и Маргарет Боуърс сте се срещали.

— Не, не съм казал такова нещо. Казах, че няколко пъти сме излизали.

— Това обикновено се смята за среща.

— Аз не го интерпретирам така. Още веднъж повтарям, че просто сме излизали няколко пъти.

— Трябвало е да се видите с нея през нощта, в която е умряла.

— Да. — Върху лицето на Клермонт нямаше никакво изражение. Но то все пак беше напрегнато, забеляза Тайлър. — Както ви казах и преди, аз се забавих тук. Обадох ѝ се по телефона някъде около шест. Нямаше я, затова оставих съобщение, че не мога да отида.

— Не сте ѝ дали обяснение.

— Не съм.

— Защо се забавихте?

— Имах работа.

— Във Вила Джиамбели?

— Точно това ви казах и последния път. Стига толкова. Всъщност бях загубил представа за времето и бях забравил напълно за

вечерята, докато не се прибрах вкъщи.

— Вие сте се обадили в шест, значи е имало цял час време до определената среща. Можело е да отидете. — Магуайър поклати глава. — Или да ѝ се обадите и да предупредите, че ще закъснее.

— Бих могъл. Но не го направих. Нямах настроение да ходя в града. Това представлява ли проблем за вас?

— Госпожица Боуърс е умряла на маса за двама. Това е проблемът.

— Инспектор Клермонт — намеси се Софи, гласът ѝ беше любезен, — господин Макмилън не е особено словоохотлив, защото мисли, че това ще ме злепостави или затрудни. Така поне предполагам. Същата вечер между нас двамата се случи нещо.

— Софи!

— Тай — отвърна спокойно тя, — вярвам, че детективите ще разберат защо не си бил в настроение да шофираш до Сан Франциско и да вечеряш с една жена, когато малко преди това си се търкалял на пода на офиса във Вила Джиамбели с друга. Казах ви, че нещо се случи — продължи тя. — Нещо, което не бе планирано и се получи много конфузно. Дядото на Тай влезе в стаята в този момент. — За да подчертае близостта им, тя прекара пръсти през косата му. — Господин Макмилън старши може да потвърди случката, ако смятате, че е необходимо да го питате дали ние с внука му действително сме били на пода в кабинета ми. При тези обстоятелства, мисля, че е напълно разбираемо защо Тай е бил леко разстроен и не е бил в настроение да ходи до града на бизнесвечеря с Маргарет. Всъщност основното нещо, подчертавам, въпреки че съм толкова глупава, е, че той не е ходил там и че няма нищо общо с онова, което ѝ се е случило.

Клермонт я изслуша мълчаливо, кимна и хвърли бърз поглед на Тайлър. Искаше да се увери, че говорят истината. Забеляза, че Макмилън се чувства неудобно, а Джиамбели доста се забавлява. Изглежда, че казваха истината!

— Друг път вечеряли ли сте в апартамента на госпожица Боуърс?

— Не, никога. Не съм ходил там. Вземал съм я от офиса и сме ходили в „Четири сезона“. След това я изпрацах. Но това бе преди повече от година.

— Защо просто не го попитате дали е спал с нея? — предложи Софи. — Тай, кажи, ти и Маргарет спали ли сте някога?

— Не. — Разкъсван между гнева и напушващия го смях, той ѝ хвърли един заплашителен поглед. — Престани, Софи!

Преди да успее да се съвземе, Софи го потупа по рамото и се облегна на него.

— Тя го харесваше, а той дори не си даваше сметка за това. Мъжете често са доста слепи за тези неща, особено пък Тай. Аз например се опитвам да го вкарам в леглото си от...

— Ти ще престанеш ли? — Трябваше да извика на помощ цялото си самообладание, за да не вдигне ръка и да запуши устата ѝ. — Вижте какво, съжалявам за това, което се случи с Маргарет. Тя беше много мила жена. И аз я харесвах. Може би ако не бях отложил срещата, щях да успея да повикам „Бърза помощ“, когато е получила инфаркта. Но не мога да разбера какво общо имат вашите въпроси с всичко това.

— Давали ли сте някога бутилка на госпожица Боуърс?

Тайлър прекара ръка през косата си.

— Не знам. Вероятно, може би. Давал съм и давам бутилки на много хора, на сътрудници, на гости. Нещо като спомен от винарната.

— Бутилки с етикет „Джиамбели“, италианско производство?

— Не. Подарявам моите с етикет „Макмилън“, само тях. Защо?

— Госпожица Боуърс е изпила почти цяла бутилка мерло „Кастело ди Джиамбели“ вечерта, когато е трябвало да вечеряте с нея. Бутилката е съдържала отрова от растението дигиталис.

— Какво? Не разбирам. — Тайлър се опита да стане, но Софи го задържа за рамото.

— Била е убита? — попита тя. — Отровена? Маргарет е била... Ако ти си бил там... Ако ти си пил от онова вино... Ти също?

— Възможно е, ако повече от един човек консумира бутилката, дозата да не се окаже смъртоносна — отбеляза Клермонт. — Но госпожица Боуърс е изпила цялата бутилка, което е очевидно. Имате ли идея как тази отрова е попаднала в бутилката от италианската изба на Джиамбели и в апартамента на госпожица Боуърс?

— Трябва да се обадя на баба ми. — Софи се изправи на крака. — Ако виното е подправено, трябва веднага да реагираме. Необходима ми е цялата информация за бутилката. Коя е избата производител? Трябва ми копие на етикета.

— Баба ви е информирана — отговори Магуайър. — Както и съответните италиански власти. Възможна е подмяна на виното, но ние

все още нямаме представа откъде госпожица Боуърс се е сдобила с бутилката. Може би ѝ е била дадена или подарена. Не можем дори да твърдим, че сама не е сложила отровата в него.

— Да се самоубие? Това е смешно! — Тай също се изправи. — Тя не беше самоубийца. Всичко беше наред, тя беше много щастлива от работата си, когато говорих с нея. Беше въодушевена от новите задачи и отговорности, от пътуванията.

— Имате ли врагове, господин Макмилън? Някой, който може да е знаел за вашите планове да вечеряте с госпожица Боуърс онази вечер?

— Не. И мисля, че не аз съм на мушката. Първо, ако виното е било подправено, аз щях да го узная. Щях да го помириша или да го усетя, когато го опитам. Това ми е работата, в края на краищата.

— Точно така — съгласи се Магуайър.

Софи почувства, че настръхва.

— Тай! Мисля, че отговори на достатъчно въпроси. Трябва да се обадим на адвоката ни.

— Не ми трябва никакъв адвокат!

— Ще се обадим на чичо Джеймс. Веднага.

— Това е ваше право. — Клермонт също стана. — Имам един въпрос към вас, госпожице Джиамбели. Знаете ли дали между баща ви и госпожица Боуърс е съществувала някаква връзка?

Кръвта се отдръпна от лицето, от вените, от сърцето ѝ.

— Доколкото ми е известно, не. Не знам за Никаква друга връзка извън бизнеса.

— Разбирам. Е, благодаря ви за времето, което ни отделихте.

— Баща ми и Маргарет?

— Престани. Това беше изстрел в тъмното. Той го направи, за да те извади от равновесие. Извън релси.

Но Софи се ровеше из спомените настървено, сякаш търсеше чисто злато.

— Ако наистина е имало нещо между тях и ако тяхната смърт е свързана..

— Не прави прибързани заключения, Софи. — Тайлър хвана ръката ѝ, докато правеше завоя към Вила Джиамбели. Разбираше колко

е разстроена. Тя дори не се възпротиви, когато седна зад волана на нейната кола, за да тръгнат.

— Ако става дума за подмяна, за фалшификация? Тогава има някакъв шанс. Малък шанс, но сигурно съществуват и други бутилки...

— Не бързай — повтори той. Спря колата и се наклони към нея. Взе и другата ѝ ръка и ги задържа в своите. — Трябва да проверим всичко. Всяка стъпка, всеки детайл. Не бива да се паникьосваме. Защото, ако има подмяна, то означава, че някой цели нещо. Да се създаде паника, хаос, скандал. Някой го е подготвил.

— Знам, Скандалите са по моята част. Мога да се справя с тях. Ще помисля на кого да възложа да се оправя с медиите. Но баща ми и Маргарет... Ако е имало нещо... — Тя стисна ръцете му, когато Тайлър поклати глава. — Трябва да помисля за това. Ако е имало нещо, дали баща ми е знаел за фалшификата? Колко пъти пътуваше той до Италия всяка година? Осем, десет, дванадесет?

— Не мисли това, Софи!

— Защо? Ти си го помисли. Мислиш че не забелязах ли? На другите също ще им мине през ума. Така че трябва да започна първо оттам. Не искам да го повярвам. Мога да приема всичко останало, но не искам да вярвам, че е убиец.

— Правиш прекалено сериозни заключения, при това прекалено бързо. Намали темпото, Софи. Хайде да започнем с фактите.

— Фактите са, че двама души са мъртви. — Тъй като ръцете и започнаха да треперят, тя ги издърпа и излезе от колата. — Маргарет пое голяма част от сметките и задълженията на баща ми, както и отговорностите. Така или иначе помежду им съществува някаква връзка.

— Добре. — Тайлър искаше да ѝ предложи успокояващата си прегръдка, но изглежда единственото, което тя искаше, беше студената безпристрастна логика. — Да тръгнем по тази нишка и да видим къде ще ни отведе. Първо трябва да се заемем с виното — рече, докато изкачваха стълбите. — След това с всичко останало.

Семейството се бе събрало в голямата приемна, а Дейвид стоеше до прозореца и говореше по телефона. Тереза седеше, изправена като войник, и отпиваше от кафето си.

Тя киша, когато Тай и Софи влязоха, и ги покани е жест да седнат.

— Джеймс е вече на път. — Илай крачеше напред-назад пред камината. Напрежението очевидно беше голямо, лицето му наглеждаше отслабнало, бузите — хлътнали. — Сега Дейвид говори с Италия, дава нареждане да се започне проверка.

— Да ви сипя ли кафе? — попита Пилар. — Мамо, моля те, седни.

— Трябва да правя нещо.

— Мамо! — Софи стана, отиде до масичката, където бе сервирано кафето, и се вгледа в лицето на майка си. — Татко и Маргарет? Знаеш ли нещо?

— Не, не знам. — Ръцете ѝ не трепереха, въпреки че всичко в нея трептеше. — Просто не знам. Имах чувството, че Рене го държи изкъсо.

— Не чак толкова. — Софи успя да остане спокойна. — Той ходеше с една жена от моя офис.

— О... — Това беше само въздишка. Подобие на въздишка. — Бих искала да мога да ти отговоря, Софи. Но наистина не знам. Съжалявам.

— Разбери. — Софи се извърна към баба си. — Ако е съществувало нещо между Тони Авано и Маргарет Боуърс, полицията ще разследва всеки от нас. Всеки, който е бил свързан с тях и може да има нещо общо с работите им. Тук сме се събрали цялото семейство. Ще стоим един зад друг. Един за всички, всички за един, докато всичко свърши.

Тя погледна към Дейвид, когато той остави телефона.

— Е?

— Ще го проследим — отвърна той. — Ще проверим всички бутилки с мерло от тази изба. Мисля, че много бързо ще успеем да определим от коя бъчва е била напълнена бутилката. Заминавам утре.

— Не. Илай и аз ще заминем. — Тереза вдигна ръка и стисна пръстите на съпруга си, когато той я хвана. — Това е моя работа. Ти оставаш тук, за да съм сигурна, че всичко в Калифорния ще е наред. Не искам проблеми. Ти и Тайлър ще отговаряте за това.

— Пилар и аз можем да започнем с винарите — предложи Тайлър. — Дейвид ще се разрови в бутилиращия цех.

Дейвид кимна.

— Ще проверим досиетата на всички, един по един. Вие познавате персонала по-добре от мен. Изглежда ми по-вероятно проблемът да е в Италия, но трябва да бъдем абсолютно сигурни и за тук.

Софи вече беше извадила бележника си.

— Ще направя изявление за пресата, на английски и на италиански, ще бъде готово до час. Ще се нуждая от всички подробности. Ще се постарая да внуша колко вълнуващо е производството на вино в „Джиамбели-Макмилън“. Колко е сигурно и безопасно. Ще покажем персонала в избите и самите изби, както тук, така и в Италия. Бабо, с теб и Илай ще покажем, че „Джиамбели“ е семейна фирма и че Ла Синьора продължава да участва и до ден днешен в производството на вино.

— Това наистина е семейна фирма — отвърна равно Тереза. — И аз наистина участвам лично в нея.

— Знам това. — Софи остави бележника. — Важното е да накараме пресата и читателите да го разберат. Да повярват. Да бъдат впечатлени. Трябва да използваме и мама. Мама, Тай и мен. Ще покажем корените, приемствеността, семейството. Сто години традиция, отлично качество и отговорност. Знам как да го направя.

— Тя е права. — Никой не бе по-изненадан от Софи, когато чу гласа на Тайлър. — Аз обикновено не отдавам много голямо значение на публичността и известността — добави смутено той, — което предполагам е причината вие двамата да ме насадите на тези пачи яйца. И все още не твърдя, че ми допада, но знам доста повече. Достатъчно, за да съм сигурен, че Софи ще намери начин да завърти нещата така, че да обърне лошото в добро и да извлече някаква полза за фирмата. Тя ще намери начин, защото е загрижена повече от когото и да било друг.

— Съгласна съм. Е, значи всеки от нас ще прави онова, за което най-много го бива. — Тереза взе ръката на Илай и помежду им сякаш премина нещо. — Но няма да предприемаме нищо, докато не се видим с Джеймс Мур. Защото не само репутацията на фирмата трябва да бъде защитена, а самата фирма. Софи, ти можеш да нахвърляш изявлението си. Дейвид ще ти помогне с подробностите, След това ще го дадем на адвокатите. И ще се заемем с всичко останало.

Това беше страшен удар по гордостта ѝ. Тереза стоеше до прозореца на кабинета и си мислеше, че всъщност най-трудно ѝ е да приеме точно това. Нейната репутация беше застрашена, заплашени, очернена от една бутилка вино.

Сега трябваше да се довери на други хора, за да спасят наследството.

— Ще се оправим, Тереза.

— Да. — Тя вдигна ръка и я сложи върху ръката на Илай, която лежеше на рамото ѝ. — Спомням си как, когато бях младо момиче, моят дядо вървеше с мен сред лозята към къщи. Той ми казваше, че не е достатъчно да посадиш лозе. Посаденото трябва да бъде гледано, защитавано, обичано и контролирано. Лозята бяха неговите деца. След това станаха моите деца.

— Ти ги отгледа добре.

— И платих висока цена. Бях по-малко жена на човека, за когото се омъжих, и по-малко майка на дъщерята, която родих. Имах толкова много отговорности и амбиции. Такива големи амбиции!

И все още ги имаше, не съжаляваше за това.

— Дали щях да имам повече деца, ако не бях така отдадена на лозята си? Дали дъщеря ми щеше да направи по-правилен избор в живота си, ако бях по-добра майка за нея?

— Нещата стават така, както е било наредено да станат.

— Това може да го каже само един практичен шотландец. Ние, италианците, вярваме повече в съдбата и късмета. И във възмездието.

— Това, което се случи, не е възмездие, Тереза. Това е или ужасно нещастие, или криминално престъпление. Ти не си виновна в нито един от двата случая.

— Аз поех отговорността в деня, в който поех фирма „Джиамбели“. — Очите ѝ не се откъсваха от лозята, от спящото обещание, скрито в тях. — Не съм ли отговорна за това, че хвърлих Софи и Тайлър в огъня на страстта? Мислейки за фирмата, не си и представих какво може да се случи помежду им.

— Тереза! — Илай обърна лицето ѝ към себе си. — Това, че работят заедно, не е причина да се озоват на пода в прегръдките си. Те са млади, здрави, достатъчно отговорни. Ти нямаш вина.

Тереза въздъхна.

— Така е, но доказва още веднъж, че не съм взела нещо предвид. Именно младостта им. Ние предадохме нашето наследство в техните ръце. Очаквах от тях да се борят. И двамата го очаквахме. Но след като възбудата отmine, сексът може да направи хората врагове. Ето какво не предвидих. Господи, това ме кара да се чувствам стара.

— Тереза! — Илай докосна с устни челото ѝ. — Ние и двамата сме стари.

Каза го, за да я разсмее. Тя се усмихна, беше му признателна за подкрепата.

— Добре. Ние не станахме врагове. Можем да се надяваме, че нашите внуци все са взели по нещичко от нас.

— Обичам те, Тереза.

— Знам. Аз не се омъжих за теб по любов, Илай.

— Знам, скъпа.

— Омъжих се заради бизнеса — продължи тя, като се дръпна леко назад. — Това беше голяма сделка, сливане. Уважавах те. Харесвах те много и твоята компания ми харесваше. И вместо да бъде наказана за тези свои сметки, бях възнаградена. Обичам те толкова много. И се надявам, че го знаеш.

— Знам. Ще издържим и това изпитание, Тереза.

— Искам да си до мен. Твоята подкрепа означава много.

Той взе ръката ѝ.

— Да слезем долу. Джеймс скоро ще дойде.

Джеймс прегледа написаното от Софи изявление и химна.

— Добре. — После свали очилата си за четене и я погледна. — Кратко, ясно, с леко ангажирано звучене. Не бих променил нищо от правна гледна точка.

— Тогава отивам горе да го завърша, да свикам четата и да го пусна.

— Вземи със себе си и Линк — предложи Джеймс и ѝ намигна. — Той е много добър и предан роб.

Джеймс изчака, докато двамата излязоха от стаята.

— Тереза, Илай ще се консултирам с адвокатите ви в Италия. Засега сте овладели проблема бързо и решително. Не би трябвало да се очакват никакви юридически действия срещу фирмата. Но може би журналистите ще ви нападнат, трябва да сте подготвени. Ще гледам да науча всичко, което мога да измъкна от полицията. Същественото е, че

отровното вещество е било вътре в бутилката, преди тя да бъде отворена, така че няма защо да се притеснявате от друго, освен от публичността. Ако фирмата бъде обвинена в нехайство или немарливост, ще се справим.

— Аз не го наричам нехайство, Джеймс. Ако виното е било отровено преди да бъде запечатано, това си е чисто убийство.

— Засега това са предположения. От въпросите на полицията разбирам, че те допускат и тази възможност но не е единствената. Не знаят кога дигиталисът е бил сложен във виното. От правна гледна точка това оневинява фирмата и не е проблем за нас.

— Проблемът е, че жената е мъртва — рече Тайлър.

— Това е работа на полицията. И макар да не ви харесва, ще ви посъветвам да не отговаряте на повече въпроси в отсъствието на адвокат. Нека полицията открие какво е станало, това е тяхна работа. Не ваша. Нито пък трябва да им помагате. Не сте длъжни.

— Аз я познавах!

— Така е. И тя е приготвила романтична вечеря за двама в онази нощ. Вечерята, на която ти не си отишъл. Затова сега полицията си блъска главата доколко добре си я познавал. Нека да се чудят. А докато те се чудят, ние ще се поразровим около Маргарет Боуърс. Коя е била тя, какво е знаела, какво е искала.

— Дяволска мръсотия, нали? — Софи погледна Линк. — Имам чувството, че ще ни трябва доста време, за да я изметем.

— А и доста метли. Но имаш зад гърба си татко, така че разполагаш с най-доброто. Няма начин и мама да не се намеси. А освен това можеш да разчитааш и на мен.

Тя се усмихна.

— Тройно подсигуряване.

— Абсолютно си права. Мур, Мур и Мур. Мур на трета степен. Кой би могъл да иска нещо повече?

— Спри. Най-добре това да излезе от офиса в Сан Франциско, вместо от тук. — Тя изпрати написаното изявление по факса до Пи Джей. — Искам да има личен елемент, но не желая да изглежда сякаш семейството се оправдава. Защо не го прегледаш и да прецениш дали съм успяла добре да си покрия задника.

— Винаги ми е харесвал задникът ти.

— Ха-ха. — Софи стана, за да освободи мястото пред компютъра. — Как е докторката?

— Непрекъснато в разход. Трябва да се видим някоя вечер. Бихме могли да отидем в някой клуб, да се повеселим. Струва ми се, като те гледам, че се нуждаеш от малко свеж въздух и веселие.

— Повече от малко. Напоследък съм го закъсала здравата с развлеченията. И както изглежда това ще продължи за неизвестно дълго време. Не му се вижда краят.

— И това го чувам от царицата на купоните?

— Царицата на купоните си е загубила някъде короната. — Тъй като Линк работеше на компютъра, Софи взе телефона, за да говори с Пи Джей.

— Ако ме питаш, ти се нуждаеш от малко почивка, Софи. Ти си на края на силите си. По-точно беше — добави той, когато тя го погледна, — преди тази последната история да се стовари върху главата ти. Само работа и никакви хахо-хихи.

— Нямам време за хахо-хихи — отвърна Софи. — Нямам време да мисля дори за следващата стъпка, нито да си поема дъх, без да се тревожа какъв ще бъде поредният удар, който ще ме блъсне в лицето. Или в гърба. Работех по дванадесет часа на ден през последните три месеца. Получих пришки по ръцете, трябваше да уволня най-добрия си сътрудник и не съм правила секс поне от половин година.

— Уха! Виж ти! Много лошо. Нямам предвид пришките. Бих ти предложил да ти помогна, и то веднага, но докторката е много ревнива и сигурно ще има нещо против.

Софи въздъхна.

— Мисля да се отдам на йога. — Тя отвори чекмеджето на бюрото си и извади аспирин, в това време Пи Джей се обади по телефона. — Факсът пристигна ли? — Изслуша какво и отговори от другата страна и кимна, докато отваряше бутилката с вода. — Изпрати го, след това... Какво? Крис ли? Кога? Добре, добре. Пусни го веднага. И ми изпрати информацията. Дума по дума. Аз ще приготвя отговор. Не прави никакви коментари, използвай само изложението. Това е политиката на фирмата до ново нареждане. Дръж ме в течение. — Софи затвори телефона и погледна Линк. — Вече се е разчуло. Информацията е изтекла отнякъде.

17.

Голямата компания „Джиамбели-Макмилън“, гигантът във винопроизводството, е в криза. От полицията бе потвърдено, че бутилка с отровно вино е причината за смъртта на Маргарет Боуърс, изпълнителен директор във фирмата. Разследването продължава. Разглежда се възможността виното да е било подправено. „Джиамбели — Макмилън“ проверява всички бутилки мерло „Кастело ди Джиамбели“ реколта 1992. След сливането на избите „Джиамбели“ и „Макмилън“ през миналия декември....

Идеално! Перфектно, мислеше си Джери, докато гледаше вечерните новини. По-добро не можеше да очаква! Те се бореха, разбира се. Вече се бореха. Но какво щеше да чуе и запомни публиката? Няколко думи.

„Джиамбели“. Вино. Смърт.

Бутилките им ще бъдат излети в мивката. Повечето ще останат непродадени по рафтовете в магазините. Ще бъдат ужилени, и то жестоко за известно време. Това ще намали печалбите им за доста дълго време. Печалбите, които щеше да привлече „Льо Кьор“.

Това му доставяше огромно удоволствие. Професионално и лично. Особено лично.

Наистина няколко души умряха. Но това не бе негова грешка. Той не беше направил нищо, поне директно. А когато полицията заловеше онзи, който го бе направил, вредата за „Джиамбели“ щеше да се удвои.

Джери трябваше само да изчака. Да изчака благоприятния момент и да наблюдава шоуто. Тогава, ако се наложеше, щеше да има и друго анонимно обаждане.

Този път не в медиите. Направо в полицията.

— Дигиталисът е напръстник. — Мади знаеше това. Беше потърсила и прочела в книгите.

— Какво? — разсеяно попита Дейвид и я погледна. На бюрото му имаше цяла планина от хартия. На италиански. Той обаче се справяше по-добре с езика, когато говореше, отколкото като четеше.

— Близко до лозята расте ли напръстник? — попита Мади. — Например както тук между редовете расте синап? Заради азота, който произвежда това растение. Не ми се вярва. Лозарите би трябвало да знаят, че напръстникът, е отровен. Но може да са допуснали грешка. Може ли да се замърси гроздето, ако там расте напръстник? Чрез почвата да речем?

— Не знам. Мади, това не е твоя работа. Не се тревожи.

— Но защо? Ние всички се безпокоим.

— Това е моя работа.

— Бих могла да помогна.

— Скъпа, ако искаш да помогнеш, остави ме на мира. Върви да си пишеш домашните.

Мади се нацупи, което беше абсолютно ясен знак, че е дълбоко засегната. Но Дейвид беше прекалено зает, за да ѝ обърне внимание.

— Направила съм си домашните.

— Тогава помогни на Тео да напише неговите. Или прави нещо друго, каквото искаш.

— Но ако дигиталисът..

— Мади! — извика ядосано Дейвид. Той беше в безизходица, а тя само му пречеше. — Това не е нито детска приказка, нито шантав проект, а истински и съвсем реален проблем. И аз трябва да се справя с него. Върви и си намери някаква работа!

— Добре. — Мади затвори вратата на кабинета му и се отдаде на възмущението си. Защо никога не ѝ позволяваше да помогне, когато беше важно!

Да си пише домашните, да си говори с Тео, да си изчисти стаята. Караше я да върши всички тези досадни неща, а тя искаше да направи нещо, което имаше смисъл.

Беше готова да се обзаложи, че не би казал на Пилар Джаибели да си гледа работата. Пък и тя горката не разбираше нищо от наука. Музиката и изкуството са много приятни занимания. Ето какво казваше Пилар. Глупави момичешки занимания. Не нещо важно!

Мади отиде при Тео. Видя го изтегнат на леглото, музиката свиреше, китарата му лежеше на корема, а на ухото му бе залепена

телефонната слушалка. От израза на лицето му Мади веднага разбра, че говори с момиче. Мъжете бяха толкова прозрачни.

— Татко каза да си напишеш домашните.

— Я стига! — Той скръсти крака. — Нищо, нищо. Просто онази идиотка, сестра ми, току-що влезе при мен.

Телефонът го удари здравата по челюстта, защото Мади скочи отгоре му като пантера. Няколко секунди Тео не можа да се справи с шока от болката, виковете и юмруците, с които сестра му го налагаше.

— Оу! Почакай! По дяволите! Мади! Ще ти се обадя по-късно. — Тео успя да затвори телефона съвсем навреме, за да се предпази от удара на коляното ѝ. — Какво искаш, по дяволите? Какво ти стана?

След дълга и мъчителна борба той успя да я повали. Тя беше доста силна за момиче и се биеше по мъжки, но все пак той беше по-силен и я хвана.

— Престани, малка, луда котко! Какъв ти е проблемът?

— Аз не съм нищо! — извика тя и отново се опита да го ритне с коляното си.

— Не, ти си просто луда. — Той облиза устните си и разпозна вкуса на кръв. — Тече ми кръв! Когато кажа на татко...

— Не можеш да му кажеш нищо. Той не слуша вече никого освен нея.

— Коя?

— Знаеш коя. Махай се от мен, дебело прасе такова! И ти си същият като него. Само гукаш глупости по телефона на някаква мацка и не чуваш нищо друго и никой друг.

— Аз водех разговор — отвърна Тео важно и с достойнство. — И ако още веднъж ме удариш, да знаеш, че и аз ще ти отвърна. Дори татко да ме накаже за това. Сега казвай какъв ти е проблемът.

— Аз нямам проблеми. Мъжете в тази къща се правят на кретени заради жените във вилата — ето това е проблемът. Ужасно противно! Направо ще се побъркам!

Тео избърса кръвта от устата си. Той наистина понякога си мечтаеше и си фантазираше разни неща за Софи. Но неговата малка сестричка нямаше откъде да знае това.

Поклати глава, при което дългата му коса се разпиля по раменете.

— Просто ревнуваш.

— Глупости! Ще ревнувам! И защо?

— Ревнуваш, защото си кльоцава и нямаш цици.

— Затова пък имам ум.

— Вярно е. Не знам защо си толкова сърдита, че татко се среща с Пилар. Той и преди се е срещал с разни жени. — Брат ѝ сви рамене и си взе чипс от отворения пакет.

— Толкова си глупав, че ще се разплача! — В гласа на Мадри звучеше истинско възмущение. — Той не се среща с нея просто така, глупчо! Влюбен е в нея.

— Хайде бе! Ти пък какво разбираш, от тези работи? — Но почувства леко стягане в стомаха, докато преглъщаше чипса. — Това са мъжки работи.

— Всичко ще се промени. Така става. — Мадри чувстваше как напрежението в гърдите ѝ нарасна, затова се изправи. — Нищо няма да бъде вече същото.

— Че то отдавна всичко се промени. Откакто мама ни напусна.

— Така стана по-добре. — Сълзите напиреха да избликнат, но тя не им позволи и излезе бързо от стаята.

— Дааа — проточи Тео. — Но не си остана същото.

Софи се надяваше, че въздухът, студен и чист, ще успее да разнесе облаците от главата ѝ. Трябваше да мисли, при това да мисли точно. Беше действала възможно най-бързо, но новините бяха нанесли своята непоправима вреда. Хората най-често запомнят първото си впечатление.

Сега работата ѝ бе да промени това впечатление. Да го измести в друга посока, да го притъпи. Да покаже на обществото, че ако семейство Джиамбели са заплашени, то фирмата „Джиамбели“ с нищо не заплашва обществото. Това изискваше Не само думи. Трябваша осезаеми и реални действия и дела.

Ако баба ѝ и дядо ѝ не бяха решили да тръгнат за Италия, тя щеше да ги накара да заминат. Да излязат на показ, да бъдат видяни от всички, да застанат в центъра на събитията. Да не се крият зад отговора „без коментар“, а напротив, да коментират и да обясняват често и непрекъснато. Трябваше да се използва името на фирмата,

отново и отново, постоянно, помисли си Софи. Трябваше да направи така, че компанията да си поеме дъх.

Но в случая с Маргарет Боуърс трябваше да се пипа много внимателно. Със съчувствие, разбира се, но не чак толкова, че да заприлича на поемане на вина или отговорност. И за да го направи, трябваше да престане да мисли за Маргарет като за личност. Ако се налагаше да бъде студена, щеше да бъде студена, резервирана, хладна. След това щеше да се справи с угризенията си.

Сега стоеше в края лозята. Ето, те бяха защитени, помисли си Софи, от болести, от вредители, от капризите на времето. Всички се бореха срещу онова, което можеше да им навреди или да им нанесе поражения. Нямаше разлика. Тя също водеше война и не биваше да съжалява за каквото и да е действие, с което щеше да я спечели.

Забеляза някакво движение в тъмнината.

— Кой е там? — Първата ѝ мисъл бе, че може да е нарушител, саботьор. Може би беше убиецът? Без колебание тя се завъртя рязко и в ръцете ѝ се оказа момиче.

— Пусни ме! Позволено ми е да идвам тук!

— Извинявай. — Софи разтвори ръце и отстъпи назад. — Уплаши ме.

Но не изглежда никак уплашена, помисли си Мади. Докато тя самата беше останала без дъх от страх.

— Не правя нещо лошо, нито нередно.

— Не съм казала, че правиш. Казах, че ме уплаши. Сигурно, защото напоследък всички сме доста нервни. Виж...

Софи забеляза сълзите по бузите на момичето. Тъй като самата тя не обичаше да показва сълзите си пред другите, реши, че Мади е излязла поради същата причина. Да си поплаче на тъмно без да я види никой.

— Излязох, за да разведря малко главата си. Имаме прекалено много работа. — Софи погледна към къщата.

— Баща ми също — проследи погледа ѝ Мади.

В изречението имаше твърде много чувства, които накараха Софи да си направи изводи и предположения.

— Върху него лежи голяма отговорност. Всъщност върху всички ни. Дядо и баба заминават за Италия утре сутрин. Много се притеснявам за тях, Вече не са млади.

След безцеремонното изгонване от страна на баща ѝ, приятелското отношение на Софи поуспокои донякъде Мади. Почувства се по-добре и тръгна редом с нея.

— Но те не изглеждат стари. Нито са грохнали, нито нищо.

— Така е. Но са достатъчно възрастни. Искях аз да замина вместо тях, но се оказа, че тук съм необходима повече.

Устните на Мади трепнаха, когато погледна към светлините на къщата. Само от нея никой нямаше нужда. Никой, никъде и за нищо.

— Поне имаш какво да правиш.

— Да. Сега трябва да измисля каква да бъде следващата ни стъпка.

Тя хвърли един поглед към Мади. Хлапето явно беше обидено и нацупено заради нещо. Софи си спомняше много добре как се сърдеше и цупеше, когато бе на четиринадесет години.

— Мисля, че и двете сме в един кюп. Заради майка ми — продължи тя, когато Мади не ѝ отговори — и заради баща ти. Малко е странно, нали?

Мади сви рамене.

— Аз трябва да си вървя.

— Добре, но искам да ти кажа нещо. Като жена на жена и като дъщеря на другата дъщеря. Майка ми живя доста дълго време без мъж до себе си. Без добър човек, който да се грижи за нея. Не знам какво мислиш ти или брат ти, или баща ти. Но на мен, въпреки странността на връзката им, ми е много приятно да виждам, че има един добър човек, който я прави щастлива. Надявам се, че ще ѝ дадеш този шанс.

— Няма никакво значение какво правя аз. Нито какво мисля, нито какво казвам. Никой не се интересува от мен.

Ето какво било! Ето кое я бе наранило, помисли си Софи. Да, много добре си спомняше и тези свои чувства.

— Напротив, има значение. Когато някой ни обича, за него има голямо значение какво мислим и какво правим. — Тя чу нечий забързани стъпки зад гърба си. — А както изглежда, теб те обичат.

— Мади! — Останал без дъх, Дейвид хвана дъщеря си за ръката. След това я прегърна и разтресе в същото време. — Какво правиш? Не можеш да излизаш и да се разхождаш в тази тъмница! Знаеш ли колко е часът?

— Просто исках малко да се разтъпча.

— И скъси живота ми с една година. Можеш да се сбиеш с брат си или да дойдеш при мен и да ми досаждаш с глупости, но няма да излизаш от къщата без разрешение. Ясно ли е?

— Да, сър. — Въпреки че ѝ стана приятно, тя направи гримаса. — Не мислех, че ще забележиш.

— Тогава помисли си отново. — Той я прегърна през врата, което беше явно навик и израз на чувства. Софи вече беше забелязала този жест. Изпълни я завист. Нейният баща никога в живота ѝ не беше я докосвал по този начин.

— Вината отчасти е моя — намеси се тя. — Аз я задържах по-дълго, отколкото трябваше. Но присъствието ѝ ми подейства ободряващо. Умът ми се бе разпилял по всички посоки.

— Трябва да си починеш малко, Софи. Най-добре за тази вечер да спреш работа и да продължиш утре. Майка ти свободна ли е?

Той не чу как дъщеря му подсмъркна, но Софи го забеляза.

— Предполагам. Защо?

— Направо се изгубих сред тези доклади и бележки на италиански. Ще стане по-бързо, ако някой, който чете по-добре от мен, ми помага.

— Ще ѝ кажа. — Софи погледна Мади. — Тя сигурно ще може да ти помогне.

— Благодаря. Сега ще върна този багаж вкъщи и ще го поизступам малко. Ще се видим на брифинга. Утре в осем.

— Добре. Лека нощ, Мади. — Софи дълго гледа след тях, докато се отдалечаваха по посока на къщата. Сенките им сляха в тъмнината.

Не можеше да обвинява хлапето, че иска да запази нещата такива, каквито са си. Промените винаги се приемат трудно. Особено когато изглежда, че в живота ти всичко е наред.

Но промените така или иначе настъпват. И тогава е по-умно човек да бъде част от тях. А още по-умно би било, реши Софи, ако сам ги предизвика.

Тайлър беше изключил радиото и телевизора. Изобщо не вдигаше телефона. Единственото нещо, което можеше да контролира, беше реакцията си към пресата. А най-добрият начин за това бе да премахне всички източници на новини. Поне за няколко часа.

Работеше върху своята документация. Можеше и трябваше да бъде абсолютно сигурен, че частта на Макмилън от фирмата е чиста.

Онова, което не можеше да контролира обаче, бяха въпросите, които сам си задаваше във връзка с Маргарет. Нещастен случай, самоубийство или убийство беше смъртта ѝ? Никоя от възможностите не му харесваше. Той отхвърли самоубийството. Тя не беше такъв тип човек. А и бе абсолютно сигурен, че не би се самоубила от отчаяние и мъка само заради една провалена среща.

Може би жената наистина се бе интересувала от него и може би той наистина не бе забелязал сигналите от нейна страна, защото не беше настроен на тази вълна. И защото не искаше усложнения. Животът бе достатъчно сложен и без да се смесват бизнесът и личните връзки. Освен това тя не беше неговият тип. Той не си падаше по жени, отдадени на кариерата си. Този тип жени изискваха прекалено много енергия. Като Софи например.

Господи, започваше да мисли, че съвсем скоро ще експлодира, ако не я превземеше. Трябваше да я има, да я обладае. Да мисли за нея по този начин, объркваше мислите му, напрягаше тялото, изопваше нервите и усложняваше и без това сложните им служебни отношения.

Сега беше по-важно да се съсредоточи върху работата си. Настоящата криза щеше да погълне времето и енергията му и да го отдалечи от лозята точно когато присъствието му там беше най-необходимо. Дългосрочните прогнози предупреждаваха, че се очакват слани. Няколко от бъчвите бяха готови за бутилиране. Култивирането вече беше започнало.

Нямаше време да се притеснява за полицейски разследвания, адвокати или жени. По-точно за една жена. И от всички тези проблеми как тя се окажа най-неразрешимият? Въобще не излизаше от главата му.

Защото беше влязла под кожата му, помисли си Тайлър. И щеше да стои там и да го дразни, докато сам не я прогонеше. Защо просто не отидеше във Вила Джиамбели, не прескочеше през нейната тераса и не приключеше веднъж завинаги с този въпрос?

Знаеше точно как да го направи. Затова реши да не го отлага. Стана, грабна якето си и тръгна към външната врата.

Отвори я и я видя да стои там. На стълбите пред вратата.

— Не харесвам раздразнени наперени мачовци — рече Софи, като затвори вратата зад себе си.

— Аз пък не харесвам агресивни командаджийки.

Те се прегърнаха. Устните им се сляха. Софи обви с крака бедрата му.

— Този път искам легло — прошепна задъхано тя, докато измъкваше ризата му. — Ще опитаме на пода след това.

— Искам те гола! — Той прекара устни по шията ѝ и тръгна нагоре по стълбите, като я взе на ръце. — Няма значение къде.

— Господи, имаш невероятен вкус! — Тя докосна с устни лицето му, сетне шията. — Толкова е хубаво! — Дъхът ѝ спря, когато Тайлър я подпря на стената в горния край на стълбата. Пръстите ѝ се заровиха в косата му. — Това е само секс, нали знаеш?

— Да, добре, знам. — Използвайки стената за опора, той започна да сваля пуловера през главата ѝ. — Господи, какво тяло имаш! — Хвърли дрехата на земята и пое с устни зърната на гърдите ѝ, които тръпнеха под коприната на сутиена. — Няма да стигнем до леглото.

— Добре. Друг път. — Сърцето ѝ биеше учестено. Краката ѝ сякаш не докосваха пода. Поне тя така си мислеше. Беше ѝ трудно да осъзнае къде е, с кого е, тъй като в тялото ѝ сякаш избухна вулкан от желание. Ръцете ѝ дърпаха нечийи дрехи, сваляха ги, нещо се скъса. Устните им се изпиваха, не можеха да се наситят. Всичко гореше. През галопиращия пулс на кръвта си Софи можеше да чуе стонове, въздишки, като някакъв див хор, който стигаше до слуха ѝ отдалеч и не съвсем ясно.

Тя беше влажна, когато пръстите му я докоснаха. Тялото ѝ се разтърси от първия оргазъм, едно разтопено златисто облекчение, толкова силно и трепетно, че имаше чувството, че ще се разлее по пода.

— О! Господи! О! Не!

Тайлър я притисна към стената и продължи да я гали.

— Искам да викаш! Продължавай да викаш!

Софи не можеше да спре. Видя как очите му потъмняха и знаеше, че тя е причината. Долови дишането му, задъхано и накъсано, и цялата потръпна от съзнанието, че е заради нея.

— Сега. — Отново вдигна ръце и ги обви около главата му. — Сега, сега, сега.

Тогава той влезе в нея и тя отново избухна. Ноктите ѝ се впиха в раменете му, докато бедрата ѝ се движеха в див ритъм. Устните му поемаха и поглъщаха стоновете, които издаваше. Удоволствието премина през него като ураган и го остави безсилен и опустошен.

Но той все пак успя да я задържи, докато и двамата се свлякоха на пода.

Софи се завъртя върху него, сърцето ѝ продължаваше да бие забързано. Изведнъж се разсмя.

— Dio! Gracie a Dio!^[1] Без особен финес, но пък с добра плътност и отлично качество и сила.

— Ще поработим върху финеса, когато престана да вия като вълк единак по пълнолуние. И искам да отбележа, че това не беше дегустация, че да ми правиш такива оценки.

— Не се оплаквам. — За да го докаже, тя покри гърдите му с целувки. — Чувствам се прекрасно. Поне така си мисля.

— Мога да го потвърдя. Ти се чувстваш невероятно. — Той въздъхна, — А аз съм абсолютно свършен.

— Значи ставаме двама. — Тя вдигна глава и огледа лицето му. — Ти приключи ли?

— Не съвсем.

— Защото и аз не. — Тя отново го възседна. — Тай?

— Ммммм. — Ръцете му вече галеха гърба ѝ. Беше така гладка, така нежна. Гладка, екзотична, вълшебна.

Вероятно трябва да...

На лявото си бедро имаше красива малка бенка. Като препинателен знак, сексуален.

Софи обхвана с две ръце главата му и се наведе над него. Той почувства устните ѝ до своите.

— Искаш ли легло? — прошепна тя.

— Друг път. — Тайлър се надигна и обви ръце около нея.

По някое време през нощта Софи се събуди в леглото му. Чаршафите бяха разбъркани и горещи, а костите ѝ меки като течни.

Дори след толкова дълго сексуално въздържание не можеше да повярва, че човешкото тяло е в състояние да понесе подобно натоварване.

— Вода — простена тя, страхувайки се, че сега, след като вече бе задоволила едната си нужда, ще умре от жажда. — Водичка! Ще ти

дам всичко, което поискаш от мен, още див секс, ако ми донесеш бутилка вода.

— Ти вече си плати.

Софи се завъртя и го потупа по рамото.

— Хайде, Тай, бъди приятел.

— Добре, но къде сме?

— В леглото — тя се засмя. — Най-накрая стигнахме и до него.

— Добре. Веднага се връщам — Той стана и на половината път се спъна и блъсна в стола.

Като го слушаше как ругае тихичко, Софи се усмихва. Господи, беше толкова сладък! Смешен. Много по-умен, отколкото си бе мислила. И невероятен любовник. В леглото, на пода, отново на стената. Не можеше да си спомни друг мъж, който да бе правил такива неща. Особено като знаеше, че е от мъжете, които само под заплахата на оръжие ще сложат костюм и вратовръзка.

Сигурно това бе причината винаги, когато бе така облечен, да изглежда изключително секси. Пещерният човек постепенно се цивилизоваше.

Тъй като мислите й бяха заети с тези разсъждения, Софи едва не подскочи, когато Тай пръсна ледена вода върху раменете й.

— Ха-ха, много смешно — промърмори тя, но седна и изпи наведнъж почти цялата чаша.

— Хей, остави малко и за мен! Мислех, че ще си я разделим.

— Не съм казвала, че ще делим.

— Тогава искам още секс.

— Не може да бъде! — изсмя се тя. — И как ще го направиш? Че ти не можеш да дишаш!

— Знаеш колко много обичам да ти доказвам, че не си права.

Софи въздъхна, когато ръката му се плъзна по бедрото й.

— Вярно е. — Все пак му подаде останалата вода. — Може би и на мен са ми останали още малко силички. Но след това си отивам къщи. Рано сутринта имаме брифинг.

Тайлър доизпи водата и остави чашата встрани.

— Сега няма да мислим за това. — Прехвърли ръка през кръста й и я завъртя така, че тя се оказа под него. — Сега ще ти покажа какво съм намислил. Ще бъда съвсем кратък. Ще ни отнеме малко време.

Мина доста повече време, отколкото очакваше, мислеше си Софи, докато се промъкваше към къщи в два часа след полунощ. Все пак сексът беше като карането на колело. Никога не го забравяш, колкото и дълго да не си го правил. Тя изгаси фаровете, когато приближи до къщата и намали оборотите на мотора, така че да прибере колата в гаража възможно най-тихо.

Измъкна се в студената нощ и остана само за минута под ярките звезди. Чувстваше се страшно уморена, но невероятно жизнена и щастлива.

Тайлър Макмилън беше мъж, пълен с изненади. Носеше тайни, скрити в ръкавите си, и невероятна енергия. През последните няколко месеца успя да научи много неща за него. В такива аспекти и от такива гледни точки, каквито не бе очаквала дори. Имаше намерение да продължи изследванията си върху него и занапред.

Но засега най-добре беше да се прибере и да поспи малко, инак на другата сутрин щеше да бъде труп.

Странно, помисли си Софи, докато се промъкваше крадешком към задната врата на къщата. Искаше ѝ се да остане с него. Да спи до него. Цялата да принадлежи на това силно, горещо тяло. Да бъде на сигурно, на топло и защитено.

Беше се научила да изключва емоциите си след секс. Това беше чисто мъжки подход, обичаше да си повтаря Софи. Преспиваш с някого, ставаш и си отиваш. Да остане в същото легло след удоволствието и игрите, да се събуди в него, би било според нея неприятно и неудобно. Може би прекалено интимно. Винаги го беше избягвала, убеждавайки се, че няма нужда от подобна близост.

Но този път трябваше да положи доста усилия, за да стане от леглото на Тай. Сигурно защото беше изморена, опита се да се успокои и оправдае. Денят беше уморителен, дълъг и труден. Този мъж не бе по-различен от мъжете, с които бе преспивала.

Може би го харесваше повече, реши тя, докато се промъкваше сред храстите. Беше привлечена от него. Но това не го правеше по-различен. Е, да, беше по-нов, по-интересен. Но след време блясъкът, който я привличаше, щеше да потъмнее. Тайлър щеше да си остане приятел от детинство и всичко щеше да си тръгне по-старому. Винаги ставаше така.

Ако търсиш любов за цял живот, или се разочароваш, или те разочароват. Много по-добре беше да се наслаждаваш на момента, след което да си вземеш шапката и да си тръгнеш.

Тези мисли се въртяха в главата ѝ, когато направи последния завой и се сблъска лице в лице с майка си.

Стояха една срещу друга и се гледаха изненадано. Дъхът им излизаше под формата на малки бели облачета пара.

— Хм. Приятна нощ, нали? — успя да се съвземе първа Софи.

— Да, наистина. Аз тъкмо... ами Дейвид... — Затруднена и смутена, Пилар махна с ръка към къщата за гости. — Трябваше да му помогна с превода.

— Разбирам. — Едва успя да сподави дивия си кикот. — Вашето поколение така ли го нарича? — Все пак една закачлива нотка се прокрадна в гласа и. — Ако ще се промъкваме вкъщи, хайде да го направим заедно. Защото направо ще замръзнем тук, докато се опитваме да си измислим някакво извинение.

— Но аз наистина превеждах — забърза се към вратата Пилар и натисна дръжката. — Имаше много...

— О, мамо! — Смахът все пак надделя. Софи се хвана за корема и влезе вътре. — Престани да се оправдаваш..

— Аз бях просто... — Като се препъваше, Пилар се опита да оправи косата си. Отлично знаеше как изглежда — разчорлена и зачервена. Точно като жена, която току-що се е измъкнала от леглото на любовника си. Е, в дадения случай от дивана във всекидневната. Но се сети, че нападението е най-добрата защита. — Ти не си ли много закъсняла?

— Да. И аз превеждах. На Тай.

— На кого... О!

— Умирам от глад. А ти? — Доволна от себе си, Софи отвори хладилника, — Дори не сме вечеряли. Нямахме време. — Каза го спокойно и с обикновен тон, с глава напъхана в хладилника. — Ти какво, да не би да имаш нещо против връзката ми с Тай?

— Не. Да. Не. — Пилар съвсем се обърка. — Не знам. Абсолютно не знам какво да мисля и какво да ти кажа.

— Вземи си пай.

— Пай ли?

Софи извади онова, което бе останало от пая с ябълки.

— Изглеждаш великолепно, мамо.

Пилар почервения и отново оправи косата си.

— Не може да бъде.

— Наистина великолепно. — Софи остави таблата на масата и посегна да извади чинии. — Имах известни емоционални задръжки спрямо Дейвид. Правех се, че не забелязвам. Но когато се сблъсках с теб на пътеката, промъкваща се към къщи посред нощ, при това изглеждаща великолепно, просто не можеше да не те забележа.

— Няма нужда да се промъквам в собствената си къща.

— Така ли? — Софи взе нож. — Тогава защо го правеше?

— Просто... Хайде да ядем пай.

— Съгласна съм. — Софи отрязва две големи парчета и се усмихна, когато Пилар погали косата си. Наведе се и за миг двете останаха така под ярката светлина на лампата. — Беше много дълъг и отвратителен ден. Но е хубаво, че завърши така.

— Да. Въпреки че ми изкара акъла навън.

— Аз? Представи си моята изненада, тъй като си спомних и преживях отново тийнейджърските си години. И изведнъж да се сблъскам с майка си.

— Преживяваш ги отново? Наистина ли? — Пилар извади вилици, Софи взе чиниите и ги сложи на масата.

— Е, добре, защо да се ровим в миналото? — Усмихвайки се закачливо, Софи облиза пръста си. — Дейвид е страхотно парче.

— Софи!

— Е, като ти казвам, значи е страхотен. Какви рамене има, а и това момчешко очарователно лице. Освен това е интелигентен. Хванала си гадже и половина, мамо, голяма работа!

— Той не е ловен трофей. И се надявам, че ти не си мислиш за Тай по този начин.

— Има страхотни бедра.

— Знам.

— Имах предвид Тай.

— Знам — повтори Пилар. — Какво, да не ме мислиш за сляпа? — засмя се тя на изненадания вид на дъщеря си. Смигна й закачливо и седна на стола. — Това е абсурдно, невъзпитано и...

— Нормално — довърши Софи и също седна. — Ние споделяме интересите си за модата, напоследък и за бизнеса. Защо да не можем

да споделяме... Nonna!

— Да наистина, ние споделяме общи интереси във... — Пилар изтърва вилицата си с трясък, когато проследи погледа на дъщеря си. — Мамо! Ти какво правиш тук?

— А вие какво си мислите? Че не знам кога в къщата ми влизат и излизат хора ли? — Въпреки че бе облечена с дебелия си халат, Тереза изглеждаше много елегантна. — Е и какво, няма ли вино?

— Ние просто... бяхме гладни — успя да каже Софи.

— Аха. Не се изненадвам. Сексът е много изтощително нещо, особено когато се прави както трябва. И аз съм гладна.

Софи сложи ръка на устата си, но прекалено късно. Затова избухна в смях, който не бе в състояние да спре.

— Виж ти, Илай!

Тереза взе последното парче от пая, докато дъщеря ѝ гледаше в чинията си и раменете ѝ безмълвно се тресяха.

— Трябва да пием вино. Мисля, че случаят го налага. За пръв път всичките три поколения жени от рода Джиамбели са се събрали в кухнята заедно, след като са правили любов. Няма защо да си толкова засрамена, Пилар. Сексът е нещо естествено в края на краищата. Първична човешка необходимост. И тъй като този път ти си избра достоен партньор, ще пием вино. — Тереза извади бутилка бяло вино „Совиньон“ от кухненския шкаф и я отвори. — Преживяваме трудни времена. Имало е и други, и ще има. — Тя напълни три чаши. — Важното е да сме живи, за да можем да се справим с тях. Одобрявам Дейвид Кътър, ако моето одобрение има някакво значение.

— Благодаря ти, мамо. Разбира се, че има.

Софи прехапа устни, за да скрие усмивката си, защото Тереза се обърна към нея.

— Ако обидиш или нараниш Тай, ще си имаш работа с мен, моето момиче. Ще ти се разсърдя и много ще ме разочароваш. Обичам го това момче.

— Добре де, и на мен много ми харесва. — Софи остави вилицата си. — Но защо трябва да го наранявам?

— Запомни какво ти казах. Утре ще се борим. Ще водим битка за това, което сме, и за това, което имаме. Тази нощ — Тереза вдигна чашата си, — тази нощ ще празнуваме. Salute!

[1] Господи, благодаря ти. (ит.) — Б.пр. ↑

18.

Беше война на няколко фронта. Софи ръководеше своята битка по въздуха, чрез изпращане на факсове и телефониране. Прекарваше часове наред в писане на статии, даване на интервюта, срещи с обществеността.

Всеки ден започваше отново и отново, разбивайки слухове, клюки и сплетни. Докато не преминеше кризата, не можеше да работи в лозята.

Там беше бойното поле на Тайлър. Софи с изненада откри за себе си, че ѝ е много мъчно, задето не може да бъде с него. Искаше ѝ се да вземе участие в култивирането, във внимателните грижи за всяка новопоявила се клонка я пъпка.

Тревожеше се за баба си и дядо си, които трябваше да се сражават на фронта в Италия. Всеки ден от тях пристигаха съобщения. Проверката беше започнала. И скоро, бутилка след бутилка, всичкото вино щеше да премине под контрол.

Не можеше да мисли за цената, нито в близко, нито в по-далечно бъдеще. Това беше оставила на Дейвид.

Когато искаше да си почине след дългата тежка работа, заставаше до прозореца и наблюдаваше мъжете, които обработваха земята. Тази година щеше да се роди изключителна реколта.

Само трябваше да я преживеят.

При звъна на телефона Софи почти подскочи и потисна желанието си да не го вдига.

— Софи Джаамбели.

Десетина минути по-късно затвори и започна да сипе проклетия на италиански.

— Помага ли ти? — попита Пилар, като застана на вратата.

— Не съвсем. — Софи притисна с пръсти слепоочията си и се зачуди как да се справи със следващата фаза на битката. — Радвам се, че си тук. Можеш ли да влезеш и да седнеш за минутка?

— Мога за петнадесет минути. Току-що приключи една обиколка из избата. — Пилар седна на стола. — Идват на цели тълпи. Главно

търсачи на клюки и любопитковци. Тук-там някой репортер, въпреки че след твоята пресконференция доста пооредяха.

— Изглежда отново трябва да се хващам за работа. Току-що говорих с продуцента на шоуто на Лари Ман.

— Лари Ман? — Пилар намръщи нос. — Долнопробна телевизия. Не бива да се свързваш с тях.

— Те вече са се свързали с Рене. — Неспособна да седи на едно място, Софи закрачи из стаята. — Тя ще се появи в шоуто утре, да разкрие фамилни тайни, предполагам. Смятат, че ще разкаже истината за смъртта на татко. Ние също сме поканени да присъстваме. Искат теб или мен, или и двете, за да представим нашата позиция.

— Аз няма да отида, Софи. Колкото и да искам да я ударя на публично място, това не е начинът. И не е мястото.

— А ти защо мислиш, че сипех проклетия? — Софи взе своята жаба и я прехвърли от едната си ръка в другата. — Трябва да сме спокойни и да не й обръщаме внимание. Но, Господи, как ми се ще да натикам в калта тази кучка! Дори ако трябва да се изтъркалям и аз с нея! Тя дава интервюта наляво и надясно и е достатъчно умела, за да ни нанесе значителни вреди. Трябва да говоря с леля Хелън и чичо Джеймс да предприемат някакви юридически стъпки.

— Недей.

— Тя няма право да използва името на семейството, нито да го клевети. — Софи се намръщи на жабата. Нейното глупавичко и смешно лице обикновено оправяше настроението ѝ. — Не мога да падна и да се изцапам в мръсотията с нея, което е срамно. Но поне мога да я изритам най-официално и легално.

— Чуй ме първо — рече Пилар. — Не съм слаба и не съм страхлива, ти го знаеш. Но ако точно сега предприемем юридически стъпки, когато имаме толкова много битки да водим, това само ще даде основание да повярват на онова, което тя казва. Знам, че искаш да се биеш, аз също. Но може би този път не бива да го правим.

— Мислих за това. Премислих го от всички ъгли и гледни точки. Но когато се стигне до края, започваш да палиш от огънчето пожар.

— Не винаги, скъпа. Понякога просто трябва да пуснеш водата. Ние ще я удавим, ще я удавим с вино „Джиамбели“.

Софи въздъхна дълбоко, докато седнаше зад бюрото си. Остави жабата обратно и я завъртя няколко пъти. Зад гърба и факсът се

включи, но тя не му обърна внимание, докато не избра положението, в което да остави жабата.

— Ето така. — Кимна и погледна майка си. — Сега е добре. Значи да изгасим пожара, казваш. Да удавим пламъците с вино. Тогава ще организираме парти. Пролетен бал, официално облекло. Колко време ти трябва, за да подготвиш всичко?

За нейна изненада Пилар само премига и веднага отговори.

— Три седмици.

— Чудесно. Изготви списъка на гостите. След като изпратим поканите, ще направя няколко изявления за репортерите. Рене е избрала клюкарско телевизионно предаване, ние ще ѝ отвърнем с елегантност и стил.

— Парти ли? — Тайлър извиси глас, за да се чуе. — Някога да си чувала за Нерон и неговата лира?

— Спокойно, Рим все още не гори. Това е моята гледна точка. — Софи беше нетърпелива и искаше да му разкаже идеята си. — „Джиамбели“ приемат отговорностите си сериозно и сътрудничат на властите тук и в Италия. Merda! — Тя изруга през зъби, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. — Момент.

Извади телефона от джоба си.

— Софи Джиамбели. Si. Va bene. — Тя махна разсеяно на Тай и се отдалечи малко от него.

Загледа се в нея. Без съмнение даваше заповеди на италиански.

Наоколо култивирането на почвата вървеше с пълна сила. Това беше шумна работа, систематично обръщане на земята и зариване на корените. Топлината щеше да подтикне лозите към живот, въпреки че бризът, който подухваше откъм планините, обещавахе нощта да бъде хладна.

В центъра на всичко това, в центъра на този безкраен цикъл, беше Софи. Динамото, което държеше бъдещето в ръцете си.

Центърът на всичко, помисли си отново Тайлър. Може би винаги е била там.

Софи вървеше между редовете нагоре-надолу, и гласът ѝ звучеше като някаква омайна чуждоземна музика.

Тайлър почувства как последната ключалка вътре в него падна и се счупи. Очакваше го.

Беше луд по нея, осъзна. Беше отнесен, обсебен, обладан. И победен. Рано или късно трябваше да реши какво да прави с това свое неочаквано чувство, което малко го плашеше.

Тя пхна телефона в джоба си.

— Италианският клон за връзки с обществеността — обясни му Софи, като се върна при него. — Няколко непредвидени спънки. Извинявай за прекъсването. Та значи... — Спря и го загледа подозрително. — Ти какво се хилиш? — попита.

— Аз ли? Нищо. Може би, защото си представих, че с това темпо спокойно можеш да играеш централен нападател.

— Това темпо е единствената скорост, която ни върши работа сега. Между другото, за партито. Трябва да направим изявление и да продължим с плановите за стогодишнината. Първият бал ще е в средата на лятото. Ще го направим по-интимно, за да покажем сплотеност, отговорност и увереност. Тя започна да изброява и да свива пръст след пръст. — Проверката беше направена от нас, доброволно и на значителна цена. Ла Синьора и господин Макмилън отидоха лично в Италия, за да предложат помощта си при разследването. Фирма „Джамбели“ вече е уверена, че проблемът е овладян. Фамилията, и на това трябва да наблегнем, си остава обединена, гостоприемна и доброжелателно настроена. Ще покажем нашата класа и ще оставим Рене да се рови в боклуците.

— Класа значи. — Тайлър гледаше лозята. Напомни си да провери пръскачките още веднъж. Може би щяха да имат нужда от тях и през нощта. — Щом ще бъдем от класа, аз защо трябва да ходя из калта и да се правя на глупак с разни телевизионни екипи?

— За да покажеш колко много работа се върши за всяка една бутилка вино. Не ставай капризен, Макмилън! Последните няколко дни бяха ужасни за всички ни.

— Щях да съм по-малко капризен, ако разни навлеци не ми се мотаеха из краката.

— И мен ли включваш в това число?

Той отклони погледа си от лозята и се втренчи в красивото ѝ лице.

— Струва ми се, не.

— Тогава защо не прескочиш през вратата на терасата ми през нощта?

Устните му се извиха.

— Ще помисля по този въпрос.

— Мисли по-бързо. — Когато приближи към него с намерението да го прегърне, той отстъпи. Софи изненадано попита: — Какво има? Главата ли те заболя?

— Не, просто наоколо има прекалено много публика. Не искам във вестниците да пише, че спя със съдружника си.

— Това, че спиш с мен, няма нищо общо с работата. — Гласът ѝ беше забележимо по-хладен, което подсказваше, че е обидена. — Но щом толкова много се срамуваш... — Тя сви рамене, обърна се и си тръгна.

Тай трябваше да се справи първо с порива си да отвърне на оскърблението, но след това вроденото му нежелание да прави публични сцени надделя. С пет широки крачки той я настигна и я хвана за ръката.

— Не се срамувам от нищо. Само защото искам да запазя личния си живот неприкосновен ... — Нейният опит да се отскубне го ядоса още повече и той стегна хватката ся, като хвана и другата ѝ ръка. — И без това наоколо гъмжи от слухове и сплетни. Ако не мога да се съсредоточа върху работата, не бива да очаквам хората ми да го направят. Всъщност да вървят по дяволите!

При тези думи той я вдигна във въздуха и запечата устните ѝ със своите.

Имаше някаква силна тръпка в това, помисли си развълнувана Софи. В този бърз изблик на сила и темперамент.

— Сега добре ли е? — попита Тайлър, като я пусна отново на земята.

— Почти. — Тя прокара ръка по гърдите му и почувства биенето на сърцето му. Беше от трепета да знаеш, че физически си бил победен, макар да си по-силният. Софи се понадигна и го целуна, усети ръката му да се плъзга по гърба ѝ и да сграбчва пуловера ѝ, ръцете ѝ сякаш сами обвиха врата му и стегнатото кълбо в стомаха ѝ се отпусна.

— Сега — прошепна тя — беше много по-добре.

— Остави вратата на терасата си отворена.

— Ще бъде.

— Трябва да се връщам на работа.

— Аз също.

Но продължиха да стоят, без да помръднат. Нещо се бе случило помежду им. Особено, но не похотливо изтръпване в слабините. Нещо, което свива сърцето, но не от болка, а от удоволствие и радост. Удивена, Софи се отдаде на усещането. В този момент телефонът ѝ отново зазвъня.

— Е — рече тя, като тръгна. — Ще те видя по-късно. За втория рунд.

Извади телефона, без да спира. Щеше да мисли за Тай после. Сега трябваше да се съсредоточи върху много други неща.

— Софи Джиамбели слуша. Nonna! Радвам се да те чуя. Опитах се да се свържа с теб по-рано...

Тя спря да говори, прекъсната от тона и думите на баба си. Спря дори да върви и изслуша телефонното обаждане в края на лозето. Въпреки топлината на слънцето кожата ѝ настръхна.

Когато връзката прекъсна, Софи се затича обратно към Тай.

— Тай!

Той се обърна бързо и я хвана загрижено за раменете.

— Какво има? Какво се е случило?

— Те са открили още! Още две бутилки с отровно вино!

— По дяволите! Добре, трябваше да го очакваме. Знаехме, че е имало външна намеса.

— Има и нещо друго. Може да стане още по-лошо. Nonna тя и Илай... — Софи спря, за да подреди мислите си. — Имаше един възрастен мъж, който работеше за дядото на баба ми. Започнал е в лозята още като дете. Оттегли се преди време. А миналата година умря. От инфаркт.

Тайлър я слушаше внимателно, предчувствайки какво ще каже.

— Продължавай.

— Неговата внучка, която го е намерила, казва, че е пил от нашето мерло. Веднага след като чула новините за отровното вино, отишла при баба ми. Поискали са ексхумация на тялото.

— Името му е Бернардо Баптиста. — Софи имаше изписани пред себе си всички подробности, но не се нуждаеше от бележките. Знаеше ги наизуст. — Беше на седемдесет и три години. Умрял е през

декември от инфаркт, както си седял пред камината с чиния сирене и няколко чаши мерло „Кастело ди Джиамбели“ 1992 година.

Също като Маргарет Боуърс, помисли си Дейвид.

— Ти каза, че Баптиста е имал слабо сърце.

— Имал е някои сърдечни смущения и е бил болен от простуда, когато е умрял. Вероятно простудата е била причината. Баптиста беше известен с обонянието си, имаше страхотен „нос“, занимавал се е с вино повече от шестдесет години. Но тъй като е бил болен, не е успял да долови промяната в аромата на виното. Внучката му се закле, че е отворил виното точно онази нощ. Видяла е запечатаната бутилка следобеда, когато го е посетила. Той я пазел, както и още няколко подаръка от фирмата, на видно място. Беше много горд със своята принадлежност към „Джиамбели“.

— Значи виното е било подарък?

— Според внучката му, да.

— От кого?

— Не знаеше. Дядо ѝ е направил прощално тържество и както обикновено представителите на фирмата са му поднесли подаръци. Проверих, но точно тази бутилка не е в списъка на нещата, подарени от фирмата. Нашите подаръци са били „Каберне“, бяло вино и шампанско. Най-добрите етикети. Обаче не е необичайно работникът да си избере друга селекция, или пък да получи вино от други членове на фирмата.

— Кога ще разберат дали виното е причинило смъртта? — Пилар приближи до бюрото, където седеше Софи и погали раменете на дъщеря си.

— Въпрос на дни.

— Ще направим каквото можем, за да проследим нишката. Първо, откъде е дошло виното — реши Дейвид. — Междувременно ще продължим другата си работа. Мисля да предложа на Ла Синьора и на Илай да наемем частен детектив.

— Аз ще се заема с изявлението за пресата. По-добре ще бъде, ако първи обявим новите разкрития. Не искам отново да ме изпреварят с новините.

— Кажете какво да направя аз, за да помогна — попита Пилар.

— Заеми се със списъка на гостите.

— Скъпа, да не би да държиш да направим това парти точно сега?

— Да. — Съжалението и мъката, които изпитваше към стареца, когото познаваше от малка, затвърдиха убеждението ѝ. — Само че ще променим някои неща. Ще направим бала тук, с благотворителна цел. Правили сме го и преди и винаги за благородни каузи. Искам хората да си спомнят това. Хиляда долара за чиния. Всичката храна, вино и забавление за сметка на „Джиамбели-Макмилън“. Всички приходи ще бъдат дадени за бездомните. — Тя си записваше докато говореше, нахвърляше покани и подробности, които минаваха през главата ѝ. — Нашето семейство иска да помогне на вашите, за да сте сигурни и защитени. Има много хора, които дължат на „Джиамбели“ много повече от вкусна храна. Ако трябва да им бъде напомнено, аз ще се погрижа за това.

Тя вдигна глава и зачака реакцията на Дейвид.

— Ти си специалист в тази област — рече той. — Въжето, по което вървиш, е тънко, но по мое мнение ти си добра акробатка и можеш да пазиш равновесие.

— Благодаря. Впрочем трябва да се преструваме, че не обръщаме никакво внимание на изявите на Рене в пресата. Тя ще бъде нападателна, и то на лично ниво. Обаче всичко, което е лично за Джиамбели, засяга и бизнеса ни.

Пилар седеше в закътано сепаре в едно тихо ъгълче в бара на ресторант „Четири сезона“. Беше сигурна, че ако бе споменала за намеренията си на някого, щяха да ѝ кажат, че прави грешка.

Но това беше нещо, което трябваше да направи, и то отдавна. Поръча си минерална вода и зачака. Знаеше, че Рене ще закъснее. Но не се съмняваше, че ще дойде. Тя не бе способна да устои на желанието си да се появи в обществото, а отказът от среща с врага би сметнала за слабост.

Пилар пиеше от водата си и чакаше търпеливо. Имаше много опит с чакането.

Рене не я разочарова. Появи се като фурия. Беше от онези жени, които влизат в заведенията като стихия, развявайки кожи, въпреки че времето беше доста топло за тях.

Изглеждаше добре. Отпочинала, блестяща и елегантна. Прекалено често в миналото Пилар се бе възхищавала, гледайки тази по-млада и привличаща погледа жена, и се бе чувствала нищожна в сравнение с нея.

Сигурно беше естествена реакция, така си мислеше. Но това я караше да се чувства глупаво и неудобно.

Беше и лесно да разбере защо Тони е бил привлечен и омагьосан от нея. Така си обясняваше как е бил хванат в капана ѝ. Рене не беше просто някоя празноглава кукличка, а хладнокръвна авантюристка, която знаеше как да получи онова, което иска, и как да го задържи.

— Пилар?

— Рене. Благодаря, че дойде.

— О, как бих могла да устоя? — Тя свали коженото си палто, метна го небрежно на стола и седна. — Изглеждаш малко напрегната. Коктейл със шампанско — поръча на сервитьора, без да го погледне дори.

Този път стомахът на Пилар не се сви, както всеки друг път, когато се срещнеха.

— А ти си все така красива. Чух, че си била за няколко седмици в Европа. Сигурно ти е подействало добре.

— Тони и аз планирахме една по-дълга ваканция. Той не би искал да си стоя вкъщи и да страдам. — Рене се намести, като кръстоса дългите си крака. — Това беше твоя специалитет.

— Рене, аз никога не съм била другата жена, нито пък ти. С Тони бяхме разделени много преди да се срещнете.

— Ти никога не си го оставяла наистина. Ти и твоето семейство държахте Тони в мрежите си и направихте така, че той да не получи онова, което заслужаваше, от „Джиамбели“. Сега Тони е мъртъв и ти ще ми платиш всичко, което трябваше да платиш на него. — Тя отпи от питието си. — Нима мислиш, че ще позволя да влачиш неговото име, и моето заедно с неговото, из калта и мръсотията?

— Странно, смятах да те помоля за същото. — Пилар скръсти ръце на масата. Това движение ѝ позволи да се концентрира. — Както и да е, той беше баща на дъщеря ми. Никога не съм искала името му да бъде омърсено. Желая, много повече, отколкото можеш да си представиш, да знам кой го уби и защо.

— Ти, по един или друг начин. Като го изхвърлихте от фирмата. Той не се е срещал с друга жена онази нощ. Не би посмял. Аз му бях достатъчна. Ти никога не си била.

Пилар си помисли дали да спомене за Крис, но знаеше, че не си струва.

— Така е, аз никога не му бях достатъчна. Не знам е кого се е срещал онази нощ, нито защо, но...

— Ще ти кажа какво мисля — прекъсна я Рене. — Той знаеше нещо за теб, за вас, за семейството ви. И това го уби. Може би дори сте използвали онази малка кучка Маргарет, за да го направи. Ето защо сега и тя е мъртва.

Умората и отегчението замениха съжалението.

— Това е най-малкото смешно, дори за теб. Ако си казала това на репортерите, ако смяташ да кажеш това по телевизията, има опасност да бъдеш подвеждана под съдебна отговорност.

— Моля? — Рене отново отпи от коктейла си. — Нима мислиш, че не съм се консултирала с адвокат за това какво смятам и какво мога да казвам и как да го казвам? Ти направи всичко възможно Тони да бъде уволнен и аз да бъда отстранена. Затова сега възнамерявам да си получа всичко, което ми се полага.

— Така ли? И след като ние сме толкова хладнокръвни, не се ли страхуваш от възмездие?

Рене кимна към съседната маса. Там седяха двама мъже и пиеха вода.

— Това са моите охранители. Денонощна охрана. Дора не си мисли да ме заплашваш.

— Създаде си един много вълнуващ свят и очевидно ти е приятно. Съжалявам за вас с Тони, искрено съжалявам, защото вие двамата много си подходяхте. Дойдох тук, за да те помоля да бъдеш разумна, да спазваш известно благоприличие по отношение на семейството ми и да помислиш за детето на Тони, преди да говориш пред пресата. Но очевидно това е чиста загуба на време и за двете ни. Не знам дали си го обичала, но това, че аз го обичах, беше глупаво. Затова ще опитаме следното. — Тя се наведе към нея и Рене беше изненадана да види неочакваното студено проблясване в очите ѝ. — Прави каквото искаш, говори каквото искаш. В края на краищата само ти ще наглеждаш смешна и глупава. И въпреки че е дребнаво, аз ще

бъда доволна. Повече, отколкото си мисля. Продължавай да бъдеш напористата съпруга, това ти прилича. — Пилар посегна да извади пари от чантичката си. — Така както тези твърде безвкусни обеци, които носиш, ти приличат много повече, отколкото на мен, Тони ми ги подари за петнадесетата годишнина от сватбата. — Тя остави двадесет долара на масата. — Ще ги смятам, както и всичко, което откъсна от мен през последните години, за напълно достатъчна компенсация. Пълно разплащане на сметките. Ти няма да вземеш нищо повече от мен, нито от „Джиамбели“.

Пилар не профуча из ресторанта като Рене. Нито се промъкна. Когато мина покрай масата на бодигардовете, които я наблюдаваха, сложи пред тях още една банкнота и каза:

— Това е от мен, момчета. — След което излезе, смеейки се.

— Направих едно хубаво малко представление. — Отпусната и спокойна, Пилар се разхождаше из всекидневната на Хелън Мур. — И, мили Боже, да не се хваля, но мисля че бях върхът. Просто бях много ядосана. Тази жена преследва семейството ми и има наглостта да носи моите обеци, докато претендира, че съм ѝ длъжница.

— Нали имаш документи за бижутата си, застрахователни полици и други подобни? Можем да предявим иск.

— Мразя тези обеци! — Пилар безразлично сви рамене. — Тони ми ги подари като предложение за мир след една от поредните му любовни забежки. Имам квитанцията за покупката им, разбира се. По дяволите, трудно ми е да преглътна този горчив залък. Фактът колко често съм бяла прекалено глупава!

— Тогава го изплюй. Сигурна ли си, че не искаш нищо за пиене?

— Не. Ще шофирам и вече трябва да тръгвам. — Пилар въздъхна. — Но първо трябваше да изпусна парата, иначе можеше да си го изкарам на педала за скоростта и накрая да попадна в ареста.

— Значи е добре приятелката ти да живее наблизо. Чуй ме сега. Мисля, че си постъпила правилно, като си се срещнала с нея. Много хора няма да са съгласни, но те не знаят каква си. — Хелън си наля няколко пръста водка върху кубчета лед. — Ти трябваше да ѝ кажеш тези неща и чака достатъчно дълго време.

— Но това не промени нищо.

— В нея ли? Може би да, може би не. — Хелън седна и се протегна. — Важното е, че промени нещо в теб. Ти пое отговорност. А лично аз бих дала много да те видя как си й говорила. Тя ще отиде да се пеняви пред репортерите на долнопробното си токшоу и най-вероятно ще бъде смачкана. Ще я нападнат за стойността на костюма ѝ или за десетте тона злато и бижута, които носи. Съпругите — продължи Хелън, — които участват в подобни предавания, не обичат жени като нея. Пилар, те ще я разкъсат на парченца, преди да е свършило шоуто и можем да се обзаложим, че Лари Мен и неговите продуценти разчитат точно на това. Той има нюх към скандалите.

Пилар извърна глава.

— Не бях помислила за това.

— Скъпа, Рене Фокс е едно от многото парченца от тортата на дядо Господ. Тя ти нанесе удар в лицето, но какво от това? Сега е нейният ред. Време е да бъде изхвърлена.

— Права си. Тревожа се за семейството си, за Софи. Въпреки че това са клюкарски вестници, таблоиди, все пак са вестници и сигурно ще я разстроят. Бих искала да знам как да запуша устата на тази жена.

— Можем да издействаме временна заповед за задържане. Аз съм съдия, знам ги тези неща — каза сухо. Хелън. — Можеш да заведеш дело за хули, за заплахи. И може би ще спечелиш. Най-вероятно. Но като твой адвокат и твоя приятелка те съветвам да я оставиш сама да си счупи главата. Нека да я разкъсат. Това задължително ще стане, рано или късно.

— Колкото по-рано, толкова по-добре. Ние сме затънали в страшна каша, Хелън.

— Знам. Много съжалявам.

— Ако тя каже онова, което ми намекна, може да изникнат подозрения, че сме замесени в смъртта на Тони, че Маргарет е била свързана. Полицията вече ни разпитва за връзката между нея и Тони. Това ме тревожи.

— Маргарет беше нещастна жертва на някакъв маниак. Лунатик. Когато се поставя отрова в продукти никога няма точно набелязана жертва. Ето, затова казвам лунатик. Убийството на Тони беше обмислено. Двете не могат да бъдат свързани по никакъв начин и ти не бива да ги свързваш.

— Пресата ги свързва.

— Пресата би свързала и маймуна със слон, ако това ще направи сензация и ще продава вестниците им.

— Права си. Ще ти кажа нещо, Хелън. Дали под влияние на гнева дали защото се тревожа, но когато говорих с Рене, осъзнах нещо. Противопоставих ѝ се, защото това имаше голямо значение, беше важно за мен. Трябваше да го направя, трябваше да заема позиция.

Хелън отпи от водката си и кимна.

— Е, и?

— И това ме накара да осъзная, че никога, нито веднъж не бях се противопоставяла на нея или на безбройните други жени, които влизаха и излизаха от живота на Тони. Сега всичко свърши, защото той престана да бъде важен за мен. Тогава няха позиция, което е много тъжно — рече тихо Пилар. — И това не е само негова грешка — продължи тя, преди Хелън да успее да каже нещо. — За един брак трябва двама, а аз никога не го накарах да бъде единият от тези двама.

— Той започна да руши твоето достойнство и самоуважение веднага след брака ви. От самото начало.

— Вярно е. — Пилар протегна ръка и отпи една мъничка глътчица от водката на Хелън. — Но голяма част от онова, което се случи, както и от онова, което не се случи между нас, е колкото негово, толкова и мое дело. Не гледам назад със съжаление. Гледам, защото никога повече няма да допусна подобна грешка.

— Добре, това е чудесно. — Хелън си взе водката обратно и вдигна чашата. — За новата жена Пилар Джиамбели. След като си поела по нов път, я ела тук и ми разкажи как върви сексуалният ти живот. Сега, когато вече имаш такъв.

С лека въздишка на задоволство, Пилар протегна ръце към тавана.

— Ами... след като питаш... да ти кажа. Имам невероятна, вълнуваща и незаконна връзка с един по-млад от мен мъж.

— Мразя те.

— Направо ще ме гледаш с отвращение, когато споделя, че има страхотно, твърдо и неуморно... тяло.

— Кучка.

Смеейки се, тя седна на дивана.

— Нямам представа наистина как една жена може да преживее живота си, без да се е докосвала до подобно тяло, Тони беше тънък и

много по-слаб.

— Като щека за голф.

— Ти го каза. — Пилар намигна. — О, това е ужасно! Направо е гадно!

— Напротив, страхотно е. Джеймс има... как да кажа, много удобно тяло. Като сладка стара мечка е — каза нежно Хелън. — Но ти няма да се сърдиш, ако изпитам известни вълнения благодарение на твоята любовна авантюра?

Софи беше готова за своята малка сексуална наслада. Господи, тя се нуждаеше от нея! Беше работила почти до пълно изтощение, сетне говори по телефона и изпраща факсове по всички краища на света.

След като приключи деня, плува, потопи се и в джакузито, за да масажира и отпусне схванатите си от работа и тревоги мускули. Направи си и една дълга, разкошна бавя с етерични масла.

После запали свещи навсякъде из стаята, които ароматизираха въздуха с дъх на лимон, ванилия и жасмин. В премигващата им светлина Софи облече нощница от черна коприна с дантелена горна част и прозрачни пола. Защо да не бъде прелъстителна?

Избра виното от собствените си запаси. Едно младо игриво шардоне. Сложи го в кофичката с лед, за да го запази студено и се настани в креслото да чака Тай. И заспа дълбоко.

Беше странно да се промъква тайно в къщата, където винаги бе посрещан с отворени обятия и вратите бяха широко отворени за него. Странно и вълнуващо.

Имаше моменти в живота му, през които си бе мечтал и фантазирал как ще се промъкне в спалнята на Софи в тъмнината. По дяволите, защо пък не! Какво ли не правят мъжете.

Но сега, когато го правеше наистина, знаейки, че тя го очаква, беше много по-хубаво, отколкото в среднощните му безсънни фантазии.

Тайлър знаеше, че когато отвори вратите на терасата, ще се сграбчат като животни. Още от прага. Дори вече можеше да вкуси

кожата ѝ. Виждаше трепкането на свещите зад прозорците. Екзотично, възбуждащо, съблазнително. Завъртането на дръжката прозвуча като изстрел в тишината и отекна в главата му.

Той я подпря внимателно и я затвори. След което видя Софи, свита на кълбо в креслото.

— А, Софи. Я се виж!

Прекося стаята съвсем тихо, надвеси се над нея и направи онова, което рядко имаше възможност да прави. Започна да я изучава, без тя да знае.

Нежна кожа с цвят на роза и злато. Гъсти дълги мигли и плътни сочни устни, идеално оформени, за да посрещнат устните на един мъж.

— Ти си най-прекрасното нещо на света — прошепна Тайлър. — И си се облякла съвсем подходящо.

Отгледа стаята, забеляза виното, свещите и леглото, приготвено и засипано с възглавнички.

— Хайде, бебчо — прошепна той и пхна ръце под нея. — Ела да те сложа в леглото.

Тя се размърда, поразсъни се и се прозя. Тайлър реши, че на мъжа, който успее да устои на тази гледка, ухание и съблазън и който сетне няма да пълзи след нея на колене, трябва да бъде даден медал за храброст.

— Ммм, Тай?

— Позна. Ето — рече той, като я сложи да легне на леглото. — Продължавай да спиш.

Очите ѝ се отвориха, когато понечи да я завие.

— Какво? Къде отиваш?

— На една дълга и самотна разходка в студената тъмна нощ. — Развеселен, той се наведе, за да я целуне по челото. — След което ще си взема един леден душ.

— Защо? — Тя взе ръката му и я сложи на бузата си. — Тук е топло и по-приятно.

— Момичето ми, ти си уморена до смърт. Ще отложим срещата си за друг път.

— Недей, моля те! Не искам да си ходиш.

— Ще се върна. — Той отново се наведе и я целуна. Но устните ѝ бяха така меки и топли, и миришеха на хубаво. Тай потъна в тях, а Софи го прегърна.

— Не си отивай — повтори тя. — Прави любов с мен. Ще бъде като сън.

И беше като сън. Аромати, сенки и въздишки. Нежно, бавно и изпълнено с омая, която никой от двамата не бе очаквал, не бе искал и не бе получавал. Той се плъзна в леглото при нея, носейки се като по вълни от ласките на ръцете ѝ. Намери отново устните ѝ и всичко, което вече искаше.

Дишането ѝ натежа, когато възбудата обзе тялото ѝ.

Ръцете му бяха твърди и груби от работа, но за нея бях гладки като кадифе. Тялото му бе силно и здраво, а покриваше нейното като коприна. Устата му бе твърда, а изсмукваше нейната с безкрайно я опустошително търпение.

Нямаше дива страст, нито глад, нито бързане. Нямаше ги изгарящите светкавици на нетърпението. Тази нощ беше за нежност и ласка. За предлагане и приемане. За даване и връщане.

Тя простена под него. Това беше стон на задоволство и капитулация. Зарови пръсти в косата му и видя как сенките им промениха формата си и заиграха по стената. Той правеше с нея същото, караше я да се променя. Имаше толкова много непознати страни и лица в него.

Сега ѝ показваше едно ново лице. Пръстите ѝ навиваха косата му на охлювче.

В тъмнината Тайлър можеше да види отражението на свещите в очите ѝ, като златни пламъчета в тъмната вода на басейн. Въздухът беше изпълнен с аромати. Тя го гледаше и той я гледаше, докато влизаше в нея.

— Сега е различно — каза Тайлър и докосна устните и, — Вчера те исках. А сега имам нужда от теб.

Погледът ѝ се замъгли от бликналите сълзи. Устните ѝ трепнаха от думи, които не знаеше как да произнесе. След това бе така изпълнена от него, че можеше само да шепне името му в мрака.

19.

Какво общо имаше между един седемдесет и три годишен винар от Италия и една тридесет и шест годишна изпълнителна директорка от Калифорния? Общото беше, че и двамата работеха за „Джиамбели“, реши Дейвид. Това бе единствената връзка, единственото свързващо звено помежду им.

А също така и начинът, по който бяха умрели. Тестът, който бе направен с ексхумираното тяло на Бернардо Баптиста, доказва наличието на голяма доза дигиталис в кръвта му, примесен с мерло. Това не можеше да бъде случайно съвпадение. Полицията от двете страни на Атлантика беше предупредена, че най-вероятно става въпрос за убийство, а също така, че виното на „Джиамбели“ е било използвано като оръжие на убийството.

Но защо? Какъв беше мотивът? Какво свързваше Маргарет Боуърс и синьор Баптиста?

Дейвид сложи децата да спят и след като провери лозята на „Джиамбели“ се упъти към дома на Макмилън. Тъй като температурите бяха паднали, той и Поли включиха пръскачките и сега Дейвид вървеше през редовете, докато водата покриваше лозята и по пръчките се образуваше тънък слой лед, като защитно покривало срещу опасната слана. Дейвид знаеше, че Поли ще остане да наблюдава през цялата нощ, за да е сигурен, че струята ще бъде постоянна и стабилна. Прогнозата бе, че температурата ще стигне почти до критичната за растенията точка.

В някои случаи лозите могат да бъдат убити така ефикасно и безсърдечно както и хората.

Но това поне можеше да бъде контролирано. Дейвид можеше да разбере грубостта и жестокостта на природата и да се бори с нея. Но как можеше да бъде разбрано хладнокръвното убийство на един човек от друг?

Виждаше фината мъгла от водни капчици, която се носеше във въздуха над лозята на Макмилън. Малки капчици, които блещукаха

като брилянти на лунната светлина. Сложи ръкавиците си, взе термоса с кафе и излезе от колата в студения и влажен въздух.

Намери Тайлър да седи на една обърната щайга и да пие от своя термос с кафе.

— Мислех си, че ще наминеш, — Тайлър бутна с крак друга щайга в знак на покана. — Сядай.

— Къде е бригадирът?

— Изпратих го преди малко да си върви у тях. Няма нужда и двамата да бъдуваме тук цяла нощ. — Истината беше, че Тайлър обичаше да стои сам сред Лозята, мислейки си за свои неща, докато пръскачките работеха.

— Правим всичко, което можем — продължи той, оглеждайки лозята, след което се обърна към блещукащия приказан свят под луната. — Системата работи безотказно.

Дейвид седна и отвори своя термос. И той като Тайлър носеше скиорска шапка на главата и дебело яке, което да го пази както от студа, така и от влагата.

— Поли ще наглежда масивите на Джиамбели. Опасността ще се появи чак след полунощ. Но ние сме подготвени за нея.

— Това е нещо обикновено за края на март. Опасните слани, онези, който могат да ни изненадат, са сланите в края на април и началото на май. Аз мога да те заместя, ако искаш да поспиш малко.

— Никой не се е наспал напоследък както трябва. Ти познаваше ли Баптиста?

— Не съвсем. Дядо ми го познаваше. Ла Синьора го преживява много тежко. Не че го показва на някого. Тя не прави подобни неща. Никога извън семейството, че дори и вътре в него. Но направо е разбита. Те всички са разбити. Жените от семейство Джиамбели.

— Подправянето на виното...

— Не само заради това. Много по-лично е. Когато Баптиста умря, те всички отидоха на погребението. Знаех, че Софи го имаше за талисман на фирмата. Казваше, че обичал да ѝ краде от бонбоните. Бедният стар дядо!

Дейвид се наведе напред, като постави термоса с кафе между краката си.

— Мислих за случилото се, опитвайки се да открия някаква разумна връзка. Вероятно само си губя времето, след като съм

чантаджия, а не полицейски инспектор.

Тайлър го изглежда над чашата си.

— От всичко, което съм разбрал и видял, не си от тези, които си губят времето напразно. И не си никак лош чантаджия.

С лек смях Дейвид отпи от своето кафе. От чашата му се вдигаше пара и се смесваше с мъглата.

— Да чуя това от теб, е все едно да чуя комплимент, Чувствам се като обвит с ореола на славата.

— Дяволски си прав, ще знаеш.

— Добре. Казаха ми, че Маргарет никога не е срещала Баптиста. Той е умрял преди тя да поеме длъжността на Авано и да тръгне за Италия.

— Това няма значение, ако са случайни жертви.

Дейвид поклати глава.

— Обаче има голямо значение, ако не са.

— Дааа, и аз мислих за същото. — Тайлър стана, за да разтъпче изтръпналите си крака и двамата тръгнаха между редовете.

Както си вървяха, осъзна, че е изгубил своето недоверие и неприязън към Дейвид. Което беше добре. Защото завистта и недоволството отнемат прекалено много енергия на човека. А пък да се губят енергия и ценно време, когато и двамата са от една и съща страна на барикадата, си беше чиста загуба.

— И двамата са работили за „Джиамбели“, и двамата са познавали добре семейството. — Тайлър направи малка пауза. — И двамата са познавали Авано.

— Но Авано е бил мъртъв, преди Маргарет да отвори бутилката. Все пак, ние не знаем от колко време Маргарет е имала тази бутилка. Той е имал достатъчно причини и мотиви да я отстрани от пътя си.

— Авано беше негодник — рече с равен тон Тайлър. — Беше лайно. Но не го виждам като убиец. Прекалено много умуване има в замислянето на едно убийство, прекалено много усилия и недостатъчно печалба.

— Има ли някой, който да го е харесвал?

— Софи. — Тайлър сви рамене и осъзна, че очевидно не можеше да не мисли за нея повече от десет минути. — Или поне се опитваше. Е, и много други, разбира се, и то не само жени.

За пръв път Дейвид получаваше ясно и не цензурирано описание за Тони Авано.

— Защо?

— Имаше добър външен вид, представяше се добре. Беше някак си хлъзгав и лъскав. Бих казал мазен дори, но той успяваше да го тушира. — Също като собствения му баща, помисли си тъжно Тайлър. — Някои хора просто преминават през живота, плъзгайки се неусетно, бутайки и блъскайки хората около себе си безнаказано. Авано беше един от тях.

— Ла Синьора го е задържала.

— Заради Пилар, заради Софи. Това е семейството. В бизнеса той знаеше как да се оправя със сметките.

— Да, сметките му показват точно колко много внимание им е обръщал. Но с поставянето на Маргарет на негово място и изгонването му, той е загубил възможността да яде и пие на гърба на Джиамбели. Може би е решил да им отмъсти. На семейството, на фирмата, на Маргарет, — Повече в негов стил би било да я чука, а не да я убива.

Тайлър спря. Въздухът излизаше от устата му на облачета. Взря се в редиците лози, строени като войници, ред подир ред. Беше станало по-студено. Вътрешният му термометър на фермер подсказваше, че е под нулата.

— Аз не съм чантаджия, но разбирам, че всички тези неприятности ще струват на компанията много пари и репутацията, която всъщност може да се пресметне и в пари. Ако някой е искал да причини на фирмата неприятности, значи е намерил един изключително умен, изобретателен и гаден начин да го стори.

— Всъщност проверката, възникналата незабавна паника сред купувачите и дългосрочното им отдръпване от марката „Джиамбели“ ще ни струват милиони. Това ще се отрази на печалбите, в това число и на твоите.

— Знам. — Тайлър вече бе осъзнал горчивата реалност.

— Мисля, че Софи е достатъчно умна и ще се опита да сведе до минимум дългосрочното недоверие на купувачите.

— Трябва да бъде много повече от умна. Трябва да бъде безпогрешна.

— Тя е. Точно това я прави такъв таралеж в гащите.

— Влюбен си в нея, нали? — Дейвид махна с ръка. — Извинявай, прекалено личен въпрос.

— Чудя се дали ми го задаваш като чантаджия, като сътрудник във фирмата или като мъжа, който се среща с майка ѝ.

— Като приятел.

Тайлър помисли за момент и кимна.

— Окей, това ми харесва. Може да се каже, че съм влюбен в нея, откакто бях на двадесет години. Тя беше на шестнадесет тогава — припомни си той. — Господи! Беше ослепителна, като светкавица. И го знаеше много добре, Ядосваше ме и ме дразнеше като дяволче.

За момент Дейвид не каза нещо.

— Имаше едно момиче, когато бях в колежа — поде той след кратко мълчание и беше искрено зарадван, когато Тайлър извади едно плоско шише от джоба си и му го подаде. — Марсел Ру. Французойка. Краката ѝ почваха от сливиците. Носеше миниполички. И много мило и секси се заяждаше и закачаше с мен.

— Миниполички — рече Тай, като се опита да си представи неизвестната французойка. — Интересно.

— О, да. — Дейвид отпи и почувства как брендито се разлива и затопля вътрешностите му. — Господи, Марсел Ру. Направо ме измъчваше до смърт.

— Една жена, която изглежда по този начин, просто те убива, нали? — Тайлър взе шишенцето и отпи. — Според мен, ако си влюбен в жена, което само по себе си е достатъчно раздразнително и досадно, то най-добре да си влюбен в такава, с която се живее лесно и която не те нервира и не те кара да подскачаш непрекъснато. Мислех върху тази теория доста през последните десет години. Но не ми помогна особено много.

— Мога да те разбера — рече Дейвид замислено. — Наистина, мога. Имах жена и ние създадохме деца, добри деца. И си мисля, че преследвахме американската мечта. Да. В един миг всичко отиде на боклука. В кенефа. Но децата ми останаха. Може да съм кръшнал няколко пъти, но то беше част от работата ми. Освен това имах цел. Да им дам достоен живот, да бъда добър баща. Да бъдеш добър баща, не означава да си монах. Но винаги поставяш жените на последно място. Никакви сериозни връзки, не и отново, така си мислех. На кого му трябва още веднъж подобно нещо! Не, не, никога вече! И тогава Пилар

отвори вратата. Държеше в ръцете си цветя. И в главата ми пламнаха хиляди светкавици.

— Очевидно те все още изгарят мозъка ти.

Двамата мъже вървяха между редовете в студените часове преди зазоряване, докато пръскачките жужаха, а лозята блестяха със сребърните си одежди.

Двеста и петдесет гости, седем блюда за вечеря, всяко полято с подходящите вина, последвани от концерт в балната зала и танци.

Организирането на подобно нещо беше равностойно на подвиг и Софи даде на майка си указания, за да ѝ помогне да изпълни всеки детайл. Накрая добави едно потупване по рамото и за себе си за внимателното пресяване на гостите с известни имена от цял свят. Обединените нации, мислеше си тя, докато седеше със спокойно и ведро изражение, заслушана в арията на италианското сопрано, нямаха нищо против Джиамбели. Четвърт милион долара, събрани за благотворителни цели, щяха да свършат добра работа не само за бедните. Те бяха дяволски добри връзки с обществеността. Особено добри след като цялото семейство беше налице, в това число и нейният прачичо — свещеникът, който се бе съгласил да направи това далечно пътешествие след личното и много настоятелно обаждане на Ла Синьора.

Сплотеност, солидарност, отговорност и традиция. Това бяха ключовите думи, които Софи щеше да хвърли в лапите на медиите. А с думите вървяха и образите. Прекрасната вила, отворила гостоприемно вратите си в името на благотворителността и милосърдието. Семейството, цели четири поколения Джиамбели, свързани посредством кръвта, виното и образа на един мъж.

О, да. Тя беше използвала Чезаре Джиамбели, простия италиански селянин, създал тази империя само от сладко грозде и мечти. Беше поканила всички големи и важни конкуренти на фирмата и доказваше откритостта на Джиамбели и чувството им за солидарност. Не ѝ беше дошло наум обаче, че Джери ще доведе и бившата ѝ служителка.

А би трябвало да се сети, помисли си Софи. Това беше умно, подло и лукаво забавление за него. И точно в негов стил. Отгоре на

всичко трябваше да отдаде дължимото на Крис за невероятното ѝ безсрамие и нахалство.

Едно на нула за тях, помисли си Софи. Но бързо възстанови равновесието си, като си наложи да се държи безукорно вежливо и учтиво и с двамата.

— Не обръщаш никакво внимание на музиката. — Тайлър я побутна леко с лакът. — Щом аз трябва да внимавам, ти също си длъжна.

Тя се наведе леко към него.

— Чувам всяка нота. Но в същото време мога да пиша наум. Просто две различни части от мозъка ми работят самостоятелно и едновременно.

— Твоят мозък има прекалено много части. Колко още ще продължи това чудо?

Чистите прекрасни звуци се носеха във въздуха.

— Тя е великолепна певица. И почти свършва. Пее за една трагедия, разкъсваща сърцето.

— Мислех, че пее за любов.

— То е едно и също.

Тайлър погледна към нея и видя сълзи да блестят в очите ѝ. Една сълза се отрони от тъмните красиви очи и се спря в дългите ресници.

— Това истински сълзи ли са, или са само за тълпата?

— Голям си селянин! Тихо! — Софи стисна с пръсти ръката му и си позволи да не мисли за нищо, да не чувства нищо. Единствено музиката.

Когато заглъхна и последният акорд, тя стана и дълго ръкопляска заедно с всички останали.

— Може ли вече да излезем оттук? — прошепна в ухото ѝ Тайлър.

— Още по-лошо от селянин. Ти си варварин. Brava!^[1] — извика Софи. — Върви — добави тихо с въздишка тя. — Трябва да играя ролята на домакиня. Можеш да вземеш и чичо Джеймс, който изглежда почти толкова нещастен, колкото и ти. Идете, изпийте по едно питие, изпушете си пурите и бъдете мъже.

— Ако си мислиш, че един мъж може да седи тук и да остане буден след почти цял час оперна музика, милинка, много се лъжеш.

Софи го погледна как се измъква, сетне приближи към певицата с протегнати ръце.

— Signora, bellissima!^[2]

Пилар изпълняваше задълженията си както трябва, но мозъкът ѝ пулсираше от музика и мисли. Мислите ѝ се намотаваха като кълбо прежда. Столовете трябваше да се преместят бързо и незабелязано, за да се разчисти балната зала за танците. Вратите на терасата трябваше да се отворят изцяло точно в определената минута и оркестърът да започне да свири. Но не преди примадоната да е получила своите аплодисменти. Пилар изчака, докато Тереза и Илай представиха певицата и ѝ поднесоха рози, и даде знак на Дейвид, Хелън и няколко избрани приятели да поднесат своите поздравления и възхищения.

Последваха ги и други и тя кимна към очакващия и персонал. Тогава видя леля си Франческа все още да седи на стола си. Очевидно беше заспала. Като си наложи да е спокойна, Пилар се упъти към нея, проправяйки си път сред гостите.

— Дон. — Тя стисна братовчед си за рамото и се усмихна извинително на двойката, с която той говореше. — Мисля, че майка ти не е добре — рече му тихо Пилар. — Би ли ми помогнал да я качим в стаята ѝ?

— Разбира се. Извинявай, Пилар — продължи той, като тръгна с нея. — Трябваше да я държа под око. — Той огледа тълпата от гости. — Предполагах, че. Джина е с нея.

Всичко е наред. Лельо Франческа! — Пилар се наведе и заговори тихо и спокойно на италиански, докато двамата с Дон помагаша на старата жена да се изправи на крака.

— Ma che vuoi? Lasciate in pace.^[3] — Изглеждаше слисана, като се опитваше да отблъсне ръката на Пилар.

— Ще те сложим в леглото, мамо. — Дон я прегърна здраво. — Ти си изморена.

— Si, si. Vorrei de vino.^[4] — Тя престана да се съпротивлява.

— Вече пи достатъчно — скастри я Дон, а Пилар поклати глава.

— Ще ти донеса малко в твоята стая — тихо обеща на леля си тя.

— Добро момиче си ти, Пилар. — Покорна като овчица, Франческа излезе от балната зала. — Много по-сладка и по-добра от Джина. Дон трябваше да се ожени за теб.

— Ние сме братовчеди, zia Франческа — напомни ѝ Пилар.

— Така ли? О, ами да. Мозъкът ми е съвсем замаян. От пътуването ще да е. Пътуванията са много уморително нещо.

Пилар повика прислужницата веднага щом вкараха Франческа в стаята ѝ. Остави Дон да се занимава с майка си и побърза да се върне в залата.

— Проблем ли имаше? — попита я Софи.

— Леля Франческа.

— Аха, ясно. Винаги прави така. Смешна работа. Да се надяваме, че наличието на свещеник в семейството ще опрости греховете на дъртата пияница. Готови ли сме вече?

— Готови сме. — Пилар намали светлината. При сигнала вратите на терасата се отвориха и музиката засвири. След като Тереза и Илай откриха първия танц, Софи прегърна майка си през рамото.

— Браво на теб! Прекрасна работа.

— Слава богу! — въздъхна облекчено Пилар. — Мисля, че вече мога да си взема едно питие.

— Когато всичко свърши, ще видим сметката на едно шампанско. А сега — Софи мушна Пилар в ребрата, — да танцуваме!

Изглеждаше забавление, но си беше работа. Да се появиш на подходящото място, да отговаряш на неудобни или заядливи въпроси от страна както на гостите, така и на поканените репортери. Да изразиш съжаление или обида, при това напълно искрено, докато си мериш думите.

Фирмата „Джиамбели-Макмилън“ беше жива и в отлично състояние. И продължаваше да произвежда вино.

— Софи! Красива! Красива както винаги!

— Благодаря ви, госпожо Елиът. Радвам се, че успяхте да дойдете.

— Бих ли могла да пропусна такова събитие! Знаете, че Блейк и аз сме много активни в подпомагането на бездомните. Нашият ресторант направи щедро дарение.

И вашият ресторант, добави си на ум Софи, анулира поръчките си от „Джиамбели-Макмилън“ още при първия сигнал за тревога.

— Вероятно нашият и вашият бизнес ще работят отново добре. Нали знаете, виното и яденето вървят ръка за ръка. Като идеалната двойка.

— Хм. Ами да.

— Вие познавате моето семейство още отпреди аз да бъда родена — За да демонстрира повече близост, Софи хвана ръката на жената и тръгна заедно с нея. — Надявам се, че знаете колко високо ценим вашето приятелство.

— Блейк и аз изпитваме дълбоко уважение към вашата баба и към Илай. Да знаете колко много съжаляваме за неприятностите, които ви се струпаха напоследък. — Когато човек има неприятности, той търси приятели. Приятел в нужда се познава. — В личните отношения това е абсолютно вярно. Но бизнесът си е бизнес. Ние трябва да пазим нашата клиента.

— Ние също. „Джиамбели“ държи на своята марка и на своето производство. Всеки от нас по всяко време може да стане жертва на саботаж или на недобронамерени действия. Ако ние и онези, които работят с нас, позволим на извършителите на това престъпление да спечелят, така само ще разчистим пътя им и ще подложим и останалите на същия риск.

— Така е, Софи, но докато не сме сигурни, че марката „Джиамбели“ е чиста, не можем и няма да я сервираме. Съжалявам за това и съм силно впечатлена от начина, по който се справяте с трудностите. Блейк и аз нямаше да сме тук тази вечер, ако не ви поддържахме, теб и семейството ти, от все сърце. Нашите клиенти обаче очакват от нас най-доброто, когато идват в ресторанта, а не да играят на руска рулетка с живота си, ако виното в чашата им е отровно.

— Това бяха само четири бутилки от хиляди — възрази Софи.

— И една стига. Съжалявам, скъпа, но това е действителността. Извинявай.

Софи я остави и се приближи към един сервитьор, взе чаша червено вино от подноса и като се огледа, за да види дали някой я наблюдава, го изпи на екс.

— Изглеждаш твърде напрегната. — Крис се плъзна покрай нея и си взе чаша шампанско. — Сигурно е от това, че трябва да работиш, за да оцелееш.

— Грещиш — отвърна Софи и гласът ѝ отново стана леденостуден. Направо въздухът помежду им щеше да замръзне. — Аз не работя, за да оцелея, а защото обичам работата си.

— Думи на принцеса. — Доволна от себе си, Крис отпи от шампанското. Доколкото знаеше, тази вечер тя имаше една-единствена

задача — да дразни и ядосва Софи. Да бърка с пръсти в раната, да сипва сол, да я под люти. — Нали така те наричаше Тони? Принцеса.

— Да. — Софи не успя да открие и най-слаби следи от скръб при споменаването на баща ѝ. Това само по себе си беше тъжно. — Той така и никога не ме разбра. Очевидно ти също.

— О, аз те разбирам много добре. И теб, и семейството ти. Вие имате неприятности. Сега, когато Тони го няма, а ти и твоето селянче управлявате фирмата, тя вече е почти на ръба на пропастта. Напразно парадираш с вечерната си рокля и наследствените перли, опитвайки се да съживиш бизнеса и да поправиш грешките. Всъщност ти не си различна от просяка на ъгъла. Но той поне е честен и не се крие.

Внимателно, съвсем внимателно Софи остави чашата на подноса и се обърна. Но преди да успее да каже и дума, се появи Джери и сложи ръка на рамото на Крис.

— Крис! — В гласа му имаше топлина. Не е подходящо. Софи, извинявай.

— Няма нужда някой да се извинява заради мен. — Крис отблъсна ръката му. — Сега не съм на работа, така че мога да говоря каквото си искам.

— Не ме интересуват извиненията ви. Вие сте гости в моя дом и докато се държите като такива, ще бъдете третираны като гости. Ако обаче оскърбите мен или някой член от моето семейство, ще наредя да ви изхвърлят. Така както вече те изхвърлих от офиса, Крис. Не се заблуждавай, че няма да го направя, за да не предизвикам скандал.

Крис изкриви устните си в нещо като усмивка.

— А дали това ще се хареса на пресата?

— Пука ми за пресата. Тъкмо ще видим за коя от двете ни утре ще се говори повече. Във всеки случай, Крис, мога да те уверя, че голяят ти задник ще лъсне на първа страница и новият ти шеф едва ли ще се погрижи да го покрие. Нали, Джери?

— Софи! Колко си хубава! — неочаквано се втурна Хелън, прегърна Софи през раменете и я стисна здраво. — Извинявай, какво ти става? — прошепна тя в ухото ѝ, като я отвеждаше настрани. — Опитай се да изгасиш този убийствен блясък в очите си, скъпа? Плашиш гостите.

— Ще ми се да изпепеля Крис и Джери заедно с нея.

— Не си струва, мила.

— Знам, знам. Тя нямаше да ме изкара от равновесие, ако не бях се разстроила заради Ан Елиът.

— Хайде да се разходим до тоалетната стая, докато се успокоиш. Спомни си, че си все едно на сцена. Всички те гледат. Трябва да направиш добро впечатление.

— Прекалено дребна отплата за толкова много труд.

— Софи, ти цялата трепериш!

— Защото съм бясна. Направо бясна. — Те отидоха ла етажа, на който бяха разположени семейните стаи. — И уплашена — призна си тя, когато се скриха в тоалетната стая с Хелън. — Лельо Хелън, аз вложих много пари в това мероприятие. Пари, които трябва да броя до стотника, като се има предвид ситуацията, в която сме. А какво стана? Ето на, Елиът няма да отстъпят, отказват да купуват нашите вина. Сетне се появи Крис и се нахвърли върху мен като лешояд върху труп.

— Тя е само една от многото отхвърлени от Тони жени и не си заслужава нито енергията, нито времето, които губиш за нея.

— Тя ме познава. Знае начина, по който мисля. — В стаята нямаше достатъчно пространство, за да върви, затова Софи стоеше на едно място и едва не подскачаше от нерви. — Наясно е с начина ми на работа. Може би трябваше да намеря благовиден предлог и да я задържа във фирмата, за да я контролирам.

— Престани! Не бива да се обвиняваш заради нея. Очевидно е, че тази жена е злобна и ревнива. Дори и слепите го разбраха. Знам, че ситуацията, в която се намирате, е доста критична, но тази вечер говорих с много хора, които са на ваша страна, загрижени и ужасени са от онова, което се случи.

— Да, и някои от тях дори може да рискуват и да вложат парите си там, където са и чувствата им. Но има други, а те са повече, които няма да го направят. Сервитърите ми докладваха, че много от гостите избягват да пият вино или наблюдават онези, които са пили, дали ще останат живи. Представяш ли си? Та това ужасно! Това е такова напрежение за баба. Наблюдавам я и започвам да се тревожа за нея.

— Софи, когато една фирма е в бизнеса от сто години, не може да няма кризи. Това е само една от тях.

— Никога не сме изпадали в подобно положение. Ние губим клиентите си, лельо Хелън! Знаеш това. Има вече и анекдоти, сигурно

си ги чула. „Имаш проблеми с жена си? Не ти трябва адвокат, купи й бутилка «Джиамбели».“

— Скъпа, аз съм адвокат, а ние, адвокатите, сме предмет на вицове от столетия. — Тя погали Софи по косата. Не беше осъзнала досега колко много се тревожи това дете и каква тежест трябва да носи на раменете си. — Вземаш нещата прекалено надълбоко.

— Да поддържам имиджа и доброто име на фирмата е мое задължение и работа. Не само защото съм следващото поколение, а и защото съм управляващ. Ако не мога да се справя, тогава... Знам, че заложих прекалено много на тази вечер. Сложих много яйца в кошницата и сега се ядосвам, като виждам, че доста от тях са счупени.

— Само някои — поправи я Хелън. — Далеч не всички. — Не съм получила знак за обратното. Ние сме жертвите, нима хората не виждат това? Нас ни атакуват. И все още ни атакуват — финансово, емоционално, юридически. Полицията нищо не откри. Дори тръгнаха слухове, че Маргарет и баща ми са били в съдружие. Нещо като конспирация и дори мама била знаела за това.

— Дрънканиците на Рене.

— Да, но ако полицията ги вземе на сериозно и започнат да я разпитват като заподозряна, не знам какво ще правим.

— Това няма да стане.

— О, лельо Хелън, възможно е. Рене тича от телевизията в редакциите на таблоидите и жълтите вестници да подклажда огъня и никой не показва, че не й вярват. Първа в списъка на заподозрените е мама. Заедно с мен.

Хелън вече беше мислила за това, но не можеше да помогне. Сега обаче, когато го чу, произнесено на глас, по кожата ѝ преминаха ледени тръпки.

— Слушай ме. Никой няма да обвини теб или майка ти в нищо. Полицията може да търси, да души, но само за да елиминира заподозрените. Ако се приближат по-наблизо, до вас ще трябва да се сблъскат първо с Джеймс после с мен и дори с Линк. — Тя прегърна Софи. — Не се тревожи за това.

Докато я прегръщаше, погледна лицето си в огледала то. Окуражителната усмивка изчезна от него и то стена загрижено. Добре поне, че успя да не захлипа заедно с момичето, което хълцаше в обятията ѝ.

Защото тази сутрин всички финансови отчети на фирмата бяха поискани от полицията за ревизия.

Софи освежи червилото си, напудри носа си и изправи храбро рамене. Никой не трябваше да забележи дори в сянка на страх или отчаяние. Тя беше блестяща, очарователна, усмихната и безгрижна, когато отново се присъедини към гостите.

Флиртуваше, танцуваше и пиеше шампанско. Настроението ѝ значително се повиши, когато успя да очарова и придума още един от основните им купувачи да вдигне своята забрана върху вината „Джиамбели“.

Доволна от себе си, Софи си позволи кратка почивка, за да нападне Линк.

— Все още ли ходиш с този загубеняк? — попита тя Андреа.

— Ами да, какво да го правя. Всеки път, когато се опитам да го разкарам, той започва да рони сълзи.

— Нищо подобно. Просто се правя на изоставен. Тъкмо щях да тръгна да те търся — рече Линк на Софи. — Ние мислим да си ходим.

— Толкова рано?

— Струнният квартет не е точно по моя вкус. Тук съм само защото мама ме подкупи с кейк.. Но преди да си тръгнем исках да те видя и да те питам как си и как издържаш.

— О, добре.

Линк я закачи по носа.

— Андреа знае за какво става дума. Можеш да говориш пред нея.

— Много ми е трудно — призна си Софи. — Nonna преживя изключително тежко онова, което се случи на синьор Баптиста. Той значеше много за нея. Всички се чувстваме хванати като в капан, заклещени и изстискани между различните разследвания като в сокоизстисквачка. Всъщност току-що плаках на рамото на майка ти.

— Тя е свикнала. Знаеш, че можеш да ми се обадиш по всяко време.

— Знам. — Софи целуна Линк по бузата. — Ти всъщност не си чак толкова лош. И имаш отличен вкус за докторките. Вървете. Изчезвайте!

Тя се отдалечи и започна нова обиколка из залата.

— Ето къде си била — намери я Тайлър и я дръпна в ъгъла. — Не мога да издържам повече. Отивам да се усамотя в полето.

— Хайде, стегни се! — Софи огледа тълпата. Беше започнала да пооредява, прецени тя, но не много. Това бе добър знак. — Трябва да издържиш още някой и друг час и ще те възнаградя за търпението.

— Моето търпение струва скъпо.

— Ще го запомня. Върви да очароваш Бетина Риналди. Тя е дърта, податлива и много харесва здрави млади мъже с яки бедра.

— Господи, ти под наем ли ще ме даваш, или ще ме продаваш?

— Само я покани на танц и й кажи колко високо оценяваме нейното присъствие.

— Ако ме оципе по бедрата, ще си го върна на теб.

— Ммм. Ще го очаквам с нетърпение. — Софи се завъртя навреме, за да забележи че между Дон и Джина започва кавга. Бързо прекоси залата.

— Само не тук. — С жест, който можеше да бъде възприет като израз на роднински чувства, тя застана между двамата и ги прегърна през раменете. — Няма нужда да създаваме допълнителни поводи за клюки.

— Ти какво си мислиш, че можеш да ми казваш как да се държа ли? — Джина искаше да освободи ръката си, но Софи я държеше здраво. — Ти, чийто баща беше жиголо! Ти, дете нямаш семейство, и то няма чест!

— По-кратко, Джина, по-кратко! Това семейство те храни и гледа. Да излезем навън.

— Я вървете по дяволите! — Джина блъсна Софи към Дон. — Ти и цялото ти скапано семейство! — Гласът ѝ се извиси и предизвика обръщането на няколко глави. Софи успя да я издърпа към вратата на залата..

— Ако направиш сцена — рече ѝ тя, — ще ти коства толкова, колкото и на всички нас. Твоите деца са Джиамбели. Спомни си го!

Устните на Джина се изкривиха, но тя все пак сниши тона си.

— Ти си го спомни! И двамата си го спомнете. Защото всичко, което правя, го правя за тях.

— Дон! По дяволите, върви след нея и я успокой!

— Не мога. Тя не ме слуша. — Той застана до вратата и извади кърпичка, за да избърше челото си. — Тя отново е бременна.

— О, Господи! — Разкъсвана между облекчението и раздразнението, Софи го потупа по рамото. — Моите поздравления!

— Не искам друго дете. Тя много добре го знаеше. Дори се карахме и бихме заради това. Тази вечер преди бала, докато се обличахме и децата пицяха, ми каза, че е бременна и главата ми пламна. Очакваше да бъда развълнуван. И понеже не бях, се нахвърли върху мен. — Той пхна кърпичката обратно в джоба си.

— Съжалявам, наистина. Много съжалявам, но впечатлението тази вечер е от особено значение. Дали сте щастливи или не, ще трябва да се справите. Тя е бременна, уязвима и много нервна. Освен това, не е съвсем на себе си. Трябва да отидеш при нея.

— Не мога — повтори той. — Тя не ми говори. Бях объркан. През цялата вечер непрекъснато ми напомняше и натякваше, че такова сигурно е желанието на Бога, че било благословия. Трябваше да се отърва от нея. За пет минутки само. Успях да се измъкна и да се обадя по телефона. Обадих се... на една друга жена.

— Чудесно! — Софи го изгледа злобно. — Наистина чудесно!

— Не знаех, че Джина ме е проследила. Не знаех, че е подслушвала. Тя изчака, докато се върна при нея, за да ме нападне и обвини. Не, сега няма да иска да говори с мен.

— Добре, тогава намери подходящ момент.

— Моля те, знам какво да правя. И ще го направя. Обещай ми, че няма да кажеш на zia Тереза за това.

— Нима мислиш, че ще притеснявам баба с глупости?

— Софи! Не исках да стане така. — Успокоен от отговора ѝ, че няма да го издаде, той взе ръцете ѝ. — Ще оправя нещата. Обещавам. Ако можеш сега да успокоиш Джина, да я убедиш да изчака, да не прави нищо прибързано. И без това съм под такова напрежение от разследването.

— Да знаеш, че го правя не заради теб, Донато. — Софи издърпа ръцете си. — Ти си само още един мъж, който не може да държи онази си работа в гащите. Обаче сега става дума за „Джиамбели“. Така че ще направя, каквото мога с Джина. Защото изведнъж тя ми стана по-симпатична. А ти наистина ще трябва да оправиш кашата, която си забъркал. Ще скъсаш с онази жена, ще си заздравяш брака и ще си гледаш жената и децата.

— Аз я обичам, Софи! Разбираш ли какво е да си влюбен?

— Разбирам само, че имаш три деца и жена ти е бременна с четвъртото. Ти си отговорен пред семейството си, Донато, Или ще

бъдеш мъж, или лично аз ще се погрижа да си платиш за това. Capisce?
[5]

— Обеща, че няма да кажеш на Ла Синьора. И аз ти повярвах!

— Ла Синьора не е единствената жена от фамилията Джиамбели, която знае как да се оправя с лъжци и мошеници. Или със страхливци. Cacasotto^[6].

Той пребледня.

— Не може да си толкова жестока.

— Само опитай и ще видиш. Така че внимавай! А сега върви и се усмихвай. Иди да съобщиш на леля си, че си се погрижил още един Джиамбели да се — появи на бял свят. И стой далеч от мен, защото не мога да те понасям.

Тя го остави цялата треперееща от гняв, Твърда била, жестока била! Може би. И може би част от гнева ѝ беше насочен към баща ѝ. Един друг лъжец и женкар, един друг баща, пренебрегнал своите задължения.

Бракът не означава нищо за някои хора, помисли си Софи. Приемат го само като игра, чиито правила се нарушават заради нищо не значещи вълнения и трепети. Тя забърза към крилото, където бяха отседнали Джина и Донато, но не намери и следа от нея.

Идиотка, реши Софи. Не беше сигурна кого не харесва повече в този момент — Джина или Донато.

Повика я няколко пъти, надникна в детската стая, където децата и младата жена, която бяха наели да ги гледа, отдавна спяха.

Мислейки, че Джина е излязла навън, Софи също излезе на терасата. Музиката от балната зала достигаше приглушено до ушите ѝ.

Софи искаше да се оттегли, просто да остави всичко да се нареди от само себе си. Вбесени измамни съпруги, изневеряващи съпрузи. Ченгета, адвокати и тайни врагове без лица. Беше уморена от всичко и от всички.

Искаше Тай. Искаше да танцува с него, да отпусне главата си на рамото му, а всичките си грижи и тревоги да прехвърли в нечий друг мозък поне за няколко часа.

Вместо това си нареди да се върне обратно и да прави онова, което беше необходимо и трябваше да бъде направено.

Дочу тих шум в стаята зад себе си и се обърна.

— Джина? Ти ли си?

В този момент някой я блъсна. Един силен удар я отхвърли назад. Токчетата ѝ се подхлъзнаха и тя загуби равновесие. Забеляза някакво неясно движение, докато падаше. А когато главата ѝ се удари в каменния парапет на терасата, единственото, което видя, беше експлозия от светлини в главата си.

[1] Браво (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Несравнима, прекрасна (ит.) — Б.пр. ↑

[3] Но какво има? Оставете ме на мира. (ит.) — Б.пр. ↑

[4] Да, да. Дайте ми още вино (ит.) — Б.пр. ↑

[5] Разбрано? (ит.) — Б.пр. ↑

[6] Лайняр (ит.) — Б.пр. ↑

20.

Тайлър реши да завърши вечерта, като танцува с Тереза. Тя изглеждаше дребничка, но със сигурност жилава в роклята си с мъниста. Ръката ѝ беше суха и студена, когато легна в неговата.

— Как така не си изтощена? — запита я той.

— Ще бъда, когато си отиде и последният гост.

Той огледа залата над главата ѝ. Прекалено много хора бяха останали, помисли си Тай, а вече минаваше полунощ.

— Можем да ги подсетим да си тръгнат.

— При това не особено изискано и без да се церемоним, нали? Бих го направила заради теб, — Когато той се ухили, тя внимателно го огледа. — Всичко това не означава нищо за теб.

— Разбира се, че означава. Лозята...

— Не говоря за лозята, Тайлър. — Тереза махна с ръка към вратите на терасата, към музиката и светлините. — Имам предвид това, модните тоалети, глупавите, нищо неозначаващи разговори, блясъка на накитите и златото.

— Така е. Нищо от това не ме интересува.

— Но все пак дойде, заради дядо си.

— Заради него и заради теб, Ла Синьора. Заради... семейството. Ако тези неща нямаха значение за мен, щях да си вдигна чуковете още миналата година, когато преобърна живота ми с краката нагоре.

— Все още не си ми простил, така ли? — засмя се тя.

— Не съвсем. — Но вдигна ръката ѝ с изключително галантен жест и я целуна.

— Ако си беше тръгнал, щях да намеря начин да те върна. Щях да те накарам да съжаляваш, но щях да те върна. Ти си необходим тук, Тай. Трябва да ти кажа нещо, защото дядо ти не иска.

— Да не би да е болен? — Тайлър обърка стъпките на танца, като рязко се извърна да потърси Илай сред тълпата.

— Не гледай него. Гледай мен. Мен! — повтори тя много настойчиво. — По-добре ще бъде дядо ти да не знае за какво си говорим.

— Повикахте ли доктор? Какво му е?

— Болен е. Боли го сърцето. Баща ти се обади.

— Какво иска? Пари ли?

— Не. Той знае, че няма да получи повече пари. — Може би не трябваше да му казва, да го запази в тайна. Почувства как го налегна мъка. Но момчето, реши след кратко размишление Тереза, имаше правото да знае. Правото да защитава своето, пък било то и срещу близките. — Бил обиден. И много ядосан. Нашите настоящи проблеми, скандалите ни, както той се изразил, били замесили и неговото име и нарушили социалния му живот, като му причинили големи затруднения. Освен това полицията му била задавала въпроси, разпитвали са го, естествено. И той обвинява Илай.

— Обещавам ти, че няма да се обади повече. Аз ще се погрижа за това.

— Знам, че ще го направиш. Ти си добро момче, Тайлър.

Той погледна надолу към нея и се насили да се усмихне.

— Така ли?

— Да, много добро. Не би трябвало да ти казвам всичко това, но Илай има меко сърце. Това го нарани много.

— А аз... — според теб нямам меко сърце.

— Имаш. И то достатъчно. — Тя вдигна ръката си от рамото му и го погали по бузата. — Разчитам на теб. Дори завися от теб. — Когато на лицето му се изписа изненада, Тереза продължи. — Това изненадва ли те, или те плаши?

— Може би и двете.

— Уреди нещата. — Беше заповед. Макар да бе изказана меко, пак си беше заповед. Сетне Тереза отстъпи. — Сега върви, намери Софи и я изведи навън. Ако трябва, дори я съблазни.

— Тя не се съблазнява лесно.

— Имам впечатлението, че ти умееш да се оправяш с нея. На този свят няма много хора, които успяват да го постигнат. Не съм я виждала от известно време. Върви да я намериш и разсей мислите й поне за няколко часа.

И това, ако не беше благословия, помисли си развеселено Тайлър. Не беше обаче много сигурен дали я иска. За момента беше готов да изпълни нареждането на Тереза. Да намери Софи и да изчезне заедно с нея.

Тя не беше в залата, нито на терасата. Той не искаше да пита хората дали са я виждали, защото това според него щеше да го изложи — да заприлича на някакъв полудял от желание идиот, който си търси гаджето. Кое то всъщност си беше самата истина. Без да се оглежда много-много, Тайлър прекоси залата, надникна в приемната, където някои от гостите бяха предпочели да поседнат и да си и поговорят. Видя там семейство Мур. Джеймс пушеше пура, а Хелън пиеше чай и слушаше как мъжът ѝ разчепква някакъв стар юридически казус. Линк и момичето му, за които Тайлър мислеше, че отдавна са си отишли, бяха също там, наставени удобно на съседния диван.

— Тай, ела при нас. Вземи си една пура.

— Не, благодаря. Аз само...Ла Синьора ме помоли да намеря Софи.

— Не сме я виждали от известно време. Оу, я виж колко е часът!

— Линк стана на крака и вдигна Андреа. — Хайде да си вървим.

— Може да е слязла долу — предположи Хелън. — Да се освежи или да си поеме глътка въздух.

— Да, ще проверя.

Той тръгна надолу и среща Пилар на стълбите.

— Майка ти се чуди къде е Софи.

— Не е ли горе? — Пилар разсеяно отметна косата си назад. Не искаше нищо друго освен десет минути свеж въздух и чаша студена вода. — Не съм я виждала от... около половин час, Тъкмо се опитвах да говоря с Джина през вратата на стаята ѝ. Тя се е заключила вътре. Очевидно пак са се скарали с Дон. Хвърля разни неща, плаче истерично и, разбира се, вече е събудила децата. Те реват, та се късат.

— Благодаря за предупреждението. Ще се опитам да избегна тази част на къщата.

— Защо не провериш в нейната стая? От Джина разбрах, че Софи се е опитала да ги сдобрява. Може би е отишла да се поосвежи. Дейвид в залата ли е?

— Не го видях — отвърна Тайлър, докато се отдалечаваше. — Сигурно е някъде наоколо.

Отправи се към стаята на Софи. Ако я намереше, мислеше си Тайлър, щеше да бъде чудесно. Щяха да заключат вратата и да се опитат да развоят тъжните ѝ мисли, както му бе наредила Тереза. През

цялата вечер се беше чудил какво ли носи под тази прекрасна, прилепнала по тялото ѝ червена рокля.

Почука леко и сетне откrehна вратата. Стаята бе тъмна и студена. Като поклати глава, Тайлър се упъти към терасата.

— Ще простудиш прекрасното си дупе така, Софи — промърмори той и чу приглушен стон.

Уплашен и изненадан, излезе навън и я видя, осветена от светлините, които идваха откъм балната зала. Тя лежеше на терасата, подпряна на единия си лакът, и се опитваше да стане. Втурна се към нея, падна на колене и я прегърна.

— Спокойно, момичето ми. Какво си направила? Лошо ли ти стана?

— Не знам. Аз... Тай?

— Да, аз съм. По дяволите, ти си замръзнала. Хайде, ела да влезем вътре.

— Добре съм. Само съм малко объркана. Трябва да дойда на себе си.

— Ела! Но ти си се ударила, Софи! Имаш кръв по главата!

— Аз съм... — Тя докосна с пръсти челото си, където я болеше, и погледна червените следи, които останаха по тях. — Наистина има кръв — каза и клепачите ѝ отново се затвориха.

— О, не! Недей, моля те! — Той я сграбчи. — Не припадай, не се отпусчай! — Сърцето му думкаше в гърдите, докато я вдигаше. Лицето ѝ бе бяло като платно, очите бяха като замръзнали, а раната на челото ѝ кървеше. — Ето какво става, като се качваш на тези високи токчета; Не разбирам как жените могат да вървят с тях, без да си счупят глезените!

Тайлър продължи да говори, успокоявайки по този начин и себе си, и нея, докато я занесе и сложи на леглото, след което се върна да затвори вратата на терасата.

— Хайде първо да те стоплим, а после ще видим колко големи са пораженията.

— О, Тай. — Софи хвана ръката му, докато той я завиваше. Въпреки болката можеше да мисли съвсем разумно и ясно. — Не съм паднала. Някой ме блъсна.

— Как така те блъсна? Трябва да светна лампата, за да видя къде си ударена.

Софи обърна глава, за да скрие очите си от светлината.

— Мисля, че съм ударена навсякъде.

— Спокойно. Ти само лежи спокойно. — Ръцете му бяха нежни, макар че в гърдите му бушуваше и ярост. Раната! върху главата ѝ беше дълбока, но кръвта вече се съсирваше и хващаше коричка. Ръката ѝ също беше ожулена, точно под лакътя.

— Мисля да те съблека.

— О, съжалявам, миличък. Имам ужасно главоболие и не ми е до секс.

Оценявайки опита ѝ да запази чувството си за хумор, той я наведе към себе си напред, търсейки да намери ципа на роклята, копчета, илици. Изобщо нещо, за да свали тази дреха от нея.

— Скъпа, как, по дяволите, се откопчава това?

— Под лявата ми мишница. — Всеки сантиметър от тялото я болеше. — Има един малък цип, след това ще ти бъде много лесно.

— През цялото време се чудех какво ли носиш отдолу — добави той, докато я събличаше. Реши, че това нещо без презрамки, което тя носеше на гърдите си, сигурно има име. Той би го нарекъл глупотевина. Огледа тялото ѝ и се успокои, че няма никакви наранявания и синини. Дясното ѝ коляно беше леко ожулено, а копринените чорапи — скъсани.

Който и да ѝ беше посегнал, обеща си Тайлър, щеше да плати скъпо за това. Но засега трябваше да изчака.

— Не е толкова зле, нали? Виждаш ли? — Гласът му беше тих. Вдигна я да седне, за да я разгледа по-добре. — Ето, изглежда, че си паднала на дясната си страна, тук има малко ожулване на бедрото, наранено коляно и рамо. Главата ти е пострадала най-много. И слава Богу, че тя е поела удара. Имала си късмет.

— Това наистина беше изключително мил начин да ми кажеш, че имам корава глава. Тай, аз не паднах. Бутнаха ме.

— Знам. Ще говорим за това, когато те почистят и оправят. — Той стана, а Софи се отпусна назад в леглото.

— Донеси ми кутийката с аспирин, докато си все още тук.

— Не мисля, че трябва да пиеш каквото и да е, преди да отидем в болницата.

— Нямам намерение да ходя в никаква болница заради няколко драскотини и цицини. — Чу, че той пусна водата в банята. — Ако се опиташ да ме закараш насила, ще крещя и от цялата работа ще направя

една ужасна женска история. От което ти ще се почувстваш по-зле и от мен. Повярвай ми, готова съм да си го изкарам на някого, а ти си ми точно подръка. Не използвай хубавите ми хавлии! Там има няколко за всекидневна употреба, а също антисептични средства и аспирин. В шкафа.

— Престани, Софи! Млъкни най-сетне.

Тя се зави с одеялото до брадичката.

— Много е студено тук.

Тайлър се върна, носеше купа от кристал, пълна с вода, най-скъпата и най-красива хавлия, която тя пазеше за гости, бе наkisната във водата, отделно бе донесъл вода за пиене.

— Какво си направил със сушените розови листенца, които бяха в тази купа?

— Няма значение, не се притеснявай. Хайде да си поиграем на чичо доктор.

— Дай ми аспирин. Моля те.

Той ѝ подаде шишенцето, отвори го и извади две таблетки.

— Моля те, не бъди стиснат! Дай ми четири.

Тайлър ѝ позволи да вземе четири и започна да почиства раната на челото ѝ. Трябваше да положи усилия, за да не треперят ръцете му и да не прескача дишането му.

— Кой те блъсна?

— Не знам. Слязох да видя Джина. Тя и Дон се скараха жестоко.

— Да, вече чух за това.

— Не можах да я намеря и влязох тук. Искях една минутка за себе си и малко въздух. Излязох на терасата. Чух, че зад мен има някой, понечих да се обърна. Следващото нещо, което си спомням, беше, че падам. Сетне всичко избухна в главата ми. Колко зле е лицето ми?

— Нищо ти няма на лицето. Ще си имаш едно белегче тук, точно под косата. Срязването не е дълбоко, няма да остане и следа. Имаш ли някаква представа кой може да е бил? Мъж? Жена? Спомняш ли си нещо?

— Не, нищо. Стана много бързо и освен това беше тъмно. — Мисля, че би могла да е Джина, или Дон, заради намесата ми в кавгата им. И двамата ми бяха ядосани. Винаги става така, когато се набъркаш в нечий спор.

— Ако е някой от тях двамата, ще им се случи нещо много лошо, отколкото на теб.

При тези негови думи сърцето ѝ трепна и това я накара да се почувства доста глупаво. И освен това ѝ трябваше време да се успокои, преди да заговори.

— Моят герой! Юнак! Но аз всъщност не съм сигурна дали е бил някой от тях. Възможно да е бил някой друг, който се е вмъкнал в стаята ми и ме е блъснал, за да не го видя.

— Ще трябва да проверим дали не липсва нещо. Сега стисни зъби!

— Какво?

— Стисни си зъбите — повтори той и видя как лицето ѝ се изкриви от болка, когато използва кислородната вода, която извади от другия си джоб, за да почисти раната.

— Festa di cazzo! Coglioni! Mostro!^[1]

— Преди една минута бях герой. — Тайлър духна върху раната. — Няма да щипе повече от минута. Сега да оправим и останалите рани.

— Va Via.^[2]

— Може ли да ме ругаеш на английски?

— Казах ти да вървиш по дяволите. Не ме докосвай.

— Хайде, бъди добро, голямо и смело момиче. Ще ти дам бонбони след това. — Той отметна одеялото и бързо и много внимателно се справи и с останалите ѝ ожулвания.

— Мисля да ги намажа с това. — Тайлър извади една туба с антисептичен крем. — Ще ги превържа. Как си със зрението?

Софи дишаше тежко поради болката и опитите си да се пребори с него, а той в същото време се държеше, сякаш не му пука. Това направо я убиваше.

— Ще ти кажа как съм! Изобщо не те виждам, садист такъв! Много ти е приятно, нали?

— Това не е задоволителен отговор, Кажи ми имената на първите петима президенти на Щатите.

— Снизиди, Дупиди, Мо, Лари и Кърли.

Господи, какво чудно имаше в това, че се беше влюбил в нея!

— Почти ги уцели. Може би нямаш сътресение на мозъка. Значи ще се оправиш, бебчо. — Той я целуна по устните, много нежно. —

Всичко ще се оправи.

— Искам си бонбоните.

— Имаш ги. — Тай се наведе и я прегърна. — Уплаши ме — прошепна до бузата ѝ. — Уплаши ме до смърт, Софи.

И отново сърцето ѝ трепна.

— Всичко вече е наред. Ти не си чак толкова голямо чудовище.

— Боли ли те още?

— Не.

— Как е на италианска лъжкиня?

— Няма значение. Хубаво ми е, когато ме държиш. Благодаря ти.

— Няма защо. Къде криеш лъскавите си нещица?

— Имаш предвид бижутата ми? Тези за всеки ден са в чекмеджето, а истинските са в касата. Мислиш ли, че тук е влизал крадец?

— Лесно ще открием това. — Той я пусна, изправи се и светна лампите.

И тогава те го видяха. Едновременно. Въпреки болката Софи почти скочи от леглото. Гневът измести болката, когато прочете надписа в червено върху огледалото.

Кучка номер три.

— Крис! По дяволите! Това е нейният стил. Ако си мисли, че ще ѝ позволя да обикаля наоколо с... — Изведнъж Софи осъзна какво се е случило и ужасът скова цялото ѝ тяло. — Номер три. Значи и мама. И поппа.

— Облечи си нещо — нареди бързо Тайлър. — И заключи вратите. Ще проверя навън.

— Не, няма! — Тя вече ровеше в гардероба си. — Ще проверим двамата. Никой повече няма да ме блъсне — изрече гневно и решително Софи, докато навличаше панталони и пуловер. — Никой.

Откриха подобни послания върху огледалото на Пилар и в стаята на Тереза. Но не намериха никъде Крис Дрейк.

— Трябва да има все пак нещо, което можем да направим.

Софи гледаше яростно буквите върху своето огледало. Бяха извикали местната полиция. Полицайте взеха отпечатъци и ги разпитаха. Но нямаше нищо, от което да се направят заключения. Очевидно някой бе влизал във всяка една спалня и бе надраскал

отвратителния надпис с яркочервено червило върху огледалата. И накрая я беше блъснал върху плочките на терасата.

— Тази вечер не можем да направим нищо повече. — Тайлър стисна китката ѝ. — Аз ще се погрижа за всичко.

— Беше адресирано главно до мен. — Софи изрита яростно килима.

— Полицаите ще я разпитат, Софи.

— И тя сигурно ще им каже, че се е промъкнала тук, написала е любовното си послание и ме е блъснала. — Софи въздъхна и стисна зъби. — Няма значение. Полицията може и да не успее да го докаже, но аз знам, че е тя. И рано или късно ще я накарам да си плати.

— Аз пък ще ти държа палтото. Междувременно, марш в леглото.

— Не мога да заспя.

Тайлър хвана ръката ѝ и я поведе. Все още беше облечена с пуловера и панталоните, а той с официалната риза и вечерния костюм. Но легна до нея на леглото и я зави с одеялото.

— Опитай се.

Софи остана неподвижна за миг, питаше се кога ли ще я докосне, ще я вземе, ще я приласкае. Тай се пресегна и изгаси лампата.

— Тай?

— Тъхъ.

— Няма да ме боли много, ако ме прегърнеш.

— Добре. Сега спи.

Софи сложи глава на рамото му и наистина се опита да заспи.

Клермонт се облегна назад в стола си, докато Магуайър четеше рапорта за инцидента.

— Какво мислиш?

— Госпожица Джаамбели е била блъсната, съборена и наранена. Леко. И трите дами са получили доста неприятно съобщение, изписано върху огледалата им. Какво мисля ли? — рече тя, като остави рапорта върху бюрото си. — Прилича на злобен номер. На глупаво женско отмъщение.

— А под повърхността?

— Софи не е била ранена сериозно, но ако на нейно място е била баба й, може би щеше да пострада много по лошо. Старите кости се чупят по-лесно. А доколкото разбираме, тя е лежала там в зимния студ поне петнадесет двадесет минути. Много неприятно. Можеше да бъде и още по-зле, ако нашето голямо момче не беше тръгнало да я издирва. Така че имаме една пакост и някой, който прави всичко възможно, за да ги изкара извън нерви.

— И според най-младата Джаибели Кристин Дрейк е точно този някой. Има мотиви, отговаря на подозренията.

— Дрейк отрича категорично — контрира го Магуайър. — Никой не я е виждал в тази част на дома онази вечер. Няма отпечатъци, които да бъдат свързани с нея.

— Нима Софи лъже? Или греши?

— Не мисля така. — Магуайър овлажни устните си. — Няма смисъл да лъже, а не ми прилича на жена, която би казала или направила нещо без причина. Тя е сериозна и отговорна. Не би обвинила никого, ако не е сигурна. Дрейк е груба. Мрази я. Би могло да бъде точно толкова просто, колкото изглежда. Но може да бъде и много по-сложно и заплетено.

— Именно това ме безпокои. Ако имаме някой, който поема риска да подправя вино, да слага отрова, да убива, защо същият този човек ще се занимава с нещо толкова глупаво и безполезно като писане на обиди по огледалата?

— Не знаем дали това е един и същи човек.

Заклучението водеше към следващото заключение. Нещата бяха свързани и трябваше да бъдат разплитани нишка по нишка.

— Да подходим хипотетично. Може би вендетата срещу Джаибели е връзката между събитията.

— Значи човекът решава да нанесе още един удар. Отива на благотворителния бал. Преструва се, че всичко е нормално.

— Може би. Дрейк е работила за фирмата, имала е и любовна връзка с Авано. Ако мрази Джаибели дотолкова, чеда причинява неприятности по време на бала, може да е имала съображения и да пусне някое и друго куршумче в корема на любовника си.

— Бившия любовник, според нейните показания — намуси се Магуайър. — Виж какво, партньоре, тя е била бита карта още преди

това и не виждам как тази малка атака срещу Джиамбели може да е свързана с убийството на Авано. Стилете са различни.

— Интересна мисъл. Джиамбели правят бизнес от сто години, без каквито и да е сериозни затруднения. През последните няколко месеца обаче имат повече неприятности, отколкото е възможно да се допусне. Трябва да помислим върху това.

Тайлър излезе навън с телефона. Къщата винаги му изглеждала прекалено малка, когато говореше с баща си. Дори щатът Калифорния му изглеждала малък, когато трябваше да говори с него.

Не че в момента говореше. Просто слушаше обичайните оплаквания и жалби.

Остави ги да минат покрай ушите му. „Кънтри клуб“ гъмжал от клюки и сплетни, позволили си и доста черен хумор по адрес на баща му. Настоящата му жена, Тай така и не успя да запомни имената на безбройните госпожи Макмилън, се била почувствала унижена в курорта. Поканите, които очаквали за приеми и вечери, не пристигнали.

Нещо трябвало да се направи, и то бързо. Илай бил отговорен да запази семейното име чисто и неопетнено, нещо, което той очевидно пренебрегнал, още когато се оженил за онази италианска вещица. Това първо. Но най-същественото, важното и абсолютно задължителното било отделянето на името и етикета „Макмилън“ от този на „Джиамбели“. Той очаквал от Тайлър да използва всичкото си влияние, преди да е станало прекалено късно. Илай вече бил стар и очевидно му било време да излезе в пенсия.

— Свърши ли? — прекъсна го остро Тайлър, без да дочака края на бащините си тиради. — Защото и аз искам да ти кажа нещо. Ако имаш някакви оплаквания и забележки, можеш да ги отправиш към мен. Ако още веднъж се обадиш на дядо и го притесниш, ще направя всичко, което е по силите ми, да ти отнема фонда и рентата, с които живееш през последните тридесет години.

— Нямах право да ми...

— Не, ти нямаш право! Не си работил нито ден за тази фирма, да не говорим, че ти и майка ми не загубихте и един час от скъпоценния си живот, за да ми бъдете родители. Докато може, Илай Макмилън ще

ръководи тази фирма. Повярвай ми, аз не съм толкова търпелив като него. Ако още веднъж го оскърбиш или натъжиш, ще имаме нещо повече от телефонен разговор с теб.

— Заплашваш ли ме? Да не би да планираш да изпратиш някого срещу мен, както срещу Тони Авано?

— Не. Защо да си губя времето с теб? Знам къде да те ударя, там, където най-много ще те заболи. Ще се погрижа всичките ти кредитни карти да бъдат анулирани. Запомни добре едно нещо. Насреща ти не е дядо ми и ти нямаш работа с него. И не се закачай с мен. Ще съжаляваш.

Тайлър натисна бутона и в този момент видя Софи на края на верандата.

— Извинявай. Нямах намерение да подслушвам. — Ако беше сърдита, би могла да го прикрие. Но тя беше тъжна. Знаеше, много добре за какво става дума. Затова отиде до него и взе лицето му в шепите си. — Извинявай. Съжалявам — повтори тя.

— Няма нищо. Просто си побъбрихме сладко с добрия стар татко. — Той остави телефона на масата. — Имаш ли нужда от нещо?

— Чух прогнозата за времето. Разбрах, че тази нощ се очаква слана. Мислех си дали няма да искаш някой да ти прави компания навън.

— Не, благодаря. Ще се справя и сам. — Той огледа замразяващата ѝ рана и разпъзлялата се синина. — Много впечатляващо.

— Тези неща винаги изглеждат много по-зле на другия ден. Но не се чувствах зле, когато се събудих на сутринта. Тай... кажи ми какво не е наред.

— Нищо. Ще се оправя.

— Да. Разбира се, ти можеш да се справиш с всичко. Аз също. Ние толкова много си приличаме. И двамата сме докачливи оправячи. — Тя го блъсна по рамото. — Казах ти къде ме боли! Сега ти ми кажи!

Той понечи да ѝ върне удара, сетне осъзна, че не иска да го прави.

— Баща ми. Обвинява дядо за всичко, което излиза в пресата, за полицейските разследвания. Това очерняло името му. Пречело му. На тенискортовете, край басейните или там не знам си къде още. Казах му да се разкара.

— И той?

— Ако не го направи, ще говоря с Хелън да му отнемем рентите. Това ще го накара много бързо да млъкне. Кучият му син! Не е свършил за пет пари работа в живота си и още по-лошо, не е показал грам благодарност за онова, което получава. Само взема и взема, и иска все повече и повече. Никак не е чудно, че той и баща ти така се погаждаха. — Изведнъж се усети какво рече и изруга. — По дяволите, Софи! Не исках. Извинявай.

— Няма нужда да се извиняваш. Напълно си прав.

Помежду им имаше връзка, помисли си тя, която никой от двамата не бе осъзнавал преди. Вероятно сега бе дошло времето.

— Тай, мислил ли си някога колко щастливи сме ние с теб, че точно от тези гени сме се родили? Че гените се предават и преминават през поколение? Чакай — спря го, преди той да ѝ отговори. — Ти приличаш на Илай. — Прекара пръсти през косата му. Започваше да ѝ харесва как червенеет по краищата. — Ти си кораво момче — каза го, докосвайки с устни бузата му. — Солиден и непоклатим като скала. Не позволявай на онова слабо звено между теб и Илай да те обърка.

Тайлър допря челото си до косите ѝ.

— Никога не съм имал нужда от него. От моя баща. — Не, помисли си той, не и по начина, по който ти имаше нужда от твоя. — Никога не съм го искал.

— А аз исках моя и имах нужда от него прекалено дълго време. Това е част от нещата, които са ни направили такива, каквито сме. Но на мен ми харесва какви сме.

— Мисля, че ти не си много лоша. — Той погали рамото ѝ. — Благодаря ти. Наведе се и целуна главата ѝ. — Знаеш ли, нямам нищо против някой да ми прави компания тази нощ.

— Тогава ще отида да взема кафе.

[1] Глупак! Чудовище! (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Махай се! (ит.) — Б.пр. ↑

21.

Напъпили млади клонки израснаха от лозовите храсти. Все дългите дни ги къпеха в слънце и те бързаха да се отворят. Земята беше готова да изпълни обещанието си за нова реколта. Дърветата все още стискаха пролетните си листенца в свити, нежнозелени юмручета, но тук-там най-храбрите, най-нетърпеливите и любознателните бяха показали главичките си за новия свят. В горите гнездата бяха пълни с яйца. Гъските ревниво пазеха малките си, докато се учеха да плуват в потока.

Април, мислеше си Тереза, означава прераждане. И работа. И надежда, че зимата най-после си е отишла.

— Канадските гъски скоро ще се излюпят — каза ѝ Илай по време на ежесутрешната им разходка в прохладната и нежна като воал мъгла.

Тя кимна. Баща ѝ бе използвал същия естествен барометър, за да определя времето за полската работа. Тя се бе научила да гледа небето, птиците, земята, така, както се бе научила да прави вино.

— Ще бъде добра година. Имаше много дъжд.

— Още няколко седмици има опасност от измръзване. Но мисля, че новите насаждения са добре защитени.

Тереза огледа земята дотам, откъдето започваше разораната угар. Беше отделила петдесет акра за нови насаждения, лозя с европейски произход, които щеше да приспособи към американския климат и почва. Бях избрали най-добрите сортове — Каберне Совиньон, Мерло, Шенин блан. И след като се консултира с Тайлър, направиха същото и в лозята на Макмилън.

— След пет години, може би дори четири, ще ги видим да раждат грозде.

Беше се научила също така да гледа в бъдещето. Животът течеше, не спираше. Цикъл след цикъл, като по спирала.

— Когато нашите нови лози дадат плод, ние с теб ще направим четвърт век съвместен живот, Илай.

— Тереза. — Той я прегърна, обърна лицето ѝ към себе си и тя почувства, че я обхваща тревога, — Това е моят последен гроздобер.

— Илай...

— Спокойно, нямам намерение да умирам — увери я той и я погали по ръката. — Искам да се оттегля. Обмислих го, при това много сериозно, след нашето пътуване с теб до Италия. Позволихме си да пуснем прекалено здрави корени тук и там — той посочи земята на Макмилън, — и в кастелото. Нека това да бъде последният ни гроздобер и после да оставим децата да ни заместят. Време е.

— Вече говорихме по този въпрос. Нали решихме след пет години или горе-долу толкова да се оттеглим. Постепенно.

— Знам. Но последните месеци ми напомниха колко бързо тече животът и колко лесно може да свърши. Има места на този свят, които искам да видя, преди да ми е изтекло времето. И искам да ги видя с теб, Тереза. Уморен съм да живея според законите на сезоните.

— Моят живот, целият, принадлежи на „Джиамбели“. — Тереза отстъпи крачка от съпруга си и докосна едно нежно бяло цветче. — Как бих могла да се откажа от него сега, когато всичко е така объркано? Илай, как може да оставим на децата нещо, което е опетнено?

— Можем, защото им имаме доверие. Защото вярваме в тях. Заслужили са своя шанс.

— Не знам какво да ти отговоря.

— Помисли. Има достатъчно време до гроздобер. Аз мислих. Не искам да дам на Тай онова, което е заслужил, написано в завещание. Искам да му го дам, докато съм жив. Достатъчно много смърт преживяхме тази година. — Той погледна към напъпилите лозя. — Време е да започне да се ражда нещо.

Тереза се обърна към него. Това беше нейният Илай. Висок, обрулен от вятъра, слънцето и времето мъж, със старото вярно куче в краката му.

— Не знам дали мога да ти дам онова, за което ме молиш. Но обещавам да помисля по въпроса.

— Кипенето е най-същественият момент при искрящите вина. — Пилар развеждаше група туристи из избата и разказваше най-

любимата си част от експозето. Създаването на шампанското. — Но първата фаза все пак е да се направи виното. Тук — тя посочи подредените в избата бутилки — то отлежава няколко месеца, сетне се хармонизира. Наричаме хармонизирането *cuvée*, което на френски означава малка бъчва. Защото, както на всички ние известно, родината на процеса е Франция. Цялото човечество дължи благодарност на онзи късметлия, монаха Дом Периньон, който случайно открил и пръв произвел онова, което нарекъл Питие от звезди.

— Ако е просто само вино, какво го кара да се пени?

— Вторичната ферментация, която Дом Периньон открил през седемнадесети век. Пилар отговаряше бързо и компетентно. Въпросите, които ѝ задаваха туристите, отдавна вече не я притесняваха. Облечена в семпъл костюм и ниски обувки, тя отстъпи малко встрани, за да могат хората да виждат по-добре. — Първоначално това предизвикало големи проблеми — продължи тя. — През пролетта бутилираното вино гърмяло тапите, или онова, което в онези дни са използвали за запушалки, направени били от памучни тампони.

Много неприятно и тревожно явление, особено в областта Шампан в Южна Франция. Тогава един бенедектинец, майстор в избата на абатство Отвилерс, решил проблема. Наредил да се правят по-здрави и яки запушалки. Добре, но тогава започнали да гърмят бутилките. Затова той взел по-здрави бутилки. И така, бутилките и запушалките издържали и монахът успял да опита от повторно ферментиралото вино. Това била първата дегустация в света.

Пилар направи пауза, за да даде възможност на групата да разгледа добре рафтовете с бутилки. Гласовете на туристите ехтяха и тя изчака, докато отново настъпи тишина.

— Днес... — По тялото ѝ премина лек трепет, когато видя Дейвид да се присъединява към групата. — Днес ние правим шампанско не случайно, а съвсем целенасочено. Макар че, за да получим най-доброто, следваме традиционните методи, развити преди векове в онова френско абатство. Използвайки метода *champenoise*, винарите бутилират младите, преточени вина. Във всяка бутылка се при бавя малко количество мая и захар, сетне бутылката се затваря добре, както виждате ето тук. Тя взе една бутылка и я показа на групата.

— Добавките активират вторичната ферментация, която наричаме, отново на френски, *prise de mousse*. Мехурчетата са резултат от превръщането на захарта в алкохол. Добре затворени, мехурчетата не могат да излязат навън. Тези бутилки отлежават от две до четири години.

— Тук има утайка — обади се глас от групата.

— Бутилката за демонстрация показва отделянето на частиците и тяхната седиментация. Това е естествен процес по време на вторичното отлежаване и ферментацията. Бутилките се съхраняват с гърлата надолу върху тези наклонени рафтове и се вдигат и разклащат всеки ден месеци наред.

— На ръка?

Пилар се усмихна на жената, която гледаше с недоверие дългите редици от бутилки.

— Да, на ръка. Както успяхте да видите по време на обиколката, „Джиамбели-Макмилън“ вярват, че всяка бутилка, предложена на техните клиенти, трябва да бъде произведение на изкуството, науката и на човешкия труд, така че да заслужава етикета, който носи. Този процес се нарича пресяване, или на френски *remuage*, и ускорява отделянето на частиците, така че в течение на месеци виното се избистря. Когато това стане, бутилките се поставят обърнати надолу, за да се запазят частиците в гърлото.

— Ако пият от този боклук, нищо странно, че умират.

Беше казано шепнешком, но Пилар го чу. Стегна се, почувства, че се обърква, но се насили да продължи.

— Работа на майстора е да реши кога виното е готово. Тогава бутилката бива замразена в областта на гърлото в солен разтвор, нещо като саламура. По този начин запушалката може да се отстрани, не се губи вино и замразените частици се отстраняват. Процесът се нарича изхвърляне, или *degorgement*. Бутилката се допълва с още вино или малко добавки — *la dosage*. Например бренди или захар, за да се подслади.

— Или малко дигиталис.

Отново този убийствен шепот. Пилар съвсем се разтрепери, а някои от хората се размърдаха обезпокоени. Все пак успя да продължи, усети, че Дейвид се придвижи застана до нея.

— По време на процеса се правят проверки и се вземат всички необходими мерки за сигурност. Това се отнася за всички вина. След като премине тестовете, шампанското се запечатва и изпраща на пазара, така че вие да можете да го сложите на масата си за празника, който ще чествате. Има по-евтини и по-лесни начини за създаване на шампанско, но „Джиамбели-Макмилън“ вярват в традициите, качеството и детайлите, които са съществен елемент за нашите вина. — Тя се усмихна, като върна обратно бутилката образец. — В края на обиколката ще имате възможност да отсъдите сами в залата за дегустации.

Пилар остана гостите да се забавляват в залата за дегустации. Да опитат най-добрите образци вина и да задават въпроси. Това беше приятна работа, всъщност приличаше повече на забавление, отколкото на работа. Нещо, което правеше с удоволствие, защото винаги го бе умеела. А най-хубавото бе, че тази работа я караше да се чувства не само част от семейството, но и част от фирмата.

— Добре се справяш.

— Благодаря.

— Въпреки подмятанията.

— Не ми е за пръв път. Свикнах вече. Или поне дотолкова, че ръцете ми да не се изпотяват. Но все още се уча. Понякога се чувствам като в училище, на изпит, но ми е приятно. Все още имам да...

Тя спря да говори, защото видя един мъж на края на масата как започва да се дави. Човекът се хвана за гърлото, завъртя се, пребели очи и се олюля. Когато Пилар затича към него, той се разсмя.

Същият шегобиец, който правеше заядливите си подмятания и в избата, позна го Дейвид. Преди да успее да се намеси обаче, Пилар го изпревари.

— Извинете, господине. — Гласът ѝ беше хладен и спокоен. — Не ви ли харесва виното?

Мъжът отново се изсмя, въпреки че жена му го сръга в ребрата.

— Престани, Бари.

— Е, хайде де! Малко майтап на никого няма да навреди.

— Хуморът често е субективен, нали? — отговори любезно Пилар. — Разбира се, ние в „Джиамбели-Макмилън“ не виждаме никакво забавление, нито удоволствие в трагичната смърт на двама от нашите служители, но високо оценяваме вашите опити да разведриете

атмосферата. Може би ще повторите шегичката си с нашето „Мерло“?
— Тя даде знак на разливача. — Ще бъде по-достоверно.

— Не, благодаря. — Мъжът се потупа по шкембето. — Аз си падам повече по бирата.

— Така ли? Никога нямаше да се досетя.

— Голяма си драка, Бари. — Съпругата му си взе чантата и се упъти към вратата.

— Но това беше само една малка шегичка! — Като повдигна колана си, мъжът се затътри след нея. — Никой ли не разбира от шегии?

— Така. — Пилар се обърна към останалата част от групата, която или се правеше, че не е забелязала нищо, или пулеше очи. — Сега, след като се насладихме на тази комична сценка, надявам се, че обиколката ви хареса. Готова съм да отговоря на всички ваши въпроси. Моля, ако желаете, можете да посетите нашия сувенирен магазин, където вината се продават на дребно, включително и тези, от които опитахте вече. Ние от Вила Джиамбели се надяваме да ни посетите отново, а също и нашата съдружна фирма винарна „Макмилън“, която се намира само на няколко минути път оттук. Желая ви buon viaggio^[1], навсякъде по света.

Дейвид изчака хората да се разпръснат, хвана Пилар за ръката и я дръпна встрани.

— Прибързах, като казах чудесна работа. Не чудесна, направо възхитителна. Браво на теб! Макар че предпочитам да халосам този идиот с бутилката „Мерло“ по главата, вместо да му я предложа.

— О, и аз го направих. Само че мислено. — Пилар си пое дълбоко въздух и се облегна на покритата с лозница стена на старата винарна. — Имам си по един такъв Бари поне два пъти седмично. Когато се държа с тях ледено любезно обикновено има ефект. Много помага и това, че съм член на семейството.

— Не съм идвал преди на твоите обиколки. Не исках да си помислиш че те проверявам. — Той докосна с ръка перлите на врата ѝ. — Вие, госпожо Джиамбели, сте истинско съкровище.

— Знаеш ли какво? Много си прав — съгласи се Пилар, очарована от комплимента. — Искам да кажа, че беше прав, когато ме накара да се заема с тази работа. Това ми дава увереност, че върша нещо важно, значително.

— Не те накарах насила. Фактът, че никой не беше се сетил преди мен, е един от твоите секрети. Ти си бе изработила начин на живот от много време и смяташе, че това ще продължава вечно. Но времената се менят. Аз само отворих вратата, а ти сама влезе през нея.

— Интересно. — Развеселена, Пилар наклони закачливо глава.
— Не съм съвсем сигурна, че семейството ми ще се съгласи с теб.

— Искане доста силен характер да запазиш един брак, който всъщност не съществува само защото приемаш клетвата си сериозно. Сигурно би било по-лесно да се оттеглиш. Знам всичко за тези неща.

— Ти ми вдъхна много кураж.

— Не мисля, но щом искаш да ми бъдеш благодарна, че съм те насочил към тази работа, добре, приемам. Особено — добави той, като я прегърна през раменете, — ако смяташ да ми се отплатиш както подобава за това.

— Ще си помисля. — Тя сплете пръсти с неговите. Все по-лесно ѝ ставаше да флиртува. Така е, никога не е късно човек да научи нещо ново. Пилар се наслаждаваше на усвоените уроци. — Като начало можем да започнем с една вечеря. Открих наблизко страхотна кръчмичка.

— Чудесно. — Но вечерята в кръчмичка си беше среща. Формална, официална, независимо че и двамата се наслаждаваха на компанията на Другия. Тя, осъзна Пилар, искаше нещо друго. Нещо повече.

— Имах предвид да ти сготвя вечеря. За теб и семейството ти.

— Да ни сготвиш ядене ли? За всички нас?

— Аз съм много добра готвачка — увери го Пилар. — И много рядко успявам да се вредя в кухнята. Ти имаш страхотна кухня. Но ако мислиш, че ще бъде неподходящо или пък децата ще се чувстват неудобно, тогава съм съгласна да отидем на кръчма.

— Готвено — повтори Дейвид. — Домашно, вкъщи. Харесвам печки. И тенджери, и тигани. — Той я вдигна от земята и я целуна. — Кога ще ядем?.

Днес ще вечеряме в домашна обстановка. Пилар ще ни сготви. Не знам какво ще бъде менюто, но трябва да го харесате. Тя ще дойде вкъщи около шест. Опитайте се да се

държите като човешки деца, а не като мутанти, които съм спечелил на игра на покер.

Обичам ви. Татко.

Мади прочете бележката, залепена на вратата на хладилника. Защо трябваше да им правят компания? Нима баща им си мислеше, че те с Тео са безмозъчни същества и не знаят за какво една жена идва в кухнята на един мъж? Сигурно да му сготви само! Моля, моля! Не на нас с тези номера.

Добре де, поправи се сама Мади. Тео може и да беше сляп и глух, но тя не беше.

Взе бележката от хладилника и тръгна нагоре. Тео вече се бе прибрал и естествено говореше по телефона. Беше надул музиката до спукване. Очевидно нямаше нужда да ходи в кухнята, за да хапне нещо след училище, защото в противоречие с всички семейни правила стаята му беше пълна с ядене, толкова, че да изхрани една малка латиноамериканска държавица.

Мади скъта тази информация дълбока в паметта си. Някой ден можеше да я използва в своя полза.

— Госпожа Джиамбели ще ни готви вечеря.

— Какво? Разкарай се оттук! Говоря, не виждаш ли?

— Всъщност не бива да говориш по телефона, а да си пишеш домашните. Казах, че госпожа Джиамбели ще ни дойде на гости, така че най-добре ставай. Може да каже на татко, че пак си се излежавал.

— Софи ще дойде ли?

— Да, да, надявай се.

— Слушай, ще ти се обадя по-късно. Сестра ми ми досажда, така че първо трябва да я убия. Да. По-късно. — Той затвори Телефона и напълни устата си с чипс. — Кой ще идва и за какво?

— Жената, с която татко спи, ще дойде да ни сготвя вечеря.

— Аха. — Гласът на Тео зазвуча по-бодро. — Значи топла вечеря, на печката?

— Нищо ли не схващаш? — Мади размаха ядосано бележката. — Това е тактика. Тя се опитва да се намърда в нашата кухня.

— Хей, всеки, който може да готви и иска да се намърда в нашата кухня, е добре дошъл за мен. Освен това кухнята си е нейна.

Какво ще ни готви?

— Това няма никакво значение. Как може да бъдеш толкова тъп? Не разбираш ли каква е целта ѝ? Да сготви за него, за нас, това първо. А защо? За да му покаже какво голямо и щастливо семейство можем да бъдем всички заедно.

— Не ми пука какво смята да прави, след като ще има какво да ям. Махай се, Мади, изчезвай оттук! Татко има право да си има приятелка. Да не е малък!

— Глупак! Хич не ми пука колко приятелки си има. Ако ще сто. Но какво ще правим, ако реши да се жени за нея?

Тео се замисли и напълни устата си с още чипс.

— К'во? Не знам.

— К'во? Не знам — имитира го подигравателно Мади. — Тя ще започне да променя нещата, установените правила, ще започне да ни се меси в работите. Ето това ще стане. На нея едва ли ще ѝ пука за нас. Ние ще бъдем само неизбежната баластра, багажът на татко.

— Госпожа Джиамбели е готина.

— Да бе, сигурно. Сега е много сладка и мила. Но когато получи онова, което иска, повече няма да е нито сладка, нито мила, нито пък готина. Ще започне да ни командва. Туй направете, онуй направете. Всичко ще зависи от нея. Всичко ще трябва да бъде направено така, както тя иска.

Мади се обърна, защото чу, че външната врата се отваря.

— Ето, виждаш ли? Направо си влиза. Това си е нейната къща.

Мади изтича в стаята си и затръшна вратата. Смяташе да стои там, докато се завърне баща ѝ.

Успя да издържи около час. Чуваше музиката от долния етаж, долиташе смях. Направо побесняваше, докато слушаше конското цвилене на брат си. Предател, изменник. Още повече я измъчваше фактът, че никой не дойде да я потърси, да се опита да говори с нея или да я разведри.

Затова пък тя им показва, че хич не ѝ пука за тях. Така или иначе.

По някое време надникна надолу и подуши въздуха. Миришеше на хубаво и това бе още една черна точка за Пилар в мозъка на Мади. Тя просто се представяше в най-добрата си светлина, готвейки някаква фантастична вечеря.

Когато влезе в кухнята, направо трябваше да стисне зъби от изненада. Тео седеше до кухненската маса и свиреше на електрическото си пиано, а Пилар бъркаше нещо в тенджерата на печката.

— Трябва да измислиш думи — рече Пилар.

На Тео му харесваше да свири своята музика за нея. Защото тя го слушаше. Когато свиреше нещо, което не й допаднаше, тя му го казваше. Е, наистина, правеше го много тактично, помисли си Тео. Очевидно обръщаше внимание на всичко, което той казва и върши. Обръщаше внимание на всичко свързано с него. Майка им никога не беше го правила.

— Хич не ме бива с римите. Справям се само с музиката.

— Значи ти трябва партньор. — Тя се обърна и остави лъжицата. — Здравей, Мади. Как върви есето?

— Какво есе? — Забеляза предупредителния поглед на Тео и разбра, че я беше извинил. Но всъщност не знаеше дали да му бъде благодарна или сърдита за това. — О, много добре. — Отвори хладилника и се направи, че си избира безалкохолно. — Какви са тези боклуци?

— Различни. Има един боклук със сирене за спагетите. Другият боклук пък е марината. Баща ви ми каза, че обичате италианска храна, затова реших, че ще ни бъде много лесно.

— Днес няма да ям жабарски манджи. — Знаеше, че не бива да го казва, и нямаше нужда от погледа на Тео за това. Но когато направи гримаса зад гърба на Пилар, която се обърна към печката, и погледна брат си, той не й отвърна със същото както обикновено. Напротив, гледаше настрани сякаш беше объркан Или нещо такова. Това я ядоса.

— Освен това, имах намерение да ходя у една приятелка и да вечерям у тях.

— О, жалко. — Съвсем спокойно Пилар извади една купа и започна да бърка в нея сместа, за тирамису. — Баща ти не спомена, че ще излизаш.

— Той не е длъжен да ти казва всичко.

Това беше първото директно отправено открито заяждане, което момичето правеше. Пилар реши, че преградите вече са паднали и няма защо да се крият зад тях.

— Не го и прави. А тъй като ти си почти на петнадесет, значи си достатъчно голяма, за да знаеш какво обичаш да ядеш и къде обичаш да го ядеш. Тео, ще ни извиниш ли за минутка?

— Разбира се. — Той си грабна клавиатурата и погледна укорително сестра си. — А да видим сега кой е безмозъчен глупак? — прошепна ѝ, минавайки покрай нея.

— Защо не седнеш?

Вътрешностите на Мади се преобърнаха, а в гърлото ѝ стана горещо.

— Не слязох тук да седя, нито да си говоря. Слязох да си взема нещо за пиене. И трябва да довърша есето си.

— Нямах да пишеш никакво есе, Мади. Седни.

Тя седна и изпружи крака, с израз на нежелание и досада, изписани върху лицето ѝ. Пилар, според нея, нямаше никакво право да ѝ изнася лекции и Мади смяташе да ѝ даде да разбере съвсем ясно това, след като жената изпуснеше парата си.

Пилар си наля една чаша еспreso, което бе приготвила към сладкиша. Седна срещу Мади на масата и отпи.

— Бих искала първо да те предупредя, че имам предимство, не само защото и аз самата съм била някога на четиринадесет години, но и защото съм била майка на едно такова момиче.

— Ти не си ми майка.

— Не съм. И е много тежко някаква жена да идва в къщата ти по този начин, нали? Опитвам се да мисля как бих се чувствала аз на твое място. Вероятно също като теб. Раздразнена, нервна и неспокойна. На Тео му е по-лесно. Той е момче и не знае нещата, които ние знаем.

Мади отвори уста да каже нещо, но я затвори, когато осъзна, че не знае какво да отговори на това.

— Ти си била доста време сама. Трябвало е да се справяш с много неща без подкрепа. Твоите мъже едва ли ще се съгласят и най-вероятно ще бъдат засегнати от подобно изявление — продължи Пилар и беше доволна да види лекото изкривяване на устните на Мади. — Но силата на жената, нейната истинска женска сила, обикновено задейства бутоните. Свършила си добра работа, като си успяла да държиш здраво тези момчета и не съм дошла, за да поема контрола от теб.

— Ти вече промени нещата. Всяко действие има противодействие. Това е научно доказано. Аз не съм глупава.

— Така е, дори си прекалено умна. — „Ти си едно уплашено малко момиче — помисли си Пилар, — с ум и разум на зряла жена.“ — Винаги съм искала да бъда умна, но никога не бях достатъчно. Компенсирах този си недостатък с това да бъда добра, уравновесена, да запазя мира и спокойствието около себе си. Тези действия също имаха своето противодействие.

— Ако си тиха, никой няма да те чуе.

— Напълно си права. Баща ти... Той ме накара да се почувствам умна и достатъчно силна, за да казвам какво мисля и какво чувствам. Това е изключителна способност. Но ти вече го знаеш.

Мади се намуси и сведе поглед към масата.

— И аз смятам така.

— Възхищавам му се. На човека и на бащата, който е. Това също е изключителна способност. Не очаквам от теб да се хвърлиш на врата ми, за да ме посрещнеш, но се надявам, че няма да хлопнеш вратата под носа ми.

— На теб какво ти пука аз какво ще направя?

— Пука ми поради много причини. Първо, защото те харесвам. Извинявай, но е така. Харесва ми твоята независимост, начинът ти на мислене, умът и силното ти чувство за семейна принадлежност и вяръност, Мисля си, че ако не бях се свързала с баща ти, двете много щяхме да си допаднем. Но аз така или иначе вече съм с него и отнемам част от времето и вниманието му. Би трябвало да кажа, че ми е мъчно за това и че съжалявам, но и двете знаем, че няма да бъде истина. Аз искам част от времето и вниманието му. Защото, Мади, другата причина, поради която ми пука какво правиш или не, е, че съм влюбена в баща ти. — Пилар премести чашата си, сложи ръка на корема си и стана. — До този момент не бях изрекла това признание гласно. Сигурно заради навика да живея тихо и мълчаливо. Господи! Чувствам се странно.

Мади се размърда на стола. Поизправи се и собственият ѝ стомах също се разбунтува.

— Майка ми също го обичаше. Достатъчно, че да се омъжи за него.

— Сигурна съм. Тя...

— Не! Не говори! Сега ще кажеш всички извинения, всички причини, поради които тя си е отишла. Всичките са лъжи! Глупости.

Истината е, че тя си отиде, когато не стана така, както искаше. Това е истината. Ние всъщност нямахме никакво значение за нея!

Първото нещо, което си помисли инстинктивно Пилар, беше да прегърне това момиче, да го успокои и приласкае. Можеше да ѝ каже много неща, но това дете с влажни и предизвикателни очи, едва ли щеше да я чуе. Тогава защо трябваше да го прави?

— Да, така е. Вие не сте имали значение. — Тя отново седна. Искаше да протегне ръка и да привлече детето по-близо. Но това не беше начинът, по който щеше да я спечели, нито беше време да го прави. — Знам как боли да не означаваши нищо за някого. Наистина знам, Мади — рече сериозно Пилар и сложи ръката си върху ръката на момичето, преди тя да успее да я свали от масата. — Колко ти е тъжно и колко си ядосана, как съмненията и въпросите минават като вихър през главата ти посред нощ, когато не можеш да заспиш.

— Възрастните мотат да идват и да си отиват, когато си искат. Децата не могат.

— Така е. Но баща ти не ви е напуснал. За него вие имате значение. Ти и Тео означавате много за него. И знаеш, че каквото и да кажа или направя аз, това няма да го промени.

— Други неща ще се променят. А когато едно нещо се променя, то води до промяна и на останалите. Това е като верижна реакция.

— Добре, не мога да ти обещаая, че нищата няма да се променят. Нещата се променят, така както и хората. Но сега твоят баща ме прави щастлива. И аз него също. Не искам да те наранявам и не искам да си обидена от това. Мога само да ти обещаая, че ще се опитам да не бъдете засегнати нито ти, нито Тео. Ще ви пазя и ще уважавам онова, което мислите и чувствате. Това мога да ти обещаая.

— Той първо е мой баща — прошепна яростно през сълзи Мади.

— И винаги ще бъде твой баща. Докрай. Ако исках да променя това, ако исках поради някакви причини да го разруша, пак не бих могла. Нима не знаеш колко много ви обича? Ти можеш да го накараш да избира. Погледни ме, Мади. Погледни ме! — рече тихо Пилар и изчака, докато момичето вдигна очи. — Ако толкова много искаш, можеш да го накараш да избира между мен и вас. Аз нямам никакви шансове. Бих те помолила да ми дадеш поне един. Ако не можеш, значи просто не можеш и аз няма да се разсърдя. Ще почистя всичко тук и ще си отида преди той да се е прибрал.

Мади избърса една сълза на бузата си, без да откъсва поглед от масата.

— Защо?

— Защото не искам да го наранявам.

Момичето подсмъркна и погледна чашата с кафе.

— Може ли да го опитам?

Пилар я вдигна и ѝ я подаде. Мади първо отви, после намръщи нос.

— Ужасно е! Как можеш да го пиеш?

— Има малко странен вкус, наистина. Ще го харесаш повече с тирамисуто.

— Може би. — Мали остави чашата на масата. — Мисля, че ще ти дам шанс.

Имаше едно нещо, в което Пилар беше абсолютно сигурна. Нямаше човек на света, който да не хареса сготвеното от нея ядене. Отдавна не бе приготвяла лично вечеря за семейство. Много отдавна не бе чувала похвала за това колко е вкусно и молба да сипе повторно в чиниите.

Тя сервира вечерята в трапезарията, надявайки се, че атмосферата на тържественост и официалност ще притесняват по-малко Мади, отколкото интимността на кухнята. Но тази тържественост беше нарушена в мига, в който Тео опита първата хапка от нейните спагети и обяви, че са божествени.

Всъщност Тео говореше най-много, сестра му седеше и наблюдаваше и от време на време задаваше въпроси, при това съвсем на място. Това я накара да се смее, сетне ѝ стана драго, когато Дейвид използва някаква спортна метафора, за да илюстрира мнението си, а Мади и тя споделиха женското си неприемане на подобна мъжка реакция.

— Татко е играл бейзбол в колежа — обясни ѝ Мади.

— Така ли? Още един скрит талант. И добър ли беше?

— Бях страхотен. Играех на първа база.

— Да и понеже се притеснявал за резултатността и личните си постижения, никога не отишъл по-далеч от първа база с момичетата.

— Тео се разхихика и смушка Дейвид в ребрата.

— Ти много знаеш! Просто ще кажа, че вечерята беше страхотна. От мое име и от името на моите две лами, искрено ти благодаря.

— Няма защо, но от името на твоите две лами, бих искала да ти кажа, че всъщност ти омете почти всичко.

— Защото имам добър метаболизъм — отговори Дейвид, докато Пилар ставаше.

— Точно това казват всички лакомници.

— О, не. — Той сложи ръка върху нейната, преди тя да започне да събира чиниите. — В тази къща си има правила. Който готви, не чисти.

— Разбирам. И да ти си призная, това правило доста ми харесва. — Тя му подаде чинията си. — Ами какво чакаш, започвай.

— Второ правило — рече Дейвид, докато Тео се заливаше от смях. — Бащата може да делегира правата си. Значи Тео и Мади ще бъдат очаровани да се заемат с чиниите.

— Представи си! — въздъхна Мади. — А ти какво смяташ да правиш?

— Смятам да преработя тази превъзходна храна в стомаха си, като се поразходя навън с готвачката. — Опитвайки почвата, той се наведе и целуна топло Пилар. — Става ли?

— Трудно ми е да ти откажа.

Излезе с него, доволна, че ще вдъхне от свежия пролетен въздух.

— Вземаш си голяма беля, като оставяш двама тийнейджъри да се оправят сами.

— Характерите трябва да се изграждат. Освен това по този начин ще им дам възможност да си поговорят на спокойствие и да обсъдят как съм те примамил навън.

— Така ли? Нима бях примамена?

— Поне така се надявам. — Той я взе в прегръдките си и я притисна, като покри устните ѝ със своите. През тялото му премина тръпка, когато тя въздъхна.

— Нямаме много време да сме заедно напоследък.

— Да, толкова неща се случиха. — Доволна, Пилар опря глава на гърдите му. — Знам, че напоследък се въртя около Софи. Не мога да ѝ помогна. Мисълта, че бе нападната в собствения ни дом! Фактът, че някой си е позволил да се разхожда из къщата, да влезе в нейната стая, в моята, в стаята на мама... Лежа нощем в кревата и се вслушвам в шумовете и звуците. Никога не съм правила подобно нещо досега.

— Гледам понякога през прозореца си в нощта и виждам твоя да свети. Искам да ти кажа да не се тревожиш, но знам, че докато нещата не се оправят, това няма да стане. Всички ще се тревожим.

— Ако ще ти бъде от полза, искам да знаеш, че се чувствам по-добре, когато поглеждам през моя прозорец и виждам твоя да свети. Помага ми. Знам, че ти си наблизо.

— Пилар!

— Какво има?

— Има известни проблеми в Италия. Някои несъответствия в цифрите, които излязоха по време на проверката я одиторския контрол. Може би ще се наложи да отида за няколко дни. Не искам да пътувам точно сега. — Погледът му мина покрай нея и се върна към прозореца на кухнята, който светеше ярко в нощта.

— Децата могат да дойдат у дома за няколко дни. Ние ще се погрижим за тях, Дейвид. Няма защо да се тревожиш.

— Не, не е за това. — Тереза вече беше се разпоредила децата му да гостуват във Вила Джаибели по време на неговото пътуване. И все пак той се притесняваше за тях. За всичко. — Не искам да оставям теб. Хайде, ела с мен.

— О, Дейвид! — При мисълта за това Пилар цялата потръпна от възбуда. Господи, италианската пролет, меките уханни нощи, цветята, при това с любимия мъж! Колко чудесно бе, че животът ѝ така се промени и че подобни неща вече бяха възможни. — Много бих искала, но не мога. Не мога да оставя мама точно сега. А и ти ще свършиш по-бързо и по-лесно работата си там, когато знаеш, че аз съм тук с твоите деца.

— Трябва ли да бъдеш толкова практична?

— Не искам да бъда — отвърна тихо тя. — Искам да ти кажа да и веднага да тръгнем. — Чувствайки се млада, глупава и смешно щастлива, Пилар се обърна. — Искам да правя любов с теб в едно от онези огромни легла, каквито има само в Италия, в нашия кастело. След това ще излезем да вечеряме във Венеция и ще танцуваме на piazza^[2]. Откраднати целувки в сенките на мостовете. Помоли ме отново — тя се обърна към него. — Когато всичко това приключи, моля те, покани ме отново. Ще дойда.

Нещо се беше променило. Нещо... Тя беше някак си по-освободена, осъзна Дейвид. Това я правеше още по-желана.

— Защо да не те помоля още сега. Ела с мен във Венеция, когато всичко приключи.

— Съгласна съм. — Пилар протегна ръце и хвана неговите. — Обичам те, Дейвид.

Той застина.

— Какво каза?

— Казах, че те обичам. Влюбена съм в теб. Извинявай, сигурно тя идва прекалено неочаквано, но не мога да се спра. И не искам.

— Не се оправдавай. Повтори го още веднъж. За себе си. — Той я вдигна и когато тя се озова в прегръдките му, я завъртя няколко пъти във въздуха. — Значи съм пресмятал неправилно. По моите изчисления, трябваше да минат поне още два месеца, преди да те накарам да се влюбиш в мен.

Пилар се усмихна.

— Беше ми много трудно — продължи Дейвид. — Защото аз вече бях влюбен в теб. Не знаех дали няма да ме оставиш да страдам още дълго.

Тя притисна бузата си към неговата. Можеше да го обича. Сърцето ѝ беше изпълнено с радост. Защото беше обичана.

— Какво каза?

— Добре, нека да го перифразирам. — Той я отдалечи леко от себе си. — Обичам те, Пилар. От първия поглед. Погледнах те и в същия миг разбрах, че те обичам. Погледнах те и повярвах, че ми е даден втори шанс. — Той отново я прегърна и докосна нежно устните ѝ. — Ти си моя.

[1] Не добър път (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Площад (ит.) — Б.пр. ↑

22.

Венеция беше като жена. Една красива жена, *La bella donna*. Елегантна за годините си, чувствена с невероятните извивки на тялото си, тайнствена в сенките. Първият поглед към нея от Канале Гранде към леко увехналите ѝ цветове, като на избеляла старинна бална рокля, направо караше сърцето да спира. Светлината, бяла и ослепителна, слънцето, което измиваше всичко, минаваше през нея и оставаше в нея, като загубил се пътник сред криволичещите ѝ вени, в тайните извивки и ъгълчета.

Това беше град, чието сърце беше женско и лукаво, а пулсът му биеше в дълбоките, тъмни и тайнствени води на лагуната.

Венеция не беше град, който може да бъде пренебрегнат заради срещи с адвокати и счетоводители. Не беше град, където един мъж можеше да остане доволен, като Се затвори в офиса си и работи часове наред, докато сладките изкушения на пролетта пееха зад стените и прозорците на неговия затвор.

Дейвид си напомни, че Венеция е била създадена от търговците и заради търговията, но това не му помогна особено. И в момента тесните улички и мостчета бяха изпълнени с туристи, които използваха своите кредитни карти в безбройните магазинчета, където разни глупави безвкусици се продаваха за изкуство. Но това не спираше Дейвид да мечтае да бъде един от тях.

Не спираше да мисли как би се разхождал безцелно из тези старинни улички с Пилар и би купувал разни смешни дрънкулки, на които след години щяха да се смеят. Би се радвал да види как Тео поглъща своя сладолед, своя „Джелато“ като вода, или да слуша как Мади разпитва някой гондолиер за историята и архитектурата на града.

Липсваха му. Всички му липсваха. Семейството, децата, Пилар. А не бяха минали дори три дни.

Счетоводителят говореше на италиански, при това доста тихо, така че му беше трудно да го разбира добре въпреки пълната си концентрация и внимание. Дейвид си напомни, че не е дошъл във Венеция, за да мечтае, а да работи.

— Scusi^[1]. — Той задържа ръката си върху страницата на доклада, дебел около пет сантиметра. — Мисля си дали не бихме могли да прегледаме още веднъж това. — Говореше бавно, за да произнася правилно италианските думи. — Искам да съм сигурен, че съм разбрал добре всичко.

Дейвид се надяваше, че тактиката му ще има успех. Новата част от цифри бе обяснена търпеливо.

— Тук нещо не съвпада — рече италианецът, минавайки на английски.

— Да, виждам. Сметките в разходите на отделите не си съвпадат. Това ме смущава, синьор, но аз съм доста по-смутен от активите, приписани на сметката на „Кардианили Ордери“, товари, аварии, заплати, разходи. Всичко е много точно записано.

— Sì. В тази област няма никакво... Как се казва? Несъответствие. Цифрите са абсолютно верни.

— Очевидно е така. Обаче купувач на име Кардианили не съществува. „Джиамбели“ няма клиент с подобно име. В Рим няма склад на фирма „Кардианили“ на адреса, упоменат в доклада. Ако няма клиент, купувач, склад, тогава къде са изпращани според вас през последните три години тези поръчки?

Счетоводителят премига зад стъклата на телените си очила.

— Не мога да ви кажа. Сигурно има грешка.

— Сигурно. Има грешка. — И Дейвид беше сигурен, че знае кой я е направил.

Той се завъртя на стола си и се обърна към адвоката.

— Синьоре, имяхте ли възможност да разгледате документите, които ви дадох вчера?

— Да.

— Кой е изпълнителният директор, подписал тези сметки?

— Антъни Авано.

— И фактурите, телефонните разговори, кореспонденцията, свързана със сметките, всичко ли е подписано от Антъни Авано?

— Да. До декември миналата година неговият подпис стои върху всички документи. След това върху документите се появява подписа на Маргарет Боуърс. — Ще трябва да дадем тези подписи за експертиза.

— Ясно.

— А също така и още един подпис. Върху всички документи за пътувания, плащания и експедиция на стока.

Този на Донато Джиамбели.

— Синьор Кътър, ще направя експертизата на подписите и ще разгледам ситуацията от юридическа гледна точка. Но ще го направя — добави той, — когато имам разрешението от самата синьора Джиамбели. Това е много деликатна материя.

— Давам си сметка. Поради тази причина Донато Джиамбели не бе информиран за нашата среща. Разчитам на вашата дискретност, господа. Джиамбели не искат повече публични скандали, нито фирмата, нито семейството. Ако ми позволите за момент, ще се свържа с Ла Синьора в Калифорния и ще ѝ предам какво сме говорили.

Винаги беше много трудно за един чужденец да прецени честността на един човек дълбоко в същността ѝ. Дейвид не беше нито италианец, нито Джиамбели. Два минуса за негова сметка, реши той. Фактът, че беше влязъл в организацията и същината на работата само преди четири месеца, беше третият.

Трябваше да подходи към Донато Джиамбели с едно наум. Според него имаше два начина да се справи със ситуацията. Можеше да бъде агресивен и да нападне. Или можеше да изчака, с готовата за удар бухалка, скрита зад гърба му, и да удари, когато трябва.

Като отхвърли тази спортна метафора, Дейвид застана до прозореца на офиса с ръце в джобовете и загледа лодките и корабчетата, които минаваха по каналите. Това беше доста подходяща гледка. Какво беше бизнесът, освен една друга игра? Умения, талант, стратегия и малко късмет.

Донато вероятно смяташе, че се ползва с привилегията на това, че си е у дома. А там, както знаем, и стените помагат. Но в минутата, в която пристъпеше в офиса, щеше да бъде на територията на Дейвид. А той имаше намерение да му даде да разбере съвсем ясно това. Вътрешният телефон иззвъня.

— Синьор Джиамбели е тук, синьор Кътър.

— Благодаря ви. Кажете му, че ще го извикам.

Нека да се поизпоти малко, реши Дейвид. Ако тук клюките се разпространяваха толкова бързо, както в повечето компании, Дон вече знаеше за срещата, която се бе провела без негово знание и

присъствие. Бе чул за счетоводителите, адвокатите, въпросите, докладите. И сигурно вече се притесняваше. Имаше защо.

Би трябвало, ако е умен, да си е подготвил някакви приемливи обяснения. Отговори, хора, свидетели, които да потвърдят. Още по-мъдър ход би било неговото възмущение, гневът и обидата. Освен това би трябвало да се позове на лоялността си към семейството, на кръвната връзка, която ще му помогне да преодолее кризата.

Дейвид отиде до вратата, отвори я и видя Донато да прекосява външната канцелария.

— Дон, благодаря ти, че дойде. Извинявай, че те накарах да чакаш.

— Гласът ти звучеше толкова угрижено. Разбрах, че е важно, и веднага тръгнах. — Дон влезе в кабинета и огледа бързо стаята. Очевидно се успокои, когато видя, че е празна и вътре няма никой друг. — Ако знаех предварително, че планираш да идваш насам, щях да подредя срещите си така, че да мога да ти покажа Венеция.

— Пътуването ми беше решено много набързо, а Венеция съм я виждал и преди. Искам обаче да видя вашия кастело, както и лозята. Седни.

— Ако ми кажеш кога смяташ да отидеш, бих могъл да те придружа. Ходя там редовно, за да съм сигурен, че всичко е наред. — Той седна и скръсти ръце. — Е, какво мога да сторя за теб?

Дейвид се върна и седна зад бюрото.

— Можеш да ми обясниш какво представлява този клиент „Кардианили“.

Лицето на Дон пребледня. Очите му неспокойно се местеха от предмет на предмет, а той се опита да изобрази на лицето си някаква изненадана усмивка.

— Не разбирам.

— Нито пък аз — отговори любезно Дейвид. — Точно затова те питам, да ми обясниш.

— О, ами... добре, Дейвид. Ти ме изненада. Не мога да помня всички клиенти, нито подробностите за тях. Ако ми дадеш малко време да прегледам файловете и информацията..

— Аз вече ги прегледах. — Дейвид потупа с пръст папките върху бюрото си. Не беше особено умно от страна на Дон, реши той. И беше изненадан. Та той очевидно не бе подготвен за това! — Твоят подпис

стои върху доста сметки, кореспонденции, преводи на суми и други хартийки, свързани с този клиент.

— Моят подпис стои върху страшно много сметки и фактури. — Дои започна да се изпотява. Лекичко, но видимо. — Не мога точно да си спомня за тези.

— Тази сметка би трябвало да я помниш добре. Защото не съществува. Няма клиент на име „Кардианили“, Донато. Такава фирма не съществува. Има много похарчени пари, много фактури и разходи, но няма такава фирма. Няма човек на име... — той направи пауза, отвори папката и извади лист, който подаде на Донато — на име Джорджо Кардианили, с когото, както се вижда, ти си поддържал оживена кореспонденция доста често през изминалите няколко години. Той не съществува. Няма такъв човек, няма такъв склад на този адрес в Рим, до който обаче има изпратени доста пратки с вино, както са описани. Та този склад, където ти за сметка на фирмата си пътувал доста често по работа през последните осем месеца, не съществува. Как би ми обяснил този парадокс?

— Не разбирам. — Донато се изправи на крака. Но не изглеждаше ядосан. Напротив, изглеждаше ужасен. — В какво ме обвиняваш?

— В настоящия момент в нищо. Просто искам да ми обясниш всичко за този клиент.

— Нямам обяснение. Не знам нищо нито за клиента, нито за сметката му, нито за файла.

— Тогава как твоят подпис се е появил върху всички фактури? Как твоята лична сметка е била попълнена с над десет милиона лири във връзка с този клиент?

— Трябва да е някаква, грешка. — Донато навлажни устните си. Сетне погледна надписа върху папката. Фалшификация. Някой ме използва, за да краде от Ла Синьора, да краде пари от семейството. *Mia famiglia*^[2] — рече той и ръката му трепна, когато я сложи на сърцето си. — Ще се заема с това незабавно.

Не, това вече не бе никак умно, реши Дейвид. Направо никак.

— Имаш четиридесет и осем часа.

— Какво си мислиш? Ти си позволяваш да ми дадеш ултиматум, когато някой краде от семейството ми?

— Ултиматумът, както го нарече, идва от името на Ла Синьора. Тя иска твоето обяснение до два дни. Между временно всички преводи и движения по тази сметка са замразени. Два дни, броено от днес, след което всички документи, свързани с този въпрос, ще бъдат предадени на полицията.

— На полицията? — Дон пребледня като платно. Заприлича на някакъв бездомник, ръцете му трепереха, а гласът му изневеряваше. — Но това е смешно! Очевидно има някакъв проблем, но той е от вътрешно естество. Не искаме никакви външни разследвания, общественото мнение и публичността само ще...

— Ла Синьора иска да получи резултатите. На каквато и да е цена.

Сега вече Дон спря да се съпротивлява, опита се да мисли, да намери някаква сламка, за която да се хване, преди да е потънал съвсем.

— Лесно може да бъде открит източникът на проблема, като се има предвид, че Тони Авано тогава беше изпълнителен директор.

— Така е. Но аз не открих никъде името и подписа на Тони Авано.

— Естествено, аз контролирах... — Дон инстинктивно сложи ръката на устата си — само важните сметки.

— Не бих квалифицирал „Кардианили“ като важен клиент. Имаш два дни — рече спокойно Дейвид. — И искам да ти дам един съвет. Помисли за жена си и децата. Ла Синьора може би ще бъде по-снизходителна, ако ѝ кажеш, че всичко, което си направил, е било заради семейството.

— Не ми казвай какво да правя за моето семейство! Нито за положението ми. Бил съм в „Джиамбели“ през целия си живот. Аз съм Джиамбели. И ще бъда дълго след като ти си отидеш. Искam тази папка.

— Ще я получиш. — Дейвид не обърна внимание на протегнатата ръка и затвори чекмеджето си. — След четиридесет и осем часа.

Дейвид беше много изненадан, че Донато Джиамбели бе така неподготвен, така изненадан и хванат, както се казва, по бели гащи. Очевидно не беше невинен, мислеше си Дейвид, докато пресичаше площад „Сан Марко“. Донато бе затънал в мръсотията почти до шия.

Ръцете му бяха изцапани до лактите. Но не можеше да разбере поведението му. Може би наистина Авано беше замесен. Много вероятно, макар че сметката, която обираше каймака под негово име беше направо смешна в сравнение с онова, което Донато бе заграбил.

И освен това Авано беше мъртъв от четири месеца. Инспекторите, които разследваха убийството му, може би щяха да бъдат заинтригувани от новата информация. Но каква част от тази нова мръсотия щеше да падне върху Пилар?

Като изруга тихо, Дейвид се упъти към една от масите на кафенето, разположени направо на тротоара. Седна и за известно време просто гледа потока от туристи, които минаваха покрай него влизаха и излизаха от катедралата или се разхождаха безцелно по площада. Много от тях влизаха в магазинчетата, които заобикаляха площада от четирите му страни.

Авано беше доил фирмата. Това вече бе съвършено ясно. Но онова, което Дейвид носеше в момента в куфарчето си, поставяше нещата в нова светлина. Донато беше още едни мошеник.

А Маргарет? Нямаше никакви доказателства, че тя е знаела или е участвала в някакви далавери преди издигането ѝ на поста. Нима толкова бързо се бе ориентирала? Или беше открила фалшивата сметка и това бе причината за смъртта ѝ?

Каквото и да беше обяснението, то не даваше отговор на най-трънливите въпроси. А именно, кой е сега на ход? На кого в паниката си щеше да се обади Донато за инструкции, за помощ?

Дали този човек който и да е той, би повярвал, така лесно както Донато повярва, че Ла Синьора има намерение да предаде случая на полицията? Бяха ли, той или те, така хладнокръвни, че да успеят да блъфират?

Във всеки случай през следващите два дни Донато Джаибели щеше да седи върху горещи въглини. Кое то причиняваше още едно главоболие на Дейвид. Дон трябваше да бъде сменен, при това бързо. Вътрешното разследване трябваше да продължи, докато се изясняха течовете.

Това автоматично означаваше, че пребиваването му в Италия щеше да се удължи, и то в момент, когато искаше и трябваше да си бъде вкъщи.

Дейвид си поръча чаша вино, пресметна колко е часът в Америка и набра мобилния си телефон.

— Мария? Аз съм, Дейвид Кътър. Пилар там ли е?

— Един момент, синьор Кътър.

Той се опита да си представи къде ли в къщата се намира Пилар и какво прави.

Предната нощ бяха заедно, правиха любов в микробуса, паркиран в края на лозята. Като двама нетърпеливи и жадни ученици, спомни си с удоволствие. Така жадни и нетърпеливи един за друг. Така всеотдайни и тръпнещи в очакване на онова, което ще се случи.

Спомни си копнежа, неистовото си желание да я притежава.

Беше му по-лесно да си представи, че тя седи срещу него, докато светлината помръкваше и превръщаше катедралата „Сан Марко“ срещу него в нещо призрачно, неземно. Като стрела, насочена към небето, като видение, мираж, нещо създадено не от човешка ръка. А въздухът беше изпълнен с пърхането на гълъбови крила.

Когато тази ужасна история свършеше, обеща си тържествено Дейвид, щеше да се върне тук заедно с Пилар.

— Дейвид? Къде си?

Фактът, че бе останала без дъх, за да дотича до телефона, го накара да се засмее. Беше задъхана.

Току-що седнах, на „Сан Марко“. — Той вдигна чашата си с вино, която сервитьорът бе донесъл и отпи. — Пия едно доста интересно „Кианти“ и си мисля за теб.

— Има ли музика?

— Един малък оркестър на площада, свири нещо американско. Нещо от рода на популярни евъргрийни.

— Не, не ми допада. Предпочитам канцонети.

— Как са децата?

— Добре. Всъщност, струва ми се, че Мади и аз доста се сближихме. Тя дойде вчера следобед след училище в оранжерията. Получих един урок за фотосинтезата, но голяма част не запомних. Тео скъса с момичето, с което се виждаше.

— С Джули?

— Джули беше през зимата, Дейвид. Сега е друга, Кери, Двамата с Кери се разделиха и той тъгува точно десет минути. Каза, че му било

дошло до гуша от момичета и има намерение да се посвети на музиката.

— Сигурно. За един ден.

— Не се тревожи, ще ти кажа, когато има промяна. Как вървят нещата там?

— По-добре да говорим за друго. Ще кажеш ли на децата, че ще им позвъня тази вечер? Около шест часа ваше време.

— Разбира се. Предполагам, все още не знаеш кога ще се върнеш?

— Не, все още не. Има известни усложнения. Липсваш ми, Пилар.

— И ти на мен. Направи ми една услуга?

— Готово, казвай.

— Просто остани там още малко. Изпий виното си, послушай музиката и виж промяната на светлината. Аз ще си мисля за теб.

— И аз ще си мисля за теб. Чао. — Дейвид затвори и се наслади на виното. Беше вълнуващо да говори с някого, с жена, при това точно с Пилар, за децата си. Да говори с някого, който ги разбира и оценява. Това като че ли ги свързваше още повече, правеше ги да изглеждат като семейство. А той точно това искаше, осъзна Дейвид. Отново искаше да има семейство. Искеше всички онези връзки, които правят кръга.

Остави с въздишка чашата си. Искеше да има жена. И искаше Пилар да бъде тази жена. Неговата жена. Толкова скоро? — зачуди се сам той. Не. Не беше нито скоро, нито бързо. Беше си съвсем навреме. И двамата бяха преполовили живота си. Защо трябваше да губят останалата част от него заради някакви си измислени от другите предразсъдъци?

Дейвид стана на крака и остави няколко лири на масата.

Да, наистина, нямаше смисъл да губи нито минута. Имаше ли подходящо място от Венеция на света, за да купи човек пръстен за жената, която обича? Когато се обърна и тръгна, първата витрина, която зърна, бе златарски магазин. Дейвид прие това като знак на съдбата.

Оказа се, че никак не е лесно да избере пръстен. Не искаше да бъде с диамант. Авано вече ѝ бе подарил такъв и Дейвид дълбоко в себе си интуитивно чувстваше, че не бива да прави същото. Не

трябваше да прави нищо, което Авано вече беше правил за Пилар. Искаше да купи нещо, което да говори и на двамата.

Кое то да ѝ подсказва, че той я разбира така, както никой друг на света.

Това съперничество ли беше? Може би, размишляваше Дейвид, влизайки в друг магазин. Но какво от това?

Изкачи стълбите на покрития мост „Риалто“, където магазинчетата бяха така подредени, сякаш висяха над реката. Купувачите се бутаха и блъскаха, сякаш се страхуваха, че последният сувенир ще бъде продаден под носа им и те няма да успеят да се сдобият с него.

Дейвид си проправи път покрай сергиите, предлагащи кожени изделия, тениски и дрънкулки и се опита да разгледа витрините на бижутерийните магазини. Всяка от тях блестеше със златото и скъпоценните си камъни. Блясък, който замъгли очите му. Объркан, Дейвид се почувства изморен от дългата обиколка. Беше се стъмнило. Щеше да остави за утре, можеше да помоли венецианския си помощник да му препоръча някой добър магазин.

Той се обърна и погледна за последен път една витрина. И тогава видя пръстена.

Беше с пет камъка, всички с изящна издължена форма, което ги правеше да приличат на листенцата на цвете. Пет камъка, помисли си той и пристъпи по-близо. По един за всеки от тях двамата и за децата им. Помисли си, че синият сигурно е сапфир, червеният — рубин, зеленият — смарагд. За лилавия и жълтия не беше съвсем сигурен. Но това нямаше значение. Пръстенът беше великолепен.

След тридесет минути Дейвид излезе от магазинчето. Носеше пръстена в джоба си и дори бе научил какви бяха двата непознати камъка — аметист и цитрин. Бе помолил да гравират датата, на която го купи, върху вътрешната му страна.

Искаше Пилар да знае, искаше тя винаги да помни, че беше купил този пръстен същата вечер, когато бе седял на площад „Сан Марко“ в припадащата венецианска вечер и бе говорил с нея през океана.

Сега стъпките му бяха по-леки, идеше му да литне. Тръгна по тесните улички с намерение да повърви малко.

Тълпите туристи бяха оредели. Нощта падна непрогледна и водата в каналите наглеждаше също толкова черна. Тук и там се дочуваха стъпки на окъснели минувачи или плисъкът на водата под мостовете.

Дейвид реши да не се връща в апартамента си, а да хапне нещо под навеса на една тратория. Ако се прибереше, щеше да работи и да помрачи прекрасното настроение и удоволствието, което изпитваше. Поръча си Половин гарафа домашно вино.

Разглеждаше менюто, като се усмихваше сантиментално на една двойка на съседната маса, очевидно младоженци в меден месец. Забавляваше го малкото момченце, което се криеше от родителите си. Това, осъзна неочаквано Дейвид, беше поведението на влюбен мъж, който гледа на света с други очи и всичко наоколо му се струва прекрасно.

Докато пиеше кафето си, мислеше какво ще й каже и как ще й го каже, когато й поднесе пръстена.

Беше доста късно, когато тръгна да се прибира. Повечето улички и площадчета бяха съвсем пуси. Магазините отдавна бяха затворени и уличните търговци бяха прибрали стоката си.

Тук-там можеше да види лъч светлинна, идеща от гондолите, които возеха туристи по каналите, или да чуе нечия песен, извисила се над водата. Но по-голямата част от града вече спеше и той се чувстваше почти сам.

Наслаждаваше се на тази самота и тишина. Прекоси още един мост и потъна в сенките на поредната крива старинна уличка. Погледна към един балкон, който светна и се усмихна на младата жена, който излезе да простира пране. Косата й беше тъмна и падаше на вълни по раменете. Ръцете й бяха дълги и изящни, на пръста й проблесна пръстен. Тя пееше и прекрасният й глас премина като вятър по пустата улица.

Този миг се запечата в съзнанието на Дейвид. Една красива тъмнокоса жена, която е закъсняла с простирането на прането си, но пее в нощта. От прозореца й се носеше аромата на приготвена вечеря. Тя го забеляза и се засмя, а смехът й беше изпълнен с радост.

Дейвид се спря с намерението да я поздрави. И това спаси живота му.

Първо почувства неочаквана болка, някакво непоносимо ужилване и горещина между плешките на гърба. Дочу някак си приглушено звук като гърмеж, а лицето на жената се размаза пред очите му.

После започна да пада. Бавно и безкрайно дълго, сред виковете и писъците на жената и отдалечаващите се бързи стъпки, докато се свлече върху студените древни камъни на малката венецианска уличка.

Не остана дълго в безсъзнание. В един миг му се стори, че светът става целият червен и през тази червена мъгла някъде от края на света долитаха чужди гласове. Италиански думи, които сякаш се плъзгаха, и той не разбираше нищо от тях.

Чувстваше повече топлина, отколкото болка, сякаш някой го държеше над пламъците на огън. През съзнанието му съвсем ясно премина една мисъл. Застреляха ме.

Някой беше стрелял по него, беше ранил тялото му и сега през топлината се промъкваше и болка, която режеше като острието на сребърна сабя. Дейвид се опита да проговори, да протестира, да извика, да се защити, но от устните му излезе само стенание, докато погледът му потъмняваше и се замъгляваше.

Когато отново се избистри, той видя над себе си лицето на жената, която бе простирала прането.

— Сигурно работите до късно — рече Дейвид, защото тези думи изплуваха в съзнанието му и се откъснаха от устните му.

— Signore, per piacere. Stazitto. Riposta. L'aiuto sta venendo.^[3]

Дейвид я слушаше и тържествено и бавно си превеждаше италианските думи, като начинаещ студент в първи курс. Тя му казваше да лежи спокоен, да не мърда. Колко беше добра, помисли си, Дейвид. Казваше му че идва помощ. Помощ за какво?

О, да, разбира се. Нали беше ранен. Той успя да проговори първо на английски, сетне на италиански.

— Трябва да се обадя на децата си. Да им кажа, че съм добре. Имате ли телефон?

Жената държеше главата му в скута си и в този миг Дейвид изгуби съзнание.

— Вие сте истински късметлия, господин Кътър.

Дейвид се опита да се фокусира върху лицето на мъжа. С каквито и лекарства да го бяха натъпкали докторите, очевидно имаше ефект. Вече не чувстваше никаква болка, нито горещина, просто не чувстваше абсолютно нищо.

— Трудно ми е да се съглася с вас. Извинете, но не си спомням името ви.

— Де Марко. Лейтенант Де Марко. Докторът каза, че трябва да лежите, разбира се. Аз имам само няколко въпроса. Спомняте ли си какво се случи?

Дейвид си спомняше много ясно красивата млада жена с прането на балкона, отражението на светлините във водата, хладния допир на камъните.

— Да. Вървах — започна той и изведнъж се опита да седне. — Пръстенът на Пилар. Аз ѝ купих пръстен.

— Спокойно, пръстенът е у мен. А също така портфейла и часовника. Те са на сигурно място.

Разбира се, нали беше полицаи, спомни си Дейвид. Хората викат полиция, когато някой е застрелян на улицата в гърба. Този лейтенант приличаше на полицаи, но не бе така потаен като детективите в Сан Франциско. Де Марко бе топчест, плешив. Но компенсираше тези недостатъци с прекрасни черни мустаци, които се кипреха над горната му устна. Английският му беше точен и правилен.

— Връщах се към апартамента си, бях решил да се поразходя малко. Ходих на пазар след работа, купих пръстена. Вечерях. Беше хубава вечер, а бях стоял затворен в офиса през целия ден. Видях една жена на балкона. Тя простираше пране. Приличаше на картина. Жената пееше. Аз спрях да я погледам. И тогава ме удариха. Почувствах... — Предпазливо той вдигна ръка към рамото си. — Знаех, че са ме застреляли.

— Били ли сте раняван и преди?

— Не — намръщи се Дейвид. — Просто разбрах с абсолютна увереност, че са ме застреляли. Сигурно съм изпаднал в безсъзнание. Когато дойдох на себе си, жената беше до мен. Предполагам, че е изтичала долу, когато е видяла какво е станало.

— А видяхте ли кой стреля?

— Не видях нищо освен камъните на улицата, които се приближаваха застрашително към мен.

— Защо мислите, че някой е искал да ви застреля, господин Кътър?

— Не знам. За да ме оберат, предполагам.

— Но нищо ценно не е взето. По каква работа сте във Венеция?

— Аз съм главният координационен директор на фирма „Джиамбели-Макмилън“. Имах срещи тук.

— А, значи работите за Ла Синьора?

— Така е.

— Тя има някакви неприятности в Сан Франциско, доколкото знам.

— Да, но не виждам каква връзка може да имат те с покушението срещу мен. Трябва да се обадя на децата си.

— Ще уредим този въпрос. Дали има някой във Венеция, който би искал да ви навреди, господин Кътър?

— Не — отговори Дейвид и веднага си помисли за Донато. — Не — повтори той. — Не знам. Не знам кой е стрелял по мен на улицата. Казахте, че сте прибрали ценните ми вещи. Пръстена, часовника, портфейла. А куфарчето ми?

— Нямаше куфарче. — Де Марко отново седна. Жената, която бе свидетелка на инцидента, твърдеше, че жертвата е носела куфарче. Беше го описала много добре. — И какво съдържаше вашето куфарче?

— Документи от офиса — отговори Дейвид. — Само документи.

Беше много трудно, помисли си Тереза, човек да остане прав, когато е връхлитан от толкова много удари. При подобно постоянно напрежение духът отслабваше. Въпреки това тя изправи гърба и раменете си, докато вървеше заедно с Илай към приемната във Вила Джиамбели. Знаеше, че децата са там, очакват телефонен разговор с баща си.

Колко са невинни, помисли си, като видя Мадри да седи на дивана, забила нос в книгата си, а Тео да дрънка на пианото. Защо тази невинност трябваше да бъде окрадена по този начин?

Тереза стисна ръката на Илай. За да си вдъхне смелост, да окуражи и него самия.

Пилар вдигна очи от ръкоделието. Трябваше й само един поглед към майка й, за да разбере, не се е случило нещо лошо. Сърцето й

изстина. Бродерията падна от ръцете ѝ и тя бавно се изправи.

— Мамо?

— Моля те, седни. Тео — Тереза се обърна към момчето. — Мади. Първо трябва да ви кажа, че баща ви е добре.

— Какво е станало? — Мади скочи от дивана. — Нещо лошо се е случило с татко! Ето защо не се обажда. Той никога не закъснява да се обади.

— Бил е ранен, но е добре. В момента е в болница.

— Катастрофа? — Пилар пристъпи и сложи ръка върху рамото на Мади. Когато момичето се разтрепери, тя просто я прегърна още по-силно.

— Не, не е катастрофа. Някой е стрелял по него.

— Застрелян? С пистолет? — Тео стана от пианото. Гърлото му стисна страх и ужас. — Как така застрелян? Това не може да е вярно, има някаква грешка. Татко не може да бъде застрелян!

— Веднага е бил откаран в болницата — продължи Тереза. — Вече говорих с лекаря. Баща ви е добре. Всичко ще се оправи.

— Чуйте ме — намеси се Илай, като взе първо ръката на Мади, сетне ръката на Тео. — Нямаше да ви кажем, че е добре, ако наистина не беше. Знам, че сте уплашени и се тревожите, ние също. Но докторът беше съвсем категоричен. Баща ви е силен и ще се оправи. Раната му не е опасна. Ще се възстанови напълно.

— Искам да си дойде вкъщи — устните на Мади трепереха. — Искам си го вкъщи.

— Ще се върне веднага след като го изпишат от болницата. Ще направим всичко необходимо. Баща ви много ви обича, нали Маделин?

— Сигурно.

— Знаеш ли колко много се тревожи за вас сега? За теб и брат ти, и как тези тревоги пречат на оздравяването му? Вие трябва да бъдете силни, за да му помогнете.

Когато телефонът иззвъня, Мади скочи и грабна слушалката.

— Ало? Татко? — Сълзите бликнаха от очите ѝ. Ръцете и краката ѝ трепереха. Въпреки това успя да плесне Тео, който се опитваше да ѝ вземе слушалката. — Ние сме добре. При нас всичко е наред. — Гласът ѝ се пречупи и тя се обърна към Тереза, сякаш искаше помощ. — Всичко е наред — повтори, като избърса носа си с ръкава и вдъхна

дълбоко. — Хей, к'ви ги вършиш ти там? Запази ли си поне куршума за спомен?

Слушаше гласа на баща си от другата страна на океана и гледаше Ла Синьора, която й кимаше одобрително.

— Да, Тео е тук до мен, иска да ми вземе слушалката. Да го изритам ли? Защо ли те питам, вече го направих — продължи тя. — Ето, давам ти го.

Тя подаде телефона на брат си.

— Браво, момичето ми. Ти си силна и умна млада жена — каза й Тереза. — Баща ти ще бъде много горд с теб.

— Само да се върне у дома — не удържа повече сълзите си Мади, хвърли се в прегръдките на Пилар и се разрида.

[1] Извинете (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Моето семейство (ит.) — Б.пр. ↑

[3] Господине, за бога! Стойте спокойно. Сега ще дойде помощ (ит.) — Б.пр. ↑

23.

Главата я болеше като открита рана, но това бе нищо в сравнение с болката в сърцето ѝ. Тереза обаче се опита да не обръща внимание и на двете и седна зад бюрото си.

Въпреки възраженията на Илай и Пилар тя позволи на децата на Дейвид да присъстват на спешното заседание на фирмата. Все още беше глава на семейство Джиамбели и според нея децата имаха право да знаят защо баща им е бил застрелян във Венеция.

Не искаше да крие от тях, че това е грях, който щеше да тежи на нейната съвест.

— Говорих с Дейвид — започна Тереза и се усмихна на децата. — Преди да влезе докторът и да му нареди да си почива.

— Това е добра новина. — Софи седна до Тео. Той беше така млад и безпомощен. — Мъжете са същински бебета, когато нещо ги боли. Не спират да се оплакват и да говорят за това.

— Глупости. Ние сме корави. — Тео наистина се опитваше да бъде, но стомахът го присвиваше от нерви.

— Така, след няколко дни вероятно ще лети за насам. С разрешението на доктора, разбира се. Междувременно полицията разследва инцидента. Говорих също така и с полицаия, който води разследването.

Дори вече беше получила, след кратко и безапелационно нареждане, резултатите. Лейтенант Де Марко веднага ги бе изпратил. Тя сложи ръка върху папката.

— Има много свидетели. Те са направили описание, наистина не абсолютно точно, на убиеца. Не знам дали ще го хванат и дали изобщо това има някакво значение.

— Как можеш да говориш така? — подскочи Мади на стола. — Та той е стрелял по баща ми!

Тереза кимна и се обърна към Мади като към равна.

— Защото знам, че е наемен убиец. Някой, който може да се купи с пари. За да вземе документите от куфарчето на баща ти. Едно необмислено и безрезултатно действие за самозащита. Съществуват...

да ги наречем несъответствия, в някои от сметките. Няма да ви занимавам с подробности. Вчера рано сутринта стана ясно, благодарение на работата на Дейвид, че моят племенник е прехвърлял суми от фирмата в една съмнителна сметка.

— Донато? — Софи почувства леко бодване в сърцето. — Нима е крал от теб?

— От нас. — Тереза вече бе приела и преглътнала факта. — Срещнал се е с Дейвид по мое нареждане вчера следобед и е разбрал, че скоро ще бъде разкрит. Затова е решил да действа. Моето семейство ви причини това — обърна се Тереза към Тео и Мади. — Аз съм глава на това семейство и съм отговорна за действията на членовете му.

— Татко работи за вас. Той си е вършил работата. — Макар че стомахът му продължаваше да бъде свит на топка, Тео стисна зъби. — Вината не е ваша, а на този кучи син. Той вече в затвора ли е?

— Не. Все още не са го намерили. Очевидно е избягал. — В гласа ѝ прозвуча презрение. — Изоставил е жена си и децата си и е избягал. Обещавам ви, че ще го намерят. И ще бъде наказан. Аз ще се погрижа за това.

— Той ще има нужда от пари от средства — намеси се Тайлър.

— Някой трябва да отиде във Венеция, за да оправи нещата — Софи стана. — Ще замина довечера.

— Не, не мога да изложа още някой от моите хора на опасност.

— Nonna, ако Донато е използвал несъществуващи клиенти, за да краде пари, някой трябва да му е помагал. И аз знам кой. Баща ми. Той пък е моя кръв — продължи на италиански тя. — Това ме засяга лично, засяга моята чест. Не можеш да ми откажеш правото да поправа извършеното. — Софи си пое дъх и премина на английски. — Заминавам довечера.

— По дяволите! — изруга Тайлър. — Значи заминаваме двамата.

— Нямам нужда от бавачка.

— Да, наистина. — Той я погледна и в очите му имаше непоколебима решителност. — Ние имаме равни права в тази фирма, Джаамбели. Щом ти тръгваш, тръгвам и аз. Аз ще се заема с лозята и избите — обърна се той на Тереза. — Ако нещо не е наред там, ще го открия.

И така, помисли си Тереза и погледна Илай, ето че младите ни изместиха. Това беше следващата стъпка от вечния кръговрат.

Предадоха щафетата на младите.

— Съгласна съм — кимна Тереза, без да обръща внимание на недоволството на Софи. — Майка ти ще се тревожи по-малко, ако не си сама. Не съскай.

— Напротив. Ще се тревожа два пъти повече, защото ще се тревожа и за двамата — обади се и Пилар. — А какво ще стане с Джина и децата?

— Ще бъдат осигурени. Не съм привърженичка на тезата, че децата трябва да плащат за греховете на бащите си. — Тереза се обърна към Софи. — Защото вярвам в децата.

Първото нещо, което Дейвид направи, когато излезе от болницата, или по-точно, когато го пуснаха да излезе след дълги уговорки и настояване от негова страна, бе да купи цветя.

Когато първият букет му се стори недостатъчно красив, той купи втори, сетне трети.

Не му беше лесно да носи огромната купчина цветя в едната си ръка, докато другата висеше на превръзка, през оживените както всеки ден улички на Венеция. Но все пак успя да се справи. Така, както успя да открие и мястото, където стреляха по него.

Беше подготвен да изпита някакви чувства, връщайки се отново там, но не предполагаше, че това ще бъде ярост. Някой бе насилил плътта му, беше разлял кръвта му и за малко не бе превърнал децата му в сираци.

Дейвид погледна нагоре. Нямаше окачено пране, но прозорецът беше отворен. Той прекоси улицата и влезе в сградата, Учуди се колко бързо се измори, докато изкачи стълбите. Целият се изпоти, задъха се и едва си поемаше въздух. Затова се облегна на стената срещу вратата на апартамента.

Как щеше да се върне, да събере багажа си и да резервира билет за самолета, когато нямаше сили да изкачи няколко стъпала дори? Докторът му беше казал същото, но Дейвид не искаше и да чуе за още един ден в болницата. Оказа се, че докторът е бил прав.

Както и да е. Вече беше тук. Той почука на вратата. Не очакваше, че жената ще си бъде вкъщи и възнамеряваше да остави цветята на

прага или на съседите, които да ѝ ги предадат. Но вратата се отвори и пред него застана младата жена.

— Signorina!

— Sì? — Тя го загледа недоумяващо, сетне хубавото ѝ лице светна. Очевидно го позна. — Signire! Come sta? Oh, oh, che bellezza!^[1] — Тя пое цветята и го покани да влезе. Звънях днес сутринта в болницата — продължи бързо на италиански момичето. — Казаха ми, че са ви изписали. Толкова много се изплаших. Все още не мога да повярвам, че такова нещо се случи точно пред моя прозорец... Ох! — Тя се удари по челото. — Но вие сте американец! — премина на английски момичето. Scusami. Извинете ме. Моят английски не е особено добър.

— Аз говоря италиански. Исках да ви благодаря.

— На мен? За какво? Не съм направила нищо. Моля ви, влезте. Изглеждате много блед.

— Благодаря ви за това, че бяхте на балкона. — Дейвид огледа апартаментчето. Малко, простичко и семпло обзаведено.

— Ако не бяхте там и ако аз не бях ви загледал, защото представлявахте такава красива гледка с прането, може би нямаше да стоя сега тук пред вас. Signorina, mille grazie!^[2] — Дейвид взе ръката ѝ и я целуна.

— Prego. — Тя наклони глава. — Колко романтично! Влезте, ще ви направя кафе.

— Не се безпокойте.

— Моля ви, ако съм ви спасила живота, трябва да продължа да се грижа да вас. — Тя занесе цветята в кухнята.

— Една от причините да се прибирам толкова късно беше, че ходих да пазарувам. Тъкмо бях купил пръстен, годежен пръстен за жената, която обичам.

— О! — Момичето въздъхна и остави цветята на масата. Сетне го погледна. — Жалко за мен. Тя сигурно е щастливка. Но все пак ще ви направя кафе.

— Бих изпил едно. Signorina, аз все още не знам името ви.

— Елана.

— Елана, надявам се, че ще ме разберете правилно. Вие сте втората по красота жена в света.

Тя се разсмя и започна да подрежда цветята във вазата.

— Вашата любима наистина е щастливка.

Дейвид беше изтощен от болката, докторите и блъсканицата по венецианските улици. Когато успя да се добере най-сетне до апартамента, направо беше грохнал от умора. Вече бе стигнал до заключението, че тази вечер няма да успее да пътува за Щатите. Имаше сили само да се съблече и да си легне, защото просто не можеше повече да стои на краката си.

Рамото го болеше много силно, краката му не го държаха и той тихичко ругаеше през зъби, докато се опитваше да пхне ключа в ключалката. Тъкмо успя и вратата пред него неочаквано се отвори.

— Ето те и теб! Най-сетне! — Софи сложи ръце на кръста си. — Побъркал ли си се или какво! Да се изпишеш от болницата и да обикаляш цял ден из Венеция! Погледни се на какво приличаш! Бял си като платно. Вие, мъжете сте големи бебета!

— Благодаря, благодаря много. Имаш ли нещо против да вляза все пак? Мисля, че това все още е моята стая.

— Тай те търси от сума ти време. — Тя го хвана за здравата ръка и го въведе в апартамента. — Притеснихме се много, след като отидохме в болницата и не те намерихме. Разбрахме, че си напуснал въпреки забраната на доктора.

— Дори в Италия болниците не приличат на хотели. — Дейвид се отпусна тежко на стола. — Човек може да умре от глад в тях. Освен това не очаквах някой да пристигне толкова бързо. Какво сте правили, летяхте със скоростта на светлината ли?

— Тръгнахме снощи. Искам да ти кажа, че съм пътувала много дълго, спала съм много малко и съм прекосила километри в тази стая, тревожейки се за теб. Така че не ме ядосвай — предупреди го Софи и отвори една кутийка с хапчета.

— Какво е това?

— Лекарство срещу болката. Напуснал си болницата, без да си вземеш дори лекарствата.

— Наркотици, значи. Ти си ми купила наркотици. Ще се ожениш ли за мен?

— Не само бебета, но и слабоумни! — повтори Софи заключението си за мъжете и отвори малкия хладилник, за да извади вода. — Всъщност къде се губи толкова време?

— Занесох цветя на една красива жена. — Той седна, посегна, към водата и се подсмихна, когато Софи отдръпна ръката си. — Хайде, не ме наказвай. Не ме лишавай от лекарствата ми.

— Ти си бил при жена?

— И пих кафе — обясни той. — Пих кафе с жената, която спаси живота ми. Занесох ѝ цветя, за да ѝ благодаря.

Софи наведе глава. Той изглеждаше изтощен, мил и много красив с ръката, пъхната в бялата превръзка, и тъмните сенки под дълбоките сини очи.

— Б, добре тогава. Красива ли е?

— Казах ѝ, че е втората по красота жена на света, но съм готов веднага да я сложа на трето място, ако ми дадеш тази проклета бутилка с вода. Не ме карай да дъвча хапчето, моля те.

Софи отвори бутилката и застана пред Дейвид.

— Съжалявам, толкова съжалявам за случилото се!

— Да, и аз. Децата са добре, нали?

— Добре са. Тревожат се, но си дават кураж, а Тео дори в много горд, че са стреляли по теб. Не всеки баща бива застрелван от убийци на улицата.

— Мила, не се упреквай за нищо.

— Няма. Добре де, няма. — Тя си пое въздух. — А Мадисе пошегува с куршума миналата нощ. Каза ти нещо от рода да го запазиш, нали? Но според мама тя наистина смята така. Искане да го изследва.

— Тя си е моето момиче. Момичето на татко!

— Страхотни деца имаш, Дейвид. Сигурно, защото баща им е човек, който ще отиде да купи цветя за една жена, когато сам едва стои на краката си. Хайде, ела да си легнеш.

— Всички все това повтарят. — Леката и малко отнесената усмивка, който отправи към Софи, ѝ подсказа, че лекарството вече е подействало. — Майка ти направо не отделя ръце от мен.

— Добро лекарство, нали?

— Наистина. Може би наистина ще е добре да си легна за минутка.

— Разбира се. Защо не го направиш ето тук, на това голямо легло?

— Софи? Пилар много ли е разстроена? Сигурно е навита като пружинка.

— Разбира се. Но мисля, че ще се развие, докато се прибереш вкъщи, където ще може да си го изкара на теб.

— Аз съм добре, само малко ми е мътна главата. — Той се изкикоти като момче, облегна се тежко върху нея и я остави да го заведе до спалнята. И изруга, защото се клатушкаше. — Е, благодарение на химията се живее по-лесно.

— Ето почти стигнахме.

— Трябва да си вървя у дома. Как ще си опаковам багажа с една ръка?

— Няма проблеми, аз ще го опаковам.

— Наистина ли? — Той се обърна, за да я целуне по бузата, но главата му бе така замаяна от силното лекарство, че не успя. — Благодаря ти.

— Спокойно, ето сега. Внимателно. Не искам да те заболи. О, Извинявай! — рече Софи, когато той извика.

— Не, не е ръката, В джоба ми. Има една кутийка, Седнах върху нея. — Дейвид я извади, и се почувства леко объркан, когато Софи посегна и я взе от ръката му.

— Пазарувал си дрънкулки, а? — рече тя и отвори капачето, след което премига. — О, Господи!

— Сигурно трябва да ти призная, че го купих за майка ти. Мисля да я помоля да се омъжи за мен. — Той се отпусна на възглавницата и се изтегна блажено на кревата. — Това притеснява ли те?

— Може би, като се има предвид, че преди пет минути ми направи предложение! — почти просълзена, Софи приседна на леглото. — Прекрасен е, Дейвид. Тя много ще го хареса. Обича те.

— Майка ти е всичко, което съм искал в живота си. Красивата Пилар. Красива и външно, и вътрешно. Все пак има справедливост на този свят, след като Господ дава втори шанс на човека. Аз ще се грижа за нея.

— Знам. Не е минало и половин година. А всичко стана толкова бързо. Но някои неща — добави замислено Софи — стават както трябва. — Тя се наведе и го целуна по бузата. — Затвори очите си. Татко...

Когато Тайлър се върна, Софи приготвяше минестроне. Обичаше тази студена италианска супа. Той пък винаги се стряскаше малко, когато я видеше, че прави нещо в кухнята. Ролята на домакиня не ѝ подходеше особено много.

— Дейвид е тук — каза тя, без да вдигне глава. — Спи.

— Казах ти, че може да се грижи за себе си.

— Да, Свърши чудесна работа, като го застрелях, нали? Стой далеч от тази супа — добави, когато той се наведе над тенджерата. — Тя е за Дейвид.

— Всичката? Тук има достатъчно и за нас.

— Не е готова още. Трябва да отидеш в избата. Можеш да останеш да спиш в замъка тази нощ. Трябва да изпратя няколко файла. Ще работя тук на компютъра.

— Не работи ли достатъчно за днес?

— Не сме дошли да се разхождаме и да гледаме забележителностите. — Софи излезе от кухнята.

Тайлър остана за момент, за да успокои нервите си и я последва в малкия кабинет.

— Защо не уточним нещата?

— Няма нищо за уточняване, Тай. Просто имам прекалено много работа на главата си.

— Знам защо не ме искаш.

— Така ли? — Тя включи компютъра. — Ще ми обясниш ли тогава? Може би, защото имам прекалено много работа, която трябва да свърша за прекалено малко време?

— А може би, защото ти е писнало, чувстваш се предадена, обидена, виновна. Тези неща обикновено те дразнят и омаломощават. Тогава се чувстваш уязвима. Нямах достатъчно защитни сили. И се страхуваш да ме допуснеш по-близо до себе си. Не ме искаш прекалено близо до себе си, нали? Защо, Софи? — Той хвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ така, че тя нямаше начин да избегне погледа му. — Никога не си ме искала.

— Бих казала, че си бил прекалено близко до мен. По-близо от това няма накъде. При това по мое предложение..

— Сексът си е секс. Говорим за друго. Стани. — Той я изправи властно и толкова бързо, че столът, на който седеше, се катурна. — Не

се опитвай да сведеш всичко до него.

Всичко ставаше прекалено бързо, помисли си отново Софи. Много неща я връхлитаха с висока скорост. Ако не държеше здраво волана, как щеше да поддържа правилната посока?

— Аз не искам нищо повече. Всичко друго само носи неприятности. Казах ти, че си имам достатъчно работа. Освен това ми причиняваш болка.

— Никога няма да ти причиня болка. — Той отпусна леко хватката си. — Може би точно това е част от проблема. Запитвала ли си се някога защо си прекъсвала връзката си с мъжете, с които си ходила?

— Не. — Тя вирна брадичката си.

— Онези, по-възрастните. Лъскавите господа. Онези, които се изнизват през вратата, когато ги изриташ отзад. Но аз не съм лъскав и няма да се изнижа, Софи.

— Тогава ще те изхвърля, като запаля килимчето под краката ти.

— Ще видим. — Усмивката му беше убийствена, когато я повдигна леко във въздуха. — Аз не се измъквам, нито се плъзгам, Софи. Бия се. По-добре помисли върху това. — Тай я пусна и тръгна към вратата. — Ще се върна.

Софи се намръщи и разтри ръката си. Кучият му син, Сигурно ѝ беше оставил синина, помисли си тя.

Седна и се опита да работи, но стана и блъсна бюрото. Това я поуспокои малко.

Защо този мъж никога не правеше онова, което очакваше от него? Що за представление бе направил, а след това си бе отишъл. Но я беше засегнал и тази мисъл я накара да изрита бюрото отново.

Те правеха секс, чист, животински, здравословен секс, помисли си Софи и вдигна падналия стол. Изумителен секс. Очакваше от него да бъде достатъчно сдържан и в тази област, какъвто си беше обикновено. Но се оказа, че не е.

И какво, ако наистина беше притеснена, защото тя самата не показваше сдържаност? Беше свикнала на определени правила в живота си. Кой не беше? Никога не бе имала каквито и да е намерения да завързва сериозна връзка с Тайлър Макмилън.

Господи, беше направо бясна! Защото трябваше да си признае, че бе направила точно това.

И което бе още по-лошо, той беше абсолютно прав в преценката си за нейното поведение. Беше се уплашила, чувстваше се предадена, наранена и уязвима и искаше Тай да бъде на шест хиляди мили от нея, далеч в Калифорния. Защото всъщност копнееше отчаяно и без да може да се възпре, да бъде тук, до нея. Заедно с нея. Без каквото и да е разстояние помежду им. Да може да се облегне на него. Но нямаше да се облегне на никого. Семейството ѝ беше в беда. Фирмата, която ѝ бе най-скъпа, беше в затруднение. А мъжът, който най-вероятно щеше да ѝ стане втори баща, лежеше в съседната стая с рамо, пробито от куршум.

Не беше ли всичко това достатъчно, за да не мисли за своите страхове от обвързване!

Не че се страхуваше от обвързване. А ако съществуваха такива страхове, реши Софи и седна обратно на стола, щеше да мисли за тях по-късно.

Дейвид спа два часа и когато се събуди, се чувстваше като човек, който преди няколко дни е бил ранен. Бил е ранен, но е оживял след това. Сега седеше и ядеше супата, която Софи беше сготвила. И се опитваше да мисли.

— Най-последно възвърна цвета на лицето си — рече Софи.

— И голяма част от мозъка си също — увери я Дейвид. Достатъчно, за да види, че тя не яде, а само си играе с лъжицата. — Е, ще ме информираш ли какво става?

— Ще те уведомя какво сме предприели или поне онова, за което знам. Не мисля, че ще успея да дам отговор на всички въпроси. Все още търсим Донато, не само чрез полицията, но и чрез частни детективи. Баба и дядо ги наеха. Разпитаха Джина. Казаха ми, че изпаднала в истерия и се кълне, че не знае нищо. Вярвам ѝ. Ако знаеше нещо и Дон я бе накиснал в тази каша, тя би го издала, за да му отмъсти. Не могат да установят самоличността на жената, с която се е срещал. Ако е влюбен в нея, както ми каза той самият, предполагам, че са избягали заедно.

— Много лошо за Джина.

— Да. — Софи продължи да разбърква с лъжицата супата си. — Аз бях донякъде привързана към Дон. Едва търпях Джина и не

изпитвах особено топли чувства към поколението ѝ. Но сега тя е излъгана, изоставена и измамена от своя съпруг, който освен крадец, може да се окаже и убиец. И... По дяволите, въпреки това не я обичам. Не мога.

— Възможно е причината Дон да започне да краде да се окаже тя.

— Дори и да е така, той е отговорен за действията си. Неговите собствени действия. Но не става дума за това. Аз просто не мога да я понасям. Сигурно съм ужасна, нали? Но не мога да я понасям. Много ми дойде. — Тя взе едно парче хляб и го загриза, като продължи да размишлява на глас. — Да приемем, че Дон е имал тайни сметки, фондове, които е скрил от фирмата. Достатъчно, за да живее известно време, предполагам. Но да стреля по теб? Не, той не е толкова умен, че да организира подобно нещо.

— Съгласен съм. Някой му е помагал.

— Баща ми.

— В началото, може би — рече Дейвид, като я гледаше. — След като умря, може би Маргарет. Тяхното участие обаче, ако изобщо има такова, е било доста ограничено, минимално. Не достатъчно да ме убеди, че са играли главната роля.

— Смяташ, че са били използвани? От някой друг?

— Мисля, че баща ти просто е търсил друг път. Колкото до Маргарет, тя е открила нещо.

— След което я убиха — замислено рече Софи. — Баща ми също бе убит. Това отново ни връща тук.

— Има логика. И така, Дон не е достатъчно умен, нито достатъчно далновиден, че да превежда няколко години незабележимо суми от сметката на „Джиаμβели“. Той беше вътрешен човек във фирмата, с връзки. Но някой е дърпал конците отвън. Може би любовницата му?

— Може би. Ще го намерят. Или как се пече на някой тропически остров край басейна или как плува с лице надолу в басейна. Докато го търсят обаче, ние трябва да съберем парчетата и да наредим пъзела отново.

Тя седна.

— Донато може да е отровил виното или да е наел някой, който да го отрови.

— Знам.

— Но не разбирам причината. Отмъщение? Защо ще проваля репутацията на фирмата, а следователно и финансовата ѝ сигурност, след като тази фирма го храни? И да убие заради това?

Тя направи пауза и огледа превързаната ръка на Дейвид.

— Добре, да речем, че някой го е убедил, обещал е, че няма да има проблеми. Можел е да извърши всичко. — Тя притисна слепоочията си. — Убил е баща ми. Рене е жена с високи изисквания и татко сигурно се е нуждаел от много пари. Той знаеше, че ще бъде изгонен от „Джиамбели“. Беше изгорил всички мостове към мама, а и аз му показвах, че и последните, останали между нас двамата, всеки момент ще рухнат.

— Той сам направи своя избор, Софи. — Дейвид използва *нейните* думи. — И сам избра действията си.

— Да, бях се примирила с това. Или почти. Мога да си представя какви са били шансовете му. Може да е притискал Дон за все повече и по-големи суми. А той не е от хората, които ще се оставят да бъдат изнудвани. Може да е знаел и за виното, за бедния синьор Баптиста. — След това е дошъл редът и на Маргарет, защото е искала повече или защото той се е страхувал, че ще открие незаконните му далавери и присвоявания. А покушението над теб беше направено, защото е осъзнал, че няма начин да се измъкне.

— Но защо ще краде документите?

— Не знам, Дейвид. Сигурно е бил така объркан, че не е могъл да мисли рационално. Предполагам, решил е, че ако ти си мъртъв и документите изчезнат, с това ще се приключи. Но ти не умря. И тогава той се е сетил, че не документите ще го качат на въжето. Сам си го е сложил на врата. Между другото, ще трябва да преминем през още един кошмар е пресата. Не ти ли е минало през ума да ни напуснеш и да се върнеш в „Льо Къор“?

— Не. Софи, защо не се опиташ да изядеш това парченце, вместо да го трошиш?

— Добре, татко. — Тя му намигна. — Извинявай. Времето си лети. Защо ли не взема да ти опаковам багажа? След като настояваш да пътуваш, вместо да останеш в моята компания, ще трябва утре рано-рано да хванеш самолета за Америка.

Беше се изпотил като прасе. Вратите на терасата бяха широко отворени и свежият вятър подухваше откъм Лаго ди Комо. Но това не пречеше на потенето му. Само превръщаше потта в лед.

Изчака, докато любовницата му заспа, и се измъкна от леглото, за да отиде в съседната стая. Не успя да прави секс със нея, но и тя този път не настояваше особено. Нима човек можеше да се възбуди при подобни обстоятелства!

Всъщност за нея може би наистина нямаше кой знае какво значение. Беше развълнувана от пътуването им, от това, че най-после я беше довел в елегантния курорт, нещо, което ѝ бе обещавал хиляди пъти преди и никога не бе изпълнявал. Беше обърнал всичко на игра. Беше ѝ дал съвсем малко пари, така че тя трябваше да плати стаята, с нейната кредитна карта. Каза ѝ, че тук не го познават. И че иска да запази нещата така. Какво щеше да стане, ако го видеха с жена, която не е собствената му съпруга?

Донато си мислеше, че е направил много умен ход. Почти беше повярвал в играта, която играеше. Докато не видя новините във вестниците. Видя снимката си, собственото си лице. Беше благодарен, че в този момент любовницата му не беше в стаята. Лесно щеше да отклони вниманието ѝ от вестниците и телевизията.

Но не можеха да останат повече тук. Някой щеше да го види и разпознае.

Нуждаеше се от помощ и имаше един човек, който можеше, да му помогне.

Ръцете му трепереха, когато набра Ню Йорк.

— Аз съм, Донато.

— Очаквах, че си ти. — Джери погледна часовника си, пресмятайки часовата разлика. Джиамбели сигурно се потеше в този час. — Ти си бил много заето момче, Дон.

— Мислят, че аз съм застрелял Кътър.

— Да, знам. А ти какво казваш?

— Аз не съм... Не съм го направил. — Английският му му изневери. — Dio! Ти ми каза да напусна Венеция веднага след като ти съобщих какво е открил Кътър. И аз точно това направих. Дори не се върнах у дома. Мога да го докажа — прошепна отчаяно Донато. —

Мога да докажа, че не съм бил във Венеция, когато Кътър е бил застрелян.

— Можеш ли? И какво от това? Не виждам какво ще спечелиш, Дон. Историята, която аз научих, е, че си платил на наемен убиец.

— Наел... Какво съм наел? Те казват, че съм наел някой да застреля Дейвид? Защо? Ти самият каза, че нищо не може да се направи.

— Чуй сега какво мисля аз по въпроса. — О, получавахе се дори по-добре, отколкото беше го мислил. Дори още по-сладко, отколкото си бе представял. — Ти си убил вече двама души, вероятно трима с Авано. Дейвид Кътър е само един повече. И какво от това? продължи Джери, Представяйки си паниката, която обхваща Дон. — Направо си затънал до гуша в калта, момче.

— Трябва ми помощ! Трябва да напусна страната. Имам пари, но не достатъчно. Трябва ми паспорт. Ново име, промяна на лицето.

— Всичко това звучи много разумно, Дон, но защо го казваш на мен?

— Ти имаш тези възможности.

— Надценяваш интереса ми към теб. Нека да смятаме този разговор за край на нашите делови отношения.

— Не можеш да направиш това! Ако хванат мен, хващат и теб.

— Ще те разочаровам, но не мисля така. Няма начин да ме свържат с теб. Ще се погрижа за това. Например сега, след като приключим разговора, имам намерение да се обадя в полицията и да ги уведомя, че си се свързал с мен и съм се опитал да те убедя да се предадеш. Няма да им е необходимо много време да проследят откъде си телефонираш. Казвам ти го като приятелско предупреждение, имайки предвид предишните ни връзки. На твое място бих се покрил много бързо.

— Нищо нямаше да се случи, ако... Всичко беше твоя идея.

— Аз съм пълен с идеи. — Джери спокойно разглеждаше маникюра си. — Но както знаеш, не съм убил никого. Бъди умен, Дон, ако изобщо ти е по силите. Изчезвай!

Джери затвори телефона, наля си чаша вино и си запали пура, за да отпразнува добрите новини. Сетне вдигна отново слушалката и набра номера на полицията.

[1] Как сте? О, колко са красиви! (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Хиляди благодарности (ит.) — Б.пр. ↑

24.

Със смесица от съжаление и облекчение, Дейвид наблюдаваше как Венеция се отдалечава.

— Нямахме никакъв смисъл да ставаш толкова рано и да ме изпращаш на летището — рече той на Тайлър, докато водното такси си проправяше път в ранния утринен трафик. — Нямам нужда от детегледачка.

— Вярно, напоследък изпълнявам основно тази роля. — Тайлър отпи от кафето и разкърши рамене в хладния въздух. — Започва да ми писва.

— Мога и сам да се кача на самолета.

— Чуй ме сега. Аз ще те кача в този край, а те ще те свалят в другия. Така че свиквай с мисълта и престана да мърмориш.

Дейвид го погледна. Лицето на Тайлър беше небръснато, а изражението — уморено. Дейвид се намръщи.

— Тежка нощ, а?

— Имал съм и по-добри.

— Ще можеш ли да се върнеш обратно? Италианският ти език не е много добър.

— Ти си гледай своята работа.

Дейвид се разсмя и приятелски го потупа по рамото.

— Е, сега вече се чувствам по-добре. Софи ли те измъчва?

— Измъчва ме вече двадесет години. Това отдавна престана да ми влияе на настроението.

— Ако ти дам няколко съвета, нали няма да ме хвърлиш зад борда? Не забравяй, че съм ранен.

— Нямам нужда от съвети, когато се отнася до Софи — отвърна Тайлър, но въпреки това се обърна и го погледна в очите. — Е, какво?

— Продължавай да я притискаш. Не мисля, че някой някога е правил това с нея. Не и мъжете, с които е била. Ако не те убие, значи е твоя.

— Благодаря, но може би аз не я искам.

Дейвид обърна очи към панорамата.

— Да бе, как не се сетих! — засмя се той. — Сигурно е така.

Да, призна си Тайлър. Искаше я, разбира се. И точно затова рискува да си навлече гнева ѝ. Знаеше, че не обича някой да се меси в живота ѝ. Не ѝ беше приятно да ѝ казват какво да прави дори когато, особено когато ѝ предлагаха по-доброто решение. Той подреждаше вещите ѝ в офиса, когато Софи застана на вратата.

— Какво правиш, по дяволите?

Тайлър вдигна очи и я погледна. Все още с коса, мокра от душа, Софи излъчваше искрено възмущение.

— Събирам ти багажа, партньоре. Ще се местим.

— Махни мръсните си ръце от вещите ми! — Тя скочи, грабна портативния си компютър и го притисна към гърдите си сякаш беше скъпото ѝ дете. — Никъде няма да ходя. Току-що дойдох.

— Аз се връщам в замъка. А където съм аз, там си и ти. Има ли някаква причина, поради която не можеш да работиш там?

— Да, няколко.

— И какви са те, да чуем?

Софи стисна още по-здраво лаптопа.

— Ще помисля.

— Докато мислиш, събери остатъка от багажа си.

— Току-що го разопаковах.

— Тогава го опакой отново. — С това нетърпящо възражение изречение той излезе.

Беше ядосана. Направо беше бясна. Бе я хванал неподготвена. Все още беше сънена и главата ѝ беше мътна от безсънните часове.

Дразнеше се, защото всъщност самата тя беше решила да отиде на север и да прекара поне два дни в замъка.

Седеше ядосана, потънала в мълчание, докато Тайлър караше колата. И още повече се раздразни, защото той изглеждаше толкова спокоен, все едно нищо не го засягаше.

— Ще спим в отделни стаи — неочаквано рече Софи, — Време е да прекъснем тази връзка.

— Добре.

Отвори уста, за да продължи да настоява, когато осъзна краткия му отговор и млъкна.

— Чудесно.

— Точно така, чудесно. Знаеш ли, въщи сме доста по-напред в работата по лозята. Тук изглежда току-що са приключили с новите насаждения. Говорих вчера с бригадира. Каза ми, че времето било хубаво, нямало е студ вече няколко седмици и очакват цъфтежа. Ако се задържи топло и по време на цъфтежа, ще имаме нормално връзване. Това е превръщането на цвета в плод.

— Знам много добре какво е. Няма защо да ми обясняваш като на малко дете — отвърна през зъби Софи.

— Нали трябва да си говорим нещо. — Той слезе от аутобана и тръгна по второстепенен тесен път сред разлети хълмове. — Красива страна. За последен път идвах тук преди няколко години. Но никога толкова рано напролет.

Тя беше идвала много пъти, но почти бе забравила. Нежната зеленина на хълмовете, шарените къщи, дългите, стройни редици лозя. Нивите, със слънчогледи, очакващи лятото, и сенките на далечните планини, които се изправяха високо в синьото небе.

Туристите на Венеция, забързаният ритъм на Милано бяха на светлинни години разстояние от тази тишина и красота. Тук беше сърцето на Италия, което дишаше, туптеше равномерно, подхранвано от земята, дъжда и природата.

Лозята тук бяха корените на нейната съдба, посадени в земята, когато Чезаре Джиамбели беше боцнал своята първа лозичка. Една мечта, помисли си Софи, превърнала се в грандиозен замисъл. От малкото лозе до международната империя.

Колко огромна беше тази отговорност, това наследство! Дали някой се досещаше какво трябваше да запази Софи?

Видя винарната, оригиналната ѝ каменна постройка и различните допълнения, пристроявани през годините. Нейният праядо беше положил първия камък. Сетне неговият син беше добавил още, сетне дъщерята на неговия син. Някой ден, помисли си Софи, тя също щеше да сложи своя собствен камък тук.

На хълма, където лозята се разстилаха като женска пола, се издигаше замъкът. Грациозен и величествен, със своята фасада от колони, с извитите като крила балкони, тесни и високи прозорци, той стоеше като доказателство за мечтата на един мъж.

Трябвало е да се бори, помисли си Софи. Не само за печалба и реколта. Трябвало е да се бори за земята, за името си. Тук това я

вълнуваше много повече, отколкото у дома, сред стените на кабинетите и в заседателните зали. Тук, където един мъж беше променил своя живот и с това бе предначертал нейния.

Тайлър спря колата пред сградата. Градините пред нея бяха отрупани с напъпили цветове.

— Страхотно място — рече и излезе от колата. Софи също излезе бавно, поглъщайки гледката на къщата така, както вдъхваше свежия ароматен въздух. По покритите с декоративна мозайка стени се виеха лози. Едно старо крушово дърво беше буйно разцъфтяло. По него имаше толкова много цвят, все едно бе посипано със сняг, Софи изведнъж си спомни вкуса на плодовете му, сладки и сочни, и как когато беше дете, сокът им преминаваше по гърлото ѝ, докато вървеше с майка си между редовете на лозята.

— Ти искаше да почувствам това — изрече внезапно и се обърна към него над покрива на колата. — Нима мислиш, че аз не исках? — Притисна ръка към гърдите си. — Нима мислиш, че не съм го чувствала и преди?

— Софи! — Тайлър се наведе над покрива. — Мисля, че си изпитала всички възможни чувства. Но знам също, че някои от тях може да се загубят или забравят под бремето на тревогите. Съсредоточавайки се прекалено много в днешния ден, може да изгубиш спомена за тази картина. Или виждането си за голямото на важното.

— И затова ме отвличе от Венеция, за да я видя. Или както ти каза, голямото, важното.

— И за това. Сега е пролет, Софи. Каквото и да става, пролетта си е пролет. Време на цъфтеж. Не бива да изпускаш сезона.

Той отиде към багажника, за да извади куфара ѝ.

— Това метафора ли беше? — попита тя, като се присъедини към него и посегна да вземе лаптопа си.

— Ами! Аз съм прост селянин. Какво разбирам от метафори?

— Прост селянин, как ли пък не! Не ми ги разправяй на мене тия! — Тя окачи портативния компютър на рамото си и посегна за куфарчето си.

— Извинявай, но ти ми забрани да мисля за теб — рече Тайлър и измъкна своя куфар, след което изгледа нейния с недоумение. — Защо

твоят куфар е два пъти по-голям и по-тежък от моя. Нали аз съм по-едър от теб!

— Защото... — Тя премигна кокетно. — Аз съм момиче, И сигурно трябва да ти се извиня, че бях надменна и груба с теб.

— Защо? Ти не го направи нарочно.

— Може и нарочно да беше. Дай да ти помогна. — Софи посегна и пое тоалетната си чанта. Сетне бавно се упъти към замъка.

Пилар отвори вратата на полицаите. Е, поне този път ги очакваше, помисли си тя.

— Инспектор Клермонт, инспектор Магуайър, благодаря ви, че дойдохте.

Отстъпи, назад и ги покани в приемната.

— Хубав ден за разходка извън града — продължи тя. — Но знам, че и двамата сте много заети, така че високо оценявам времето, което ни отделяте.

Вече беше приготвила кафето и бисквитите и побърза да ги сервира, докато новодошлите се сядяха. Дватама си размениха погледи зад гърба ѝ, а Магуайър озадачено присви рамене.

— Какво можем да направим за вас, госпожо Джиамбели?

— Да ме успокоите, надявам се. Макар да знам, не е ваша работа. — Пилар наля кафето, изненадвайки Магуайър, че помни кой как го пиеше.

— И за какво успокоение говорите? — попита я Клермонт.

— Знам, че вие и вашият отдел сте във връзка с италианските власти. — Пилар седна, но не докосна своето кафе, Беше доста нервна. — Както може би вече сте се уверили, майка ми има известно влияние в Италия. Лейтенант де Марко ни уведомява за всичко, доколкото му е възможно. Той ни даде известна информация. Знам, че братовчед ми се е свързал с Джеръми де Морни вчера и че Джери е информирал нюйоркската полиция за телефонния разговор. Беше доста разтревожен и веднага се обади на втория ми баща, за да го извести за събитията.

— Щом сте толкова добре осведомени, не знам какво повече можем ние да ви кажем.

— Инспекторе, това е моето семейство. — Пилар остави изречението да виси във въздуха. — Знам, че властите са проследили откъде е воден разговорът. От Лаго ди Комо. Също така знам, че

Донатото вече е избягал, когато са отишли в хотела да го арестуват. Питам ви дали според вас братовчед ми е убил моя... дали е убил Антъни Авано.

— Госпожо Джиамбели! — Магуайър остави кафето, — Нашата работа не е да гадаем. Ние търсим очевидни факти и доказателства.

— Вие и аз сме свързани през последните няколко месеца. Вие ровехте в живота ми, в личните ми проблеми. Разбирам, че естеството на работата ви изисква известна професионална дистанция. Само ви моля за малко състрадание. Възможно е Донато все още да е в Италия. Дъщеря ми е там, инспектор Магуайър. Мъжът, на когото много държа, едва не беше убит. Мъжът, за когото бях омъжена почти половината си живот, е мъртъв. Единственото ми дете е на шест хиляди мили оттук. Моля ви, не ме оставяйте така безпомощна.

— Госпожо Джиамбели...

— Алекс — прекъсна го Магуайър. — Съжалявам, Пилар, не мога да отговоря на въпроса ви. Защото все още не знам отговора. Вие познавате братовчед си по-добре от мен. Вие ми кажете.

— Мислих за това няколко дни — започна Пилар. — Бих искала да кажа, че бяхме близки, че познавам мисленето и сърцето му. Но не мога. Преди седмица бих казала: „О, Донато ли? Той може да е глупав, но е добър по природа.“ Сега няма съмнение, че е крадец. Че той и бившият ми съпруг са се съюзили, за да крадат от жената, дала им хляба в ръцете. — Пилар взе кафето си. — Да крадат от мен. От дъщеря ми. Но въпреки това, въпреки че знам това, не мога да си представя, че е седял в апартамента на дъщеря ми и е гледал в очите мъжа, когото познава от толкова години, след което го е убил! Не, не мога да го приема. Не мога да си представя пистолет в ръката на Донато. Не знам дали защото просто не искам да го повярвам.

— Вие се тревожите да не би да преследва дъщеря ви, Няма причини.

— Ако е извършил всички тези ужасни неща, само фактът, че тя е жива и съществува, вече е достатъчна причина.

Зад затворените врати на кабинета си Крис Дрейк беснееше. Тези Джиамбели, начело с малката кучка Софи, продължаваха да се опитват да я съсипят. Насъскваха ченгетата подир нея, помисли си, — като сви

юмруци. Мислеха си, че могат да слухтят наоколо, да я свържат с убийството на Тони. Дори да я свържат с отравянето на виното и с премеждието на Кътър във Венеция!

Цялата трепереща от яд, тя отвори кутийката и глътна едно успокоително без вода.

Нямаше как да докажат, че тя е блъснала онази нощ Софи на терасата. Не можеха да докажат нищо. И какво от това, че е спала с Тони? Това не беше престъпление. Той беше добър с нея, ценеше я, разбираше я — както нея, така и онова, което искаше да постигне.

Беше ѝ обещал. Обещания, които не можа да изпълни заради онази дърта кучка Джиамбели. Милият измамник, помисли си Крис с нежност. Щяха да бъдат добър екип, ако я беше послушал. Ако не бе позволил на мръсницата Рене да го оплете в мрежите си и да се омъжи за него.

Но за всичко бяха виновни Джиамбели, въздъхна Крис. Направиха така, че онази пачавра Рене Фокс да научи за връзката ѝ с Тони. Сега и нейното име се подмяташе из пресата и тя често долавяше подигравателните погледи на колегите си.

Както някога, когато работеше в „Джиамбели“. Беше работила прекалено упорито и бе стигнала доста далеч, за да позволи на италианските вещици да провалят кариерата ѝ. Без подкрепата на Джери вече щеше да бъде на улицата. Слава Богу, че той беше до нея. Джери разбираше, че тя е жертва, прицел на нападките и домогванията им.

Бе му предала всичката вътрешна информация, до която бе имала достъп. Нека само да се опитат да я дадат под съд за това. „Льо Кьор“ щеше да се бори за нея. Джери ѝ подсказа това от самото начало. Тук я ценяха.

„Льо Кьор“ щяха да ѝ дадат всичко, което бе искала. Престиж, статут, пари и уважение. Докато станеше на четиридесет щеше да бъде една от стоте най-преуспели в бизнеса жени в Америка. Може би дори щяха да я изберат за жена на годината.

И не защото се бе родила със сребърна лъжичка в устата, нито с наследството още в люлката. А защото сама си бе извоювала и заслужила богатството и положението.

Но това не стигаше. Не бе достатъчна компенсация за разпитите на полицията, за подмятанията в пресата, за обидите, които бе

понасяла, докато работеше в „Джиамбели“.

Наистина в момента фирмата им пропадеше, помисли си с ехидно задоволство Крис. Но имаше начини да ги накара да треперят, докато падат.

Беше дълъг полет. През океана, сетне през целия американски континент. Дейвид спа през повечето време и когато се разсъни с кафе, се обади в Калифорния, за да научи последните новини. Чу се с Илай и от него разбра какво е станало в Италия, след като я напусна. И беше изненадан колко много му липсват децата и Пилар.

Искаше да си бъде у дома. След като кацна на летището в Напа, нямаше търпение да премине разстоянието, което го отделяше от дома.

Дейвид прекоси асфалтираната площадка, където му бяха казали, че ще го чака шофьор, и ги видя.

— Татко!

Тео и Мади изскочиха от лимузината. Дейвид изтърва куфарчето си и разпери ръце, за да ги прегърне. Грабна Мади със здравата си ръка, а през рамото го прониза болка, когато се опита да прегърне и Тео.

— Извинявай, това крило ми е счупено.

Когато Тео го целуна, Дейвид се изчерви от изненада и удоволствие.

— Господи, толкова съм щастлив да ви видя! — Притисна устни към косата на дъщеря си и приласка сина си. — Толкова се радвам!

— Никога повече не прави така! — Мади сложи главата си на гърдите му. Искаше да усети топлината му, да чуе как бие сърцето му. — Никога!

— Добре, момичето ми. Не плачи, Сега всичко е наред.

Страхувайки се, че също ще се разциври, Тео се отдръпна и се прокашля.

— Носиш ли ни подаръци?

— Чувал ли си за „Ферари“?

— Стига, татко! Имах предвид... ами...

Той погледна към самолета, сякаш очакваше наистина да види как свалят малката италианска спортна кола.

— Само се чудех дали си чувал за тази марка. Е, успях да взема някои неща, които са в куфара ми. — Дейвид завъртя глава. — И ако ги пренесеш като мой покорен слуга, през уикенда ще отидем да ти купим кола.

Челюстта на Тео направо увисна.

— Без майтап?

— Няма да е ферари, но без майтап.

— Супер! Ей, ти защо чака толкова дълго да те ранят? Можеше и по-рано!

— Умник! Господи, колко е хубаво да си вкъщи! Хайде да тръгваме.

Дейвид се обърна и в този миг видя Пилар. Тя стоеше до колата, а косата ѝ се развяваше от вятъра. Очите ѝ бяха овлажнели, когато тръгна към него. След това се затича.

Мади я наблюдаваше как тича към тях, след което направи своята първа стъпка към съзряването, като се отдръпна тактично от баща си.

— За какво плаче сега? — искаше да знае Тео, когато Пилар, хълцайки, се хвърли в прегръдките на Дейвид.

— Жените чакат да дойде времето да плачат, особено когато е важно. — Мади не пропусна и начина, по който баща ѝ зарови лице в косите на Пилар. — А сега очевидно е важно.

Един час по-късно той седеше на дивана в къщата, напълнен до гърлото с чай. Мади се бе сгушила в краката му, с глава на коленете, докато си играеше с огърлицата, която ѝ беше донесъл от Венеция. Не някаква си дрънкулка като за малко момиченце, а истинско бижу. Имаше око на познавач.

Тео пък не сваляше модните маркови слънчеви очила и от време на време се оглеждаше в огледалото, за да се порадва на европейския си шик.

— Е, сега вече може да си вървя. — Пилар се наведе и целуна косата на Дейвид. — Добре дошъл у дома.

Той може и да беше ранен, но здравата му ръка бе достатъчно бърза. Посегна и я хвана.

— Защо бързаш?

— Имал си дълъг и уморителен ден. Деца, ще ни липсват много в голямата къща — рече тя на Тео и Мади. — Надявам се, че скоро ще

ни посетите.

Мади потърка буза в коляното на баща си, но не откъсна очи от лицето на Пилар.

— Татко, ти не донесе ли подарък и за госпожа Джиамбели от Венеция?

— Всъщност донесох.

— Е, това съвсем ме успокои — засмя се Пилар. — Ще ми го дадеш утре. Сега трябва да си почиваш.

— Почивах си цели шест хиляди мили. Не мога да погълна повече чай, не ми остана място за него. Ще имаш ли нещо против да отнесеш тези неща в кухнята и да ме оставиш за една минутка насаме с децата?

— Разбира е. Ще ти се обадя утре, да видя как си.

— Не си отивай. Просто ме почакай — настоя той, докато тя започна на прибира чашите.

Дейвид се размърда на дивана, опитвайки се да намери думите, които искаше да използва.

— Вижте... Тео, седни за минутка.

Спортната кола не излизаше от главата му, така че Тео веднага изпълни молбата на баща си.

— Ще разгледаме ли кабриолетите? Сигурно е много приятно да караш със свален гюрук и вятърът да развява косата ти.

— Млъкни, Тео! — Мади обърна лице към баща си, макар да продължи да седи на пода. — Няма да спечелиш много точки за кабрио, ако му кажеш, че ще го използваш да сваляш мацки. И освен това остави на татко да ни каже как смята да помоли госпожа Джиамбели да се омъжи за него.

Усмивката на Дейвид, появила се на лицето му при първото изречение, направо угасна.

— Как, по дяволите, успя да разгадаеш мислите ми? — попита искрено изненадан той. — Това е просто удивително!

— Следвах простата логика. Нали това смяташе да ни кажеш?

— Вярно, исках да говоря с вас за това. Имате ли нещо против да го направим сега?

— Татко! — Тео удостои баща си едно истинско мъжко потупване. — Това е страхотно!

— Благодаря ти! А ти, Мади, какво ще кажеш?

— Когато човек има семейство, естествено е да остане с него. Понякога хората не...

— Мади?

— Ъхъ. — Тя поклати глава. — Тя ще остане, защото го иска. Може би така е по-добре.

Няколко минути по-късно Дейвид вървеше с Пилар към Вила Джиамбели, пресичайки направо през лозята. Луната тъкмо бе започнала да изгрява.

— Дейвид, наистина знам пътя за вкъщи. А и ти не бива да излизаш навън.

— Нуждая се от въздух, от повече упражнения и от малко време с теб.

— Мади и Тео се нуждаят от присъствието ти.

— А ти?

Тя преплете пръстите си с неговите.

— Чувствам се доста по-добре. Не мислех да припадам на летището. Кълна ти се.

— Искаш ли да чуеш аз какво мисля? Хареса ми. Много допринася за самочувствието на мъжа да знае, че има на света жена, която плаче за него.

Той вдигна преплетените им ръце и целуна нейните пръсти, докато излизаха на алеята.

— Помниш ли онази първа нощ? Налетях на теб точно тук. Господи, ти беше прекрасна! И бясна. Говореше си сама.

— Измъкнала се бях да изпуша една цигара за успокоение — спомни си Пилар. — И се почувствах много неловко да бъда хваната от новият ни директор.

— От новия страшно привлекателен директор, искаш да кажеш.

— О, да, точно така.

Дейвид спря и нежно я привлече в прегръдките си.

— Искях да те докосна онази нощ. Сега мога да го направя. — Прокара пръсти по лицето ѝ. — Обичам те, Пилар.

— Дейвид, аз също те обичам.

— Когато ти се обадох от площад „Сан Марко“ и говорих с теб, докато уличните музиканти свиреха, спомняш ли си?

— Разбира се. Нали същата нощ ти беше...

— Шт! — Той сложи пръст на устните ѝ. — Аз затворих телефона и останах там, мислех си за теб. — Дейвид извади малката кутийка от джоба си.

Пилар отстъпи назад. В гърдите ѝ натежа удоволствие, премесено с паника.

— О, Дейвид! Моля те, почакай!

— Не ме отблъсквай. Не бъди прекалено разумна. Просто се ожени за мен. — Той се поколеба за миг и избухна в смях. — Няма ли да отвориш кутийката? Хайде, дай ми ръката си!

Звездите светеха в косата му и превръщаха сребърното в златно. Очите му бяха тъмни, прями, откровени и изпълнени с любов и възхищение. Пилар усети аромата на цъфнал жасмин и ранни рози. Всичко беше свършено, помисли си тя. А толкова много свършенство я плашеше.

— Дейвид! И двамата сме били женени преди. От горчив опит знаем, че не винаги става както трябва. Ти имаш деца, които вече са били наранени.

— Но не сме били женени ние двамата. И освен това вече знаем какво да направим, за да имаме щастлив брак. Ти няма да нараниш моите деца. Както моята странна и чудесна дъщеря каза, ти няма да останеш защото трябва, а защото искаш. А това е много по-доброто.

Част от тежестта в гърдите ѝ се стопи.

— Мади ли ти каза това?

— Да. Тео като истински мъж само рече, че е страхотно.

Очите ѝ се замъглиха, но Пилар прогони сълзите с едно премигване и проясни погледа си.

— Обещал си да му купиш кола. При това положение той ще се съгласи с всичко.

— Ето защо те обичам. Веднага отгатна.

— Дейвид, аз съм, почти на петдесет години.

Той се засмя.

— Така ли?

— И освен това... — Тя неочаквано се почувства глупаво. — Мисля, че трябваше да ти го напомня още веднъж.

— Добре де, стара си. И какво от това?

— Не съм толкова стара, че... — Пилар се разсмя — Не мога да мисля трезво.

— Добре. Тогава остави на мен. Каквото и да пише в кръщелното ти свидетелство каквото и да си сторила или пропускала до този момент, аз те обичам. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб, за споделя семейство то си и да бъда с теб. Така че ми помогни да отворим тази кутийка.

— Добре. — Пилар очакваше, че пръстите ѝ ще треперят, но те не потрепнаха. Напрежението в гърдите ѝ изчезна, дишаше леко.

— Много е красив. — Тя преброи камъните и разбра символиката. — Просто е прекрасен.

Дейвид го извади от кутийката и го постави на пръста ѝ.

— Точно това си мислех и аз.

Когато Пилар се върна вкъщи, Илай запарваше чай в кухнята.

— Как е Дейвид?

— Добре. Много по-добре, отколкото си мислех. — Тя завъртя пръстена на пръста си. Чувстваше го нов, но съвсем на място. — Трябва му почивка.

— На всички ни е нужна — въздъхна Илай. — Майка ти се качи в кабинета си. Тревожа се за нея, Пилар. Почти не е яла днес.

— Ще отида да ѝ занеса малко чай. — Тя го погали по рамото. — Ще се оправим, Илай.

— Знам. Вярвам го, но започвам да се страхувам за цената, която ще платим. Тереза е горда жена. Това е най-опасната черта от характера ѝ.

Тревогите на Илай занимаваха Пилар през цялото време, докато изкачваше стълбите до кабинета на Тереза. Помисли си, че тази вечер за втори път носи чай на някого, който вероятно не го иска.

Все пак това беше жест за успокоение. Вратата беше отворена и се виждаше, че Тереза седи на бюрото. Бележникът ѝ беше разтворен.

— Мамо! — Пилар застана на прага. — Не искам да работиш толкова много. Всички останали започваме да се срамуваме.

— Не ми се пие чай, Пилар. Няма настроение и за компания.

— Добре, аз пък имам. — Пилар остави подноса на масата и започна да налива чая. — Дейвид изглежда забележително добре. Ще го видиш утре.

— Срамувам се, че човек от моето семейство извърши такова зло.

— И, разбира се, ти си отговорна. Както винаги.

— Че кой друг?

— Ами онзи, който го е застрелял. И аз по-рано си внушавах, че съм отговорна за срамните неща, които вършеше Тони.

— Вие не бяхте кръвни роднини.

— Не, но го бях избрала, което е още по-лошо. Все пак не аз бях отговорна за онова, което вършеше той. Той си беше отговорен. Ако имам някаква вина, тя е че му позволих да пренебрегне и използва мен и Софи. — Пилар сложи чашата с чай на бюрото. — Джиамбели е повече от име.

— Вярно. Нима смяташ, че е нужно да ми го казваш?

— Мисля, че трябва да ти го кажа сега. Струва ми се, че трябва да ти напомня за всичко свършено, всичко хубаво и добро. Милионите долари за благотворителност, които фирмата ни дава от години. Хората, на които осигуряваш работа, и техните семейства. Всеки от тях зависи от нас и от онова което правим, мамо.

Тя седна върху бюрото и видя със задоволство, че е привлякла вниманието на майка си.

— Ние работим, тревожим се и рискуваме през всеки сезон. Правим най-доброто, което можем, и имаме вяра. Това не се е променило. И никога няма да се промени.

— Нима бях непочтена с него, Пилар? С Донато?

— Би трябвало да попиташ себе си. Сега разбирам защо Илай се тревожи. Ако ти кажа истината, ще ми повярваш ли?

Уморена, Тереза стана от бюрото и отиде до прозореца. В тъмнината не можеше да види лозята. Но ги виждаше в мислите си.

— Знам, че не лъжеш. Защо да не ти повярвам?

— Ти си твърда. Това понякога плаши. Когато бях малка, те виждах да вървиш сред редовете от лози и си мислех, че си като генерал от историята. Силен и страшен. Сетне ти спираше, проверяваше лозята, говореше с работниците. Знаеше името на всеки от тях.

— Добрият генерал трябва да познава армията си.

— Не, мамо, повечето генерали не познават армиите си. За тях войските са безлична маса. И трябва да бъдат такива, ако ще ги водят в битка. А ти винаги знаеше имената, защото винаги те е засягало кои са тези хора. За теб имаше значение. Софи също ги знае. Ти й остави това в наследство.

— Господи, знаеш ли, че ми действаш добре? Продължавай.

— Надявам се. Никога не си била непочтена или нечестна. Към Донато също. Не си отговорна за действия, породени от алчността, жестокостта или егоизма на онези, които виждат само безличната маса.

— Пилар! — Тереза подпря лицето си на стъклото и това беше израз на умора, която тя така рядко показваше, че дъщеря ѝ бързо скочи на крака. — Синьор Баптиста. Той ме преследва.

— Мамо! Не бива да имаш угризения. Той не те обвинява. Баптиста никога няма да обвини теб, Ла Синьора. И си мисля, че ще бъде много разочарован, ако Ла Синьора се чувства така.

— Надявам се да си права. Може би ще пия малко чай. — Тя се обърна и докосна с нежност бузата на дъщеря си.

— Ти имаш добро сърце. Винаги съм го знаела. Но имаш и по-ясно виждане от мен за много неща.

— По-широко може би. Трябваше ми доста време, за да събера кураж и да прогледна. Това промени живота ми.

— За добро. Ще помисля върху онова, което ми каза. — Тя понечи да седне и изведнъж видя блясъка на камъните върху пръста на Пилар.

— Какво е това?

— Пръстен.

— Виждам, че е пръстен — отвърна сухо Тереза. — И доколкото разбирам, си го купила, за да замениш оня, който носеше на този пръст.

— Не, не съм го купила. И не е замяна. Чаят ти изстина.

— Когато излезе да посрещнеш Дейвид на летището, не носеше този пръстен.

— Нищо не убягва от погледа ти дори когато си заета. Е, добре. Искях първо да кажа на Софи, но ти я изпревари. Мамо, Дейвид ме помоли да се омъжа за него.

— Разбирам.

— Това ли е всичко, което ще кажеш?

— Не съм свършила. — Тереза взе ръката на Пилар и разгледа пръстена. Тя също проумя символиката и я оцени. — Дал ти е едно семейство, което да носиш на ръката си.

— Да. Неговото и моето. Нашите деца.

— Трудно е за жена с твоето сърце да отхвърли подобен жест. — Пръстите ѝ се свиха и стиснаха ръката на Пилар. — Каза ми какво мислиш за онова, което тежи на душата ми. Сега аз ще ти кажа нещо. Веднъж един мъж те помоли да се омъжиш да него. И ти каза да. Задръж! — Тереза вдигна ръка, преди Пилар да заговори. — Тогава беше още момиче. Сега си жена и си избрала по-добър мъж, сара! — Тереза хвана лицето на дъщеря си с две ръце и я целуна. — Щастлива съм за теб. Имам един въпрос.

— Питай.

— Защо си го изпратила и си дошла да ми носиш чай? Защо не го доведе да помоли за моята благословия и да прием с Илай и с вас шампанско, както си му е редът? Няма значение — тя махна с ръка. — Обади му се сега. Кажи му, че го чакаме.

— Мамо, той е изморен, не е добре.

— Не е чак толкова изморен и явно е достатъчно добре, за да разроши косата ти и да изтрие червилото от устните ти. Хайде, обади си — нареди Тереза с тон, който не търпеше възражения. — Това трябва да бъде отпразнувано със семейството. Ще слезем долу, ще отворим от най-доброто вино и ще се обадим на Софи. Неговите деца ми харесват — добави тя и се обърна да затвори бележника си и да го остави на мястото му. — Момичето ще получи перлите на майка ми, а момчето — сребърните копчета за ръкавели на татко.

— Благодаря ти, мамо.

— Ти ми донесе... всъщност донесе на всички ни нещо, за което си заслужава да празнуваме. Кажи им да побързат — нареди Тереза и излезе, дребничка, но изправена като войник, нареждайки в движение на Мария да донесе вино.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ПЛОДЪТ

*Кой ще приеме мимолетна радост — в
замяна дълго да изстрада?*

*И вечното кой би сменил с примамлива
игра?*

*За сладък грозд — един-единствен, кой би
изтръгнал цялата лоза?*

Уилям Шекспир

25.

Тайлър беше мръсен, гърбът го болеше силно, а на лявата си ръка имаше гадна драскотина, нескопосно превързана.

Но беше на седмото небе.

Планините тук не бяха по-различни от стърчащите зъбери на неговите родни планини в Калифорния. Но докато родната почва беше чакълеста, тази тук бе камениста, с висока киселинност, което щеше да даде мекота на виното.

Разбираше защо Чезаре Джиамбели беше положил основите на своята мечта тук. Беше орал и се бе борил с каменистата почва. Имаше някаква сурова красота в сянката на тези хълмове, която хармонираше с душевността на истинския мъж. Предизвикателството не беше в опитомяването им, а в приемането им такива, каквито са, мислеше си Тай.

Щом се налагаше да прекара известно време далеч от собствените си лозя, то мястото му беше тук. Времето беше идеално, дните — дълги и прекрасни, а главният майстор винар съвсем добронамерен и с желание вслушващ се в съветите му.

Със същото желание бе използвал и мускулите му, помисли си Тайлър, докато вървеше обратно към къщата. Беше прекарал по-голяма част от деня да помага на работниците да инсталират маркучи от резервоара към младите насаждения. Беше добра система, умно планирана и часовете, които прекара с работниците, му позволиха да добие представа и за този клон на фирмата. И да ги разпита за Донато.

Езиковата бариера не се оказа толкова голям проблем, колкото си мислеше в началото. Дори тези, които не говореха английски, имаха желание да участват в разговора. С помощта на десетопръстната система, с мимики и жестове Тайлър придоби напълно ясна представа за положението. Нямаше човек на полето, който да възприемаше Донато Джиамбели по друг начин освен като шут.

Сега, когато сенките се удължаваха от падащата вечер, Тайлър размишляваше върху това всеобщо мнение. Излезе от лозята и влезе в градината, където хортензиите бяха нацъфтели с огромни бели

цветове, като баскетболни топки, а реки от бледорозово се виеха по склона към пещерата. Там водата се изливаше във фонтан, пазен от бог Посейдон.

Италианците, помисли си Тайлър, бяха луди на тема богове, фонтани и цветя. Чезаре Джиамбели очевидно беше събрал всички тях тук, в този красив дворец, скътан сред гънките на хълмовете.

Един много скъп малък замък, замисли се Тайлър, с ръце на кръста, като го обгърна с поглед. Типът дворец, който един амбициозен мъж бе построил, за да задоволи исканията на взискателната си съпруга.

Всъщност, това беше прекрасно място за посещение но как можеше човек да живее тук с всичките тези стаи и прислуга. Само земята наоколо, градините, поляните, дърветата, басейните и статуите изискваха цяла малка армия да ги поддържа.

Е, някои хора обичаха да имат армия на разположение.

Тайлър премина между мозаичните стени, украсени с фигурите на щедро надарени нимфи, после по стълбите, които водеха към друг басейн с лилии. Оттук не можеше да види лозята, сърцето на царството. Пък и онези, които работеха там, не можеха да видят какво ставаше тук. Предположи, че Чезаре е търсел тази интимност и неприкосновеност в своята империя.

Зад цветята и терасите се виждаше плувният басейн. И от него, като Афродита от морските вълни, в момента излизаше Софи.

Беше облечена с прост черен бански костюм, който обгръщаше тялото ѝ като водата, която се стичаше по нея. Косата ѝ бе прилепнала по главата и опъната назад и той зърна нещо блещукащо, може би диаманти на ушите ѝ. Кой друг освен Софи би плувал с диаманти на ушите си?

Наблюдавайки я, Тайлър почувства вълнуваща смесица от желание и копнеж.

Тя беше прекрасна — елегантна, умна, прелъстителна. Помисли си, докато стомахът му се свиваше на топка при вида ѝ, дали на света има нещо по-объркващо за един мъж от такава жена.

Да, имаше още нещо, реши Тайлър, тръгвайки към нея. И то беше да обичаш тази жена до полуда.

— Водата сигурно е студена.

Софи взе една хавлиена кърпа и избърса лицето си.

— Студена е. Аз исках да бъде такава. — Тя остави кърпата и се загърна в халата си.

Знаеше, че я гледа по неговия спокоен и замислен начин. Тя също го желаше. Всеки път, когато бе отивала до прозореца през деня, го търсеше с поглед, за да го открие сред работниците на полето.

— Мръсен си.

— Да.

— И това ти допада — заключи Софи. Харесваше му да е мръсен и потен. Беше прекрасен по този примитивен начин и човек не можеше да не бъде изкушен. — Какво си направил с ръката си?

— Свалих малко кожа от нея, това е всичко. — Вдигна ръката си и я загледа. — Бих пийнал нещо.

— Скъпи, би могъл да се изкъпеш.

— Всичко по реда си. Ще те чакам след час в централния двор.

— Защо?

— Ще си отворим бутилка вино и всеки ще разкаже на другия какво е правил днес. Искам да ти разкажа някои неща.

— Добре, съгласна съм. И аз имам да ти кажа някои неща. Може някой от нас да е докопал нещо, без да се е ровил в мръсотията и прахта.

— Облечи си нещо хубаво — извика след нея и се ухили, когато тя се обърна. — Само защото не ми е позволено да те докосвам, не значи, че не ми харесва да те гледам.

Когато Софи се скри в къщата, той вдигна мократа хавлия и я помириса. Красавицата не си поплюваше. Не, той не искаше да я опитомява повече, отколкото да покори земята. Но все пак бе дошло време за разбирателство и от двете страни.

Софи смяташе да му даде да разбере. Щеше да му предостави достатъчно щедра гледка. Да го побърка от желание. Нали в края на краищата беше експерт по опаковката. А стоката се продаваше благодарение на добрата опаковка. Всеизвестно правило и закон в търговията.

Тя се облече в синьо, блестящо като светкавица. Деколтетото на роклята беше дълбоко и от него се надигаха заоблените хълмчета на гърдите ѝ. А полата бе доста къса и откриваше дългите елегантни

бедра. Добави тънък гердан от диаманти с един-единствен сапфир, който висеше по средата и легна удобно в гънката между гърдите ѝ.

Обу обувки с високи токчета, пръсна си парфюм на най-важните места и реши, че е напълно готова. Сетне се погледна в огледалото. И защо поглеждаше толкова нещастна? Бъркотията наистина бе разстройваща, ужасна и потискаща, но това не беше причина да е така дълбоко и безутешно нещастна. Софи се чувстваше винаги добре, когато работеше, когато се концентрираше върху някаква задача, върху нещо, което трябва да бъде свършено, при това по възможно най-добрия начин. Но минутата, в която спреше да мисли за работата, безпокойството и скръбта се завръщаха отново и я обземаха. Бяха толкова дълбоки и силни, че чак я болеше.

А заедно с тях се промъкваше и едно чувство на гняв, което Софи не можеше да определи съвсем точно. Дори не знаеше на кого е сърдита и защо. На баща си, на Дон, на себе си. Или на Тайлър.

Какво значение имаше това? Щеше да направи каквото бе необходимо и сетне да се притеснява за останалите неща.

Засега искаше да пие малко вино и да говори с Тайлър, да му разкаже какво е научила и открила през деня. И щеше да получи известно задоволство да го накара да я желае. Ако и това не беше приятно прекарване!

— Господи! Не мога да се понасям! — изрече на глас Софи. — И аз не знам защо.

Накара го да я чака, но той го очакваше. Всъщност така му даде време да подреди всичко както трябва. Покритият с плочки вътрешен двор беше сенчест. На масата горяха свещи. Здрачът на припадащата вечер отстъпваше пред тяхната светлина, светлината на лампионите в градината и на малките декоративни лампи, разположени в цветните лехи.

Тайлър избра виното. Леко, младо вино, подходящо за сезона. Предварително бе поръчал няколко ордъвъра в кухнята. Прислугата, както вече беше забелязал, бе предана на Софи и оценяваше романтиката.

Много бяха мили, реши той, защото съвсем дискретно подредиха свещите, сложиха малки вазички с пролетни цветя, за които Тайлър изобщо не се сети, и дори пуснаха съвсем тиха музика.

Можеше само да се надява, че няма да ги разочарова и ще отговори на техните очаквания. Дочу почукването на токчетата ѝ по плочките, но не стана. Софи, помисли си, беше свикнала да получава прекалено много внимание от страна на мъжете. Обичаше да падат в краката ѝ.

— Какво е това? — попита тя, оглеждайки масата.

— Работа на прислугата. Заповядай, седни. — Той посочи с ръка стола срещу себе си. — Ако им поискаш малко вино и сирене, ще ти приготвят истинско кралско угощение. — Гледаше я, докато изваждаше бутилката от кофичката. — Виж ти какво стана, когато те помоля да облечеш нещо хубаво. Сигурно е заради замъка.

— Знам, че не е в твой стил, но очевидно си впечатлен.

— Изкопаването на няколко дупки днес ми повдигна настроението. — Той напълни чашата и ѝ я подаде. — Salute!

— Както ти казах, и аз покопах тук-там и поизрових нещичко. Домашната прислуга е много информирана. Научих, че Дон е идвал тук редовно, без да се обади предварително. Никога не е бил сам, но рядко е идвал с Джина.

— Аха, любовно гнезденце, значи.

— Очевидно. Името на любовницата е синьорина Чезо. Млада, руса, празноглава и обича да закусва в леглото. През последните няколко години е била честа гостенка. Дон е настоявал прислужниците да държат в тайна тези посещения. И тъй като никой не е обичал особено Джина, те просто са си пазили работата и заплатата и затова са мълчали. Е, разбира се, че не биха били толкова дискретни, ако не бяха парите.

— Разбира се. Казаха ли ти за другите посетители?

— Да. Баща ми, но ние вече се бяхме досетили, и една жена, с която той е идвал веднъж, но не е Рене. Крис.

Тайлър се намръщи над виното си.

— Виж това не успях да науча в лозята.

— Естествено, по-лесно е да се научи от прислугата. Но това не са пресни новини. Очевидно е използвал моя апартамент, когато му е било необходимо. Защо да не е използвал и замък.

— Не искам да изразявам съжаление, но наистина съжалявам.

— Няма нужда. Аз също съжалявам. Важното е, че мама успя да си намери мъж, който да я прави щастлива. Мъж, на когото да вярва.

На когото всички можем да се доверим. Казвам това, въпреки че знам, че той е работил за Джери де Морни от „Льо Кьор“ и че Джери също е идвал тук.

Тайлър кимна.

И аз стигнах до същото заключение. Работниците ми дадоха описание, но то не беше особено ясно. Очевидно те обръщат повече внимание на жените, а не на мъжете в костюми. Връзва се, нали?

— Дали? — Неспокойна, Софи стана с чашата с вино в ръка. — Джери мразеше баща ми. Това е цивилизованият израз на отвращението, както винаги съм смятала.

— Защо?

— Ти наистина стоиш далеч от клюките. Преди няколко години баща ми имаше любовна връзка с жената на Джери. Те я пазиха в тайна, но може ли нещо да остане в тайна? Тя напусна Джери, или поточно той я изгони. Парчето от тортата се сервира в зависимост от това кой я реже. Джери и баща ми бяха доста близки преди това, но след този случай отношенията им охладняха. Все пак под леда бяха останали вългени, което открих преди две години, когато Джери налетя да ме сваля.

— Той те е свалял?

— Ясно и откровено. Но не ме заинтересува и нищо не излезе. Беше изненадан от отказа ми и каза доста неприятни неща за баща ми, за мен и за семейството.

— По дяволите, Софи, защо не си ми казала?

— Защото още на следващия ден дойде да ми се извини. Каза, че е бил много разстроен от развода, че се е чувствал ужасно, срамувал се и си го бил изкарал на мен, но всъщност вече осъзнал, че бракът му е приключил още преди цялата тази история. И тъй нататък, и тъй нататък. Звучеше разумно, можех да го разбера. Каза само верни неща и повече не се върнах към този въпрос.

— А какво мислиш сега?

— Сега виждам как е построен един много хитър малък триъгълник. Баща ми, Крис и Джери. Кой кого е използвал не мога да кажа, но мисля, че Джери е замесен или поне знае за подмяната на виното, дори за отровата. Всичко това е било от полза за „Льо Кьор“, разбира се. Да бъде дискредитирана фирма „Джиамбели“, да стане публичен скандал, да започнат вътрешни неразбории. Сложи и Крис в

кюпа и той има върху бюрото си моите планове, моята кампания, моята работа, преди да съм успяла да ги претворя в действие. Корпоративен саботаж, шпионаж, това са често срещани неща в бизнеса.

— Но убийството не е.

— Не. Точно това прави нещата лични. Той може да е убил баща ми. По-лесно мога да си представя Джери с пистолет в ръката, отколкото Донато. Все пак има голяма разлика между вътрешнофирмения шпионаж и хладнокръвното убийство. Но...

— Но?

— Скрытите знаци — рече с вдигане на рамене Софи. Като се замисля за нещата, които изрече, когато загуби контрол, и още повече, как ги каза. Беше си изтървал нервите и беше готов да направи нещо лудо, непозволено. След дванадесет часа дойде кротък, с извинения, възвърнал си самообладанието и ми донесе рози. И все пак ме използва. Бих казала, че първата му изява е била истинското му лице, а втората маска. Но не го казвам. Защото съм свикнала мъжете да ме използват. — Тъгата и недоволството се измъкнаха отново на повърхността, преди да успее да ги потисне. — Е, аз също ги използвам, когато ми е удобно, за да получа, каквото искам.

— Защо? Ти си достатъчно умна, за да се възползваш от способността си. Ако някой ти позволява да се възползваш от него, то си е негов проблем.

— Добре. Много ме успокои. — Тя се разсмя и отпи от виното. — Беше наистина неочаквано, още повече изречено от човек, върху когото използвах женския си чар.

— Това не ме засяга вече. — Тайлър кръстоса крака, знаейки, че тя се опитва да го озадачи. Чудесно, помисли си. Нека да прави каквото ѝ е приятно. — Между другото, момчето, което ми даде описанието на Де Морни, каза, че той е прекарал известно време в избата. Имал е достъп до линията за бутилиране. Заедно с Донато.

— А! — Сега вече става наистина страшно, помисли си Софи. — Значи триъгълникът се трансформира в квадрат. Джери е свързан с Дон, Дон с баща ми. Двамата от своя страна с Крис. Доста подредено.

— Какво смяташ да направиш?

— Ще уведомя полицията, както тук, така и в Америка. И искам да говоря с Дейвид. Той сигурно знае повече за работата на Джери в

„Льо Кьор“. — Софи си взе една ягода от подноса и бавно отхапа от нея. — Утре ще отида във Венеция. Съгласих се да дам няколко интервюта, с което ще сригам Дон в топките. Ще обявя, че е бил непочтен със семейството и е предал верните работници и клиенти на „Джиамбели“. Ще покажа на света нашето смайване, мъка и съжаление, както и непоколебимото ни желание да помогнем на властите с надежда, че той скоро да бъде намерен от правосъдието, ще изразя и нашето съчувствие към невинната му бременна съпруга, малките му деца и скърбящата му майка.

Тя посегна към бутилката и напълни отново чашата си. Погледна го косо и след кратко мълчание подхвърли:

— Сигурно си мислиш, че е грубо, хладнокръвно и малко гадничко.

— Не. Мисля си, че ти е тежко. Поела си отговорността да изречеш всички тези неща и да държиш главата си изправена, докато го правиш. Имаш гръбнака на баба си. Софи.

— Отново ме изненадваш, но grazie. Трябва да се справя с Джина и леля ми. Ако искат подкрепата от страна на семейството — емоционална и което е по-важното, финансова, — ще трябва да се придържат към нашата линия на поведение пред обществото.

— Кога тръгваме?

— Нямам нужда от теб.

— Не ставай глупава, не ти прилича. Макмилън е толкова замесен в тази работа, колкото и виновен. Ще бъде по-добре, ако пред пресата се появим двамата. Нали говорим за ценности — семейство, фирма, партньорство. Солидарност.

— Значи в седем. — Софи отново седна. — Ще напиша изявлението, както и някои евентуални твои отговори. Ще ги прегледаш, докато пътуваме, така че да ти бъдат достатъчно пресни, когато ти задават въпроси.

— Чудесно. Но нека това да бъде единствената област, където ти ще ми подсказваш какво да казвам.

— Трудно ми е да се съпротивлявам на мълчаливия ти характер, но ще се опитам.

Тайлър намаза една препечена филийка с пастет и ѝ я подаде.

— Е, да сменим за малко темата. Какво мислиш за майка си и Дейвид?

— Мисля, че е страхотно!

— Наистина?

— Да. Ти не си ли съгласен?

— По принцип да. Но смятам, че за теб беше прибързано и неочаквано. Трябваше да изчакат с обявяването на годежа си.

— Е, при тези обстоятелства, сигурно имам право да не го приемам. Но това е завой, ново развитие на нещата, което ми доставя радост. Чувствам се добре. Щастлива съм за мама. И за двамата. Той ще бъде добър с нея, тя също. А децата... Тя винаги е искала да има много деца. Е, сега ще ги получи. Макар че вече са наполовина пораснали.

— И аз бях наполовина пораснал, когато Пилар съумя да ми стане повече майка, отколкото моята собствена.

Раменете ѝ, напрегнати и стегнати при последния му въпрос, се поотпуснаха.

— Тя е прекалено млада, за да ти бъде майка.

— И аз ѝ казвах същото. А тя ми отговаряше, че не става дума за възраст, а за отношение.

— Тя те обича. Много.

— Чувствата ни са взаимни. Защо се смееш?

— Не знам. Предполагам, защото бях малко скапана днес, по една или друга причина. И не очаквах да завърша деня, като си седим тук с теб и се разтоварваме от напрежението в романтична обстановка. Чувствам се по-добре, след като ти казах всичко. След като изрекох всички тези ужасни и гадни неща на глас. Изриках мръсотията от оборите — добави Софи и отпи от виното. — Хайде да говорим за нещо по-приятно.

— Вече има доста общи неща помежду ни, за които можем да говорим.

— Вярно. И съм впечатлена, че вместо да водим този разговор вътре и ти да си качил краката си върху масата, седим тук. Вино, свещи, дори музика. — Софи се облегна назад и погледна небето. — Звезди. Приятно ми е да знам, че оценяваш тази атмосфера и дори предпочиташ приятелския разговор пред бизнеса.

— Така е. Но всъщност истинската причина да седнем тук беше, че исках да те прелъстя в приятна обстановка.

Софи едва не се задави с виното.

— Да ме прелъстиш ли? И коя подред е тази точка от твоя дневен ред?

— Току-що излезе на дневен ред. — Тайлър прокара ръка по бедрото ѝ, чувствайки колко е стегнато. — Харесва ми тази рокля.

— Благодаря. Честно да ти призная, облякох я, за да те измъчвам.

— Можеш да бъдеш доволна. Успя. — Очите му срещнаха нейните. — Действа ми като червено на бик.

Тя отново взе бутилката и напълни неговата чаша. Когато ставаше дума за сексуални схватки и престрелки, Софи се смяташе за опитен боец.

— Нали вече се договорихме, че тази част от нашите взаимоотношения приключи?

— Нищо подобно не сме се договаряли. Ти беше раздразнена от нещо и аз не ти възразих.

— Раздразнена ли? — Софи потопи пръст във виното и бавно го облиза. — Не съм била раздразнена.

— Напротив. Беше през цялото време. Винаги си била изчадие. Истинско малко и много секси изчадие. Което напоследък преживя няколко наистина тежки и бурни момента.

Софи почувства как по гръбнака ѝ преминават тръпки при тези думи.

— Не търся твоето съчувствие, Макмилън, нито одобрението ти.

— Знам. — Усмивката му, съвсем премерена и преднамерена, проблесна на светлината на свещите. — Ти търсиш само раздразнението.

Тя наистина почувства раздразнение, което прибави масло в огъня на гнева ѝ.

— Нека ти кажа нещо. Ако това е твоята представа за прелъстяване, просто се чудя дали изобщо някога си свалял гаджета.

— Има известна разлика между мен и мъжете, които познаваш и с които си свикнала. — Краката му бяха изпружени, а гласът ленив. — Аз не правя сметки. Не мисля за теб като за поредната резка върху ботуша си, нито като за трофей в леглото.

— О, да бе, Тайлър Макмилън! Моралистът, умникът, най-умният от всички.

Той отново се ухили, но този път усмивката му беше изпълнена с искрено веселие.

— Мислиш, че ме предизвикваш ли? Просто използваш гнева си като защита. Това е твоят механизъм на действие. Не бих се поколебал да ти вляза в тона и да ти отговоря, но нямам настроение за битка. Искам да правя любов с теб, като започна още от тук, по целия път нагоре по стълбите и до голямото прекрасно легло в твоята стая.

— Когато те поискам в леглото си, ще ти кажа.

— Разбира се, сигурен съм. — Той стана и като я хвана за раменете, я изправи на крака. — Ти наистина си падаш по мен, нали?

— Какво, да си падам ли? — Устата ѝ остана полуотворена, сякаш не можеше да я затвори. — Моля? Сега наистина ще паднеш и ще бъдеш изненадан.

— Направо си луда по мен. — Тайлър я прегърна и се засмя, когато тя се опита да го отблъсне. — Видях те днес, и не един път, докато стоеше до прозореца, за да ме търсиш с поглед.

— Не знам за какво говориш. Мога да си гледам през прозореца, когато си искам и колкото пъти искам.

— Да, но ти стоеше там, за да гледаш мен — продължи той и я притисна към себе си. — Така както и аз те търсих. Искаше ме. — Плъзна устните си по шията ѝ. — Както аз те исках. Дори повече. — Езикът му близна бузата ѝ, защото тя отметна глава назад. — Но помежду ни има нещо много повече от сексуално желание.

— Няма нищо... — успя да прошепне Софи, когато ръцете му обхванаха главата ѝ и тя простена под устните му, покрили нейните.

— Ако беше само това, ако беше само желанието, нямаше да си толкова уплашена.

— Не ме е страх от нищо.

— И няма защо. Аз няма да те нараня.

Тя разтърси глава, но устните му намериха отново нейните. Сега бяха нежни и сладостно чувствени. Не, помисли си Софи, докато тялото ѝ омекваше в ръцете му. Той наистина никога нямаше да я нарани. Но тя беше готова да го направи.

— Тай! — Започна отново да го блъска и накрая се вкопчи в ризата му. Липсваше ѝ това, тази топлина, която се излъчваше от него. Липсваше ѝ това объркано усещане между риска и сигурността. — Това е грешка.

— Не ми изглежда така. Знаеш ли какво си мисля? — Той я вдигна на ръце. — Мисля, че е глупаво да спорим, особено когато и

двамата знаем, че съм прав.

— Престани! Няма да ме носиш до къщата! Прислугата ще говори за това седмици наред!

— Сигурен съм, че вече са се обзаложили как ще завърши тази вечеря. Хайде да не ги разочароваме. — Той отвори вратата с лакът. — А ако не искаш да се говори за това какво правиш, не би трябвало да имаш прислуга. Когато си отидем вкъщи, смятам да те взема да живееш при мен. Ще бъдем само двамата и никой няма да знае какво правим.

— Когато отидем... Къде да отида с теб? Ти си си загубил ума! Пусни ме, Тай! Не искам да ме носиш по стълбите като героиня от някакво блудкаво любовно романче!

— Не ти ли харесва? Е, тогава ще го направим така. — Той с един замах я преметна през рамото си. — По-добре ли е?

— Не е никак смешно!

— Бейби! — Тай я потупа по дупето. — От тук започваме. Между другото, в моята къща има достатъчно място.. Три спални с празни гардероби. Би трябвало да стигнат за дрехите ти.

— Няма да се местя при теб!

— Ще се преместиш и още как! — Той влезе в спалнята и с крак затвори вратата зад тях.

Трябваше да възнагради прислугата. Не бе видял никого, докато се качваха нагоре. Не бе забелязал никой да наднича зад ъглите. Беше показал на Софи точно какво смята да прави. Тя не бе ритала, нито беше крещяла. Значи всичко беше наред, помисли си, докато палеше свещите, вървейки през стаята с нея на рамото.

— Тайлър, мога да ти препоръчам един добър психиатър. Няма нищо срамно да потърсиш помощ заради умствената си нестабилност.

— Всичко ми е наред със стабилността. Ей на, Господ ми е свидетел, че не съм си изгубил ума от момента, в който се забърках с теб. Можем да си уредим среща заедно при психоаналитик, след като се пренесеш при мен.

— Няма да се местя!

— Ще се местиш. — Той я пусна и когато тя стъпи на краката си, я погледна право в очите. — Защото аз така искам.

— Не давам пет пари за онова, което ти искаш...

— Защото — продължи той, като сложи пръсти на устните ѝ — съм луд по теб, така както и ти по мен. Е, ще спреш ли да говориш? Време е, Софи, да започнем да действаме, вместо да се разправяме.

— Съжалявам, — Гласът ѝ трепереше. — Не искам.

— И аз съжалявам, че не искаш. Защото това е начинът. Погледни ме. — Той взе лицето ѝ в ръце. — Не съм го търсил, нито преследвал. Но то е било вътре в мен през цялото време. Нека да видим докъде ще ни доведе. — Сведе устни към нейните, — Нас двамата.

Да, това беше той, помисли си Софи. Точно той. Точно него искаше тя. Искаше да му вярва, да повярва на всички нежни и горещи чувства, които изпълваха душата ѝ. Да обича някого и да му вярва. Да бъде способна на това. Да го заслужи.

Искаше да вярва.

Да бъде обичана от един честен мъж. От някой, който спазва обещанията си. Който ще бъде загрижен за нея, дори тя да не го заслужава. Когато ще го е грижа за нея, ще мисли и ще се тревожи.

Това беше мечта. Мираж. Чудо. Софи искаше да вярва в чудесата. Устните му бяха горещи и твърди, и събуждаха в нея желание. Това силно и неустойчиво чувство за притежание ѝ действаше като облекчение. Можеше да го разбере и можеше да му повярва. А също така, мислеше си Софи, докато обгръщаше с ръце раменете му, можеше и да му го даде.

Остави се да я сложи на леглото.

Той изчака жартата в нея да се разгори. Този път не трябваше да има грешка в това, което ставаше помежду им. Защото всъщност онова, което ставаше, беше акт на любов. Безразсъден, сладостен и прекрасен. Тайлър сплете пръсти с нейните, като удължи целувката си и почувства отговора на нейните устни.

Трябваше да стане тук, в голямото старо легло на замъка, където всичко беше започнало преди век. С едно ново начало, ново обещание. Нова мечта. Докато гледаше към Софи, Тайлър го почувства с цялото си сърце.

— Време е за цъфтеж — прошепна той. — За нашия цъфтеж.

— Фермерът си е фермер. Където и да е — отвърна с усмивка Софи, докато разкопчаваше ризата му. Но ръцете ѝ трепереха, затова той ги взе и притисна към устните си.

— Нашият — повтори Тайлър.

Съблече я бавно, като наблюдаваше как светлината на свещите играе върху тялото ѝ, слушаше я как диша накъсано и преглъща с мъка, когато я докосва. Знаеше ли тя, че бариерите помежду им вече са паднали? Той го знаеше. Защото ги бе усетил как падат, докато тя се съпротивляваше, И знаеше кой е точният момент, когато тялото ѝ се бе подчинило на сърцето ѝ.

Те се гмурнаха в леглото като в басейн. Софи се остави на ласките на тези твърди длани, на тази ненаситна уста, която я целуваше навсякъде.

Посегна към него и получи отговора. Простото осъзнаване, че е желана, премина през нея като виното през кръвта ѝ.

Докато притискаше устните си към сърцето му, ѝ се прииска да заплаче.

Никоя друга, помисли си Тайлър, докато я обладаваше. Никоя друга не беше отговорила на любовта му като нея. Почувства надигането ѝ под себе си и прегръдката за добре дошъл. Чуваше накъсани думички и стонове от устните ѝ. И знаеше, че и тя чувства същото, което и той.

Едно чисто, съвършено и абсолютно сливане. Още веднъж сплете ръце с нейните.

— Вземи ме отново, Софи. — Тялото му трепереше. Едва се съдържаше, докато влизаше в нея. — Вземи ме. Обичам те.

Дишането ѝ почти спря, докато през тялото ѝ преминаваха вълни, разкъсвайки сърцето ѝ. Страх и радост, щастие и съмнение.

— Тай, моля те, недей.

Той затвори устните ѝ с целувка. Беше прекрасно.

— Обичам те. Вземи ме. — Гледаше я право в очите и виждаше сълзите, които се стичаха бавно и тихо по бузите ѝ. — Кажи ми го.

— Тай. — Сърцето ѝ сякаш беше спряло. После пръсти, те ѝ стиснаха неговите. — Тай — повтори тя, — ti amo^[1].

Той посрещна дъха ѝ.

— Кажи го пак. — Прекара пръсти по гръбнака ѝ — На италиански.

Тя поклати глава. Това беше единственият знак, че го е чула, но задържа лицето си притиснато до сърцето му.

— Харесва ми как звучи. Искам да го чуя отново.

— Тай...

— Няма смисъл да отричаш. — Той продължи нежната си ласка, а гласът му беше ясен и спокоен. — Не можеш да избягаш.

— Хората казват какво ли не, когато са обхванати от страстта. — Тя отново се опита да го отблъсне и почти успя да се измъкне от леглото.

— Обхванати от страст ли? Откога си започнала да употребяваш подобни клишета? Нещо си се объркала. — С едно-единствено движение Тайлър я привлече отново до себе си. — Кажи го. Вторият път не е толкова страшно. Повярвай ми.

— Слушай... — Тя посегна към завивките. За пръв път се сети, че голотата я прави безпомощна и податлива. — Каквото и да съм чувствала в момента, това не значи, че... Господи! Мразя, когато ме гледаш така! Забавно любопитство! Дразни ме! Ядосва ме!

— Искаш да сменим темата на разговор ли? Няма да се боря с теб, Софи. Не и за това. Само ми го кажи още веднъж.

— Нима не разбираш? — Тя сви ръцете си в юмручета. — Знам на какво съм способна. Знам всичките си силни и слаби страни. И в момента съм разбита.

— Не, не си. Няма да позволя подобно нещо.

— Ти ме подценяваш, Макмилън. — Софи прекара ръка по косата си.

— Ти се подценяваш.

Точно така беше, осъзна тя, като бавно свали ръката си. Тази негова абсолютна увереност в нея, повече отколкото тя самата я имаше, я оставяше безсилна.

— Никой не ми е казвал това досега. Ти си първият. Може би това е причината да съм...

Нервите му бяха опънати до крайност, но той я потупа приятелски по глезена.

— Спокойно. Няма нищо страшно.

— Това е нещо друго, разбираш ли? Ти ме пришпорваш. Буташ ме напред. Никой не го е правил досега.

— Никой от онези, които си обичала? Значи си била ограбена, Софи. Държали са те запъната, затворена. Като конче или пиленце.

Тя присви очи. Неговите бяха спокойни като синьо езеро. Може би малко закачливи, но съвсем малко. Не, осъзна тя, в тях нямаше

веселост, нито насмешка. Имаше напрежение и стръв. Но той все още очакваше да му даде онова, което искаше.

— Ти не си първият мъж, с когото съм била — избълва накрая Софи.

— Престани да правиш ревизии и рекапитулации. — Той се наведе и хвана брадичката ѝ с ръка. Лицето ѝ бе започнало да се изопва от напрежение. Това му хареса. — Има обаче нещо друго за уточняване. Може да не съм първият, но смятам да съм последният.

И това беше най-правилното решение, премина като светкавица през ума на Софи.

— Добре, Тай. Никога не съм го казвала на друг мъж. Никога, защото не е било от особена важност. Не съм била толкова обвързана, че да го кажа. Може би няма да ти направя голяма услуга, като го кажа на теб, но ще трябва да се справиш с това. Обичам те.

— Ето, видя ли, че не боли. — Той прекара ръце по раменете ѝ, докато през тялото му премина вълна на успокоение. — Но не го каза на италиански. На италиански звучи много по-истински.

— Идиот такъв! *Ti amo!*

Тя се разсмя и го прегърна.

[1] Обичам те (ит.) — Б.пр. ↑

26.

Лейтенант Де Марко прекара ръка по мустаците си.

— Много ви благодаря, че дойдохте, синьорина. Информацията, която вие и Ла Синьора ми дадохте, е много интересна. Ще я разуча подробно.

— Само това ли смятате да направите? Да я разучите подробно? Аз ви казвам, че братовчед ми е използвал нашия замък за срещи с любовницата си, за заговори с нашия конкурент и с една от нашите служителки, която ви назовах по име.

— Но нищо от това не е доказано. — Де Марко разпери ръце. — Интересно, бих казал дори много подозрително, затова ще го разгледам най-подробно. Обаче срещите са били нелегални, тайни, така че работниците и служителите в замъка и избата едва ли ще могат да ги потвърдят.

— Те няма да сбъркат идентичността на Джеръми де Морни, нито принадлежността му към „Льо Кьор“ — Тайлър хвана предупредително ръката на Софи, преди тя да избухне. Защото ако не се заблуждаваше, беше готова всеки момент да грабне стола си и да го запрати по лейтенанта. — Откъдето следва, че Де Морни е свързан със саботажа, който е причина за смъртта на няколко души. Вероятно и други хора от фирма „Льо Кьор“ са замесени или поне знаят за това.

Тъй като не можеше да помръдне, защото ръката на Тайлър я държеше здраво, Софи сви свободната си ръка в юмрук.

— Джери е племенник на настоящия президент на „Льо Кьор“. Той е амбициозен и интелигентен мъж, имаше с баща ми лични сметки за уреждане. Може би и с цялото ми семейство. Всеки загубен клиент или пазар на „Джиаμβели“ се оказва чиста печалба в джоба на „Льо Кьор“. Като член на семейството това е печалба и за Джери, а също така и лично удовлетворение заради неприятностите, в които се оказвахме забъркани.

Де Марко я изслуша любезно.

— Аз нямам съмнение, че когато тази информация бъде представена на съответните власти, те ще се заинтересуват от

Джеръми де Морни. Но тъй като той е американски гражданин, с местожителство Ню Йорк, аз не съм в състояние да направя нищо. Моята основна задача в момента е да открия Донато Джаамбели.

— Който успява да се крие от вас вече цяла седмица — натърти Софи.

— Открихме кой му прави компания едва вчера. От кредитната карта на синьорина Чезо има направени няколко доста значителни плащания. Всеки момент очаквам нова информация.

— Разбира се, че ще използва нейната кредитна карта — отговори нетърпеливо Софи. — Той може да е идиот, но не е глупак. Със сигурност е достатъчно умен да покрие следите си и да напусне Италия по най-бързия и най-лесния начин. През границата с Швейцария, предполагам. Свързал се е с Джери от областта Комо. Швейцарската граница е на няколко минути път. Тамошните митничари едва ли проверяват паспорта на всеки турист.

— Очаквахме подобно действие и се погрижихме швейцарските власти да ни съдействат. Въпрос на време.

— Времето е много ценно. Семейството ми страда — лично, финансово и емоционално, вече месеци наред. Докато Донато не бъде заловен и разпитан, докато нямаме отговорите и сигурността, че не се подготвя нов саботаж, не можем да спрем. Баща ми също е забъркан във всичко това, до каква степен все още не знам. Можете ли да разберете чувствата ми?

— Да, мисля че ви разбирам, синьорина.

— Баща ми е мъртъв. Искам да знам кой го е убил и защо. Ако трябва ще преследвам сама Дон, ако трябва, ще се изправя лично срещу Джери де Морни и срещу цялата организация на фирма „Льо Кьор“, но ще получа отговорите. Повярвайте ми, ще го направя.

— Вие сте разстроена.

— Напротив, съвсем спокойна съм. — Тя се изправи. — И искам резултатите.

Той вдигна пръст, когато телефонът иззвъня. Изражението му се промени леко, докато слушаше информацията по телефона. Накрая остави слушалката и скръсти ръце.

— Ето, имате вашите резултати. Швейцарската полиция току-що е задържала братовчед ви.

Беше си направо представление да я наблюдава в действие. Тайлър не промълви нито дума, а и не беше сигурен дали би могъл, дори да беше опитал. Тя притисна Де Марко с изисквания, въпроси, догадки, записвайки всичко в бележника си.

Когато излязоха от кабинета на лейтенанта, Тайлър трябваше да ускори крачка, за да върви в едно и също темпо с нея. Движеше се като ракета с мобилния телефон, залепен за ухото ѝ.

Не можа да разбере и половината от онова, което казваше. Говореше на италиански, сетне преминаваше на френски и пак обратно на италиански, като тук-там даваше къси нареждания на английски. Проправяше си път между туристите по тесните улички, пресичаше красивите мостчета, без да забелязва хората и прелестите на града. И не спря да говори, не спря да върви, дори когато трябваше да задържи малкия телефон между ухото и рамото си, за да извади бележника си и да запише нещо.

Преминаваше покрай витрините, без да ги забележи. Тайлър си помисли, че щом мина покрай магазина на „Армани“, без да забави ход и да обърне очи, значи нищо на света не беше в състояние да я спре.

На пристанището Софи скочи в едно водно такси и той долови думата летище в бързата ѝ италианска реч. Слава Богу, че паспортът беше в джоба му, иначе щеше да ѝ диша пушилката.

Тя дори не седна, а се облегна на перилото зад кормчията и продължи да говори по мобифона. Удивен, той се настани в задната част на лодката и започна да я наблюдава с умиление и наслада. Вятърът развяваше късата ѝ коса, слънцето се отразяваше в тъмните стъкла на очилата ѝ. Венеция се оглеждаше в канала зад гърба ѝ и гледката бе невероятна. Старинен, екзотичен град зад гърба на една съвременна делова жена.

Беше луд по нея. Това го смайваше. Но си беше самата истина.

Тайлър скръсти ръце, отметна глава и се остави на удоволствието последният морски бриз на този прекрасен град да гали лицето му. Ако наистина познаваше жена, а той смяташе, че я познава, вече знаеше, че щяха да прекарат известно време в Алпите.

— Тайлър! — Той се обърна, когато тя сложи ръка на рамото му. — Колко пари имаш? В брой?

— В себе си ли? Не знам точно. Няколкостотин хиляди италиански лири и може би стотина долара.

— Добре. — Софи тръгна да слиза, въпреки че лодката все още не бе окончателно спряла. — Плати на лодкаря.

— Слушам, мадам.

Тя измина пътя до летището по същия начин, по който премина по улиците на Венеция. По нейно нареждане, когато пристигнаха, самолетът на фирмата вече чакаше, зареден и готов да излети. Помалко от час след като научи, че братовчед ѝ е в ареста, Софи вече беше на път. Тя остави телефона, затвори очи и си пое дъх.

— Софи?

— Че? Извинявай, какво?

— Май срита доста задници.

Тя отвори очи и се усмихна леко.

— Прав си.

Хванаха го в малък курорт, разположен близо до австрийската граница, сред планините на север от Чур. Мислеше да премине границата с Австрия или може би с Лихтенщайн. Целта му беше да остави колкото се може повече страни между себе си и Италия.

Но докато гледаше на север, Донато пропусна да обърне внимание на собствената си среда. Забрави да подсигури гърба си. Любовницата му не беше чак толкова глупава, колкото той си мислеше, нито толкова вярна. Тя видя новините по телевизията, докато той се къпеше във ваната, и намери парите му в портфейла и в куфарчето.

Взе парите, резервира си полет и се обади анонимно в полицията. И когато, вече доста по-богата, летеше към френската Ривиера, бързата швейцарска полиция влезе в стаята на Донато и го извади по бели гащи от леглото.

Сега той седеше в една килия, оплакваше съдбата си и ругаеше всички жени по света, виновни за положението му.

Нямаше пари да си наеме адвокат, а се нуждаеше от такъв, за да отложи екстрадирането в Италия, за колкото е възможно по-дълго време. За да успее да си събере мислите и да реши как да постъпи.

Би могъл да се остави на милостта на Ла Синьора. Би могъл да избяга в Източна Европа. Би могъл да убеди властите, че не е направил друго, освен да напусне семейството си и да избяга заедно с любовницата си.

И би могъл да изгние в затвора до края на живота си. Тези мисли се въртяха в главата му безкрайно, но шум от стъпки привлече вниманието му. Един от пазачите идваше от другата страна на решетките и му съобщи, че има посетител. Донато се разтрепери, но се изправи на крака. Швейцарците бяха оставили дрехите, но му бяха отнели всички допълнения. Вратовръзката, връзките на обувките, колана на панталона, всичко. Да не би случай, но да вземе да се обеси. Те за какъв го вземаха!

Оправи косата си с ръце и се упъти към стаята за свиждания. Не го интересуваше кой е дошъл да го види, нито кой ще го изслуша.

Когато видя Софи от другата страна на стъклената стена, настроението му се повиши. Ето, това бе семейството, помисли си Донато. Кръвта вода не става.

— Софи! Crazì a Dio! — Той се свлече на стола и грабна телефонната слушалка.

Тя го остави да се оплаква, да се оправдава, да изкаже страховете си, паниката, молбите, отричането, объркването, оправданията. И колкото повече той говореше, толкова по-непробиваема ставаше обвивката около сърцето ѝ.

— Stai zitto^[1].

При тази кратка заповед Донато веднага млъкна. Вече беше забелязал колко много прилича на баба си и колко студено и безмилостно е изражението на лицето ѝ.

— Не ме интересуват извиненията ти, Донато. Не съм дошла тук, за да слушам жалките ти твърдения, че всичко е плод на ужасна грешка. Не ме моли за помощ. Дойдох да ти задам няколко въпроса и трябва да ми отговориш. След това ще реша какво да направя. Ясно ли ти е?

— Софи, трябва да чуеш...

— Не, не искам да слушам. Не съм длъжна да правя каквото и да е. Мога да стана и да си отида. Веднага. Ти обаче не можеш. Ти ли уби баща ми?

— Не! In nome di Dio!^[2] Не съм аз! Не може да мислиш така!

— Като имам предвид обстоятелствата, може и да мисля. Крал си от семейството.

Той започна неубедително да отрича, но Софи прочете отговора в очите му, затова стана и остави слушалката. Паникьосан, Донато

долепи ръка на стъклото и заблъска по него. Когато пазачите скочиха, тя им махна със спокойно движение и отново вдигна телефонната слушалка.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Да. Да, откраднах. Беше грешка, бях глупак. Джина, тя ме побъркваше. Искаше все повече и повече. Повече бебета, повече пари, всичко повече. Взех парите. Мислех си, какво значение има. Моля те, Софи, сага, няма да им позволиш да ме затворят заради един пари, нали?

— Помисли си отново. Бих могла да го направя. Баба ми би го сторила. Но не са само крадените пари. Ти си отровил виното. Убил си стария, невинен човек, синьор Баптиста. Заради парите ли, Дон? Колко струваше той за теб?

— Беше грешка, нещастен случай! Кълна се! Трябваше само да се разболеє малко. Защото той знаеше. Той видя... Направих грешка. — Донато прекара ръка през лицето си.

— Какво знаеше той, Донато? Какво видя?

— В избата. Видя моята любовница. Не одобряваше поведението ми и може би щеше да каже на zia Тереза.

— Ако продължаваш да ме правиш на глупачка, ще си отида и ще те оставя на плъховете. Повярвай ми. Сега искам да чуя истината. Цялата.

— Беше грешка. Кълна се! Вслушах се в лоши съвети. Бях объркан, заблуден. — Той дръпна отворената яка на ризата си. Гърлото му беше пресъхнало, давеше се. — Щяха да ми платят, а аз имах нужда от пари. Ако фирмата имаше неприятности, ако в пресата излезеха съобщения, съмнения, подозрения, щяха да ми платят повече. Баптиста видя... Видя хората, с които говорих. Софи, моля те. Бях ядосан, много ядосан. Работих толкова усърдно, през целия си живот. Ла Синьора никога не ме е ценила достатъчно. Един мъж все пак има някаква гордост. Искях тя да ме оцени.

— И затова уби невинния човек? Реши, че като атакуваш репутацията на Ла Синьора, ще получиш награда?

— Първо, това беше нещастен случай. И второ, не нейната репутация, а репутацията на фирмата...

— Кое е едно и също. Нима не знаеш това?

— Мислех си, че ако има неприятности, аз ще успея да се справя с тях и тя ще оцени моите усилия и работа.

— И така щеше да бъдеш възнаграден и от двете страни — довърши Софи с презрение. — Но със синьор Баптиста не се получи. Той не се разболя, а взе, че умря. И те го погребяха, смятайки, че сърцето му не е издържало. Колко жалко за теб, колко неприятно. И сетне изведнъж Ла Синьора обяви, че прави реорганизация.

— Да. Точно така. Но не ме възнагради за всичките ми години работа! Не. — Искрено възмутен, той удари с юмрук по бюрото. — Тя повика един непознат, чужд човек, позволи на една американка да дойде тук и да ми задава въпроси.

— И затова уби и Маргарет и организира покушението срещу Дейвид.

— Не! Не! Смъртта на Маргарет беше нещастен случай. Аз бях объркан. Тя започна да рови из сметките, във фактурите. Трябваше да я отдалеча, нуждаех се само от малко време. Трябваше да я забавя. Как бих могъл да знам, че ще изпие цялата бутилка вино? Една чаша, две, те само щяха да я разболеят.

— Значи кой й е крив, че се е разровила в мръсотията! Било е много рисковано от нейна страна! Ти си отровил виното и си й подарил бутилка от него, но то е можело да излезе на пазара. Рискувал си живота на хората!

— Нямах избор, никакъв. Трябва да ми вярваш.

— Баща ми знаеше ли? За виното? За отровата?

— Не! Не! За Тони бизнесът беше само играчка. Той не знаеше за тайните сметки, защото никога нямаше време да ги провери. Дори не познаваше Баптиста, защото никога не бе ходил в лозята и не се бе срещал с никого от работниците. Това не беше неговият живот. Софи, това беше моят живот.

Софи седна. О, Господи, какво облекчение! Баща й може и да беше мошеник, слаб човек, мръсник и женкар. Доста тъжни определения и не особено положителни качества за един съпруг и баща. Но поне не беше убиец. Не беше участвал в убийствата, нито в саботажа. Това й доставяше известно утешение.

— Ти си довел Де Морни в замъка и във винарната. Взел си пари от него, нали? Той ти е платил, за да предадеш собствената си кръв.

— Изслушай ме, Софи! — Гласът му се снижи почти до шепот. — Стой далеч от Де Морни. Той е опасен човек. Трябва да ми вярваш. Каквото и да съм направил, трябва да знаеш, че не съм искал да ви нараня. Той няма да се спре пред нищо.

— И пред убийство ли? Той ли уби баща ми?

— Не знам. Кълна се в живота си, Софи! Наистина не знам. Но съм сигурен, че иска да съсипе нашето семейство. И ме използва за това. Чуй ме — повтори той, като отново сложи ръка на стъклото. — Взех парите, откраднах ги. Направих каквото той ми каза с виното. Бях заблуден. Сега той ще ме окачи на въжето. Моля те да ми помогнеш. И те съветвам да стоиш далеч от него. Когато научих, че Кътър е открил всичко, избягах. Просто избягах, Софи. Кълна ти се, ей Богу! Кълна се в децата си! Казаха, че съм наел някой да го застреля и съм откраднал документите. Че защо да го правя? Нямаше смисъл. Всичко вече беше свършило. Кътър беше открил всичко и беше уведомил Ла Синьора.

Възелът от лъжи и истини трябваше да се разплете. За това трябваше здрава и хладнокръвна ръка, помисли си Софи. Дори сега, след като знаеше всичко, част от нея искаше да помогне на бедния Донато. Но нямаше право. Не можеше да си го позволи.

— Ти искаш моята помощ, Дон. Кажи ми всичко, което знаеш за Джери де Морни. Всичко. Ако съм доволна, ще се погрижа за защитата ти, а също децата ти да бъдат в безопасност.

Когато Софи излезе, Тайлър видя, че е изтощена. Някак си повехнала, изсъхнала, без жизнени сокове. Преди да заговори, тя протегна ръката си към него.

— Не ме питай. Все още недей. Трябва да организирам пресконференция по време на полета, така че ще ти кажа всичко наведнъж.

— Добре. Нека да опитаме тогава с това. — Той я притегли и прегърна.

— Благодаря ти. Ще можеш ли да минеш без нещата, които си оставил в замъка, за няколко дни? Ще се разпоредя да ги опаковат и изпратят в Америка. Трябва да се връщаме у дома. Трябва, Тай. Необходимо е.

— Това е най-хубавата новина, която чувам от няколко дни насам — отвърна Тайлър и я целуна. — Да вървим.

— Вярваш ли му?

Изчака, докато Софи приключи с телефонните разговори. Вече всичко беше казано. Сега тя вървеше из кабината на самолета и пиеше третото си кафе, откакто излетяха от Италия.

— Вярвам, че е глупак със слабости и много егоистична душа. Дълбоко в себе си е убеден, че смъртта на синьор Баптиста и на Маргарет са нещастни случаи. Той се е оставил да бъде използван заради пари. Продал се е, но всичко е замислено от много по-коварния ум на човек доста по-интелигентен от него. Сега съжaliaва, но съжаленията не могат да поправят нищо. Вярвам, че се страхува от Джери. Не вярвам, че Дон е убил баща ми. Не вярвам, че се е опитал да убие и Дейвид.

— Значи следите водят към Де Морни.

— Кой друг? Но няма да е лесно да го докажем. Да свържем Джери с някое от тези събития и да го докажем, ще бъде много трудно. Тайлър стана и взе кафето от ръцете ѝ.

— Стига. Целиш се много високо и съперничеството ви е от години. Престани за известно време.

— Не мога. Кажи, кой друг, Тай? Видях, че не си съгласен, докато слушаше разговорите ми. Виждам го и сега.

— Не съм сигурен какво да мисля. На мен ми трябва повече време, за да преценя нещата. Но не разбирам защо баща ти ще си прави среща с Де Морни в твоя апартамент и защо въпреки целия им съвместен план Джери ще го убива. Не смяташ ли, че така рискува, забърква се в нещо много по-страшно. Нещо не ми се връзва. Е, аз не съм полицаи, нито пък ти.

— Полицията ще трябва да го разпита. Дори и само заради показанията на Донато. Джери е гъвкав, лукав и коварен, ще се измъкне, ще се оправдае, но... — Тя спря и си пое дъх. — Ще спрем в Ню Йорк, за да заредим.

— Минахме три държави за един ден! Ти си луда!

— Добре дошъл в моя свят.

— Няма да изкопчиш нищо от него, Софи.

— Искam само да видя лицето му.

— Аха, добре. Точно това искаш наистина. — Щеше да я остави да го направи. — Знаеш ли как да го намериш? Ню Йорк е голям град.

Софи седна и извади отново мобилния си телефон.

— Да направя връзка с човек в която и да е точка на света, е едно от нещата, които мога да правя най-добре. Благодаря ти.

— Хей, аз само те придружавам.

— Позволи ми да ти кажа нещо, което не бива да забравям днес.

— Софи, няма нужда.

— Има. Бях така задълбала в тази мръсотия, да въртя телефони, да уреждам срещи, да натискам бутони, а ти нито веднъж не ме прекъсна. Не ми зададе нито един въпрос, дори не ме потупа по главата и не ми каза да спра, защото ти ще се заемеш с нещата и ще се справиш по-добре.

— Аз не мога да говоря три езика.

— Не е заради това. Ти не се изпъчи, не стегна мускули и не поиска да свършиш нещо заради мен. Изглежда твоето самочувствие не беше засегнато от това, че знам какво трябва да направя и как да го сторя. Ти си човек, който знае, че не трябва да използва юмруците си, когато не е необходимо. Аз също го знам.

— Може би просто ми харесва, когато ти го правиш.

Софи стана и се премести в скута му.

— През целия си живот се опитвах да се наложа над слаби мъже. Всичко беше само показност, нищо съществено. — Тя сложи глава на рамото му и наистина почувства облекчение. — Ето на, виж докъде я докарах.

Джери също проведе няколко телефонни разговора. От улични телефони. Той не смяташе, че Донато ще създаде големи проблеми, по-скоро дребни неприятности. Беше го предвидил преди доста време. Трябваше да довърши онова, което бе решил да свърши.

Джиамбели се сблъскваха с поредната криза. Семейството беше напълно объркано, а доверието на купувачите спаднаше все повече и повече, до най-ниско ниво. А той печелеше главоломно — в личен, професионален и финансов план. Нищо не можеше да бъде доказано. Нямаше нищо, в което да го обвинят. Просто си беше вършил работата

като един настъпателен и естествено агресивен конкурент, използвал възможностите, които му се предлагаха.

Беше повече развеселен, отколкото разтревожен, когато охраната на входа му съобщи, че има посетители. Готов за посещението, той уточни кои са, след което се обърна към сътрудничката си.

— Имаме си компания. Една твоя стара приятелка.

— Джери, имаме още два часа работа, ако искаме да свършим тази вечер. — Крис свали краката си от кушетката. — Кой е дошъл?

— Предишната ти шефка. Защо не отворим една бутилка „Пули Фюзе“ реколта 96? Да отпразнуваме случая.

— Софи? — Крис скочи на крака. — Тук? И защо?

— Сега ще разберем — рече той, докато звънецът иззвъня. — Бъди добро момиче. Донеси виното. — И отиде да отвори вратата.

— И това, ако не е изненада! Нямах представа, че си в Ню Йорк. — Той се наведе да целуне Софи по бузата. Тя беше достатъчно бърза да се отдръпне, но Тайлър беше още по-бърз. Ръката му се опря в гърдите на Джери.

— Хайде да не правим глупости — посъветва го той.

— Съжалявам. — Вдигайки и двете си ръце, Джери отстъпи назад. — Не знаех, че нещата между вас са се променили в такава насока. Влезте. Тъкмо щях да отворя вино. Познавате Крис, нали?

— Да. Много добре — започна Софи. — Ще прескочим виното, благодаря. Няма да се заседяваме. Ти очевидно се наслаждаваш на всички предимства, които ти предоставя новия работодател, Крис.

— Предпочитам стила на новия си шеф пред стила на стария.

— Сигурна съм, че си доста по-приятелски настроена към сътрудниците си.

— Дами, моля ви — помоли Джери, затваряйки вратата. — Всички тук сме професионалисти. Знаем, че персоналът ни се сменя всеки ден. Това е бизнесът. Надявам се, не сте дошли да ми се карате, че откраднах една от вашите най-добри служителки. Още повече че миналата година „Джиамбели“ привлякоха един от нашите най-добри служители. Как е Дейвид, между другото? Чух, че напоследък имал неприятности във Венеция.

— Добре е, ще се оправи. За щастие на Крис, „Джиамбели“ има фирмена полиция, която се грижи да не би някой да организира

покушение или не дай си Боже, да убие някой от бившите ѝ служители.

— Но полицията ви не е достатъчно кадърна, когато става дума за вътрешни войни. Бях шокиран да науча за Донато. — Джери се облегна на рамката на дивана. — Напълно шокиран.

— Стига! Няма нужда, Де Морни. — Тайлър хвана ръката на Софи, за да я успокои. — Така че си спести представлението. Посетихме Донато преди да напуснем. Европа. Той ни разказа някои интересни неща за теб. Не мисля, че полицията ще закъснее с въпросите си.

— Така ли? — Това момче е доста бързо, помисли си Джери, но не достатъчно. — Аз вярвам повече в нашата система, отколкото на полицията или на някого, който е крал от собствената си фирма и семейство. Трудни времена за теб, Софи. — Той стана отново. — Ако има нещо, което мога да направя...

— Можеш да вървиш по дяволите, но не съм сигурна, че ще те приемат. Би трябвало да бъдеш по-внимателен — продължи тя. — И двамата — добави, като кимна към Крис. — Миналата година сте посетили замъка, винарската изба и цеха за бутилиране. Достатъчно много хора са ви видели.

— Това не е незаконно — сви рамене Джери. — Всъщност това е естествена практика. Приятелски фирми, макар и конкуренти, да се посещават взаимно. Бяхме поканени в края на краищата. Вие и всеки член на вашето семейство също сте били винаги добре дошли в която и да е изба на „Льо Кьор“.

— Ти си използвал Донато.

— Виноват. — Джери разпери ръце. — Но отново не е нещо нелегално. Той ме потърси. Страхувам се, че се чувстваше нещастен в „Джиаμβели“. Обсъждахме възможностите да дойде да работи за „Льо Кьор“.

— Ти си му казал да сложи отровната билка във виното. И как да го направи.

— Това е смешно и оскърбително. Внимавай, Софи. Разбирам, че си разстроена, но се опитай да не прехвърляш своите семейни неприятности върху мен. Защото аз не съм отговорът.

— Точно ти си отговорът. — Тайлър беше прекарал часове наред в самолета, мислейки и разнищвайки историята от всички страни. Сега

седна и се настани удобно. — Ти искаш да причиниш на семейство Джиамбели неприятности, при това сериозни. Авано е прелъстил жена ти. Тежко е за един мъж да го приеме дори когато другият си е просто женкар и не прощава на нито една жена, изпречила се на пътя му. Но неприятностите никога не са засягали Авано, те просто са се плъзгали по него, без да оставят следи. Запазил е съпругата си, така както е искал, а това му е било достатъчно да запази положението си и в семейната фирма. Докато ти и твоето положение сте пострадали сериозно от скандала. Ето това те е вбесило.

— Поведението на моята бивша съпруга не е твоя работа, Макмилън..

— Но е засегнало теб, отразило се е на Авано. Проклетите Джиамбели са му отпуснали юздите. Значи е трябвало да намериш начин да ги стегнеш, както на Авано, така и на всички тях. Може би си знаел, че Авано краде, а може би не. Но си надушил достатъчно за Дон. Той също мамеше жена си и беше близък с Авано. Донато е простодушно момче. Лесно се лови на въдицата и създава приятелства. Не ти е било особено трудно да станеш близък с него, да му намекнеш, че „Льо Кьор“ ще се радва, ако работи за тях. Повече пари, повече власт. Сигурно си наблегнал на егото, на комплексите му, на онова, от което е имал нужда. Открил си тайната му сметка и вече си имал с какво да го притискаш и шантажираш.

— Опитите ти да ме хванеш на въдицата, Макмилън, са жалки и ме отегчават.

— Сега ще стане по-интересно. Авано започва да се гушка със заместничката на Софи във фирмата. Това не е ли интересно? Ти веднага размахваш морковчето пред носа ѝ и тя започва да ти снеса информация. Предложи ли ти пари, Крис? Или само ъгловия кабинет с една хубава бронзова табелка на вратата?

— Не разбирам за какво говорите — извика Крис, но бързо направи крачка встрани от Джери. — Моята връзка с Тони няма нищо общо с работата ми в „Льо Кьор“.

— Продължавай да си мислиш така — рече спокойно Тай. — Междувременно, Де Морни, ти продължаваш да разиграваш Дон, като го изнудваш все повече и повече. Той има известни парични проблеми. Че кой ги няма? Ти му даваш малък аванс, само като приятелски заем. И продължаваш да му говориш за евентуално преместване в „Льо

Кьор“. Той какво може да ти предложи в замяна? Вътрешна информация? Не, не е достатъчно.

— Моята фирма не се нуждае от вътрешна информация.

— Не става дума за твоята фирма. — Тай наклони глава, наблюдавайки как очите на Джери се изпълват с ярост. — Става дума за теб. Ти казваш на Дон да сложи билката в бутилките, само в няколко бутилки. Показваш му как да го направи, казваш му какво ще стане и как накрая, когато падне завесата, той ще излезе на сцената върху бял кон и ще стане герой. Точно както ти ще бъдеш герой за „Льо Кьор“, защото си готов да реагираш, когато „Джиамбели“ се провалят с трясък. Никой няма да пострада, поне така си казал на бедния глупак Донато. Но фирмата ще се разклати здравата.

— Колко жалко! — Под прекрасния скъп костюм по гърба на Джери течаха струйки пот. — Защото никой няма да повярва на тази приказка.

О, полицията може доста да се интересува. Само почакай да довърша — предложи любезно Тай. — Само че нещата се развиват зле и старецът умира. Никой не подозира теб, разбира се. И косъм не може да падне от главата ти. Но ти хващаш Дон изкъсо. Казваш му, че е виновен, че ще го заподозрат в убийство. Само че „Джиамбели“ продължават да вървят напред. Авано пак ти се е изплъзнал. А за капак един от твоите хора отива в лагера на врага.

— Можем да се справим и без Дейвид Кътър. — Джери искаше да отпие малко вино, но осъзна, че ръката му трепери и се отказва. — Освен това имам работа, а вие ми отнехте достатъчно много време.

— Почти свърших. Ти решаваеш да започнеш атака на втори фронт, примамваш единия от мозъците в рекламата на фирмата с обещания, а също така като подхранващ неудовлетвореността и от служебното положение и ревността й. Когато настъпва кризата, а ти си се погрижил това да стане, „Джиамбели“ започват да губят равновесие.

— Нямам нищо общо с това. — Крис грабна куфарчето си и започна да си събира документите. — Не знаех нищо за тези задкулисни игрички.

— Може би. Твоят стил е характерен повече за поддържаща танцьорка от миманса.

— Не ме интересува какво си мислиш за мен или какво искаш да кажеш. Аз напускам.

Тя блъсна вратата и я затвори с трясък зад себе си.

— Очевидно не може да се разчита особено на подобен служител — коментира Тай. — Ти подцени Софи, Де Морни. Така както надцени себе си. Получи си отмъщението, задоволи жаждата си за кръв, но това не беше достатъчно за теб. Искаш още и това ще те унищожи. Да тръгнеш срещу Кътър беше глупаво. Адвокатите имаха вече копия от документите и Дон знаеше това.

В главата на Де Морни мислите се блъскаха и прелитаха бързо. Крис не го притесняваше. Тя можеше да бъде сплашена или дори жертвана, ако се наложеше.

— Очевидно Донато се е паникьосал. Човек, който е убил веднъж, няма скрупули да убие втори път.

— Точно така. Добрият стар Донато, той дори не знае, че е убил някого. Виното го е сторило. И освен това беше прекалено зает да бяга, за да се притеснява за Дейвид. Чудя се кого си изпратил във Венеция и защо Дон толкова на бързо е изтеглил парите от частната си сметка. Ченгетата ще се поровят в това и ще направят връзката с теб. Ще трябва да отговориш на доста въпроси, но преди това ще преживееш истински кошмар, докато даваш отговори и обяснения на собствените си шефове. „Льо Кьор“ със сигурност ще те скастрят, приятел, така както биха отрязали някоя болна лозичка. — Тайлър стана на крака. — Мислиш, че си се покрил отвсякъде. Никой не може да го направи. И когато Дон започне да потъва, ще те повлече заедно със себе си. Лично аз ще се забавлявам много да видя как пропадаш за трети път. Не ми дреме за Авано. Той беше един егоистичен женкар, който не можеше да оцени онова, което има. Дон попада в същата категория, но на малко по-високо ниво. Но ти! Ти си гнусен страхливец, който плаща на другите да му свършат мръсната работа, за която нямаш нито здрави гащи, нито смелост да свършиш сам. Не се изненадвам, че жена ти е тръгнала да си търси друг, който поне има топки.

Тайлър остана на място с ръце, отпуснати спокойно покрай тялото, когато Джери скочи срещу него. И прие удара на юмрука му в челюстта си, без да направи и най-малкото движение, за да го избегне. Дори позволи на Джери да го притисне до стената.

— Видя ли това? — обърна се с равен глас към Софи. — Този господин скочи и ме удари. Смятам да го помоля да спре. Чуваш ли ме, Де Морни? Моля те най-учтиво да спреш.

— Да ти го начукам! — Джери вдигна юмрук, за да го стовари в корема на Тайлър, когато той хвана ръката му и я изви. Чу се звук от счупване на кост. Беше толкова неочаквано и болката го зашемети с такава сила, че Джери падна на колене и не можа да си поеме въздух.

— Ще трябва да си направиш рентгенова снимка — рече спокойно Тайлър, като го вдигна и подкрепи, докато Джери седна на стола, бездиханен и превит на две от агонията. — Мисля, че току-що ти счупих ръката. При самозащита. Готова ли си, Софи?

— Ааа... да. — Стресната и объркана, тя се остави да я отведе до асансьора. Успя да си поеме дъх и да проговори едва когато влязоха в кабинната. — Искам да кажа нещо.

— Давай. — Тайлър натисна копчето за първия етаж и се облегна на стената.

— Не успях да се намеся, нито да задам поне един въпрос. Не успях дори да свия мускулите си — продължи тя, докато той се подсмиваше. — Нито да ти докажа, че мога да се справя. Само това исках да ти кажа.

— Приемам. Ти си имаш своята област на действие, аз — моята. — Той праметна ръка през рамото ѝ. — Хайде да си вървим у дома.

[1] Млъкни (ит.) Б.пр. ↑

[2] В името на Бога (ит.) — Б.пр. ↑

— И след това... — Софи бодна в останалата лазаня, цялото семейство седеше около масата в кухнята на Вила Джиамбели и слушаше разказа ѝ със затаен дъх. — Той му хвана ръката, а аз дори не успях да видя какво стана. Беше като мълния. Голямата ръка на Тай покри пръстите с маникюр на Джери, които сигурно го боляха след като нанесе удар в челюстта на Тай. И — тя отпи малко вино — изведнъж лицето му стана тебеширено бяло, очите му се завъртяха като очите на Мики Маус и той се сгъна като... като хармоника на пода. Аз само се пулех и блещех очи, но кой ли би изглеждал по-различно на мое място, а Тай учтиво предложи на Джери да си направи рентгенова снимка, защото му се струвало, че е счупил малко ръката му.

— Господи! — Пилар също отпи малко вино. — Наистина ли?

— Ъхъ — успя да издума Софи, докато преглъщаше. Беше прегладняла. В минутата, в която се прибра у дома, почувства колко е гладна. — Аз чух това изпукване, както когато стъпиш върху съчка. Но звучи много по-ужасно, повярвай ми. После си отидохме. И трябва да ви кажа... Илай, чашата ти е празна. Трябва да ви кажа, че беше толкова вълнуващо, толкова възбуждащо, че... Е, добре де, не ме е срам да го кажа! Когато се върнахме в самолета, направо му скочих.

— Господи, Софи! — Тайлър почувства, че се изчервява. — Стига си говорила, яж.

— Аз не ти се бърках тогава, нали? — отбеляза тя. — Каквото и да е станало преди и каквото и да се случи занапред, винаги ще помня как Джери се търкаля по земята като смачкана скарида на коктейл. Никой не може да ми отнеме това прекрасно видение. Имаме ли сладолед?

— Сега ще ти донеса. — Пилар стана от масата, но се спря и целуна Тай по главата. — Ти си добро момче.

Илай въздъхна.

— Не ти е разкрасил много лицето — отбеляза той.

— Защото е женчо и ръцете му са меки — отговори Тай, без да се замисли, след което се намръщи. — Извинете ме, Ла Синьора.

— Добре, прието. Знаеш, че не обичам подобен език на моята маса. Но понеже съм ти задължена, ще го пусна покрай ушите си.

— Не ми дължите нищо.

— Аз знам какво дължа и на кого. — Тя посегна и хвана ръката му. — Ще ти кажа защо съм ти длъжница. Моята собствена кръв ме предаде. Оттогава чувствам в себе си една дупка, една празнина, която ме кара да се съмнявам в постъпките си. Тази вечер дъщерята на моята дъщеря и момчето на Илай ми върнаха увереността. И дупката се затвори. Не съжалявам. Повече не се срамувам. Как бих могла? Каквото и да е станало, ние ще продължим. Предстои ни сватба — рече тя, усмихвайки се на Пилар, която носеше подноса със сладолед. — Имаме много работа, трябва да се грижим за лозята, за реколтата. Тя вдигна чашата си. — *Per famiglia!*^[1]

Софи спа като къпана и се събуди рано-рано. В шест сутринта вече довършваше изявлението за пресата, докато се свързваше с основни купувачи в Европа по телефона. До седем беше се свързала с почти всички от атлантическия до тихоокеанския бряг на Америка. Беше много внимателна, не искаше да споменава името на Джери и да го обвини директно за сенчестата му дейност. Но остави недомлъвките и подозренията да пуснат корени.

В осем реши, че е време да позвъни на семейство Мур вкъщи.

— Лельо Хелън? Извинявай за ранното обаждане.

— Не е чак толкова рано. След петнадесет минути излизам за работа. От Венеция ли се обаждаш?

— Не, от Вила Джиамбели. И ми трябва твоите правни съвети. Във връзка с няколко наистина неприятни неща. Част от тях засягат международното право.

— Фирмено или криминално?

— И двете. Знаеш, че Донато е в ареста. Днес е бил екстрадиран в Италия. Той няма намерение да се бори. Бил е подмамен от един американец, наш конкурент. Засега името му ще остане в тайна. Този човек знае за отравянето на виното, за незаконните присвоявания и много вероятно е замесен в тях. Това може ли да бъде третирано като конспирация? Може ли да бъде подведен под отговорност? Маргарет умря тук в Щатите, но...

— Почакай, почакай. Много бързо се движиш, Софи. Законът е бавно нещо, намали оборотите. Първо, ти се позоваваш на думите, които ти е казал Донато. В този момент той не е особено благонадежден свидетел. Не може да му се вярва.

— Ще свидетелства — отвърна Софи. — Просто искам да получа цялостна картина на нещата.

— Не съм експерт по международно право. Не съм и адвокат по криминални дела. Трябва да говориш с Джеймс, ще ти го докарам за минута. Но искам да ти кажа нещо, като приятел. Това е работа на полицията и на системата. Не бива да правиш нищо и те моля да бъдеш много внимателна какво говориш и какво пишеш. Не прави никакви изявления, преди да се посъветваш с мен, Джеймс или Линк.

— Вече съм написала едно изявление за пресата, за тук и за Европа. Ще ти го пратя по факса като свършим.

— Добре. Ето ти Джеймс, говори с него. И не прави нищо.

Софи стисна устни. Много интересно, помисли си тя какво би казала нейната строга леля Хелън, нейната приятелка и адвокатка, ако знаеше за посещението им с Тайлър предната вечер в Ню Йорк.

По обяд Дейвид стоеше сред редовете, заобиколен от младите мускатови растения в лозовите масиви на Макмилън. Чувстваше се безполезен, излишен и малко тревожен, защото неговият току-що навършил седемнадесет години син беше заминал тази сутрин на училище зад волана на едно кабрио, купено предния ден от втора ръка.

— Нямах ли си работа с твоите хартии? — попита го Тайлър.

— На бюрото ми се е натрупала една купчина, по-висока от теб.

— В такъв случай едва ли ще дойдеш с мен в избата, за да пробваме „Мерло ’93“.

— Напротив. Аз ще го дегустирам, а ти ще разказваш.

— То няма кой знае какво за разказване.

— Пилар ми каза, че си го проснал с една ръка. — Дейвид опипа раненото си рамо. — Аз все още съм само с една ръка, макар че оня садист, докторът, каза, че скоро ще имам две. Как ми се щеше и аз да съм там. — Дейвид закрачи между редовете. — Като си помислиш само, работих за този кучи син години наред. Седях до него на срещи и заседания, обядвахме заедно, замръквахме и осъмвахме в измислянето

на стратегии. Някои от тях бяха насочени точно към привличане на клиентите на „Джиамбели“. Но това е бизнесът.

— Така е.

— Когато „Льо Кьор“ спечели пълните права да зарежда полетите за и от Европа, помня, че излязохме и празнувахме с него. Бяхме успели да изместим „Джиамбели“ от този важен пазар. Потупвах се сам по рамото за добре свършената работа дни наред и бях много горд. Сега си давам сметка, че спечелихме, защото Джери е имал вътрешен агент. Имал е информация. Дон му е казал предварително цената, която „Джиамбели“ ще предложи на търга.

— Някои хора така правят бизнес.

— Аз не мога така.

Тонът на гласа му накара Тайлър да спре. Помисли си как през последните месеци те бяха станали приятели. Почти семейство. Достатъчно близки, че да различи и разбере вината и разочарованието, които чувстваше Дейвид. — Никой не е казал подобно нещо, Дейвид. Дори не си го и помисляй.

— Не. Но си спомням колко много исках да спечелим оня клиент. — Опитва се да пъхне ръце в джобовете си и болната ръка го заболя. — По дяволите!

— Ще престанеш ли да се вайкаш? Изоставих доста работа тук, за да отида в Италия и да измия кръвта ти от улицата. Когато те застреляха, объркаха цялата ми програма.

Дейвид извърна към него развеселеното си лице.

— Този тон ли използва, когато предложи на онова копеле Де Морни да отиде на рентген?

— Вероятно този. Използвам го винаги, когато някой се прави на по-глупав, отколкото е.

Болезнените възли в корема на Дейвид се отпуснаха и в очите му проблеснаха закачливи искрици.

— Бих могъл да те просна за тези думи, но ти си по-едър от мен и си с две ръце.

— И по-млад също.

— Заядливец! Не питай старило, а патило! Наистина бих те проснал, но ще го отложам за друг път, защото Софи иде насам. Мисля, че няма да ѝ стане приятно да види как бъдещият ѝ баща те налага по задника като провинил се ученик.

— Само в сънищата си!

— Отивам да се цупя в избата. — Дейвид тръгна, но се спря и се обърна към Тайлър. — Благодаря ти.

— Винаги на твоё разположение. — Тайлър забърза в противоположната посока, за да посрещне Софи. — Закъсня. Отново.

— Всяко нещо по реда си. Трябваше да свърша някои по-важни неща. Накъде тръгна Дейвид? Искан да го питам как е?

— По-добре недей. В момента се намира в неспокойния стадий на възстановяването си. За какви по-важни неща говориш?

— За убеждаването на няколко колебливи клиенти, за манипулиране на пресата, за консултация с адвокати. Просто още един спокоен ден за наследницата на империята. Какво става тук?

— Нощите са хладни и влажни. Ще ни докарат мана. Трябва да направим второто пръскане веднага след като върже плод. Но се притеснявам.

— Добре. Аз ще отделя малко време утре за винарната, а ти за реклама. Връщаме се към задачите си. Защо не ме целуна за здравей?

— Защото работя. Искан да проверя новите насаждения, да мина през старата дестилационна и да видя как върви ферментацията. Освен това днес ще правим проверка в избата. После ще пренесем багажа ти при мен.

— Не съм казала...

— Но след като вече си тук, така или иначе трябва да го направим. — Той се наведе и я целуна.

— Ще говорим за това пак — започна тя и извади звънящия телефон от джоба си. — Много скоро — добави към Тайлър. — Софи Джаамбели. Chi? Si, va bene.^[2] — Тя покри телефона с ръка и прошепна. — От офиса на лейтенант Де Марко. Дон е бил прехвърлен в неговия арест днес. Аха. — Отново откри телефона. — Si, buon giorno. Ma che... scuzi? No, no.^[3]

Все още с телефона в ръка, тя седна на земята.

— Ела! — рече тихо Софи. Хвана ръката на Тайлър и преди той да успее да вземе телефона от нея, започна неистово да тресе глава. — Donato! — Тя вдигна замъгления си поглед към него. — E morto.^[4]

Нямаше нужда да му превежда последното. Той взе телефона, представи се и поиска да му кажат как точно е умрял Донато.

— Сърдечен удар. Та той нямаше четиридесет години! — Софи нервно крачеше из стаята. — Това стана заради мен. Аз го притиснах. Сетне отидох и притиснах и Джери. Може би собственоръчно съм нарисувала мишената върху гърдите на бедния Донато.

— Не го направи сама — напомни ѝ Тайлър. — Аз ти помагах.

— Basta!^[5] — нареди Тереза, но не сърдито. — Ако открият, че е умрял от наркотици или че е бил убит, докато е бил в ръцете на полицията, каква вина имате вие?

— Донато сам си избра мястото в затвора и полицията е била длъжна да го пази, докато е там. Няма да поема вината върху моя дом. На това трябваше да се сложи край. Той ме разочарова много. Но аз си спомням едно сладко малко момченце с хубава усмивка. Ще тъгувам за малкото момче.

Тереза се пресегна, хвана ръката на Илай и я долепи до устните си с жест, който Софи никога не бе виждала.

— Nonna. Аз ще замина за Италия, за да представлявам семейството на погребението.

— Не. Времето, когато ще ме заместиш, скоро ще дойде. Но все още не е настъпило. Ти си необходима тук, а в Италия ще отидем Илай и аз. Ще доведе Франческа, Джина и децата с мен, ако искат. И Бог да ни е на помощ, ако наистина се съгласят — довърши насмешливо тя и стана.

Софи разглеждаше кабинета на Линк. Никой не би могъл да обвини баща му в разточителство. Стаичката беше малко по-голяма от кутийка, тесничка, без прозорци и опасана с лавици, претъпкани с книги и папки. Допусна, че сигурно под планината От папки и дела все пак има бюро.

— Добре дошла в моя подземен затвор. Не е кой знае какво — рече Линк, като ѝ подаде стол. — Но... е, поне си е мое. — Той свали купчина папки и книги на земята.

— Хубавото на това да започнеш от дъното е, че не можеш да паднеш.

— Ако съм добро момче, ще получа своя трамплин. — Той се завъртя със стола си около планината с привично движение, което ѝ

подказа, че не го прави за пръв път. Някъде отдолу, зарит под хартиите, започна да звъни невидим телефон.

— Няма ли да го вдигнеш? Който и да е.

— Ако го вдигна, някой ще иска да си говори с мен. А аз предпочитам твоята компания.

Как можеше да работи в подобна бъркотия и безредие не ѝ беше ясно. Тя почти насила стискаше ръцете си, за да не се подчини на инстинктивното си желание да започне да разтребва и подрежда.

— Сега се чувствам виновна, затова че те натоварвам с още работа. Но все пак трябва да те попитам дали документите, които ти изпратих, са някъде тук и имал ли си време да ги погледнеш.

— Аз си имам система. — Линк посегна към левия ъгъл на бюрото си и измъкна изпод хартиите една папка.

— Това ми прилича на фокуса на някой магьосник — искрено се изненада Софи. — Как го направи?

— Искаш ли да ти извадя зайче от шапката? — Линк се засмя и седна. — Написала си добра защита — започна той. — Все пак доизкусурих малко изявлението ти за пресата, така че да си заслужа хонорара. — Той ѝ подаде редактираните листове. — Да смятам ли, че се явяваш официалният говорител на фирма „Джиамбели-Макмилън“?

— Да, поне докато баба и Илай са в Италия. Мама не е подготвена за подобен вид изяви. Аз обаче съм.

— А Дейвид? Тайлър?

— Ще им осигуря копия, за всеки случай. Но според мен е най-добре някой от семейство Джиамбели да представя фамилията пред медиите. Ние сме потърпевшите, нали?

— Съжалявам за Донато.

— Аз също. — Тя погледна отново изявлението, но буквите се размазваха пред очите ѝ. — Днес е погребението. Не спирам да мисля за последния път, когато го видях и говорих с него. Беше толкова изплашен. Знам какво е направил и не мога да му простя. Но не мога да забравя колко беше изплашен и колко студено се държах аз с него.

— Не се обвинявай, Софи. Мама и татко ми разказаха всичко, което е направил, поне онова, за което сме сигурни. Полакомил се е и е действал изключително глупаво. Отговорен е за смъртта на двама души.

— Той ги нарече нещастни случаи. Знам какво е сторил, Линк. Но кой е отговорен за неговата смърт?

— Този въпрос ни води до Де Морни. Ти трябва да си много внимателна. Да не споменаваши името му в изявленията си. Да държиш фирма „Льо Кьор“ далеч от тази работа.

— Ъхъ. — Тя загледа маникюра си. — И какво, ако отнякъде изтече информация, че полицията му е задавала въпроси във връзка с отровеното вино, с фалшивата сметка и дори във връзка със смъртта на баща ми? Всъщност аз откъде ще знам как пресата е надушила всичко това?

— Не бъди непочтена, Софи.

— Като какъв ми го казваш? Като мой приятел или като адвокат?

— И като двете. Само бъди внимателна. Не искаш никакви сплетни и клюки да тръгнат за теб, нали? Ако те питат за Де Морни, старай се да не правиш какъвто и да е коментар.

— А имам толкова много за коментиране!

— И мислиш, че това ти дава право да го съдиш. Остави системата да се оправи в тази главоблъсканица, докато стигне крайната цел. Дори Де Морни да е виновен за нещо, ти нямаш доказателства — напомни ѝ той. — Говоря ти като адвокат. Ако има връзка, тя ще излезе наяве. Само думите на Дон не са достатъчно обвинение.

— Но Джери е дърпал конците! Сигурна съм, а това е достатъчно за мен. Умряха хора, нали? Защото той е искал да разшири пазарите си. Мили Боже! Що за чудовище!

— Хората биват убивани поради още по-незначителни причини. Но трябва да ти кажа, че това е слабо доказателство. Той е богат и уважаван бизнесмен. Трудно ще бъде да го обвиниш в шпионаж, незаконно присвояване, отравяне на виното и дори убийство.

— Трябва да го разобличим. Пресата е готова да разрови и разнищи с голяма охота онази гадост — историята между баща ми и жена му. Това ще го унижи публично. Той ни мрази и ще ни мрази още повече, когато скандалът отново се раздуха. Почувствах го на срещата ни в Ню Йорк. Не е свързано с бизнеса или поне не съвсем. Всичко е на лична основа. Линк, видял ли си новата ни реклама?

— Онази с двойката на верандата? Залез слънце, вино и романтика. Много атрактивно, хваща окото. Видях твоя почерк в нея. И името ти, твоето име, не на фирмата.

— Благодаря. Моят екип вложи доста време и усилия за тази реклама. — Тя отвори куфарчето си и извади една снимка от папката. — Днес някой ми изпрати ето това.

Линк веднага позна рекламата, въпреки че копието бе сканирано на компютър и леко променено. На него главата на младата жена бе клюмнала назад, а устата ѝ бе отворена в мълчалив вик. На верандата лежеше чаша, а виното се бе разляло от нея като кръв. Имаше и надпис: „Сега е твойт ред да умреш.“

— Господи, Софи! Но това е гадост, ужасно! Къде е пликът?

— Пазя го. Няма адрес, естествено. Изпратено е от Сан Франциско. Първоначално си помислих за Крис Дрейк. Това е нейният стил. Но вече не мисля така.

Тя разгледа снимката без да трепне.

— Мисля, че Крис се е покрила дълбоко, за да се предпази от вероятни обвинения в съучастничество. Не знам дали Джери е на Западния бряг, но това е негова работа.

— Трябва да я покажем на полицията.

— Занесох им оригинала тази сутрин. Това е копие. Имах чувството, че го приеха за поредната малка идиотска шега. — Тя стана права. — Искам частният детектив, който си наел, да се заеме и с това. И не казвай абсолютно на никого.

— Съгласен съм с първото, но второто смятам за глупаво.

— Изобщо не е глупаво. Майка ми прави приготовления за сватбата си. Nonna и Илай, си имат достатъчно грижи и работа. Тай и Дейвид също. Това се отнася само за мен. Лично. Затова искам да се справя лично.

— Дори и ти не можеш винаги да имаш онова, което искаш. Това е заплахата, не разбираш ли?

— Може би. Вярвай ми, ще бъда много внимателна. Но този път няма да позволя да развалят празника на мама. Да я ограбят. Тя чака достатъчно дълго време, за да бъде поне малко щастлива. Няма да натоваря баба и дядо с още грижи. И няма да кажа на Тай, защото той ще реагира. Вече знаеш как. Така че оставаме само аз и ти, които знаем за това, Линк. — Тя посегна да хване ръката му. — Разчитам на теб.

— Ще направя всичко, всичко, което мога — отвърна след минута той. — Ще пусна детектива и ще му дам четиридесет и осем

часа срок, преди да проговоря. Ако за това време получиш още нещо, искам веднага да ми съобщиш.

— Това мога да ти обещаю. Но четиридесет и осем часа? Не са ли много малко?

— Това е положението. — Линк също се изправи. — Давам ти ги, защото те обичам и знам какво чувстваш. И не мога да ти дам повече, защото те обичам и знам какво аз чувствам. Съгласявай се или...

— Добре, добре — отвърна Софи след дълга въздишка. — Не съм нито толкова смела, нито толкова глупава, Линк. Упорито магаре и инат може би, но не глупава. Той иска да ме сплаши и да тормози семейството. Но няма да направи нищо повече. А сега имам среща с моята и с твоята майка. Отиваме да избираме сватбената рокля. — Тя го целуна по бузата. — Благодаря ти.

Представата на Мади за пазаруване се състоеше в обикаляне и оглеждане на момчетата, които обикалят и оглеждат момичетата, а също и в получаването на разрешение да си купи нещо за хапване и нови обеци. Тя се бе приготвила да прекара един ужасно отегчителен ден с три възрастни дами по модните магазини и бутици.

Но реши, че като се съгласи с предложението на баща си да излезе с тях, може би щеше да успее да го умилюва да ѝ разреши изсветляването, което толкова искаше. А ако изиграеше правилно картите си, може би щеше да получи и някое шикозно подаръче от Пилар.

Нейната бъдеща втора майка направо бе като узряла круша, готова да падне в кошничката ѝ. Беше изнервена, според наблюденията на Мади, и щеше да се съгласи на всичко. Трябваше да ѝ казва Пилар. Кое ѝ звучеше странно, но все пак беше по-добре от мамо или нещо такова.

Трябваше да изтърпи и обяда с Пилар и съдийката. То сигурно нямаше да бъде обяд, а детска закуска. Съвсем мънички порции от някаква модна, нискокалорична и безвкусна храна, а на всичко отгоре трябваше да ги слуша как си говорят за дрехи, килограми и фигури. Може би нямаше да е толкова зле, ако и Софи беше с тях. Но Мади подразбра, че Софи е заета и по-късно ще се срещнат с нея, след като си свърши работата. Бе се приготвила за два или повече нещастни часа

и беше силно изненадана, когато влязоха в един шумен италиански ресторант, където миришеше фантастично.

— Трябва да си взема салата. Само салата — повтори Хелън. — Но няма да го направя. Просто чувам как омлетът с „Пармезан“ вече ме вика.

— Аз пък чувам гласа на фетучините „Алфредо“.

— Добре, за теб фетучини — съгласи се Хелън. — Ти никога няма да наддадеш нито грам. И няма защо да се притесняваш как ще изглеждаш гола през първата брачна нощ.

— Той вече я е виждал гола — рече Мади и двете жени се обърнаха и я зяпнаха изненадано. Тя се поотдръпна леко и навъси вежди, готова да изслуша нравоучителната лекция. Вместо това те се разсмяха и Хелън я прегърна през раменете.

— Хайде да седнем там в ъгъла и да ми разкажеш всичко, което правят баща ти и Пилар. Не мога да измъкна нито една дума от устата ѝ, дори и с ченгел.

— Мисля, че го направиха миналата нощ. Татко имаше сламки по джинсите.

— Можеш ли да бъдеш подкупена? — попита Пилар.

Мади седна на пейката и се ухили.

— Сигурно.

— Тогава да преговаряме. — Пилар се настани до нея.

Мади не беше никак отегчена. Дори напротив, беше изненадана, че прекарва толкова забавно и весело. Никой не ѝ четеше лекции, нито морал, не беше длъжна да стои тихо и кротко и да не обелва нито дума, докато възрастните говорят. Беше, мислеше си Мади, почти същото, както когато се закачаха с Тео и баща ѝ. Само че по-различно. Но също така хубаво. И освен това Мади беше достатъчно умна да си даде сметка, че това е първото ѝ излизане като жена. А също така беше наясно, че Пилар го знае.

Когато влизаха в магазините или водеха безкрайните разговори за дрехи и платове, цветове и кройки, дори не и беше скучно. А когато видя да идва и Софи, с развята от вятъра коса, зачервена, щастлива, Мади взе най-важното според нея решение за своите петнадесет години. Щеше да стане като нея, като Софи Джиамбели. Софи беше доказателството, че една жена може да бъде умна, истински умна и да

прави каквото си иска и както си иска, а в същото време да изглежда наистина удивително женствена, нежна и красива.

Не беше облечена така, че да привлича вниманието, и въпреки това го постигаше.

— Кажи ми, че не си пробвала още нищо.

— Не съм. Искан да те изчакам. Какво ще кажеш за тази синя коприна?

— Ами... става. Здравей Мади, лелю Хелън. — Тя се наведе да целуне бузата на Хелън и сетне се огледа. — О, мамо! Я виж това! Дантелата е прекрасна. Романтична, елегантна. А цветът мисля, че много ще ти прилича.

— Хубава е, но не смяташ ли, че е много младежка? Повече ще ти прилича на теб.

— Не. Това е за булка. Значи за теб. Трябва да я пробваш!

Докато разглеждаше роклята, Пилар сложи ръка на рамото на дъщеря си. Без никакъв замисъл, просто така, автоматично докосване, помисли си Мади. Нейната собствена майка никога не беше я докосвала така, поне тя не можеше да си спомни. Те двете никога не бяха имали връзка. Ако бяха свързани, може би нямаше да си отиде толкова лесно.

— Пробвай ги и двете — настояваше Софи. — И това розово бельо, което Хелън е избрала.

— Ако не бързаше да хване бедното момче, можеше да си ушие нещо по поръчка. Тогава и аз щях да имам време да сваля няколко килограма, така че да мога да облека нещо по-така. А сега, дали ще имам време за една липосукция поне? — мърмореше Хелън.

— О, я стига си се оплаквала! Добре. Ще пробвам тези трите.

Когато Пилар се скри в пробната заедно с асистент продавачката, Софи скръсти ръце.

— Така, сега е твой ред.

Изненадана, Мади премига неразбиращо.

— Но това е магазин за възрастни!

— Висока си почти колкото мен и вероятно носиш същия номер — добави Софи, докато я оглеждаше критично. — Мама си пада по меките цветове, така че ние ще се съобразим с това. Въпреки че ми се ще да те облека в златисто.

— Аз харесвам черното — рече войнствено Мади.

— Знам. И ти стои много добре.

— Наистина ли?

— Аха, но за този специален случай ще трябва да разширим кръга от цветове.

— Няма да облека розово за нищо на света — скръсти непреклонно ръце Мади.

— О, а пък аз си представях да те докараме в розов муселин — рече Хелън — с волани и малка Мери Доен.

— Какво е това Мери Доен?

— Брошка. Оу! Аз съм стара. Ще си сложа всекидневна рокля и ще се цупя.

— Добре де, къде са тези рокли? — нетърпеливо попита Мади, докато Софи вървеше между редиците от дрехи.

— Ето тази ми харесва. — Тя извади една дълга рокля без ръкави в димно син цвят.

— Ще ти прилича.

— Не е за мен, за теб е. — Софи се обърна и постави роклята пред Мади.

— За мен? Наистина ли?

— Ами да. Искам да я облечеш и да си вдигнеш косата. За да откриеш врата и раменете си.

— А ако я скъся? Косата имам предвид. Да я подстрижа къса.

— Хм. — Софи присви устни и се опита да си представи Мади. — Става. По-късо около лицето и малко по-дълго отзад. И с няколко по-светли кичурчета.

— Кичурчета? — прошепна невярваща на ушите си Мад и.

— Да, един тон по-светли от косата ти. Попитай баща си и аз ще те заведа при моя фризьор.

— Защо трябва да го питам дали да се подстрижа? Че това си е моята коса.

— Така е. Върви да пробваш роклята. Ще се обадя във фризьорския салон да запазят час, да видим дали ще могат да ни приемат преди да се приберем у дома. — Тя подаде роклята на Мади и замръзна с протегната ръка. — О, мамо!

— Е, какво мислиш? — Пилар се появи пред тях. Роклята беше с цвят на праскова горната ѝ част — от дантела в слонова кост, а полата

се стелеше на романтични вълни. — Искам истината. Дори да е жестока.

— Хелън, ела! — извика Софи. — Прекрасна си, мамо.

— Истинска булка — съгласи се Хелън и подсмъркна. — По дяволите, ще трябва да се гримираш!

— Разбира се — Пилар се завъртя в кръг. — Мади? Какво е твоето мнение?

— Изглеждаш страхотно. Очите на татко направо ще паднат.

Пилар цялата засия и направи още едно завъртане.

— Значи решено, вземам я. Имаме победител, още на първия тур.

Не беше толкова просто, колкото си мислеше. Трябваше да изберат шапки, обувки, бижута, прически, чанти и дори бельо. Преди да си тръгнат към къщи, вече се бе стъмнило съвсем, а багажникът на колата беше препълнен с кутии и пакети. И между тях дори не бяха роклите, помисли си Мади. Оставиха ги в магазина, за да бъдат променени и поправени според мерките им.

Но тя се завръщаше с една камара нови дрехи, обувки, обеци, които бяха направо убиец и сега проблясваха на ушите ѝ под новата прическа. С кичурчета.

Новото семейство започваше все повече да ѝ харесва.

— Мъжете — рече Софи — си мислят, че са ловци. Но това изобщо не е вярно. Например, те решават да тръгнат след една гризли и това е. Цялото им внимание е насочено натам. И докато преследват голямата мечка, пропускат всичко, наоколо защото полезрението им е ограничено. Жените, от своя страна, може да преследват гризли, но преди това и дори по време на лова, те ще се насладят на гледката и на всичко останало.

— Освен това мъжете стрелят по първата голяма мечка, която видят — мъдро заключи Мади от задната седалка. — Изобщо не се сещат, че светът е пълен с гризлита.

— Точно, — Софи доволно тупна по волана. — Мамо, това момиченце е истинско съкровище. Има мозък.

— Напълно съм съгласна с теб. Но не харесвам обувките с петсантиметрови подметки, които е обула.

— Защо, много са готини. Модерни са.

— Да. — Доволна от обувките си, Мади вдигна крак. — И освен това подметките са само четири сантиметра.

— Не разбирам защо искаш на всяка цена да се пребиеш.

Софи срещна погледа на Мади в огледалото за обратно виждане и ѝ намигна.

— Мама си е такава. Трябва да си го каже. Да беше видяла лицето ѝ, когато си закачих халка на пъпа!

— Ти имаш халка на пъпа? — Удивена и зашеметена, Мади разкопча предпазния колан и се наведе напред. — Искам да я видя!

— Това беше отдавна. Вече я магнах — отвърна Софи със смях, докато Мади сядаше обратно разочарована. — Дразнеше ме.

— И освен това тогава беше на осемнадесет — отбеляза Пилар и изгледа Мади предупредително. — Така че не си и помисляй, докато не станеш поне на толкова.

— И това ли е работа на майката?

— Можеш да се обзаложиш. Но ще кажа, че двете имахте пълно право за косата. Така е много по-добре.

— Значи, когато татко, започне да ми се кара, ти ще ме защитиш?

— Ами... Аз ще... — Пилар се обърна, докато колата взе един завой с доста висока скорост и се люшна заплашително. — Софи, ако не искаш да чуеш още една мамина приказка, намали скоростта.

— Затегнете коланите си. — Намръщена, Софи стискаше здраво волана с двете си ръце. — Нещо не е наред със спирачките.

— Господи! — Пилар се обърна и погледна към Мади. — Сложила ли си колана?

— Да. — Момичето се хвана здраво за седалката, защото колата се люшна на следващия завой. — Добре съм. Дръпни ръчната!

— Мамо, дръпни я ти. Трябва да държа здраво волана. — Ръцете ѝ бяха готови да се разтреперят, но тя се овладя. Не можеше да си позволи да мисли за нищо друго освен да запази контрол. Колата се люшна отново и поднесе на следващия завой.

— Целият път е със завои, Софи! — Колата изобщо не намаляваше скоростта. — Какво би станало, ако изключим скоростта?

— Кормилото ще блокира. — Мади едва преглътна, защото сърцето ѝ се бе качило в гърлото. — Тя няма да може да управлява колата.

Когато на следващия завой Софи се опита да удържи автомобила, гумите навлязоха в крайпътната лента и вдигнаха ветрило от камъчета.

— Вземи телефона ми, набери девет-едно-едно — нареди тя на майка си и погледна за секунда индикатора за гориво. Половин резервоар. Това нямаше да ѝ помогне. А и как да успее да удържи колата при тази скорост на следващия S-образен завой?

— Смени скоростта — извика отзад Мадри. — Опитай да смениш на по-ниска!

— Мамо, включи на трета, когато ти кажа. Това ще намали малко скоростта, може и да помогне. Не мога да пусна волана.

— Ще го направя. Всичко ще бъде наред.

— Добре. Дръжте се. — Софи натисна съединителя. — Сега!

Колата здравата се раздруса. Макар че стисна зъби, Мадри не можа да сдържи вика си.

— А сега на втора — нареди Софи. По гърба ѝ се стичаха струйки пот. — Сега!

Колата се задави, раздруса се, подскочи напред, сетне сякаш спря и тръгна назад. В един момент Софи се уплаши, че въздушните възглавници ще се задействат и ще я оставят безпомощна.

— Намалихме малко. Браво на теб, Мадри!

— Ще тръгнем по нанадолнище след няколко завоя. — Гласът на Софи беше студен и безизразен. — Така че скоростта отново ще се увеличи. Ще се справя с това. След като го минем, започва изкачване. То трябва да ни помогне. Мамо, вземи телефона за всеки случай. И се дръжте здраво.

Тя изобщо не поглеждаше скоростомера. Очите ѝ бяха приковани в пътя, мислено си представяше всеки следващ завой. Знаеше пътя наизуст, беше го минавала безброй пъти. Чуваше само сърдитите клаксони на насрещните коли, когато пресичаше централната осова линия и навлизаше леко в насрещното платно.

— Ето, почти стигнахме, някъде тук е. — Софи завъртя волана наляво, сетне надясно. Той се хлъзгаше в ръцете ѝ, мокри от пот.

Можеше да види, да почувства, че пътят започва да се изкачва. Само още малко, помисли си Софи. Съвсем мъничко.

— На първа, мамо! Превключи на първа!

Чу се ужасен шум и след това колата много силно се разтресе. На Софи ѝ се стори, че някакъв гигантски юмрук се стоварва върху покрива. Нещо изтрещя, сетне нещо се счупи. И докато скоростта съвсем намаля, тя отби встрани от пътя.

Когато спряха, никой не каза нито дума. Покрай тях мина една кола, сетне втора.

— Всички ли сме цели? — Пилар се пресегна, за да откопчее колана си, при което откри, че пръстите ѝ са сгърчени. — Всички ли сме добре?

— Да. — Мади избърса сълзите от бузите си. — Всички сме добре. Мисля, че вече можем да слезем.

— Добра идея. Софи, ти как си, момичето ми?

— Добре съм. Да излизаме оттук!

Тя успя да се измъкне от колата и да заобиколи от другата ѝ страна, когато краката ѝ се подгънаха и за малко да се свлече на земята. Подпря се с ръце на покрива и се опита да си поеме въздух.

— Това се вика каране! — възхитено рече Мади.

— О, благодаря ти.

— Ела, момичето ми! — Пилар я обърна към себе си и я прегърна, усети как силно се тресеше в ръцете ѝ. Разтвори прегръдката си и се обърна и към Мади. — Ела, момичето ми. — Мади се притисна силно към гърдите ѝ и сълзите ѝ потекоха на воля.

[1] За семейството! (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Кой? Добре. (ит.) — Б.пр. ↑

[3] Да, добър ден. Но какво... извинете. Не. Не! (ит.) — Б.пр. ↑

[4] Донато е мъртъв, (ит.) — Б.пр. ↑

[5] Стига (ит.) — Б.пр. ↑

28.

Заслепен от ужас, ярост и облекчение, Дейвид затвори вратата. Когато шумът от отдалечаващата се полицейска кола съвсем се изгуби, той отново прегърна Мади и я залюля в ръцете си сякаш беше бебе.

— Ти си добре. — Притисна устни към лицето ѝ, после към косата ѝ. Едва сега успя да си поеме дъх, колко ли време бе минало след първото телефонно обаждане. — Добре си и си жива и здрава. — Произнасяше това вече десетки пъти.

— Добре съм, татко. Не съм ранена, нямам даже драскотина. — Но когато го прегърна през врата, всичко преживяно отново изплува пред очите ѝ. — Софи караше като един от онези състезатели, който вие с Тео обичате да гледате по телевизията. Направо беше страшно гот!

— Страшно гот, значи — вече малко по-спокоен, той зарови нос в косата ѝ, докато Тео я потупваше по гърба.

— Значи все едно си била на състезание. — Тео се опита по мъжки да преглътне буцата, заседнала в гърлото му. Чувстваше в гърдите си тежест и страх. — Аз ще се погрижа за багажа, татко. Ти трябва да пазиш ръката си.

Неспособен да говори, Дейвид само кимна с глава и пусна Мади. Момиченцето му, неговото малко момиченце беше живо, това беше единственото, за което можеше да мисли. Преди по-малко от час би могъл да я загуби.

— Всичко е наред, татко — повтори Мади. — Всички сме живи и здрави. Ето, виж, мога да вървя. Малко се поразтреперих, но после ми мина. Но Тео може да донесе новите ми придобивки. — Тя потърка бузата си в лицето на баща си. — Ако знаеш как напазарувахме! Нали, Пилар?

— Да. Ще дойда да ти помогна, Тео — предложи Пилар.

— Недей, аз и Тео ще се справим и без теб.

— Какво си направила с косата си? — Дейвид прекара ръка по главата на Мади и я спря на шията ѝ.

— Освободих се от част от нея. Какво ще кажеш?

— Мисля, че така изглеждаш по-голяма. Станала си почти колкото мен. Дявол да го вземе, Мади, все още не ми се иска да порастваш. — Той въздъхна и отново притиска устните си към главата ѝ. — Само една минутка, може ли?

— Разбира се.

— Толкова много те обичам. Ще ти бъда много благодарен, ако не ме плашиш така за в бъдеще.

— Не бях го планирала, тате. Почакай да видиш новата ми рокля. Страшно върви на прическата.

— Чудесно. Хайде бягай, донеси си покупки.

— Ще останеш, нали? — обърна се Мади към Пилар.

— Да, ако искаш.

— Мисля, че трябва да останеш. — В това време Тео отиде за багажа и Мади затича след него с новите си модерни обувки.

— О, Дейвид, така съжалявам!

— Не казвай нищо. Остави ме да те погледам. — Той обхвана лицето ѝ с длани и ги плъзна по косите ѝ. Кожата ѝ беше хладна, а очите — огромни и изпълнени с тревога. Но тя беше тук и беше цяла. — Само да те погледам.

— Аз съм добре.

Той я притисна към себе си.

— А как е Софи?

— И тя е добре. — Онази опъната струна, която я държеше изправена и стабилна се скъса, когато се гушна в него. — Господи, Дейвид, какво можеше да стане! Нашите деца! Никога в живота си не съм била толкова изплашена, ужасена, застрашена. И през цялото време докато ставаше това, те бяха... Те бяха удивителни, чудесни, запазиха пълно самообладание. Не исках да оставям Софи да се оправя сама с полицията, но пък и не исках Мади да се прибере вкъщи сама, затова...

— Спокойно, Тай сигурно вече е при нея.

Пилар отново си пое дъх, този път значително по-леко.

— Тогава всичко е наред.

— Хайде, влизай. — Дейвид я прегърна я задържа до себе си. — И ми разкажи всичко поред.

Тайлър закова колата зад полицейския автомобил и спирачките изсвистяха. Под светлината на фаровете Софи го гледаше как

прекосява пътя. Виждаше го достатъчно добре, за да разпознае яростта, която го изпълваше. Постара се да бъде спокойна, когато се отдели от полицаия, който я разпитваше, и тръгна към него.

Той я сграбчи така бързо и така силно, че почти изкара въздуха от гърдите ѝ. Никога не се бе чувствала по-сигурна и по-защитена, когато се сгуши в неговата прегръдка.

— Надявах се, че ще дойдеш. Наистина се надявах.

— Има ли ти нещо? Ранена ли си някъде?

— Не. Обаче джипът... Мисля, че му прецаках скоростите. Тай, нямах никакви спирачки! Разбираш ли? Просто колата нямаше спирачки. Знам, че ще я вземат и проверят, но ти казвам, тя няма спирачки!

Думите извираха от устата ти, отначало на пресекулки, сетне гласът ѝ стана по-уверен и по-овладян.

— Това не беше случайност. Нито злополука. Не беше механична повреда. Някой искаше да ми навреди и изобщо не го е било грижа, че майка ми и Мади също щяха да пострадат. По дяволите, та тя е само едно малко момиче! Малко, обаче умно, много умно и кораво. Има страхотна жилка. Идеята да мина на по-ниска предавка беше нейна! А дори не знае да кара!

Яростта трябваше да почака. Софи трепереше и трябваше да се погрижи за нея.

— Децата винаги знаят всичко. Хайде, ела в колата! Време е някой друг да те повози.

Тя погледна назад.

— Струва ми се, че ще искат още да говорят с мен.

— Ще го направят утре. Отиваме си у дома.

— Добре. Само че имам няколко плика с покупки.

Тайлър се усмихна и прегръдката му стана по-нежна.

— Разбира се, че ще ги вземем. Може ли да зарежем покупките ти!

Когато ѝ каза, че си отиват вкъщи, Тайлър имаше предвид точно това. Неговата къща. Софи не започна да спори с него, както обикновено правеше и той реши, че е наистина много разстроена и обърквана от случилото се. Пренесе чантите и пликовете на верандата и се зачуди как да я успокои.

— Искаш ли гореща вана? Или пък питие?

— А какво ще кажеш за едно питие в горещата вана?

— Нямах проблеми. Първо се обади на майка си, да знае, че си тук. И че ще останеш тук.

— Добре. Благодаря ти.

Тайлър изсипа половин туба гел за вана, който му бе останал от Коледа, във водата. Миришеше на бор и правеше мехурчета. Реши, че тя сигурно обича мехурчета. Жените по сериалите все в мехурчета се къпеха. Запали няколко свещи покрай ваната. Пак по телевизията беше видял, че те умират за свещи, докато се къпят, поради какви причини, все още не можеше да проумее. Напълни една чаша с вино, постави я на перваза на ваната и се отдръпна, за да види как изглежда всичко. След миг Софи влезе в банята. Прегръдката ѝ му каза, че е уцелил в десетката.

— Макмилън, обичам те.

— Да бе, знам. Нали все така казваш.

— Не. В този момент, точно в този момент те обичам и в никой друг няма да те обичам повече. Обичам те толкова, че ще ти позволя да дойдеш с мен.

Какво?! Във вана с мехурчета? Да не е луд! Изобщо нямаше подобно намерение. И ако пропускаше да види предимствата пред унижението, то си бе за негова сметка.

— Този път ще откажа. Събличай се и влизай.

— Ех, ти! Романтичен първобитен човек! Само половин час и ще се съм като нова.

Той я остави и отиде да донесе покупките. Мислеше си, че ако занесе вещите ѝ направо в спалнята, ще я накара да размисли дали да си тръгне. Според него това бе първата крачка към преместването ѝ в този дом.

Тайлър взе чантата, куфарчето и четири, мили Боже! четири огромни плика с покупки и ги внесе в къщата. Трябваше да се занимава с нещо и да отвлича вниманието си, за да отклони в известен смисъл мисълта си от инцидента.

— Какво си купила? Малки павета гранит ли? — Тайлър хвърли пликовете на леглото и в този момент куфарчето ѝ падна на земята и се отвори, при което голяма част от съдържанието му се разпиля по пода.

Защо ли жените носеха толкова много излишни неща със себе си? Примирен със съдбата, той приклепна и започна да събира вещите

обратно. Така, бутилка вода, издут бележник с телефонни номера, химикалки, добре, но защо й бяха необходими цяла дузина! Червило.

Заинтригуван той го отвори и завъртя. Замириса му на Софи.

Малки ножички. Хм. Кламери за хартия, аспирин, нещо, което приличаше на пухче за пудра, несесер за нокти, лак, други неща, които го накараха да се зачуди, защо изобщо носи чанта и какво ли слага в нея.

Ментова вода за зъби, неотворена опаковка бонбони, мини касетофон, кибрит, влажни кърпички, няколко дискети, няколко папки, шишенце е безцветен лак за нокти.

Удивително, помисли си Тайлър, как така не беше се изкривила под тежестта на куфарчето, след като го носеше непрекъснато. Колкото да мине времето той прехвърли папките. Имаше скъсан лист на първата реклама, цяло тесте от листа с нахвърляни бележки и още толкова напечатани.

Тайлър намери изявлението за пресата със забележките върху него. Със стиснати устни прочете английския вариант и реши че е силно, въздействащо и умно написано.

Не че беше очаквал нещо друго.

След което видя рекламата със заплахата.

Стреснат, той се изправи, като държеше в ръка снимката и ксерокопието на плика, в който бе пристигнала. И все още ги стискаше, когато отвори вратата на банята.

— Какво е това, по дяволите?

Софи беше почти заспала. Премигна изненадано и първото, което видя, беше изкривеното му от гняв лице. А второто — листа, който държеше в ръката си.

— Защо си ровил в куфарчето ми?

— Няма значение. Как е попаднало това нещо тук?

— Дойде по пощата.

Леко колебание, съвсем леко, но достатъчно, за да разбере, че тя обмисля отговора.

— Не се опитвай да ме излъжеш, Софи! Питам те кога дойде това нещо?

— Вчера.

— И кога смяташе да ми го покажеш?

— След няколко дни. Виж, не можеш ли да почакаш, докато свърша с банята все пак? Гола съм и съм покрита с глупави мехурчета.

— След няколко дни значи?

— Да, исках първо да помисля. Отидох в полицията. А днес го показах и на Линк, така че да разбере мнението му на адвокат. Мога да се оправя с този боклук, Тай.

— Аха. — Той я загледа. Лицето ѝ бе посивяло от умора. — Ти наистина си страшна в оправянето, Софи. Бях забравил тези ти способности.

— Тай... — Тя удари с юмрук във водата, когато той излезе и затвори вратата след себе си. — Почакай! — Изскочи от ваната и се наметна с една хавлия, без дори да се избърше. Изтича след него, оставяйки по пода мокри следи и мехурчета пяна.

Викаше подире му, проклинаше и тичаше, докато чу как външната врата на къщата се хлопна. Запали външните лампи и го видя да крачи с широки сърдити крачки към лозята. Затегна възела на кърпата върху гърдите си и изскочи след него.

Босите ѝ крака почувстваха хладните малки камъчета, които я боцкаха, и това предизвика нови проклетия, докато продължаваше да тича след него.

— Тайлър! Почакай само една минута! — Софи викаше и ругаеше зад гърба му, докато осъзна, че говори на италиански и това сигурно звучи в ушите му като обещания за вечна любов. — Слушай какво, идиот такъв! Ти си страхливец! Спри веднага и се бий като мъж!

Тъй като рязко спря и се обърна, тя просто налетя в устрема си върху него. Дишаше тежко като локомотив и се опитваше да се задържи на босите си изранени крака.

— Къде си тръгнал? — попита го сърдито.

— По-добре стой далеч от мен!

— Греша! — Тя го удари с юмрук по гърдите. — Искаш да ме удариш? Добре. — Софи вирна брадичката си, — Предпочитам честен бой пред това да избягаш навън.

— Както съм ядосан, а повярвай ми, много съм ядосан, може и да набия някого, Но аз никога не удрям жена. По-добре се прибирай вкъщи. Цялата си мокра и полугола. Ще изстинеш.

— Ще се прибера, когато и ти се прибереш. Всъщност можем да уточним нещата още сега. Тук. Ти си бесен, защото не дотичах веднага при теб с това гнусно парче хартия. Е, добре, съжалявам, направих онова, което сметнах за най-правилно.

— Да, само че това е половината истина. Ти наистина правиш онова, което мислиш за най-правилно, но не съжаляваш. Изненадан съм, че дори ми се обади тази вечер, след като някой се опита да те убие, просто ей така.

— Тай, това са различни неща. Това тук е просто една глупава картинка. Нямах намерение да те тревожа и не исках да позволя тази глупост да разстройва теб или когото и да било друг.

— Тя нямало да позволи! Ето на, това си ти! А приказките ти, че работим в екип, че сме, партньори! Дрън-дрън, та пляс!

Сега той викаше и ругаеше, и то така, че Софи зяпна насреща му от изненада. Беше само един голям и много ядосан мъж, който изливаше яростта си.

— Ти решаваеш какво да дадеш, колко и кога. Всички трябва да се съобразяват с теб, с твоята програма, с твоите планове. Добре, дявол да го вземе! Софи! Омръзна ми! Цялата тази шибана работа ми омръзна! Не мога повече! Разбери, че те обичам! — Той я грабна в прегръдките си и я вдигна във въздуха. — Ако обаче чувството не е равностойно, не е споделено и от двете страни, то просто е нищо. Разбираш ли? Нищо! — Ядосан и на двамата, той я пусна на земята. — А сега върви вкъщи и се облечи. Ще те закарам у вас.

— Моля те, недей! Моля те! — тя го хвана за ръката, когато той отстъпи встрани. — Господи, моля те! Не си отивай. — Отново трепереше цялата, но не, както когато животът ѝ беше застрашен. Сега трепереше много повече, защото беше застрашено нещо много важно. — Съжалявам. Толкова съжалявам! Не ми се сърди! Не искам да те тревожа, а всъщност те обиждам. Разбери, свикнала съм да се грижа сама за себе си, да вземам решения и да ги изпълнявам.

— Но така повече няма да продължава. Ако не можеш да се промениш, значи сме си губили времето.

— Прав си. И това ме плаши. Разбирам колко е важно за теб и че може да те накара да си отидеш. А аз не искам. Прав си, аз сгреших. Исках да се справя сама, така, както аз си знам, но сгреших. Викай по мен, ругай ме, карай ми се, само не ме гони!

Гневът и яростта му изчезнаха внезапно, както винаги ставаше, когато беше с нея, и той се почувства изненадан и изпразнен.

— Ще изстинеш. Да влизаме вътре!

— Почакай! — Гласът му бе така равнодушен, че предизвика тръпка на ужас. — Само ме изслушай.

Тя стисна ръката му, сетне сграбчи с пръстите си ризата му. Ако сега той се обърнеше и си тръгнеше, Софи знаеше, че ще бъде много самотна. Толкова самотна, колкото никога не е била досега.

— Слушам те.

— Когато писмото пристигна, много се ядосах. Мислех единствено за това, че негодникът, бях сигурна, че е Джери, използва собствената ми работа, за да ми се подиграва. Опитва се да ме стресне, да ме изплаши, но аз няма да му позволя. Няма да му позволя да ме тревожи. Нито мен, нито майка ми, нито никой от хората, на които държа и обичам. Мислех, че ще мога да се справя сама и да ти спестя грижите и безпокойството. Но сега, докато стоя тук, осъзнавам, че ако ти беше направил същото, аз щях да бъда бясна и толкова сърдита, колкото си и ти в момента.

Гласът ѝ се прекърши и Софи почувства, че ще се разплаче. Това не беше честна тактика, напомни си с известно съжаление тя.

— Аз те обичам. Това е може би единственото нещо, с което не мога да се справя. Дай ми шанс, дай ми възможност да се поправам. Помолих те да не си отиваш. Това е нещо, което не ми се е удавало да постигна — да обичам някого, да имам нужда от него и да успея да го задържа.

— Аз не съм баща ти. — Тайлър хвана с ръка брадичката ѝ. Видя как очите ѝ се пълнят със сълзи. Видя и усилията, които полага, за да ги удържи. — Не се страхувай. Ако аз поема част от грижите ти, това няма да те направи по-слаба. Нито по-безпомощна. Софи.

— Той винаги оставяше някой друг да се оправя с трудните и неприятни неща. — Тя въздъхна дълбоко, за да се успокои. — Знам какво правя, Тай, когато отблъсквам хората, за да се справя сама с проблемите си. Знам какво се опитвам да докажа. Съзнавам, че е глупаво и егоистично. Но невинаги успявам да се възпра и да не го правя.

— Значи ти липсва практика. — Той хвана ръката ѝ. — Казах ти и преди, че съм луд по теб, нали?

По гръбнака ѝ премина тръпка.

— Да, каза ми. — За да се успокои, тя допря сплетените им ръце до бузата си. — Никога преди не съм била луда по някого. И никой не е бил луд по мен. Изглежда, че ти си единственият.

— Това ми харесва. Значи сме квит?

— Предполагам, че да. — Устните ѝ се извиха. Той правеше всичко така лесно, помисли си Софи. Единственото, което се искаше от нея, бе да му позволи да се грижи за нея. — Ама че нощ!

— Да се връщаме и да довършим започнатото. — Тайлър я прегърна през раменете и я поведе към къщата, като автоматично я подпря, защото тя накуцваше. — Удари ли се?

Доволният му тон с нотка на закачка в него не убягна от вниманието ѝ.

— Стъпих накриво, докато тичах след един голям и много смел *cilo*^[1].

— О, това сигурно съм бил аз. И освен това разбирам достатъчно италиански, за да разбера, че жената, която обичам, ме нарича задник.

— Да, но много нежно. След като знаеш толкова добре италиански, защо не завършим нощта като... — Тя се надигна на пръсти и прошепна в ухото му една дума на този език, като в същото време го смушка в ребрата.

— Мм! — Тайлър нямаше и понятие какво му каза, но почувства как кръвта зашумя в главата му. — Мисля, че това ще трябва да ми го преведеш.

— С удоволствие — рече Софи. — След като влезем вътре обаче.

Пилар се изненада да види Тайлър на вратата на кухнята толкова рано сутринта. Изненада я също така и огромният букет цветя, които той държеше в ръце.

— Добро утро.

— Здравсти. — Той влезе, пристъпвайки неловко от крак на крак. — Не очаквах да те видя тук, иначе щях да набера... — Объркан, той размахва букета. — Щях да набера повече.

— Аха, разбирам. Донесъл си ги за Мади, нали? — Трогната, Пилар се надигна и го целуна по бузата. — Ти наистина си добро момче.

— Ами... може и така да е. Как се чувстваш?

— Добре. Щастлива. — Пилар отиде до вратата и извика Мади..

— Софи беше удивителна. Не трепна. Като скала.

— Такава си е Софи. Дадох ѝ почивка днес, оставих я да се наспи. — Той погледна към Мади, която влезе в кухнята. — Здравей, хлапе.

— Здравсти. Какво е това?

— Букет. Цветя. За теб.

Веждите ѝ се събраха в недоумение.

— За мен? Че защо?

— Аз трябва да вървя. Само да кажа чао на Дейвид и Тео. — Пилар целуна леко момичето по бузата, — Довиждане, миличко.

— И защо ми носиш цветя? — попита Мади.

— Защото чух, че си се държала страхотно. — Протегна букета към нея. — Не ги ли искаш?

— А, искам ги. — Тя пое цветята, обзета от вълнение. Беше странно усещане, като някакъв мускулен спазъм, помисли си Мади. Но много приятно. — Досега никой не ми е подарявал цветя.

— Има време, ще ти подаряват. Мислех, че трябва да ти подаря нещо и за това, че си умна. Впрочем, какво си направила с косата си?

— Подстригах я. Харесва ли ти?

— Аз... само попитах. — Изчака, докато тя взе една ваза. Новата прическа ѝ придаваше вид на самодива, помисли си Тайлър. Момчетата щяха да обикалят около прозорците ѝ, осъзна с леко съжаление той. — Искаш ли да дойдеш днес с мен? Трябва да проверя лозята за мана, а после да погледна как върви работата в старата дестилационна. Започва и плевенето.

— Чудесно! Искам!

— Върви се обади на баща си.

Когато седна в колата до Тайлър, Мади скръсти ръце в скута си.

— Искам да те питам две неща.

— Добре. Давай.

— Ако бях с десет години по-голяма и имах гърди, щеше ли да ме ухажваш?

— Господи, Мади! Какви ги говориш!

— Спокойно, не те свалям, нищо подобно. Беше ми хрумнало нещо такова, когато дойдохме тук, но го изхвърлих от главата си. Ти си

прекалено стар за мен, пък аз не съм готова за истинска връзка, нито за секс.

— Много умно от твоя страна.

— Но все пак искам да знам дали момчетата ще ме харесват. Теоретично.

Тайлър прокара ръка по лицето си.

— Теоретично и като оставим настрана въпроса с гърдите, защото това не е най-важното нещо, ако ти беше с десет години по-голяма, вече щях да съм луд по теб. Разбра ли ме?

Тя се усмихна и си сложи слънчевите очила.

— Добре. За гърдите обаче не си прав. Момчетата само казват, че се интересуват от личността и интелигентността на жената. Някои от тях твърдят, че се интересуват от краката или дупето. Но аз знам. Най-много ги интересуват гърдите.

— И откъде си толкова сигурна?

— Много просто. Защото ние имаме, а вие — не.

Той отвори уста да каже нещо, но млъкна. Това не беше точно най-подходящата тема за спор с едно петнадесетгодишно момиче.

— Каза, че имаш два въпроса.

— Да. — Мади се обърна към него. — Предлагам ти идея. Гроздова терапия.

Гроздова терапия ли? Че какво е това?

— Четох за нея. Кремове и друга козметика за кожа въз основата на семена от грозде. Мислех си, че можем да направим производствена линия.

— Можем какво?

— Трябва да проуча още малко въпроса, да направя опити. Но една фирма във Франция вече го прави. Ние можем да разработим и да превземем американския пазар. Нали разбираш, червеното вино съдържа антиоксиданти — полифеноли и...

— Мади, знам всичко за полифенолите.

— Добре. Но виж сега, семената на гроздето, които вие изхвърляте по време на производството на вино, съдържат антиоксиданти. А те са много полезни за кожата. Освен това можем да използваме и билки. Една истинска екологична, здравословна и полезна козметична линия.

Екологична и здравословна. Здраве и красота. И какво още? Щеше да го побърка това девойче!

— Виж какво, хлапе, аз произвеждам вино, а не кремчета за лице.

— Но можеш да правиш и кремчета — настоя Мади. — Аз ще събера семената и ще опитам. Нали каза, че искаш да ми подариш нещо и за акъла, който имам. Ето, подари ми това.

— Всъщност мислех да ти подаря една химическа лаборатория — промърмори Тайлър. — Нека да помисля.

Възнамеряваше да мисли след работа, но Мади имаше други планове.

Софи беше сред лозята, наблюдаваше как работниците плевят с големите си остри коси. Мади се упъти право към нея и заговори, преди Софи да успее да продума и една дума дори.

— Знаеш ли, бихме могли да се ориентираме към гроздова терапия, както онази френска фирма.

— Така ли? — Софи присви устни, което беше сигурен признак, че мисли задълбочено. — Това е интересно, защото веднъж опитах маската им за лице. Беше направо фантастична.

— Но ние произвеждаме вино! — намеси се Тайлър.

— И винаги ще го правим — съгласи се Софи. — Това обаче не означава, че трябва да изключим всички останали дейности. Пазарът за козметика от природата е огромен. И на мен ми беше дошло наум, но трябваше да изоставя тази мисъл, защото имахме тежка година и много други неща изискваха вниманието ми. Сега обаче може би е дошло време да обсъдим този въпрос. Разширяването на полето на дейност никога не пречи. — Тя очевидно вече мислеше върху идеята. — Ще ми трябват повече данни.

— Аз мога да ги събера — въодушеви се Мади. — Много съм добра в търсенето и събирането на данни.

— Значи се смятай за наета. След като изследванията преминат на стадий разработки, ще ни трябва морско свинче. За опитите.

Те се обърнаха едновременно и изгледаха Тайлър. Той пребледня. Направо почувства как кръвта се отдръпва от лицето му.

— А, не! Забравете!

— По дяволите! — Веселото изражение от лицето на Софи изчезна, когато зърна двете фигури, които вървяха през лозята. — Май

наистина ще трябва да забравим. Полицията е тук. Клермонт и Магуайър. Едва ли вестите, които ни носят, са добри.

Вестите наистина бяха лоши. Дори много лоши, помисли си Софи, докато седеше във всекидневната на Тайлър. И четирите колела на колата ѝ били повредени. И това беше толкова сигурно, колкото че виното е било отровено. Бе подозирала, че резултатът ще бъде такъв. Но когато чу безпристрастните факти, по кожата ѝ отново пролазиха тръпки.

— Да, често използвам тази кола. В началото карах моята, но тя е двуместна. А през този ден и трите бяхме в града, пазарувахме за сватбата на майка ми. Трябваше ни по-голяма.

— Кой знаеше за плановете ви? — попита Магуайър.

— Много хора. Цялото семейство. Срегнахме се със съдия Мур, така че вероятно и нейното семейство е знаело. — Имахте ли срещи?

— Не точно. Наминах край Линкълн Мур, преди да се присъединя към останалите за обяд. През другата част от деня бях свободна.

— И кое е последното място, където спряхте за повече време? — попита Клермонт.

— На вечеря. Вечеряхме в „Мууз“ на Вашингтон Скуеър. Колата бе паркирана за около деветдесет минути. От седем до осем и половина. Или там някъде. После си тръгнахме.

— Имате ли идея, госпожице Джиамбели, кой би искал да ви причини това?

— Да. — Тя смело срещна очите на Клермонт. — Джеръми де Морни. Той е свързан и с отравянето на виното, и с незаконните присвоявания, и с всеки един от проблемите на семейството ми тази година. Вярвам, че е планирал и използвал братовчед ми. И след като му го казах лично, едва ли ще бъде много щастлив, ако остана жива.

— Разпитахме господин Де Морни.

— Сигурна съм, че е имал алиби и отговор на всеки от въпросите ви. Но аз знам, че е виновен.

— Видели сте какво е изпратил на Софи — намеси се ядосано Тайлър и се изправи на крака. — Това си беше чиста заплаха и той почти я осъществи.

— Не можем да докажем, че господин Де Морни е изпратил писмото. — Магуайър се загледа в Тайлър, който крачеше из стаята.

Има големи ръце, помисли си тя. Де Морни е бил направо като пластилин в тях. — Установихме със сигурност, че е бил в Ню Йорк по времето, когато писмото е изпратено от Чикаго.

— Намерете начин да докажете участието му — отговори Тайлър. — Това е ваша работа.

— Мисля и вярвам, че той е убил баща ми. — Софи се опита да запази спокойствие. — Сигурна съм, че омразата му към него е в основата на всичко, което се случи и продължава да се случва. Той може да казва, че това е бизнес. Но не е. Всичко е на лична основа.

— Ако любовната връзка между господин Авано и бившата госпожа Де Морни е действителната причина, то господинът е чакал доста време, за да осъществи своето отмъщение.

— Не, не сте прави — неочаквано се намеси Мадри. — Ако е искал да го направи както трябва, така че всеки да си получи заслуженото, естествено е да му трябва време.

Клермонт се обърна към момичето и кимна с глава, за да я насърчи да продължи.

— Ако беше нападнал бащата на Софи веднага след развода, на всеки щеше да му е ясно, че той го е сторил. — Тя замълча за известно време, анализирайки фактите и изграждайки теорията си. — Както аз например, ако искам да хвана за нещо Тео, изчаквам, обмислям нещата и решавам кога и как да го издебна и изработя най-добре. И когато го направя, той изобщо не очаква и дори не може да разбере какво е станало и защо така му се е случило. — Тя кимна. — Така е научно и право да ви кажа, действа почти безотказно.

— Това хлапе е гений — възхити се Тайлър.

— Отмъщението е блюдо, което се сервира най-добре студено — размишляваше Клермонт, докато пътуваха обратно към града. — Пък и този вид отмъщение подхожда на профила на Де Морни. Той е умен, хладнокръвен и ерудиран. Има пари, положение, безупречен вкус. От типа хора е, които предварително планират всичко, изчакват и дърпат конците. Но не мога да приема, че човек от неговия тип ще рискува всичко, което има, заради един разрушен брак. Ти какво би направила, ако съпругът ти те измами?

— Аз ли? Ще го изритам незабавно, сетне по време на развода ще го скалпирам и ще направя всичко, на което съм способна, за да

превърна живота му в ад. Ще набия и иглички в гърлото на куклата, с която се е забъркал. Но аз не съм нито умна, нито ерудирана.

— И после хората се чудят защо не съм се оженил. — Клермонт отвори бележника си. — Хайде да говорим още веднъж с Кристин Дрейк.

Беше много неприятно полицията да те посещава на работното място. Хората веднага започват да говорят, да клюкарстват, да сплетничат зад гърба ти. А на този свят нямаше нищо, което Крис да мрази повече от това. И виновна за цялата тази каша отново беше Софи.

— Ако искате да знаете моето мнение, проблемите, с които „Джиамбели“ се сблъска тази година, произтичат от това, че Софи е по-заинтересована да осъществи своята идея за рекламна кампания, отколкото да обърне внимание на хората, с които работи.

— А каква е нейната идея?

— Тя самата.

— И заради нейната самовлюбеност, според вас, разполагаме с четири смъртни случая, един ранен с огнестрелно оръжие и повреда на автомобил, което би могло да има фатален край за майка ѝ, за едно дете и за самата нея.

Крис си спомни ледената ярост, която плъзна върху лицето на Джери в Ню Йорк, когато Софи и нейният фермер го обвиниха.

— Очевидно е раздразнила някого.

Но това не беше неин проблем, увери сама себе си. Изобщо не ѝ влизаше в работата.

— Някой друг освен вас ли, госпожице Дрейк? — любезно попита Магуайър.

— Не е тайна за никого, че напуснах „Джиамбели“ с не особено приятелски чувства и поради причини, в чиято основа стои Софи. Не я харесвам и се възмущавам от факта, че ме измести от мястото, което заслужавах, за което имам повече опит и повече талант. Не е тайна също, че исках да я накарам да си плати за това.

— От колко време Де Морни и фирма „Льо Къор“ ви ухажваха, въпреки че сте получавала заплата от „Джиамбели“?

— Няма закон срещу получаването на изгодни предложения, докато все още си на работа в една фирма. Това е бизнес.

— Е, от колко време?

Тя сви рамене.

— Свързаха се с мен за пръв път миналата есен.

— Кой, Джеръми де Морни ли?

— Да. Той подчерта, че „Льо Кьор“ ще бъде очарована, ако се присъединя към тях. Направи ми предложение и аз поисках малко време, за да помисля.

— И какво решихте?

— Просто осъзнах, че така, както стоят нещата, не съм особено щастлива в „Джиамбели“. Чувствах се творчески потисната.

— Въпреки това сте останали във фирмата още месеци наред. През този период поддържахте ли активни контакти с господин Де Морни?

— Няма закон, който да забранява...

— Госпожице Дрейк — прекъсна я Клермонт. — Ние разследваме убийства, търсим убиец. Вие ще ни улесните много, ако ни дадете ясна представа за нещата. А ние ви улесняваме, като ви задаваме въпросите тук, във вашия офис, където се чувствате удобно, вместо да ви закараме в участъка. Там, бъдете сигурна, атмосферата е доста по-неприятна. Поддържахте ли контакти с Де Морни през този период?

— И какво ако съм?

— По време на тези контакти давахте ли на господин Де Морни поверителна информация за „Джиамбели“? За бизнеса, за рекламната кампания, лична информация за навиците на членове от семейството, всичко, което сте знаели за тях?

Ръцете ѝ се овлажниха. Станаха горещи и потни.

— Искам да повикам адвоката си.

— Това е ваше право. Вие избирате. Може да отговорите на въпросите ни и да ни помогнете тук или да не ни сътрудничите, което вероятно ще завърши с обвинение в съучастие в убийство.

— Не знам нищо за убийствата! Не знам нищо! И ако Джери... Господи! Господи!

Усещаше как паниката я връхлита. Колко пъти досега се бе връщала към сценария, който Тайлър описва в апартамента на Джери?

Колко често се бе чудила дали онова, което той каза, дори само част от него, е истина?

Ако беше така, тя наистина ставаше съучастница. Беше свързана. И явно бе дошло време да прекъсне тази връзка, реши Крис.

— Бях принудена да играя твърдо, за да преуспея в бизнеса. Не знам нищо за убийствата, нито за отравянето на виното. Давах известна информация на Джери, да. Казах му за основните моменти в плана на Софи за стогодишнината, описах му идеите ѝ за рекламната кампания и за програмата ѝ. Той ме питаше и за лични неща, и аз му отговарях, но това бяха само клюки. Ако е направил нещо с Тони... — Тя трепна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не очаквам да ми повярвате. Всъщност не ме интересува дали ми вярвате или не. Но Тони наистина означаваше нещо за мен. Може би в началото започнах да се виждам с него, защото смятах това за допълнителен шамар, за отмъщение към Софи, но след това нещата се промениха.

— Бяхте ли влюбена в него? — В гласа на Магуайър се прокрадна симпатия.

— Той ме уважаваше. Обеща ми висок пост в „Джиамбели“. И щеше да изпълни обещанието си, ако бе останал жив. Знам това. Казах ви и преди, че се срещаме няколко пъти в апартамента на Софи. Но не и в нощта, когато беше убит — натърти Крис. — Отношенията ни бяха охладнели по онова време. Бях доста разстроена от това. Рене беше впила здраво ноктите си в него.

— Много ли ви заболя, когато той се ожени за нея?

— Беше ми все едно. — Крис стисна устни. — Когато ми каза, че се е сгодил, бях много ядосана. Не че исках да се женя за него, Бог ми е свидетел. Защо трябваше да го правя? И кому беше необходимо? Но обичах неговата компания, харесвах го и исках да бъда с него. Той беше добър в леглото, галантен любовник и оценяваше моя професионален талант и качества ми. Не ме интересуваха и парите му. Мога да спечеля пари и сама. Рене не е нищо повече от една проститутка, която изсмуква мъже с пари.

— И сте ѝ казали точно тези думи, когато миналия декември сте се обадила в нейния апартамент — отбеляза Магуайър.

— Може би. Не си спомням точно. Не се извинявам, че казвам онова, което мисля. Но между изразяването на лично мнение и убийството, има голяма разлика. Моите взаимоотношения с Джери

бяха професионални. Ако е сторил нещо на Тони или на някого от останалите, да си отговаря, за действията. Нямам намерение да го прикривам. Не играя играта по този начин.

— Все същото — рече Магуайър, като седна зад волана на колата. — Никой никога не казва направо и ясно „Аз го убих, защото той ме отряза.“

— Дрейк беше доста уплашена. Цялата трепереше. От върха на косата до върха на пръстите. Очевидно мисли, че Де Морни е убиецът и че сега идва нейният ред.

— Той е доста гадно копеле, което много ловко се измъква.

— Да. Какво ще кажеш да го попритиснем повечко. Колкото по-хлъзгави са тези копелета, толкова по-силен трябва да е натискът върху тях.

[1] Задник (ит.) — Б.пр. ↑

29.

Джери нямаше никакво намерение да понася това. Този идиот полицаи сигурно беше на заплата в „Джиамбели“. Сто процента. Не се и съмняваше.

Естествено, те не можеха да докажат нищо. Но мускулът на челюстта му се сви автоматично, докато прехвърляше съмненията в главата си. Беше сигурен, че не могат да докажат нищо. Беше действал много внимателно.

Джиамбели вече веднъж го бяха унижили публично. Любовният роман на Авано с жена му извади името Де Морни на показ. Накара хората да си чешат езиците. Това го принуди да промени живота си, целия си стил. Не можеше да остане женен за онази невярна кучка. Особено след като обществеността знаеше.

Това разклати престижа му и му коства високия пост във фирмата. В очите на прачичо му, който беше собственик и президент, щом един мъж не може да задържи жена си и конкурентът му я отнема, няма да успее да задържи и клиентите.

И Джери, който винаги бе смятал наследяването на „Льо Кьор“ за сигурно и несъмнено, беше получил болезнен ритник.

Джиамбели дори не пострадаха от това. Трите кучки устояха и дори се издигнаха още по-високо. Приказките, които се разпространяваха за Пилар, бяха по-скоро изпълнени със симпатия, а на Софи гледаха с открито възхищение. За недосегаемата Ла Синьора, както винаги, нямаше никакви приказки.

Нямаше, докато той не се погрижи да има, напомни си Джери.

Трябваше му години, за да планира и подготви изпълнението. Своего отмъщение, което трябваше да засегне Джиамбели право в сърцето и дори да ги унищожи.

То трябваше да прониже семейството право в сърцето. Недоверие, позор, скандал и всичко това, причинено от членовете на семейството. Идеалното отмъщение. Съвършеното!

Кой получи ритник в задника този път?

Но въпреки планирането и внимателните му стъпки те отново бяха обърнали нещата срещу него. Знаеха, че ги е надиграл, и се опитваха да го повлекат със себе си. Не, нямаше да им позволи.

Нима си мислеха, че ще търпи да спекулират с името му? Той, един Де Морни? Само при мисълта за това целият се разтреперваше и го заливаше непрогледна ярост.

Неговото собствено семейство му бе задавало въпроси. Бяха го разпитвали за бизнеса! Лицемери! О, когато сметките им набъбваха и пазарният дял на фирмата растеше, тогава не задаваха въпроси, нали! Но при първия сигнал, че може да бъдат замесени, веднага предадоха фронта.

Вече бяха готови да го направят изкупителна жертва. Те не му трябваша. Нямаше нужда от тях. Нямаше нужда от престорената им загриженост за неговата етика, морал, методи, за личните му мотиви и отмъщение. Нямаше намерение да ги чака да му поискат оставката, ако само посмееха да го направят. Финансово беше добре осигурен. Може би бе дошло време да си почине, да се оттегли от бизнеса. Една дълга ваканция, едно пълно отпускане.

Щеше да отиде в Европа. А там само репутацията и името, което носеше, щяха да му осигурят най-висшият пост, в която фирма си избере. Но затова щеше да мисли, когато отново бъде готов да работи. Когато бъде готов да плати на „Льо Кьор“ заслуженото за тяхната нелоялност.

Преди отново да реструктурира и пренареди живота си обаче, Джери трябваше да свърши още една работа.

Този път сам, лично. Младият Макмилън си мислеше, че той няма куража да натисне сам спусъка. Нали така рече. Сега ще им покаже, обеща Джери на себе си. Ще покаже на всички на какво е способен.

Жените от рода Джиамбели щяха да платят скъпо и прескъпо за обидите, които бе изтърпял заради тях.

Софи изтегли електронната поща от офиса си. Предпочиташе да работи в Сан Франциско и там да получава докладите, бележките, въпросите. Но трябваше да се подчини. Беше ѝ забранено да ходи в града без придружител. Временно.

Тайлър отказа да напусне лозята. Плевенето не бе приключило, точно започваше периодът на наливането на гроздовете, имаше малко паразити, листни въшки. Нищо тревожно, мислеше си Софи, докато отговаряше на едно запитване. Осите се хранеха с яйцата на листните въшки. Ето защо покрай лозята и тук-там сред тях бяха засадени храсталаци с къпини, които служеха за убежище на осите.

Не минаваше сезон без тези паразити да ги обезпокоят леко. Но имаше истории, които винарите обичаха да разказват за цели реколти, унищожени от малките пакостници.

Тайлър нямаше да помръдне, докато сам не се убедеше, че всичко е под контрол. А дотогава беше така заета с последните приготовления за сватбата на майка си, че не би могла да отдели време, за да отиде в офиса, а още по-малко в лозовите масиви.

Когато минеше сватбата, щеше да започне гроздоберът. Тогава никой нямаше да има време за нищо друго.

Работата и натоварената програма поне държаха мозъка ѝ далеч от мислите за Де Морни и разследването. Бяха изминали цели две седмици откакто се бе въртяла по завоите без спирачки. Доколкото знаеше, разследването беше попаднало в застой.

Джери де Морни бе друг въпрос. Софи си имаше своите източници на информация и беше отлично осведомена за него. Знаеше, че е бил разпитван не само от полицията, но и от шефовете си. От висшестоящите в компанията „Льо Кьор“. От съвета на директорите, оглавяван от неговият прачичо, за когото се говореше, че е принципен и честен човек. Дано.

Почувства известно задоволство, когато разбра, че е бил притиснат до стената, така както бе притиснато нейното семейство. Между безмилостните юмруци на мълвата и подозрението.

Тя изтегли още един имейл и кликна с мишката, за да отвори файла на екрана.

Докато гледаше как екранът се изпълва, сърцето ѝ изстина.

Беше копие на следващата реклама на фирмата, която щеше да излезе през август.

Представляваше семеен пикник. Слънчева поляна, нашарена от сянката на огромен стар дъб. Весела компания от хора, седнали около дълга дървена маса, отрупана с храна и напитки.

Картината, която Софи бе избрала, включваше няколко поколения от едно семейство. Млада майка с бебе в скута си, малко момче, което си играе с куче на тревата, бащата, който носи върху раменете си момиченце.

Начело на трапезата седеше възрастен мъж, който напомняше Илай, вдигнал чашата си с вино за на здравица. В картината имаше смях, веселие, родова памет, фамилни традиции.

Сега всичко бе променено. Ловко и много сръчно бяха заменили лицата на три от жените. Софи разпозна баба си, майка си и себе си. Собствените и очи бяха разширени от ужас, а устата ѝ отворена във вик. Забита в гърдите ѝ като нож, стърчеше бутилка вино. Имаше и надпис:

Дошъл е твой ред. Мигът на твоята смърт и смъртта
на твоите хора.

— Мръсен кучи син! — Тя включи принтера, за да разпечата картината, сетне я запамети и изключи компютъра.

Не, той нямаше да я уплаши, обеща си Софи. И нямаше да преследва семейството ѝ безнаказано. Тя щеше да се справи с него.

Понечи да прибере копие в папка и се поколеба. Сети се как преди известно време Тайлър ѝ се разсърди за нещо подобно. И тя му бе обещала нещо.

Слънцето грееше топло, бризът беше като целувка. Под брилянтно синьото небе, масивът Вакас беше тъмнозелен, хълмовете се стелеха, покрити със сочна трева.

Гроздовете бяха защитени от горещината от зелената тента на листата. Както казваше дядо му естествен природен чадър.

Реколтата беше наполовина узряла, но още беше далеч мигът, в която зърната щяха да започнат да променят цвета си. От зелени щяха да станат почти сини, сетне пурпурно лилави, докато се изпълнят с последните сокове на зрелостта. И тогава настъпваше гроздоберът.

Всеки стадий на растежа изискваше нежност, внимание.

Видя, че Софи застана до него, но продължи работата си.

— Мислех, че си се затворила в офиса и ще пропуснеш този прекрасен слънчев ден. Избрала си си най-ужасния начин на живот,

ако питаш мен.

— Аз пък мислех, че един голям и важен винар като теб едва ли ще се занимава с всяка лоза поотделно. — Тя разреса косата му с пръсти. — Къде ти е шапката, момче?

— Някъде тук. Това „Пино Ноар“ ще узрее първо. Обзаложих се с Поли на сто долара за тези бебета. След пет години ще дадат най-добрата ни реколта. Той пък заложи на „Шенин Блан“.

— Тогава и аз ще участвам. Залагам на „Пино Шардоне“.

— Ти по-добре си спести парите. Ще ти се наложи да финансираш идеята на Мади.

— Това е новост и освен това е много обещаващ проект. Момичето вече ме затрупа с данни. Ще трябва да направим предложение на Ла Синьора.

— Ако искаш да разтриваш тялото си с гроздови зърна, бих могъл и аз да го направя. Нямах проблеми. — Той се изправи, а коленете му изпукаха, когато стана. — Какво има, скъпа?

— Получих още едно съобщение, още една променена реклама. Получих я по файл, изпратен е електронната поща. — Ръцете му се свиха в юмруци и Софи ги хвана в своите. — Вече проверих откъде идва. Изпратена е с паролата на Пи Джей. Тя днес не ми е прасчала поща. Някой друг е използвал нейния компютър или знае паролата ѝ, и адреса. Може да дойде отвсякъде.

— Къде е сега?

— Вкъщи. Разпечатах я и я заключих в чекмеджето. Мисля да я изпратя на полицията, да я приложат към своите документи. Но исках да кажа първо на теб. Въпреки че не ми харесва идеята, предполагам, че трябва да — свикам съвета, така че всички в семейството да знаят и да бъдат предупредени. Но... исках да кажа първо на теб.

Тайлър стоеше неподвижно и стискаше ръцете ѝ. Над главата му един облак засенчи слънцето.

— Има нещо, което искам да направя. Да хвана това мръсно копеле и да отделя кожата от костите му с тъп нож. Но докато настъпи този прекрасен ден, обещавай ми нещо.

— Стига да мога.

— Не, Софи, обещавай ми. Че няма да ходиш никъде сама. Дори от вилата до тук. Дори на разходка в градината. Или на пазар в минимаркета. Ясно?

— Разбирам колко се тревожиш, но...

— Нищо не разбираш, то е неразбираемо. Не може да се опише.

— Той притисна устните си към дланта ѝ. — Когато се събуждам нощем и ти не си до мен, ме облива студена пот.

— Тай!

— Замълчи, просто замълчи. Не съм обичал никого преди. Не очаквах, че това ще бъдеш ти. Но така стана. Да вървим да ти вземем багажа.

— Няма да се местя при теб.

— Но защо по дяволите? И без това прекарваш половината време при мен. И не ми давай разни глупави оправдания и обяснения, че трябва да си вкъщи, за да помагаш за сватбата.

— Не са глупави оправдания, а самата истина. И освен това си имам причина. Може да е неубедителна, но е причина. Не искам да живея с теб.

— Но защо? Кажи ми защо?

— Може би съм старомодна.

— Да бе, сигурно си старомодна! Няма спор!

— Може би съм старомодна — повтори Софи — само по този въпрос. Не мисля, че трябва да живеем заедно. Мисля, че трябва да се оженим.

— Това е само друг... — Той изведнъж осъзна какво му казва тя и спря насред изречението. — Хай!

— Да. И с този страхотен отговор, който току-що получих, вече мога да се върна и да се обадя в полицията.

— Знаеш ли, някоя прекрасен ден ти може би ще ма позволиш да си свърша работата както трябва. Но тъй като този ден явно все още не е настъпил, би могла поне да ми предложиш по традиционния начин.

— Искаш да ти предложи? Добре. Тай, ще се ожениш ли за мен?

— Разбира се. Ноември ме устройва напълно, — Той я хвана за лактите и я повдигна на няколко сантиметра от земята. — Бях планирал през ноември да те помоля аз, но ти както винаги ме изпревари. Ти винаги и във всичко трябва да си първа, бях планирал да се оженим, да си направим един хубав меден месец и да се върнем за зарязването. Нещо като подреден и символичен цикъл, не мислиш ли?

— Не знам, Ще трябва да си помисля.

— Ти също. — Той я целуна силно и я пусна на земята. — Хайде да свърша тук и ще отидем да се обадим на ченгетата, ѝ на семейството.

— Тай?

— Какво?

— Само защото аз ти направих предложението не означава, че не искам пръстен!

— О, да. Ще го имаш.

— Искам аз да си го избира.

— Не, няма да стане.

— Защо? Нали аз ще го нося?

— Ти носиш и лицето си, но не ти си го избирала, нали?

Тя клекна с въздишка до него.

— Това няма абсолютно никакъв смисъл. — Но сложи глава на рамото му, докато той работеше. — Знаеш ли, когато идвах насам, бях уплашена и ядосана. Сега съм уплашена, ядосана и щастлива. Така е по-добре — реши Софи. — Много по-добре.

— Ето това сме ние — рече Тереза и вдигна чашата си, — Това, което сме избрали да бъдем.

Вечеряха на открито, почти като на картината в най-новата реклама на фирма „Джиаμβели“. Това беше нарочен, преднамерен избор, помисли си Софи. Баба ѝ щеше да застане с открито лице пред заплахата и да нанесе смъртоносния удар първа, ако е необходимо. Там, където трябва.

Вечерта беше топла, слънцето все още не бе залязло. В лозята зад градините и поляните гроздовете се наливаха със сок и сортът „Пино Ноар“, както Тайлър бе предрекъл, вече започваше да потъмнява.

Четиридесет дни до гроздобера, помисли си Софи. Имаше старо правило. Древен закон. Щом гроздовете започнат да потъмняват, остават четиридесет дни до гроздобер. Дотогава майка ѝ щеше да се е омъжила и да се е върнала от сватбено пътешествие. Мадри и Тео щяха да ѝ станат брат и сестра и да тръгнат отново на училище. Тя щеше да планира своята собствена сватба, въпреки че бе помолила Тайлър да се закълне, че няма да обявяват все още намеренията си.

Животът трябваше да продължи, защото както каза Ла Синьора това бяха те. И бяха избрали да бъдат такива.

— Когато имаме проблеми — продължи Тереза, — ги решаваме общо. Цялото семейство. Приятелите ни са с нас. Тази година ни донесе много проблеми, промени и скръб. Но тя ни донесе и много радост. След няколко седмици ние с Илай ще имаме още един син и повече внуци. И — тя погледна към Мади, — доколкото разбирам, ново предприятие, Междувременно отново сме заплашени. Аз мислих много задълбочено кой може да го е направил. Джеймс? Какво е твоето мнение на юрист?

Джеймс остави вилицата и се опита да събере мислите си.

— Макар уликите да сочат, че Де Морни е свързан, дори и само като инициатор на незаконното присвояване и на отравянето на виното, нямаме конкретни доказателства. Твърденията на Донато не са достатъчни, за да бъде убеден прокурорът да повдигне обвинение по тези точки, нито по смъртта на Тони. Освен това се доказва, че Де Морни е бил в Ню Йорк, когато колата на Софи бе повредена.

— Може да е наел някой — започна Дейвид.

— Може, и аз съм съгласен с теб. Но докато полицията няма доказателства срещу него, нищо не може да се направи. Нито пък вие — добави Джеймс — можете да направите нещо. Моят съвет е да не се месите, да оставите нещата да се развиват и системата да работи.

— Не искам да те оскърбя, чичо Джеймс, теб или твоята система, но тя не работи особено добре. Донато беше убит, докато беше вътре в системата. А Дейвид бе застрелян направо на улицата.

— За тези два случая единствено италианските власти имат пълномощия, което връзва ръцете ни още повече.

— Но той измъчва Софи с тези реклами — намеси се Тайлър и отмести чинията си. — Защо да не бъдат проследени откъде идват?

— Бих искал да имам отговор. Де Морни не е глупав, нито пък е безразсъден. Ако той е в основата на всичко, повярвайте ми, покрил се е отвсякъде, изработил си е желязно алиби.

— Влязъл е в моя апартамент, седял е там и е застрелял най-хладнокръвно баща ми. Смятам, че това в никакъв случай не е особено умно. По-скоро е безразсъдно. Трябва да бъде наказан. Трябва да бъде преследван и измъчван, така както преследва и измъчва моето семейство.

— Софи. — Хелън посегна през масата. — Извинявай. Понякога правосъдието не е онова, което искаме да бъде или което очакваме.

— Той иска да ни унищожи — заговори спокойно Тереза. — Не успя. Нанеси ни много вреди, наистина, причини ни загуби. Но ще си плати за всичко. Днес е бил помолен да освободи мястото си в „Льо Кьор“. Доволна съм, че разговорите, които аз и Илай имахме с някой от членовете на съвета на директорите, и онези, които Дейвид проведе с тях, са допринесли за това. — Тя отпи от виното, оценявайки букета и аромата му. — Казаха ми, че го бил приел спокойно. Ще използвам цялото влияние, което имам, за да се погрижа да не получи работа в нито една от уважаваните винарски компании. Професионално той е унищожен.

— Това не е достатъчно — започна Софи.

— Но може да бъде — поправи я Хелън. — Ако е толкова опасен, колкото казваш, това ще го набути в ъгъла и ще го направи още по-нападателен. Като адвокат и като ваш приятел ви съветвам... моля ви всички, да го оставите, да го забравите.

— Мамо! — Линк поклати глава. — Ти би ли могла?

— Да. — Тази едносрична дума беше изречена твърдо и безапелационно. — За да защитя онова, което значи много повече за мен, бих. И ще го направя. Тереза, дъщеря ти ще се жени. Тя най-после намери щастието си. Пилар преживя немалко бури, вие също. Сега е време да празнувате, да тръгнете напред, а не да мислите за отмъщение, наказание и разплата.

— Ние всички защитаваме онова, което има най-голям смисъл за нас, Хелън. По свой си начин. Слънцето залезе — след кратка пауза рече Тереза. — Тайлър, запали свещите, моля те. Каква хубава вечер. Трябва наистина да ѝ се насладим. Я ми кажи, все още ли твърдиш, че твоето „Пино Ноар“ ще бие моето „Шенин Блан“?

— Абсолютно. — Той обиколи масата, за да запали свещите. — Разбира се, макар че никой няма да спечели, защото нали се сляхме, — Беше застанал начело на масата. Вдигна глава и погледна Тереза право в очите. — Та като заговорих за сливане, трябва да ви кажа, че ще се ожена за Софи.

— По дяволите, Тай! Ти ми обеща!

— Спокойно — рече той толкова естествено, че тя наистина млъкна. — Ти ме помоли за това, но мисля, че не беше особено добра идея.

— О, Софи! — Пилар скочи от масата и се хвърли към дъщеря си.

— Мамо, исках да изчакаме след вашата сватба, за да ви кажем, но тази голяма уста тук не може да пази тайна.

— И това също беше нейна идея — съгласи се Тайлър, като отново обиколи масата. — Тя почти никога не греши, затова ѝ е много трудно да го преглътне, когато сбърка. Аз пък си мислех, че просто напоследък ни липсват добри новини. Ето, заповядай.

Хвана ръката на Софи и я задържа. Извади един пръстен от джоба си и го надяна на пръста ѝ. Беше с един-единствен квадратен диамант.

— Трябва да ти хареса.

— Защо не можеш просто да... Прекрасен е!

— Беше на баба ми. Макмилън на Джиамбели. — Тайлър взе ръката ѝ и я вдигна, за да я целуне. — Джиамбели на Макмилън.

Софи въздъхна.

— Наистина те мразя, когато си прав.

Отмъщението, реши Джери, вкарва по-бързо в леглото двама непознати, отколкото политиката. Не че беше наложително да я вкара в леглото си. Но защо не. Рене беше по-лесна, отколкото си бе представял.

— Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем. И да ме изслушаш. — Де Морни посегна и взе ръката ѝ. — Страхувах се, че си повярвала на отвратителните слухове, които Джиамбели разпространяват за мен.

— Не бих повярвала на нито една тяхна дума. — Рене се облегна назад на дивана и се настани удобно. Зад и над омразата ѝ към Джиамбели на дневен ред стоеше един мъж с много пари. Защото нейните бяха почти на свършване. Оказа се, че Тони, дяволите го взели, е бил нечестен с нея. Остави ѝ доста малко, дори вече ѝ се наложи да продаде някои от бижутата си. И ако не хванеше скоро някоя едра риба, щеше да е принудена да започне работа.

— Не казвам, че съм играл суперчестно. Напротив, това ми е работата. Но „Льо Кьор“ през цялото време беше зад мен. Докато нещата не се объркаха.

— Звучи точно както Джиамбели се отнесоха с Тони.

— Така е. — О, значи имаше какво да използва тук. Както и нейната омраза, за да обърне нещата в своя полза. — Донато ми предлагаше вътрешна информация. И аз я вземах. Разбира се, Джаамбели не можаха да преглътнат това. Не можеха да позволят хората да повярват, че са били предадени от свой. И затова набедиха мен. Обвиниха ме, че съм подкупвал, принуждавал и още един Бог знае какво. А аз вземах само онова, което ми се предлагаше. Че кой не би го направил? Да не съм опрял пищов в главите им!

Той спря изведнъж и стисна ръката ѝ.

— Господи, Рене, прости ми. Какви ги говоря. Извинявай.

— Няма нищо. Ако Тони не ме беше мамил с онази малка скитница, която работеше за Софи, сега все още щеше да е жив.

И аз нямаше да съм почти разорена, възмути се Рене.

— Крис Дрейк. — За повече ефект той притисна челото си с ръка. — Не знаех за връзката ѝ с Тони преди да я наема на работа при мен. Мисълта, че би могла да има нещо общо със смъртта на Тони...

— Ако е имала, щеше все още да работи за „Джаамбели“. Те са зад всичко. Само те.

Нима не бе попаднал точно на когото трябва! Та тази жена беше идеалният инструмент! Щеше му се да се бе сетил да я използва по-рано.

— Те провалиха репутацията ми. Работих така упорито, за да се издигна и да постигна нещо в живота си. Може би не би трябвало да искам да печеля толкова много! — продължи да пуска фитили Джери.

— Но нали това е най-важното в живота! Да печелиш пари!

Джери се усмихна доволно.

— Аз съм мъж, който мрази да губи. Каквото и да е. Знаеш ли, когато за пръв път те видях, не знаех, че ходиш с Тони, и си помислих... Е, както и да е. Реших, че нямам никакъв шанс да те спечеля, така че сметнах за най-разумно да не го смятам за загуба. Още вино?

— Да, благодаря. — Тя изви кокетно устни, обмисляйки какво да отговори, докато той наливаше виното. — Бях омагьосана от чара на Тони — започна Рене. — И се възхищавах на неговите амбиции. Винаги са ме привличали умните бизнесмени.

— Наистина ли? Ех, и аз бях един от тях — рече уж натъжено Джери и ѝ Подаде виното.

— Виж какво, Джери, ти все още си. Ще видиш че ще си стъпиш на краката.

— Искан ми се да ти вярвам. Обмислям да се преместя във Франция. Имам вече няколко предложения оттам. — *Или ще имам, помисли си намусено той. Но, разбира се, че ще имам!* — За щастие нямам нужда от пари. Спестил съм достатъчно, мога спокойно да избирам. Може би ще ми се отрази добре, ако попътувам малко, да се насладя на плодовете на труда си през изминалите години.

— И аз обичам да пътувам — изтърси Рене.

— Но не мисля, че бих могъл да напусна Америка, преди да оправя нещата тук. Докато не се справя с Джиамбели, лице в лице. Ще бъда откровен с теб, Рене, защото мисля, че ти ще ме разбереш. Искан да ги накажа за това, че изсипаха тази мръсотия върху мен.

— Разбирам те. Много добре те разбирам. — Можеше да бъде взето за жест на симпатия или нещо такова, когато сложи ръката си върху сърцето му. — Те винаги са ме третирали като нещо евтино, второкачествено. Нещо, което лесно може да бъде пренебрегнато. — Напъна се да изкара няколко сълзи от очите си и гласът ѝ да прозвучи по-драматично и искрено. — Мразя ги!

— Рене. — Той се приближи леко към нея. — Може би двамата ще успеем да намерим начин и да им отмъстим. И за двама ни.

Много по-късно, когато тя лежеше гола, с глава на рамото му, Джери се усмихваше в тъмнината. Какви неведоми пътища има понякога съдбата! Вдовицата на неговия враг Тони щеше да разчисти пътя му към Джиамбели и да го заведе право в леговището им. В сърцето, което той щеше да изтръгне.

Би трябвало да бъде забавно. Рене се облече много внимателно за ролята, която трябваше да изиграе. Тъмен, консервативно строг костюм, къс, лакиран с блед лак маникюр. Двамата с Джери бяха разработили всички детайли. Какво ще каже, как ще го каже. Как да се държи. Той я накара да репетира репликите и жестовете си безброй пъти. Беше малко досаден според нея и не точно по вкуса ѝ. Проявяваше се като прекалено взискателен, но тя смяташе, че ще го опитоми. Ако го задържеше достатъчно дълго, разбира се.

Засега ѝ беше полезен, забавен и за временно ползване. А той, както повечето хора, я подценяваше. Дори не подозираше колко е наясно, че той също я намира полезна, забавна и за временно ползване.

Но Рене Фокс не беше глупачка. Не и по отношение на мъжете.

Джери Де Морни беше изцапан с мръсотия до възела на скъпата си вратовръзка. Ако не беше той човекът, замислил отравянето на виното, тя щеше да си отреже главата, мислеше си Рене, докато обличаше костюма. Щяха да дадат хубав урок на тези гадни Джамбели. Един добър ритник в задника, подсмихна се тя. Колкото повече мислеше, толкова повече се убеждаваше, че Де Морни е умен и дяволски ловък и ще успее да постигне онова, което и тя желаше.

Така че Рене сметна, че отиването ѝ в отдел „Убийства“ с кутията в ръка, щеше да бъде първата стъпка към едно доста доходно и много изгодно за нея бъдеще.

— Искам да видя инспекторите Клермонт или Магуайър — започна тя и видя Клермонт да става иззад бюрото си. — О, инспекторе! — Беше добре, че го позна веднага. Това винаги ласкаеше мъжете. — Трябва да ви видя и да говоря с вас. Веднага. Неотложно е. Моля ви...

— Спокойно, госпожо Авано. — Той я хвана за ръката. — Какво ще кажете за едно кафе?

— О, не, не мога. Не мога да преглътна нищо. Не съм спала цяла нощ.

Тя се бе съсредоточила в ролята си и не забеляза неговия бърз поглед към Магуайър.

— Ще поговорим в кафето на участъка. Защо не ми кажете какво ви е разтревожило?

— Да. Аз... Инспектор Магуайър! Добре, че и вие сте тук. Толкова съм объркана. — Рене остави кутията на масата, побутна я към центъра, сякаш колкото може по-далеч от себе си, и седна. — Подреждах някои от вещите на Тони. Документите му. Не бях се накарала досега, защото не можех, нямаш сили. Намерих тази кутия на най-горния рафт в неговия кабинет. Представа, нямаш какво има в нея. Вече бях открила всички полици, застраховки. — Тя стисна ръцете си. — В неговата кутия за бижута имаше ключ. Спомних си, че съм го виждала и преди, но не знаех за къде е. Оказа се; че е за тази кутия. — Тя я докосна леко. — Отворете я вие, моля ви. Не искам да виждам

тези неща отново... — Документи — продължи тя, когато Клермонт отвори кутията и започна да вади листове хартия. — Счетоводни книги, или както там им казват, от онази фалшива сметка, която откриха Джиамбели. Значи Тони е знаел за нея. И затова го убиха. Той е намерил доказателство. Опитал се е да стори нещо. И това му коства живота.

Клермонт погледна сметките и кореспонденцията и подаде листовите на Магуайър.

— Смятате, че съпругът ви е бил убит заради тези документи?

— Да, Да. Точно така. — Този детектив какво, да не би да беше идиот, помисли си Рене. — Страхувам се, че може би съм отчасти отговорна. Страхувам се от това, което може да ми се случи. Знам, че някой ме следи — рече тя почти шепнешком. — Звучи параноично, но съм сигурна. Измъкнах се от апартамента си като крадец, за да дойда тук. Мисля, че са наели някого да ме следи.

— Кой?

— Джиамбели. — Тя посегна и хвана ръката на Клермонт. — Сигурно се чудят дали си спомням, но съвсем ми беше излязло от ума, докато не открих тази кутия. И ако разберат, че знам, ще ме убият.

— Че знаете какво?

— Че Софи уби моя Тони. — Рене покри устата си с ръка и пожертва част от грима си, като пусна няколко сълзи.

— Това е сериозно обвинение. — Магуайър стана да ѝ донесе няколко хартиени кърпички. — Защо мислите така?

Рене преглътна, ръката ѝ очевидно трепереше, когато взе кърпичката.

— Когато намерих тази кутия, си спомних. Беше много отдавна, преди повече от година. Прибирах се вкъщи. Софи беше там. Тя и Тони се караха на горния етаж. Беше бясна, а той се опитваше да я успокои. Дори не разбраха, че съм се прибрала. Отидох в кухнята. Можех да ги чувам оттам, Софи ругаеше, както тя си знае, особено когато е в лошо настроение. Каза, че това не е негова работа. Да не се меси. Не чух какво ѝ отговори Тони, защото гласът му беше тих. — Рене попи сълзите си с кърпичката. — Тони никога не ѝ викаше, нито ѝ повишаваше тон. Той я обожаваше. Но тя... Мразеше го, заради мен. Сметката на Кардианили, тя произнесе това име, но аз не обърнах внимание тогава. Трябвало да остави на мира тази сметка. Ако той

направел нещо със счетоводните документа щял скъпо да плати за това. Каза го много ясно: „Ако не оставиш тази работа, Ще те убия.“ Тогава излязох от кухнята, защото се ядосах. Почти в същия момент и тя изфуча по стълбите. Видя ме, каза нещо на италиански и излезе от апартамента. — Рене си пое дъх и тихо въздъхна. — Когато попитах Тони за какво става дума, видях, че целият трепери, че е много разстроен. Но той ме успокои! Каза, че ставало дума за бизнес и че Софи само изпуснала малко пара. Забравих за случката. Софи често изпускаше пара по този начин. Никога не съм мислела, че може да извърши онова, което каза. Но явно го е направила. Тони знаеше, че е свързана с незаконните присвоявания и затова тя го уби.

— Тъй. Ново дваисет. — Магуайър се облегна на стола си, когато останаха сами с Клермонт. — Какво ще кажеш за това?

— Ще кажа, че за някой, който не е спал цяла нощ, изглеждаше прекалено свежа. За човек, който се страхува за живота си и е толкова объркан е доста странно как не е забравила да се облече така, че обувките и чантата ѝ да съответстват на панталона и сакото.

— Ти си истински специалист ѝ света на модата, партньоре. Няма начин да е открила тази кутия току-що. Та тя е обърнала всички чекмеджета и най-забутаното ъгълче от кабинета му още в деня на смъртта му, за да е сигурна, че ще прибере всяка стотинка.

— Магуайър, струва ми се, че вдовицата Авано не ти харесва много.

— Не ми харесват хора, които ме смятат за глупачка. Въпрос. Ако е намерила тези документи още тогава, защо мълча досега? Защо ги извади днес? Ако не ги е намерила тогава, кой ѝ ги е дал?

— Де Морни е в Сан Франциско. — Клермонт събра връхчетата на пръстите си заедно. — Чудя се докъде ли са стигнали той и вдовичката.

— Едно е сигурно. И двамата имат зъб на Джиамбели и искат да натопят Софи. А Рене Фокс го иска много силно.

— Толкова много, че да дава фалшиви показания в полицията?

— О, тя се забавляваше. Освен това е достатъчно умна, за да знае, че не ни каза нищо, за което можем да я подведем под отговорност. Нищо не можем да докажем. Не знаем дали и кога е намерила тези документи. Ако пък стигнем до разследване, единственият аргумент ще бъде нейната дума, че е видяла Софи и

баща ѝ да се карат преди повече от година. За нещо си. Няма начин да я хванем, дори и да искаме.

— Обаче няма смисъл да се ожени за Авано и да го убие на другия ден. С това не печели нищо, а и сега не печели нищо, като обвинява Софи.

— Ако се хванем на тази въдица, дето ни я мятат, тя ще получи своето малко отмъщение. Ще задоволи долната си душичка. Ето какво иска сега.

— Да. Същото, което иска и Де Морни. — Клермонт се изправи. — Я да се поразмърдаме и да видим доколко двамата са свързани и как.

30.

Рене се отпусна на дивана до Джери и посегна към чашата с шампанско.

— Научих много интересна информация днес във фризьорския салон.

— И каква е тя?

— Ще ти кажа. — Тя прокара пръст по гърдите му и спря по средата. — Но ще трябва да си платиш.

— Наистина ли? — Той взе ръката ѝ и я ухапа леко по китката. — Готов съм.

— О, този вид плащане също е хубав, но аз искам нещо по-така. Хайде да излезем, любовнико. Измори се да стоя все тук. Изведи ме някъде, в някой клуб, където има хора и музика и стават интересни неща.

— Скъпа, знаеш, че също обичам забавленията. Но няма да е особено умно да ни виждат заедно на публични места. Все още не.

Тя се намуси, сетне се гушна кокетно в него.

— Ще отидем някъде, където никой не ни познава. Пък дори и да ни познаят, Тони е мъртъв от месеци. Никой не очаква от мен да живея цял живот сама.

От информацията, която бе получавал в Ню Йорк, Джери бе наясно, че Рене не бе тъгувала нито ден за Тони.

— Изчакай съвсем мъничко още. Ще бъдеш възнаградена за лишенията. Когато приключим тук с всичко и всички, ще отидем в Париж. Е, какво успя да научиш днес?

— Ако си послужи с речника на онази пачавра Крис, кучка номер три дава за кучка номер две малко парти в петък вечер. Нощта преди сватбата. Женско парти. Обзавела е истински фитнес-център за цялата нощ във Била Джиамбели. Масажи, маски, маникюр, бодибилдинг, сауна, басейн, изобщо всички глезотии.

— И какво ще правят мъжете, докато жените се оставят да ги мачкат и масажират?

— Предполагам, че ще гледат порнофилми и ще мастурбират. Те пък ще си правят тяхното ергенско парти в къщата на Макмилън. Булката и младоженецът не бива да бъдат заедно в нощта преди сватбата. Носело нещастие! Лицемери!

— Това е интересно! — И беше точно възможността, която беше очаквал. — Трябва да разберем къде ще бъде всеки от тях. А какъв подходящ момент за нашата акция от нощта преди щастливото събитие. Рене, ти си истинско бижу!

— Не искам да бъда бижу. Искам да имам бижута!

— След една седмица, в Париж, ще получиш всичко, което заслужаваш. Но първо ти и аз ще си направим една разходка до Вила Джиамбели в петък вечер.

Искаше всичко да бъде идеално. Да бъде нощ, която всички да запомнят и след години да си говорят за нея с удоволствие и смях. Беше го планирала, организирала и премислила, с всички подробности и в детайли. Чак до аромата на свещите, необходими за ароматерапията. След двадесет и четири часа, мислеше си Софи, майка ѝ щеше да облече своята сватбена рокля, но последната си вечер като свободна жена щеше да прекара по невероятно женствен начин.

— Когато произведем нашите продукти, може би ще трябва да ги продаваме директно на фитнес-центровете за известно време — се обади Мади, докато нареждаше маслата на масажната маса. — Трябва да ги направим толкова привлекателни, че хората да умират за тях.

— Ти си умно момиче, Маделин. Но тази вечер никакъв бизнес. Тази вечер ще поглезим женствената си същност.

— А ще си говорим ли за секс?

— Разбира се. Няма да си обменяме рецепти, като някои лелки я! Ето това е жена, която държи на точността.

— Софи! — Облечена в своята дълга бяла роба, Пилар заобиколи басейна. — Не мога да повярвам, че си направила всичко това.

Около басейна бяха подредени няколко дивана и салонни столове. Вечерното осветление се смесваше със светлината на залеза, а откъм градината се носеше ухание на цветя, Масите бяха отрупани с различни екзотични плодове и шоколад, бутилки вино и газирана вода, кошници и вази с цветя.

От бронзовата скулптура в стената, изтичаше вода и падаше в басейна, като добавяше ромоленето си към чувствената нежна музика.

— Искях да постигна ефекта на римска баня. Харесва ли ти наистина?

— Прекрасно е. Чувствам се като кралица.

— А когато свършим, ще се чувстваш като богиня. Къде са другите? Не бива да губим ценно време.

— Горе. Сега ще ги доведе.

— Не, ти стой тук, мамо. Мади, налей на мама малко вино. Тази вечер тя няма да вдигне дори малкото си пръстче, за да си вземе шоколад. Аз ще се погрижа за всичко.

— Какво вино предпочиташ? — попита Мади.

— Засега само вода, мила, благодаря. Каква прекрасна вечер! — Пилар отиде до отворената врата и се разсмя. — Масажи и маси на верандата. Това само Софи може да го измисли!

— Никога досега не съм ходила на масаж.

— Ммм, Ще ти хареса.

Докато говореше, Пилар хвърли поглед към градината и прекара ръка по косата на Мади, след което я задържа на рамото ѝ. Това движение накара всичко вътре в момичето да затрепти. Тя се почувства стоплена и закриляна по особен начин и въздъхна.

— Какво не е наред?

— Нищо. — Мади подаде чашата на Пилар. — Всичко е наред. Аз съм готова и очаквам... нещо прекрасно.

— Блъфираш — рече Дейвид, докато пуфтеше с пурата между зъбите си и се опитваше да фиксира Илай.

— Така ли мислиш? Залагай, синко, и сваляй картите си.

— Хайде, татко! — Тео също държеше пура между зъбите си и се чувстваше истински мъж. — Трябва, да имаш здрави гащи!

Дейвид сложи своите чипове върху купчината.

— Плащам. Покажи ги.

— Три малки аса — започна Илай и видя в очите на Дейвид блясък. — Които обаче стоят точно до две красиви дами.

— Кучи син!

— Един шотландец никога не блъфира, когато става дума за пари, синко. — Илай прибра чиповете с широк замах.

— Същият този шотландец ме е скалпирал толкова пъти, че трябва да нося перука, когато сядам да играя покер с него. — Джеймс махна с ръка, в която държеше чаша. — Ще се научиш, няма страшно.

Линк се упъти към вратата, където се почука.

— Някой да не е поръчал стриптийзъорки? Знаех си, момчета, че няма да ме оставите на сухо.

— Това е пицата — отвърна Тео и скочи.

— Още пица? Тео, ти не можеш да погълнеш повече пица!

— Със сигурност мога — отвърна той на баща си през рамо. — Тай каза, че мога.

— Аз пък казвам, че може да е поръчана за мен. Защото той изгълта цялата последна поръчка.

Линк хвърли на Тайлър поглед, изпълнен със съжаление.

— Не можа ли да уредиш някоя стриптийзъорка да донесе лицата?

— Нямаше нито една. Имало конференция на погребалните агенти и всички бяха наети.

— Ясно, позната история. Е, дано поне да е с люти чушлета.

— Господи, Софи, каква прекрасна идея!

— Благодаря ти, лелю Хелън. — Те седяха една до друга, с плътни зелени маски, наложени върху лицата им. — Искрах мама да се отпусне и да се почувства добре.

— Това със сигурност ще стане. Виждаш ли там Тереза и Мади, правят си педикюр и спорят?

— Ъхъ — усмихна се Софи. — Не са на едно мнение за името на козметичната серия, която все още дори не сме произвели. Не знам дали е заради Мади или заради идеята, но настроението на баба е доста приповдигнато.

— Радвам се да го чуя. Бях се притеснила много за нея, за всички вас, след последния ни разговор. Идеята на Рене да превърне Тони в невинен герой, а теб да изкара виновна за онази работа с Кардианили... Това направо ме шокира.

Софи се стегна.

— Това беше глупав и грешен ход. Според мен зад всичко стои Де Морни. И това е първата наистина грешна стъпка, която

предприема. Значи се е паникьосал.

— Може би. Но ни създаде достатъчно главоболия. — Тя вдигна ръка. — И това е последното, което смятам да кажа по този повод. Тази нощ не е нощ за проблеми. А за прошка. Къде е Пилар?

Няма да мисля за това сега, напомни си Софи. Ще мисля само хубави неща.

— В зала В, по-известна като банята за гости на долния етаж. Пълен масаж на тялото. Трябва да си близо до душовете.

— Супер. Аз съм следващата.

— Шампанско? — попита Мария.

— Мария! — спря я Софи и стана. — Днес няма да сервираш. Ти си гостенка.

— Но лакът ми вече изсъхна! — Тя показа ръцете си. — След малко отивам на педикюр.

— Тогава можеш да ми го донесеш там.

— Ето това вече е приказка. Сега те харесвам.

Мария погледна към младата жена, с майчина нежност и любов.

— Ти направи майка си наистина щастлива тази вечер.

— Вече всичко ще бъде добре.

— Ти със сигурност знаеш как да доставиш удоволствие на една жена.

Джери прокара ръка по бедрата на Рене, стегнати в тесните черни панталони.

— Още не си видяла всичко. Това ще бъде нощ, която ще се помни. От всички.

Вървяха през лозята. Трябваше да повървят доста пеша, а и сакът, който носеше, ставаше все по-тежък с всяка измината стъпка. Но това нямаше значение. Защото щеше да го направи сам, със собствените си ръце. Нещо, което не бе правил никога. Какво ли щеше да изпита? Дали само приятното забавление и удовлетворение, което бе чувствал досега, или нещо истинско и дълбоко. Вълнуващо и опасно.

А ако нещо се провалеше, щеше да пожертва Рене, без да се замисли. Но Джери нямаше намерение да се проваля.

Знаеше разположението на всички сгради. Благодарение на Дон и Крис имаше пълна представа за алармените инсталации и как да ги избегне. Беше само въпрос на търпение и внимание. И на чиста амбиция.

Преди да е дошла зората Джиаμβели щяха да бъдат по един или друг начин унищожени.

— Стой до мен — нареди той на Рене.

— Това и правя, Не знам дали ще им развалим партито, но ми се щеше да бъде толкова сигурна, колкото си и ти, че ще успеем.

— Никакви колебания. Знам какво правя и как да го извърша. Когато винарната избухне в пламъци, те всички ще излязат да се погреят на огъня, като лелки на пикник.

— Не ми пука дали ще превърнеш шибаната им винарна в пепел. — Всъщност цялата се разтреперваше при мисълта за изгорялата винарна. Дори ѝ се искаше да танцува около нея. — Само не искам да ни хванат.

— Прави, каквото ти казвам и няма да ни хванат. Когато излязат и са прекалено заети да гасят пожара, ние ще се вмъкнем и ще поставим пакета в стаята на Софи. После ще избягаме. Скачаме в колата и за пет минути сме в града. Обаждаме се на полицията от уличен автомат, правим анонимното си донесение и се прибираме в твоя апартамент, където ще пием шампанско, преди димът да се е разсеял.

— Старата баба ще подкупи ченгетата. Няма да позволи скъпоценната ѝ внучка да влезе в затвора.

— Може би. Нека се опита, това за нас няма значение. Те ще бъдат разорени. Рано или късно човек намира правилната клечка, онази, която ще подпали останалите. Нали и ти това искаш?

Нещо в гласа му накара по гръбнака ѝ да преминат студени тръпки. Но тя кимна.

— Точно това искам.

Когато стигнаха винарната, Джери извади ключове. Дон беше достатъчно хитър да направи дубликати, а той пък бе още по-хитър да си извади свои собствени.

— Това трябва да бъде хвърлено в залива, след като приключим — рече той и пхна ключа в първата ключалка. — Никой няма да има нужда от тях след тази нощ. Ще трябва доста да се потрудят, за да

обяснят как е започнал пожарът в заключена сграда. — С това изречение Джери отвори вратата.

Софи легеше на масажната маса и гледаше звездите.

— Мамо, аз маниачка ли съм?

— Да.

— Това лошо ли е?

Пилар погледна дъщеря си.

— Не. Понякога е много досадно, но не е лошо.

— Дали не пропускам да видя гората заради дърветата? Защото непрекъснато задълбавам в детайлите.

— Понякога. Защо питаш?

— Чудя се какво бих могла да променя в себе си, ако можех. Ако изобщо бих могла.

— Не трябва да променяш нищо.

— Защото съм идеална? — попита Софи с усмивка.

— Не, защото си моя дъщеря. Това заради Тайлър ли?

— Не, заради мен. Откакто... е, не съм съвсем сигурна откога, но започнах да се съмнявам, че знам какво искам и как да го постигна.

— Не си ли сигурна вече?

— О, не, все още съм сигурна. Все още знам какво искам и как да го направя. Но нещата, които искам, се промениха. Чудя се дали всъщност те не са били през цялото време около мен и под носа ми, а аз не съм ги виждала. Аз... може ли да ни оставите за малко — помоли тя масажистката. След което седна, вдигна чаршафа до гърдите си и се обърна към майка си. — Моля те, не се разстройвай.

— Няма.

— До не много отдавна все още исках ти и татко да се съберете, да бъдете заедно. Исих го, защото не знаех как да искам нещо друго. Смятах, че той трябва да бъде онова, което аз искам от него. Не онова, което ти искаше, или онова, което той си беше, а онова, което аз исках да бъде. Това беше детайл, нещо, което ме бе завладяло, и затова пропусках цялостната картина. Трябваше да променя начина си на мислене.

— Аз не бих го направила. Ти беше добра дъщеря, когато той ти позволи. Ти искаше да бъдеш такава, нуждаеше се от това. Ето защо

не бих го променила.

— Благодаря ти. Много ми помогна. — Тя хвана китката на майка си и я обърна, за да провери колко е часът. — Точно полунощ е. Бъди щастлива, мамо! — Софи притисна ръката на майка си към бузата си и понечи да легне отново.

— Какво е това? Прилича на... О, Господи! Винарната! Винарната гори! Мария, бързо! Върти на девет-едно-едно. Винарната гори!

Софи се изтърколи от масата, скочи и в движение нахлузи робата си.

Както предсказа Джери, всички изскочиха от къщата. Викове, тревожни гласове, забързани тичащи стъпки. Скрит в сенките на градината, той преброи фигурите, завити в бели халати, които тичаха по пътеката и през поляната към винарната.

— Влизаме и излизаме — прошепна Джери на Рене. — Елементарно като игра на дама. Този път ти водиш.

Беше му дала разположението във вилата и бе обяснила къде се намира стаята на Софи, но той настоя тя да влезе първа. Възможно бе да е направила грешка или да се бе объркала. Кълнеше се, че е влизала в стаята на Софи само веднъж, но според него го беше правила поне два пъти.

Не можеше да рискува да запали лампите, надяваше се, че светлината на фенерчето ще му бъде напълно достатъчна. Трябваше само да остави пакета в гардероба ѝ, където полицаите, дори и да бяха пълни идиоти, неминуемо щяха да го намерят.

Джери вървеше след Рене по стъпалата към терасата, оглеждайки се през рамо. Можеше да види прекрасните оранжеви и златни отблясъци на пожара в нощното небе. Прекрасна, живителна светлина. Какво удоволствие му доставяше само! Осветяваше фигурите, които тичаха и се суетяха като изплашени нощни пеперуди, привлечени от пламъците.

Щяха да успеят да загасят пожара, разбира се, но не бързо. Щеше да им трябва време, за да осъзнаят, че водата е спряна заради системата за поливане, време, за да дойдат на себе си, време, през което щяха да гледат безпомощно как избухват бутилките, как изгаря оборудването, машините, как техният бог се превръща в пепел.

Е, какво щеше да каже онова селянче сега? Няма да бил кураж и здрави гащи да си свърши сам мръсната работа? Нали така му бе подхвърлил Макмилън. Джери сви счупената си ръка. Тя все още го болеше. Ще видим кой има по-здрави гащи, когато изгрее слънцето!

— Джери, за Бога! — просъска Рене откъм стаята на Софи. — Какво правиш? Не сме тръгнали на екскурзия! Сам каза, че трябва да бързаме.

— Винаги трябва да си оставяш един миг за удоволствие, скъпа. — Той пристъпи и прескочи на терасата. — Сигурна ли си, че това е нейната стая?

— Да.

— Добре тогава. — Джери отвори вратата и се шмугна вътре. И в този миг лампите светнаха. Отсрещната врата се отвори и на прага ѝ застана Софи.

Неочакваната гледка замъгли съзнанието му, а изненадата скова мозъка му. Преди да успее да се осъзнае, беше нападен от една разярена жена.

Тя скочи върху него, полузаслепена от яростта, която я изгаряше. Когато заби зъбите и ноктите си в плътта му, зрението ѝ все още беше замъглено и преливаше по краищата в червено от кръвта, която я бе ударила в главата. Единствената ѝ мисъл беше да му причини болка, истинска, непоносима болка. Когато той започна да вие, тръпката на задоволство се разля в нея като изригваща от вулкан лава.

Джери я отблъсна, удари я в лицето, но Софи дори не усети. Опитваше се да стигне очите му с току-що оформените си остри нокти, лакирани в яркочервено. Задъхана, останала без въздух, с ръце, свити като щипки на рак, тя заби нокти в лицето му.

Болката го подлуди. Без да мисли, единствено с цел да се освободи, той я отхвърли настрани и я запрати право върху треперещата Рене. Можеше да помирише собствената си кръв. Това не беше предвидено. Софи отново проваляше идеалния му и толкова внимателно обмислен план. Недопустимо! Когато тя отново се изправи, готова да скочи върху него, той извади пистолета от джоба си и сложи пръст на спусъка.

Почти бе натиснал спусъка с треперещия си пръст. Но тя се дръпна, очите ѝ просветнаха, пълни с ярост, страх и изненада.

Е, ето ни най-накрая, помисли си Джери, очи в очи. Но той искаше повече от отмъщение. Той искаше да бъде задоволен.

— Какво, не е ли интересно? Би могла да изтичаш навън с останалите, Софи. Но това сигурно е съдба. Да свършиш като своя нищо и никакъв баща. С куршум в сърцето.

— Джери, трябва да се махаме оттук! Веднага! — Рене също се изправи, като гледаше стреснато пистолета. — Господи! Какво правиш? Не можеш да я застреляш!

— Нима? — Напротив, помисли си той. Можеше и това беше като откровение. Повече нямаше да има никакви неприятности от нейна страна. — И защо да не мога?

— Но това лудост! Това е убийство! Не искам да бъда съучастница в убийство. Аз си отивам! Още сега. Дай ми ключовете от колата. Дай ми проклетите ключове, ти казах!

— Млъкни, да ти го начукам! — произнесе студено Джери и с почти отсъстващ поглед и незабележим жест обърна пистолета и я удари по главата. Рене падна като покосена, но той дори не погледна към нея. Защото не откъсваше очи от Софи.

— Тя беше досадна като конска муха. По този въпрос и двамата сме на едно мнение, нали? Освен това беше безполезна. Сега всичко е точно. Ти ще го оцениш, Софи. Чуй какво е станало. Рене е запалила пожара. През цялото време е искала да ти отмъсти. Преди няколко дни е ходила при ченгетата, опитвайки се да ги убеди, че ти си убила баща си. А тази вечер е дошла тук, запалила винарната и влязла в твоята стая, за да остави доказателства срещу теб. Ти си я хванала, борили сте се и тогава е изгърмял пистолетът. Пистолетът — добави Джери, — използван при покушението срещу Дейвид Кътър. Накарах ги да ми го изпратят. Много съм предвидлив, нали? Това също ще можеш да оцениш. Ти си мъртва, а нея ще я обесят за това. Колко чистичко и подредено!

— Защо?

— Защото никой не може да свърже моето име с тази работа. И защото никой не може да си позволи да си играе с него. Вие, Джиамбели, си мислехте, че имате всичко, а сега ще свършите в калта.

— Заради баща ми ли? — Можеше да види ярките оранжеви пламъци през отворената врата зад него. — Правиш всичко това, защото баща ми те измами?

— Измами ли каза? Той ме обра! Окраде ме! Жена ми, гордостта ми, живота ми. А какво загуби ти? Нищо. Само получи някоя и друга синина. Аз трябва да си взема всичко обратно. Щях да съм доволен само да ви разоря, но убийството е по-добро решение. Ти си ключът, Софи. Тереза вече не е млада. Майка ти няма способностите, които биха възстановили фирмата. Без теб всичко ще бъде мъртво. Сърцето, душата и мозъкът на фирмата си ти. Баща ти беше използвач, лъжец и крадец.

— Да така е. Такъв беше. — Никой нямаше да се сети да я потърси, помисли си отчаяно Софи. Никой нямаше да се откъсне от пожара и да се върне тук, за да я спаси. Щеше да бъде убита след няколко секунди. И щеше да посрещне смъртта сама. — И ти си същият, че и много повече.

— Ако имахме време, можеше да поспорим по този въпрос. Но аз съм малко притеснен, така че... — Той вдигна пистолета с още един сантиметър. — *Ciao bella*.

— *Via a farti fottere* — прокле го Софи с най-спокойния си глас. Искаше да си затвори очите, да се помоли, да си помисли за нещо хубаво, да си представи нещо, което иска да вземе със себе си. Но ги остави отворени. Очакваше смъртта. Когато изстрелът прозвуча, тя се люшна. И видя как на ризата на Джери Де Морни се появява червено петно, което става все по-голямо и по-голямо.

По лицето му премина изненада, след което още един изстрел разтърси тялото му и той падна. На вратата стоеше Хелън с димящ пистолет в ръката.

— О, мили Боже! Лелъо Хелън! Господи! — Краката ѝ се подгънаха и Софи се свлече на леглото. — Той щеше да ме убие. Най-хладнокръвно!

— Знам. — Хелън бавно прекоси стаята и седна тежко на леглото до Софи. — Върнах се да ти кажа, че мъжете дойдоха. Да не се тревожиш. Видях...

— Той искаше да ме убие! Така както е убил баща ми!

— Не, скъпа. Той не е убил баща ти. Аз го направих. Аз — повтори Хелън и пусна пистолета на пода. — И много съжалявам за това.

Не! Но това е пълна лудост!

— Използвах точно това оръжие. То е на баща ми. Никога не е било регистрирано. Не знам защо го взех с мен онази нощ. Не мислех да го убивам. Аз... Не бях планирала това. Тони искаше пари. Отново, пак. Това никога нямаше да свърши.

— За какво говориш? — Софи хвана Хелън за раменете и я разтърси. В стаята миришеше на барут и на кръв. — За какво говориш, за Бога!

— За Линк. Баща ти използваше Линк срещу мен. За да ме изнудва. Линк... Боже, помогни ми! Линк е син на Тони.

— Ще го овладеят! Те вече... — Пилар връхлетя в стаята откъм терасата и спря като закована. — Господи! Софи!

— Почакай. — Софи се изправи на крака. — Не влизай! Не пипай нищо! — Въздухът не ѝ стигаше, но тя мислеше, при това мислеше много бързо. — Лелъ Хелън, ела с мен! Веднага ела с мен! Не можем да останем тук.

— Това щеше да съсипе Джеймс и Линк. Аз бях виновна за всичко.

Софи вече можеше да върви, повлече Хелън към терасата.

— Кажи ни! Кажи ни бързо, нямаме много време.

— Аз убих Тони. Пилар, аз те предадох. Предадох и себе си. Всичко, в което вярвах.

— Но това не е възможно! В името на Бога, какво става тук! Кажете ми!

— Тя спаси живота ми — рече тихо Софи. Във въздуха се чуваха експлозии, защото бутилките гърмяха в избата. — Джеръми де Морни щеше да ме убие с пистолета, с който е било стреляно по Дейвид. Поискал да му го изпратят, като сувенир. Хелън, какво се случи с баща ми?

— Искаше пари. През всичките години се свързваше с мен винаги когато му трябваша пари. Всъщност никога не ги поиска направо, нито ме заплашваше. Само споменаваше името на Линк. Какво добро момче бил, колко умен и обещаващ младеж. След което казваше, че се нуждае от малко пари назаем. Аз спях с Тони, Пилар — рече изведнъж Хелън и започна да плаче тихичко. — Преди много години. Бяхме млади. Джеймс и аз имахме проблеми. Бях му сърдита и бях така объркана. Разделихме се за няколко седмици.

— Спомням си — прошепна Пилар.

— Отидох при Тони. Той беше мил, разбираше ме, успокояваше ме. Беше така симпатичен и нежен. Вие вече не живеехте заедно, ти дори мислеше да се разделите. Наистина беше очарователен, привличаше вниманието. Такъв, какъвто Джеймс никога не е бил. Не, нищо не ме оправдава. Нямам извинение. Аз позволих това да се случи. След това бях толкова засрамена, толкова отвратена от себе си. Но всичко бе свършило и не можеше да се поправи. Открих, че съм бременна. Не беше от Джеймс, защото не бяхме спали заедно от няколко седмици. Тогава направих следващата ужасна грешка. Казах на Тони. Какво очаквах? Със същия успех бих могла да му кажа, че смятам да сменя прическата си. От него не можеше да се очаква да плаща за една нощ неблагоразумие, нали? Така че трябваше да плащам аз. — Сълзите безмълвно се стичаха по лицето ѝ. — И аз плащах.

— Значи Линк е син на Тони?

— Не, Линк е син на Джеймс. — Хелън погледна предизвикателно и умолително Пилар. — Той е син на Джеймс, единствено гените не са негови. Той не знае, никой от двамата не знае. Направих всичко, което можах, за да залича онази нощ. За Джеймс, за Линк. Господи, за тебе, Пилар! Спах със съпруга на най-добрата си приятелка. Бях млада, глупава и много сърдита, но никога не си го простих. Направих всичко за да откупя тази грешка. Давах му пари всеки път, когато поискаше. Дори не знам колко.

— И не си могла повече да му даваш — заключи Пилар.

— В нощта на празненството... ми каза, че трябва да ме види. Каза ми къде и кога. Аз отказах. За пръв път. Това го ядоса, вбеси го и той ме заплаши. Ако не съм направела каквото искам, щял да отиде при Джеймс, при Линк, при теб и да ви разкаже всичко. Не можех да рискувам, не можех нито да позволя, нито да понеса това. Детето ми, Пилар! Моето малко момче с незавързаните връзки на обувките! Когато се върнах вкъщи, извадих пистолета на татко от касата. Стоеше там от години, не знам защо се сетих за него, Не знам защо го взех. Сякаш някаква завеса беше паднала пред очите ми. Той беше пуснал музика в твоя апартамент, Софи, на масата имаше бутилка вино. Седеше и ми говореше за финансовите си проблеми. Очарователно, много мило, сякаш бяхме стари близки приятели. Не си спомням всичко, което ми каза, дори не съм сигурна, че го чух. Искаше отново онова, което наричаше малък заем. Този път четвърт милион. Щял,

разбира се, да ме изчака за половината до края на седмицата, а за другата половина до следващия месец. Не било кой знае колко много, нали, онова което иска? Нали бе ми дал такъв прекрасен син! Дори не осъзнах, че оръжието е в ръката ми. Не знаех, че съм натиснала спусъка до момента, в който не видях червеното петно върху снежнобялата му копринена риза. Той ме гледаше изненадано и малко раздразнено. Направо можех да го чуя как казва: „По дяволите, Хелън, съсипа ми ризата! Знаеш ли колко струва!“ Но Тони не каза нищо. Отидох си вкъщи и се опитах да се убедя, че нищо не се е случило. Никога, нищо. Това е бил само един лош кошмар. Оттогава нося пистолета със себе си. Навсякъде.

— Би могла да го изхвърлиш — рече тихо Пилар.

— Как бих могла? Ами ако арестуваха някоя от вас заради смъртта на Тони? Как щях да им докажа, че не сте вие? Трябваше да го запазя, за да мога да докажа, че аз съм го убила. Нямах да му позволя да Нарани нито момчето ми, нито Джеймс. Мислех си, че всичко е свършило. А сега... Сега трябва да кажа на Джеймс и на Линк. Първо на тях. И после на полицията.

Въртележка. Всичко се върти и се повтаря. Някой ден този кръговрат просто трябва да бъде прекъснат, помисли си Софи.

— Ако току-що не беше използвала този пистолет, за да спасиш живота ми, нямаше да бъде необходимо да им казваш нищо.

— Аз те обичам, Софи — отвърна просто Хелън. — Не можех да го оставя да те убие.

— Знам.. Ето какво се случи тук тази нощ. Сега ще го чуеш, погледни ме и запомни онова, което казвам. — Тя хвана Хелън за раменете. — Слушай ме внимателно и запомни. Ти се връщаш и виждаш Джери, който ме държи на мушката. Той е донесъл и двата пистолета със себе си, искал е да ги подхвърли в стаята ми, за да ме натопи. Ние сме се борили и единият пистолет, оня, с който е убит баща ми, е бил на пода близо до вратата. Ти го вземаш и преди той да ме застреля, стреляш в него.

— Софи!

— Ето това се случи.. — Тя хвана ръката на Хелън и я стисна силно. Сетне хвана ръката на майка си. — Нали, мамо?

— Да. Точно това се случи. Ти спаси моето дете, Хелън. Нима мислиш, че аз няма да спася твоето?

— Не, не мога да направя това.

— Можеш. Разбира се, че можеш. И ще го направиш заради мен!

— заповяда Пилар. — Няма значение какво се е случило онази нощ преди тридесет години. Важното е какво се случи тази нощ. Има значение какво беше ти за мен през всичките тези години, през по-голямата част от живота ми. Няма да позволя някой, когото обичам, да бъде унищожен. И заради какво? За пари, гордост, репутация, имидж? Ако ме обичаш и ако искаш наистина да поправиш грешката си отпреди толкова години, ще направиш точно това, което ти казва Софи. Тони беше неин баща. Кой друг освен нея има повече право да решава?

— Джери е мъртъв — намеси се Софи. — Той убиваше, заплашваше и причиняваше болка и мъка само заради една егоистична постъпка на баща ми. Но всичко свърши. Ще се обадя на полицията. Някой трябва да се погрижи за Рене. — Тя се наведе и целуна Хелън. — Благодаря ти. За остатъка от живота си.

Късно, много късно същата нощ Софи седеше в кухнята и пиеше чай с малко бренди. Беше дала показания.

Правосъдието, мислеше си Софи, не винаги идва, когато го очакваш. Хелън беше казала това веднъж. И ето че то бе дошло. Неочакваното правосъдие. Рене беше изпаднала в истерия и непрекъснато говореше на всички, в това число на Клермонт и Магуайър, че Джери бил убиец, луд, който я накарал под заплахата на оръжие да влезе с него във Вила Джаибели.

Някои змии успяват винаги да се изплъзнат, помисли си Софи. Защото животът е мръсно нещо.

Сега полицията си бе отишла и къщата беше тиха. Вдигна очи към баба си и майка си, които влязоха в кухнята.

— Как е леля Хелън?

— Най-после заспа. — Пилар отиде до бюфета и извади още две чаши. — Поговорихме си. Ще се оправи. Смята да се оттегли от съдийството. Предполагам, че чувства необходимост да го стори. — Пилар сложи чашите на масата. — Казах на мама всичко, Софи. Мисля, че тя има право да знае.

— Nonna? — Софи протегна ръка на баба си. — Правилно ли постъпих?

— Постъпила си както трябва, момичето ми. А това често пъти има по-голямо значение. Много смело си постъпила, Софи. Както и майка ти. Гордея се с вас. — Тереза седна и въздъхна. — Хелън е отнела един живот, но е спасила друг. Това затваря кръга. Няма да говорим повече. Утре дъщеря ми се жени и в тази къща отново ще има радост. Скоро ще настъпи гроздоберът, щедростта на природата. И краят на още един сезон. Следващият ще бъде твой — обърна се тя към Софи. — Твой и на Тайлър. Вашият живот, вашите права, вашите мечти. Ние с Илай се оттегляме на първи януари.

— Nonna!

— Факлите са за предаване. Вземи тази, която ти подавам.

Лекото раздразнение в гласа на баба ѝ я накара да се усмихне.

— Ще го направя. Благодаря ти, попна.

— Вече е късно. Булката трябва да поспи, аз също. — Тереза стана и остави чая си недокоснат. — Твоето момче се върна във винарната. Върви при него. Вие, младите, не се нуждаете от много сън.

Напълно вярно, помисли си Софи, докато прекосяваше градината към винарната. Изпълваха я толкова много енергия и сила, толкова много живот, та ѝ се струваше, че изобщо няма нужда от сън. Че никога няма да заспи отново.

Тайлър беше запалил лампите и старата сграда се виждаше съвсем ясно. Можеше да види счупените стъкла на прозорците, да помирише дима и обгорелите дървени греди. Но въпреки големите поражения, винарната беше цяла.

Беше устояла.

Вероятно Тайлър почувства присъствието ѝ. Стана ѝ приятно, когато си го помисли. Той излезе през счупената врата и тя затича към него. И той я прегърна и притисна силно към себе си.

— Вече си тук? Мислех, че искаш да останеш за малко с майка си. После щях да мина да те взема.

— Но аз дойдох първа. Дръж ме здраво! Просто ме дръж здраво.

— Можеш да разчиташ на това. — Докато я прегръщаше, в сърцето му отново се прокрадна студ. Притисна лице към косите ѝ. — Господи! Като си помисля...

— Недей да мислиш. Недей — прошепна Софи и поднесе устните си към неговите.

— Няма да те изпускам от очи през следващите десет-петнадесет години.

— Това засега ме задоволява. Сам ли си тук?

— Да. Дейвид отиде при децата, а аз изпратих дядо преди да се съсипе съвсем. Беше напълно изтощен. Джеймс целият трепереше, така че Линк го заведе у тях, докато майка ти беше с Хелън.

— Добре. Значи всичко е наред. — Софи отпусна глава на рамото му и погледна винарната. — Можеше да бъде и по-лошо.

Той докосна с устни бузата ѝ.

— Можеше да бъде много по-лошо.

— Трябваше да видиш оня приятел.

Тайлър успя да се засмее, докато отново я прегръщаше.

— Е, това е слабо успокоение.

— Може би, но така се чувствам. Умря със следите от моите нокти по лицето и затова съм много доволна. Радвам се, че му причиних болка. А сега мисля да забравя всичко. Забравям и започвам отначало. Всичко, Тай — повтори Софи. — Ще възстановим винарната, също и живота си. И ще създадем свой. „Джиаμβели-Макмилън“ се завръщат, още по-добри и по-силни от когато и да е. Ето това искам.

— Съгласен съм, защото и аз искам същото. Да си вървим у дома, Софи.

Тя пхна ръката си в неговата и двамата се отдалечиха от опожарената сграда. Далече на изток небето започваше да просветлява. Когато слънцето изгрее отново, помисли си Софи, ще започне един прекрасен ден. Първият ден на едно прекрасно ново начало.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.